

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

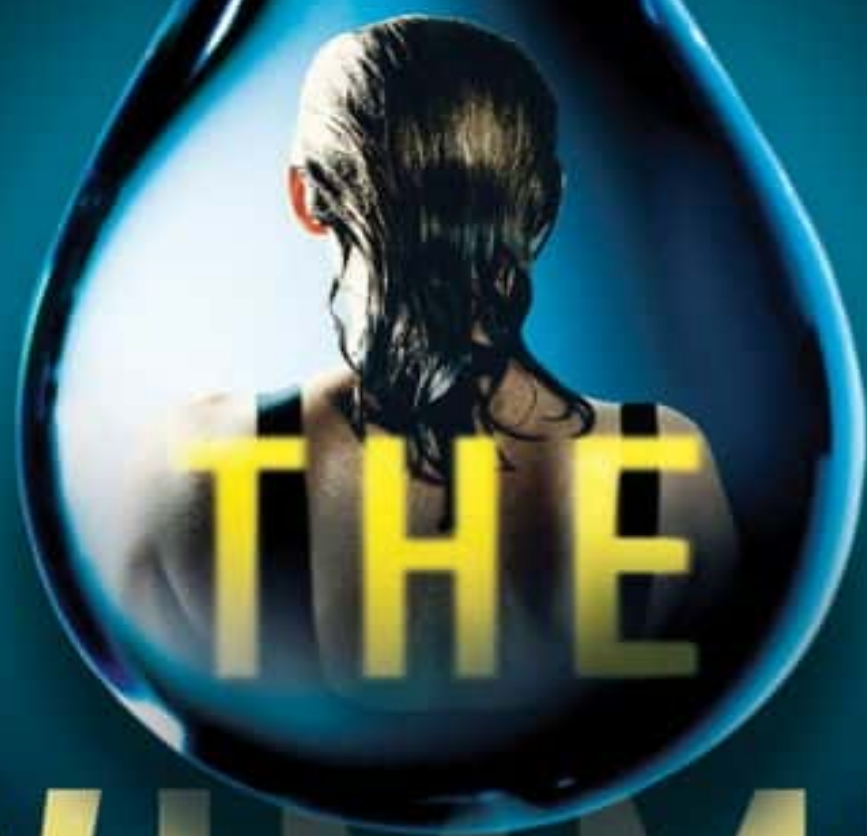
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AWARD-WINNING
AUTHOR OF THE MAID'S DIARY

LORETH ANNE
WHITE



SWIMMER

A NOVEL



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



HASTANIN SIRRI İÇİN ÖVGÜ

"[Olağanüstü] bir psikolojik gerilim romanı ... White, şok edici gerçeği ortaya çıkarmak için görünüşte mükemmel bir ailenin katmanlarını soyarken okuyucunun tahmin yürütmesini sağlayarak mükemmel bir iş çıkarıyor. Gerilim hayranları bu yetenekli yazardan daha fazlasını görmek isteyecek."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"*Hastanın Sırri* son derece etkileyici bir okuma deneyimi. Loreth Anne White, oyununun zirvesinde bir yazar ve bu eseriyle hiç bu kadar belirgin olmamıştı."

-*Mystery & Suspense Dergisi*

ŞEYTAN KÖPRÜSÜNÜN ALTINDA İÇİN ÖVGÜ

"Gerilim dolu, çok katmanlı olay örgüsü, tamamen gerçekçi karakterlerle eşleşiyor. White sürekli olarak eğlendiriyor."

-*Publishers Weekly*

"Şansım yaver giderse, belki kırk yılda bir, aklımı başımdan alan, kalbimi sızlatan ve ruhumu yoklayan bir kitap okurum. Son'dan uzun süre sonra bile aklımdan çıkmayan bir kitap. *Beneath Devil's Bridge* bu kitaplardan biri."

-*Mystery & Suspense Dergisi*

DERINLERDE İÇİN ÖVGÜ

"İnandırıcı karakter gelişimi ve Agatha Christie'ye yakışır bir son, bu romanı başarılı kılıyor. White kendini aşmış."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"Bu sürükleyici roman, küçük bir sahil kasabasında geçen karamsar bir mekân duygusuyla sıkı bir şekilde yazılmış, ancak okuyucuların ilgisini çekecek olan sayısız sürpriz. Tatmin edici derecede ürpertici bir psikolojik gerilim."

-*Kirkus Reviews*

KARANLIKTA İÇİN ÖVGÜ

"White (*The Dark Bones*), Agatha Christie'nin *And Then There Were None* romanının bu gerilimli modern uyarlamasında kaleydoskopik perspektifler kullanıyor. White'ın anlatıcılar ve zaman çizelgeleri arasında geçiş yaparken kullandığı yapısal el çabukluğu gerilimi yüksek tutuyor. Christie hayranları bu gerilimli ve zekice yazılmış gerilim romanını orijinaline layık bir saygı duruşu olarak görecekler."

-*Publishers Weekly*

"White tüyler ürpertici romantik gerilimde çok başarılı."

-The Amazon Book Review

"*Karanlıkta*, hem Agatha Christie ve *Ejderha Dövmeli Kız*'ı anımsatan tüyler ürpertici bir kilitli oda gizemi hem de Harry Bosch'u gururlandıracak bir dedektiflik hikâyesi içeren, zekice kurgulanmış bir İsviçre saati. Kendinize bir iyilik yapın ve kesintisiz bir okuma zamanı bulun, çünkü bu kitabı elinizden bırakmak ."

-Jason Pinter, Henry Parker serisinin çok satan yazarı

LORETH ANNE WHITE'A ÖVGÜLER

"Ustaca yazılmış, cesur, gerilim dolu, sert ve becerikli bir kahramana sahip, beni kendine bağlayan ve sonuna kadar tahmin yürütmemi sağlayan bir gerilim romanı. C. J. Box ve Craig Johnson'ı düşünün. Loreth Anne White'ın *Karanlık Kemikler*'i işte bu kadar iyi."

-Robert Dugoni, *The Eighth* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Kardeş

"Sırlar, yalanlar ve ihanet, en az gizemin kendisi kadar büyüleyici bir aşk hikâyesi içeren bu yürek hoplatan gerilimde bir araya geliyor."

-Iris Johansen, *Smokescreen* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"İhanetin bedeli ve kefaretin gücü hakkında sürükleyici, atmosferik bir gerilim romanı olan *Karanlık Kemikler*, okuyucuyu ilk sayfadan nabız gibi atan sonuca kadar sürüklüyor."

-Kylie Brant, *Pretty Girls* kitabının Amazon Listelerinde en çok satan yazarı
Dans etmek

"Loreth Anne White bu tür için altın standartları belirledi."

-Debra Webb, *USA Today* çoksatan yazarı

"Loreth Anne White'ın ortam ve ruh hali konusunda bir yeteneği var. *Karanlık Kemikler* en başından beri beni kendine bağladı. Tüyler ürpertici ve duygusal bir okuma."

-T. R. Ragan, *Her Last Day* kitabının yazarı

"Mutlaka okunması gereken *Karanlık Bir Cazibe*, cesur, karanlık romantik gerilimin en iyisi. Hasarlı ama dirençli bir kadın kahraman, derin çatışmalar yaşayan bir polis ve gerçekten dehşet verici bir kötü adam, sizi nefessiz bırakacak çarpıcı bir sonuçta çarpışıyor."

-Melinda Leigh, *Wall Street Journal* ve Amazon Listelerinin en çok satan yazarı
Yazar

THE SWIMMER

LORETH ANNE WHITE'IN DİĞER ESERLERİ

"Hayalet Yazar" (kısa öykü)

Huzursuz Kemikler

Hizmetçinin Günlüğü

Hastanın Sırrı Şeytan

Köprüsü'nün Altında

Derinlerde

Karanlıkta

Karanlık Kemikler

Çorak Toprakta

Azalan Işıktaki

Karanlık Bir Cazibe

Sessizliğin Yavaş Yanışı

Angie Pallorino Romanları

Boğulan Kızlar Ninni

Söyleyen Kız

Yosunların İçindeki Kız

THE SWIMMER

A NOVEL

LORETH ANNE
WHITE



Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın kendi görüşünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2024 by Cheakamus House Publishing
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662525544 (ciltli)
ISBN-13: 9781662518911 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781662518904 (dijital)

Kapak tasarımı Caroline Teagle Johnson'a ait
Kapak görseli: © Jonathan Knowles, © Peter Finch / Getty

Birinci Baskı

*Melanie ve Jay için. Avustralya'daki evinizde bana
böylesine sıcak bir ofis alanı sağladığınız için teşekkür
ederim.*

İÇİNDEKİLER

YÜZÜCÜ

BU SUÇ: Chloe Cooper'ın Öyküsü .

VURULUP KAÇTIKTAN SONRA

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

BU SUÇ: Chloe Cooper'ın hikayesiVur- .

kaç olayından önceki

VUR-KAÇTAN ÖNCE VUR-

KAÇTAN ÖNCE

BU SUÇ: Chloe Cooper'ın hikayesiVur- .

kaç olayından önceki

VUR-KAÇTANVUR-KAÇTAN

VUR-KAÇTAN ÖNCE ÖNCE

ÖNCE

BU SUÇ: Chloe Cooper'ın hikayesiVur-

kaç olayından önceki

VUR-KAÇTAN ÖNCE VUR-

KAÇTAN VUR-KAÇTAN VUR-

KAÇTAN VUR-KAÇTAN VUR-

KAÇTAN VUR-KAÇTAN

ÖNCE VUR-KAÇTAN ÖNCE

VUR-KAÇTAN ÖNCE VUR-

KAÇTAN ÖNCE ÖNCE ÖNCE

ÖNCE ÖNCE ÖNCE ÖNCE

VUR-KAÇTAN ÖNCE ÖNCE

VUR-KAÇTAN ÖNCEVUR-

KAÇTAN VUR-KAÇTAN

VUR-KAÇTAN ÖNCE VUR-
KAÇTAN VUR-
KAÇTANÖNCE ÖNCE
VUR-KAÇ VUR-KAÇ
BU SUÇ: Chloe Cooper'ın Öyküsü .
VURULUP KAÇTIKTAN SONRA
VUR-KAÇTAN SONRA
VUR-KAÇTAN VUR-
KAÇTAN SONRA SONRA
VUR-KAÇTAN VUR-
KAÇTAN SONRA VUR-
KAÇTAN SONRA SONRA
VUR-KAÇTANVUR-KAÇTAN
VUR-KAÇTANVUR-KAÇTAN
VUR-KAÇTAN VUR-
KAÇTAN VUR-KAÇTAN
SONRA
BU SUÇ: Chloe Cooper'ın .
HikayesiCİNAYETLERDEN ÖNCE
CİNAYETLERDEN ÖNCE
CİNAYETLERDEN ÖNCE
BU SUÇ: Chloe Cooper'ın .
HikayesiCİNAYETLERDEN ÖNCE
CİNAYETLERDEN ÖNCE
ÖNCE
CİNAYETLERDEN
CİNAYETLERDEN
CİNAYETLERDEN
ÖNCE ÖNCE
SUÇLU: Chloe Cooper'ın Hikayesi
SUÇLU: 'ın Hikayesi SUÇLU: Chloe
Cooper'ın Hikayesi Chloe
CooperCİNAYETLERDEN SONRA
CİNAYETLERDEN
CİNAYETLERDEN
SONRA SONRA
CİNAYETLERDEN
SONRA
SUÇLU: Chloe Cooper'ın Hikayesi .

CINAYETLERDEN SONRA
BU SUÇ: Chloe Cooper'ın Hikayesi .
CİNAYETLERDEN SONRA
BU SUÇ: Chloe Cooper'ın Hikayesi .
CİNAYETLERDEN SONRA
CINAYETLERDEN
CINAYETLERDEN
SONRA SONRA
CINAYETLERDEN
SONRA
SUÇLU: Chloe Cooper'ın Hikayesi .
YÜZÜCÜ
DENİZ KENARINDAKİ KIZ
YAZAR HAKKINDA

YÜZÜCÜ

Eylül 27, 2019

Sürekli yağan yağmur Chloe Cooper'ın çıplak kafasını dövüyor. Saçlarının yanaklarına yapışmasını ve yağmurluğuyla boynu arasındaki boşluktan soğuk su damlamasını umursamıyor. Bir bakıma bunu istiyor. Soğuğu. Islaklığı. Arınmak için. Suyun içindeki karanlığı yıkaması ve kendini daha iyi hissetmesini sağlaması için. Ya da sadece *hissetmek*.

Chloe doğru düzgün bir şey hissetmiyor. Özellikle dün pek iyi gitmedi.

Bu yüzden burada, Jerrin Plajı'nda, sabah saat 7:00'de, yağmur ve yoğun sisten oluşan kasvetli, karanlık bir şafakta, gri kumdan bir kumsal boyunca kıvrılan taş döşeli patikanın yanındaki çamurlu çimlerin üzerinde duruyor.

Üç blok ötedeki Persian süpermarketinin üstündeki dairesinden Brodie'nin tasmaıyla sahile doğru yürüyordu. Brodie -bir karış boyunda ve küçük sarı yağmurluğu içinde titreyerek ıslanıyordu-tuvaletini yapmak için uygun bir yer ararken Chloe'nin ayaklarının dibinde dönüp duruyordu. Chloe onu acele ettirmiyor. Brodie on dört yaşında ve evden üç blok yürümek bile onun küçük bacakları için muhtemelen çok fazla. İşi bittiğinde onu geri taşıyacak.

Gün geçtikçe daha da çirkinleşiyor, diye düşünüyor Chloe onu izlerken. Böcek gözleri, oldukça garip bir aşırı ısırtığı, çürüyen dişleri, derisinde tuhaf kel bölgeleri var ve kokuyor. Chloe yine de ona değer veriyor. O annesinin köpeği ve annesi küçük yarattığı artık gezdiremiyor. Chloe, annesinden başka kimsenin

o ve annesi Brodie'yi gerçekten sevebilirdi. Bu yüzden Chloe köpekle özdeşleşiyor. En azından biraz. Yaşlı değil ve umarım kötü kokmuyordur ama muhtemelen annesi dışında bu dünyada onu sevecek ve ona bakacak kimse de yoktur.

Annesi gerçekten hastalandığından beri, Chloe yeni bir rutin geliştirdi -O rutinlerden hoşlanır. Ona mantıklı geliyor. Sabah tam 6:30'da - yağmur ya da güneş- annesi hala uyurken evden ayrılıyor. Bu, annesinin kısa bir süre yalnız kalacağı anlamına geliyor ama Brodie'nin sabah tuvaletini yapması gerekiyor. Chloe sahile denizin hallerini izlemeyi her zaman sevmiştir, ama iki hafta önce yeni bir sahil fetişi geliştirdi. Yüzücü.

Chloe gibi, yüzücü de sıkı bir rutine bağlı. 6:50'de Sabah küçük sarı arabasını sahildeki otoparka park ediyor, sonra kuma yürüyor. Girişe doğru uzanan kayalık burna yöneliyor, havlusunu bir kayanın üzerine koyuyor, neon-pembe bir bone takıyor ve uzun kıvılcık saçlarını bonenin altına sıkıştırıyor. Yüzücü daha sonra parkasını çıkarıp altındaki dalgiç kıyafetini ortaya çıkarıyor. Şok edici bir kireç rengi olan yüzme şamandırasını bir misinayla beline bağlar. Ardından gözlüklerini yerine takıyor, saatıyla oynuyor ve şamandırayı yanında taşıyarak tuzlu suya giriyor. Sabah saat 7:00'de Jerrin Körfezi'nde sorunsuz bir şekilde yüzüyor; pembe şapkası dalgalar arasında bir plaj topu gibi hareket ederken onu arkadaş şamandırasının daha büyük kireç yeşili balonu takip ediyor.

Vuruşları ritmik, hipnotik. Güçlü. Yüzücü denizde çok yalnız görünüyor, kıyıdan uzakta, yine de çok huzurlu. Çok cesur! Çok cesur! Chloe her sabah kısa bir süreliğine, bir gün o kadar cesur, o kadar özgür olabileceğini, altında her şeyin gizlenebileceği hareketli, kaban, değişen su manzarasını geçebileceğini hayal ediyor. Örneğin katil balinalar.

Yüzücünün adı Jemma.

Chloe son iki hafta içinde Jemma ve cerrah kocası hakkında çok şey öğrendi. Onlar onun komşuları ve Chloe insanları çok iyi izliyor. Özellikle de komşuları.

Brodie santimlerle ilerliyor. Çember çizme çabası devam ediyor. Uğursuz bir sis düdüğü duyulur. Chloe saatini kontrol ediyor: Sabah 7:11 ve

Jemma'dan hala bir iz yok. Belki bugün de görünmez. Ne de olsa görüş mesafesi neredeyse sıfır ve bulutlar o kadar alçak ki nereden bitip okyanusun başladığını söylemek imkânsız. Ayrıca muson yağmuru acımasız, buz gibi ve gelgit alışılmadık derecede uzakta. Yılın bu zamanında şafak da her gün daha geç söküyor.

Kuzeybatı Pasifik'in olayı bu, Chloe. Yaz ortasında bile sert hava, günleri akşam kadar karanlık yapabiliyor. Sis ve kasvet düzgün görmeyi zorlaştırır. İnsanlar başlarını eğip, içlerine bakarak koşuştururlar. Kapı aralıklarına girerler, şemsiyelerin, şapkaların arkasına ve kapüşonların altına saklanırlar. Burada görünmez olunabilir. Tabii uyanık kalınırsa.

İç sesleri hiç susmuyor. Durmadan konuşuyor, azarlıyor, kışkırtıyor, baştan çıkarıyor, etrafında gördüğü şey ve herkes hakkında abartılı anlatılar üretiyor. Buna komşuları da dahil. Sesler, parlak düşünce baloncuklarıyla iş yerinde kabaca sözünü kesiyor. Kitap okurken ya da televizyon izlerken arka planda açık bir kanal. Çok sinir bozucu.

Belki de iç sesler Chloe'nin dış çekingенliğini telafi etmeye çalışıyordur. Yalnızlığına karşı bir denge. Bazen ona hiçbir anlam ifade etmeyen ama bir türlü yerleştiremediği anı parçaları gibi görünen cümleler kuruyorlar. Bazen birinci tekil şahıs olarak konuşuyorlar. *Daha fazla egzersiz yapmalıyım.* Ya da ikinci şahıs. *Bunu yapmamalısın, Chloe.* Bazen de yüce bir her şeyi bilen olarak konuşurlar. Ya da annesinin İngilizce aksanlı öğütleriyle birleşirler. *Dikkatli ol, Chloe. Kendin hakkında çok fazla şey paylaşma, güvenli olduğunu düşündüğün insanlarla bile. Seni rahatsız eden birini görürsen karşıdan karşıya geç. Asla dikkatleri üzerine çekme. Parlak renkler giyme. İnsanlara güvenmeyin. İnsanlar asla göründükleri gibi değildirler - dışarıda bize zarar vermek isteyen bir Kötülük vardır.* Sesler Kötülük'ten her zaman büyük E ile bahseder.

Bitmek bilmeyen gevezeliğini susturan tek şey hafta sonu içtiği votka ve uyku hapları. Sadece on bir gün önce kırk yaşına bastığından beri daha da kötüleşti. Bir sis düdüğü daha inliyor. Yağmur daha sert yağıyor. Titriyor.

"Hadi, Brodie," diye fısıldıyor. "Acele et ve işini yap. Evde sıcak kahve var. Ve anlaşmalar." Annesi yakında uyanacak ve ağır kesicilere ihtiyacı olacak.

Brodie sonunda sırtını kamburlaştırıyor, hafifçe çömeliyor ve geriniyor. Sonra sesi duyuyor.

Sis perdelerinin ardında hareket eden yüzücünün kollarının çıkardığı belirgin *şıp şıp* sesi. Beklenti Chloe'nin içinde dalgalanıyor. Gözlerini kısarak sağanağa bakıyor, suyu tarıyor, izliyor, onun görünmesini bekliyor.

Birdenbire, daha büyük ışıklı şamandıranın takip ettiği parlak pembe mayo topunu görür. Savaş gemisi grisi bir tuvale karşı yalnız renk lekeleri. Bu görüntü Chloe'nin içini gizli bir heyecanla doldurur. Yüzücü mükemmel saatin sadece birkaç dakika gerisinde, girişin tuzlu dalgalarında tek başına. Ne kadar güvenilir. Ne kadar tutarlı.

Yavaşça, istikrarlı bir şekilde körfez boyunca ilerliyor, sisin içinde ve dışında kayıyor. Sahilde bir adam köpeği için bir sopa atıyor. Dışarıdaki yüzücüden habersiz görünüyor. Sahilin ilerisinde bir çift kapüşonlu başlarını yağmura doğru eğmiş yürüyor. Konuşuyorlar. Birbirlerinin alanlarına dalmışlar. Onlar da yüzücüyü fark etmemiş gibi görünüyor.

Jemma körfezin ortasına giriyor. Gelgit nedeniyle kıyıdan oldukça uzakta. Brodie tasmaına karşı sarsılıyor. Chloe aşağı bakıyor. İşini bitirmiştir. Cebinden bir kaka torbası çıkarıyor ve çömelerek Brodie'nin ikramını alıyor.

Tam o sırada suda bir motor sesi duyar. Chloe'nin bakışları yukarı fırlıyor. Sisin içinden bir Jet Ski çıkıyor - mavi ve beyaz, yan tarafında turuncu bir çizgi var. Yüzücüye doğru yüksek hızla ilerlerken motorun sesi daha da yükselir. Chloe gerilir. *Jemma tam yolunun üzerindeydi.* Sürücü onu görmemişti. Ayağa fırlayıp sahile doğru adım atıyor ve elini havaya kaldırarak durması için bağırıyor. Ağzından tek bir kelime bile çıkmadan, Jet Ski'nin Jemma'ya çarpmasıyla birlikte bir *gümbürtü* duydu. Chloe donakalır. Dizlerinin bağı çözöldü.

Motorun sesi değişiyor. Jet Ski yavaşlıyor, geri dönüyor. Sürücü ona yardım edecek. Tamamen siyah giyinmiş. Dalgıç kıyafeti.

Siyah başlık. Eldivenler. Gözlükler. Jet Ski Jemma'ya yaklaşıyor, daha da yavaşlıyor, sonra aniden tekrar hızlanıyor ve ondan uzaklaşıyor. Keskin bir U dönüşü yapıyor, sonra hızlanarak yüzücüye doğru geri dönüyor. İkinci kez daha sert çarpıyor, korkunç bir gümbürtüyle. Jet Ski çarpmanın etkisiyle yana doğru savrulur. Sürücü düzeltiyor, sonra dümeni sisin içine doğru kırıyor. Jet Ski gözden kaybolur. Motorun sesi kayboluyor.

Yüzücünün vücudu dalgaların üzerinde gevşek bir yosun gibi sallanıyor. Kireç şamandırası gitmiş. Chloe pembe şapkasını göremiyor. Sis yoğunlaşıyor. Bir sis düdüğü inliyor ve yağmur şiddetini iki katına çıkararak ıslak kuma gürültüyle vuruyor.

Chloe eliyle ağzını kapatıyor. Az önce olanları algılayamıyor. Hareket edemiyor. Ne yapacağını bilemiyor. Bakışları sahildeki adama kayıyor. Adamın elinde bir cep telefonu vardır ve denize bakmaktadır. Yardım çağırıyor gibi görünüyor. Çift de durmuş ve gözlerini denize dikmiştir.

Tanrı'ya şükür. Olay çıkarmadan gidebilir.

"Brodie," diye fısıldar, onu hızla kucağına alır. "Gitmemiz gerek."

Aceleyle sahilden uzaklaşıyor, evlerin arasındaki sisin içinde kayboluyor. Arkasında Brodie'nin bükülmüş küçük kakasını bırakıyor.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

AMY TEY İLE VANCOUVER SABAH PROGRAMI

AMY TEY: Bu sabah eğlence heyecan verici haberlerimiz var. Criminal: Yetenekli Trinity Scott ve Gio Rossi ikilisinin yapımcılığını üstlendiği The TV Show, She's Been Watching You adlı yepyeni sezonuyla yakında yakınınızdaki bir yayın servisine geliyor: Altı yıl önce üç şok edici vahşi cinayet ve kendi çarpıcı ifşaatlarını getiren il çapında bir "insan avı" ile sonuçlanan tuhaf bir dizi yerel olayın gerçek suç yeniden anlatımı olan Chloe Cooper Hikayesi. Trinity Scott'ı bugün stüdyomuzda ağırlamaktan onur duyuyoruz. Hoş geldin Trinity.

Günaydın Amy. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim.

AMY: Siz ve Gio ilk olarak gerçek suç podcast'inizden doğan ve genç Leena Rai'nin öldürülmesinin trajik hikayesini anlatan Beneath Devil's Bridge dizinizin gişe başarısıyla manşetlere çıktınız. Ardından Abbigail Chester cinayetiyle ilgili diziniz geldi. Şimdi de Toronto'dan Vancouver'ın seçkin bir mahallesine taşınan, görünüşte birbirlerine derinden aşık, evli bir "o" çiftin (insanların hakkında şarkılar ve hikayeler yazdığı türden bir ilişki) tüyler ürpertici hikayesi var.

Bir trajedinin ardından hayatlarında yeni bir döneme girmişlerdi. Ancak, yeni komşularına kafayı takan kırk yaşındaki yalnız Chloe Cooper ile yolları kesiştiğinde kader araya girdi. Sonuç patlayıcı oldu. Zehirli. Öldürücü.

İsterseniz buna kader deyin. Ancak Jemma Spengler ve ünlü onkolojik cerrah kocası Dr. Adam Spengler, Chloe ile hiç karşılaşmamış olsalardı her şey çok farklı olabilirdi.

Cinayet yok mu yani?

TRINITY: İzleyicilerin buna karar vermesi gerekecek.

AMY: Fragmana bir göz attım ve bana öyle geliyor ki It's Criminal'ın bu sezonu tüm notaları tutturacak. Sosyal akımlarda gezinmekte zorlanan bir "yabancı", bir "yalnız"; göründükleri gibi olmayan zengin, mükemmel" bir çift; parazit bir saplantı; takip; casusluk; sınıf farklılıkları; iğrenç sırlarımız var. Ve tüm bunlar, günümüz toplumunda kaçınılmaz yaşlanmayla mücadele eden bir kadın olmakla ilgili tuhaf ve tatsız bir şeye odaklanıyor. Gerçek bir suç "çıkılmaz sokak" gerilimi de diyebilirsiniz. Burada neyi kaçıyorum, Trinity?

Chloe Cooper'ın Hikayesi özünde bir yalnızlık hikayesi. Özlemin. Bir şehrin ortasında ya da bir evliliğin içinde bile görünmez olmanın. Travmanın ve umutsuzca uyum sağlama ihtiyacının. Ve sevilme için duyulan evrensel acının. Tüm bunlar vahşi bir cinayetle son buluyor. Ve daha fazlası.

AMY: Anladığım kadarıyla bu prodüksiyon sizin için kişisel?

Öyle. Derinden. Açıklığa kavuşacak nedenlerden dolayı.

Şaka! Geldiğin için teşekkürler Trinity.

Amy Tey kameraya bakıyor.

AMY: Tanıtımlardan bahsetmişken, izleyiciler It's Criminal'a giderek yeni Scott-Rossi gerçek suç dizisine bir göz atabilirler: The TV Show web sitesine giderek ve The Chloe Cooper Story ön izleme linkine tıklayarak izleyebilirler.

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

27 Eylül 2019

Chloe üçüncü kattaki küçük, kira kontrollü dairesinde televizyonu yerel haber kanalına ayarlamış. Bir yandan Jerrin'deki yüzücü kazasıyla ilgili bir şeyler, *herhangi bir* şey dinliyor, bir yandan da rutinini takip etmeye çalışıyor: Brodie'yi beslemek ve oturma odasındaki ayarlanabilir "hastane" yatağında merhametle hâlâ uyumakta olan annesi için yulaf ezmesi pişirmek.

Chloe yulaf lapasını ocaktan aldı, tabağı kapattı. Bir fincan çay koymaya çalışırken vur-kaç olayının anıları beynine hücum ediyor. Bir çay kaşığı bal ekliyor ve kaşık tezgâha çarpıyor. Duygular aniden boğazını sıkıyor. Tereddüt ediyor, sonra hızla dondurucuyu açıyor, bir şişe votka çıkarıyor ve kendine iki shot dolduruyor. Çabucak içiyor, iki tane daha dolduruyor ve onları da içiyor. Derin derin nefes alıyor, ellerini tezgâha dayıyor, annesinin oksijen kompresörünün gürültülü tıslaması ve uğultusuna karşı televizyonu dinlerken alkolün bedenini ve zihnini rahatlatmasını bekliyor.

Teknik olarak hala senin hafta sonun, Chloe. Restoran çalışanları ofis çalışanlarından farklı olarak garip saatlerde çalışırlar. Sadece günün biraz erken saatleri ve sorun değil, doğru düşünebilmen için seni sakinleştirecek bir "ilaca" ihtiyacın var.

Zihinsel olarak toparlanır, her şeyi bir tepsiye koyar, biraz meyve, bir kaşık ve keten bir peçete ile birlikte. Tepsiyi oturma odasına taşıyor ve sessizce annesinin yatağının yanına bırakıyor. Annesi hiç ses çıkarmıyor. Chloe'yi bir korku şimşegi çarpıyor.

Hayır. Hayır, henüz değil. Henüz gitmesine izin veremem. Onu hayatta tutmalıyım, çünkü tek başıma ne yaparım?

Brodie yumuşak mamasını bitiriyor, çarpık bacakları üzerinde sallana sallana oturma odasına giriyor ve onun çoraplı ayaklarının dibinde duruyor. Böcek gözlerini Chloe'ye dikti.

"Sorun yok oğlum," diye fısıldıyor onu sevmek için eğilirken. "Her şey girecek. Söz veriyorum."

Geniş oturma odasının penceresine gider, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturur ve camdaki yağmur dalgalarının arasından arka sokağın karşısındaki köşe arsaya hakim olan köşeli beton canavarlığa bakar. Jemma ve Dr. Adam Spengler'ın evi.

Bu sabah hiç ışık yanmıyor. Garaj kapısı açık. İki araba da gitmiş. Bir cerrah olan Adam, genellikle sabahın inanılmaz erken saatlerinde hastaneye gitmek üzere yola çıkar. Jemma rutin yüzüşü için biraz daha geç çıkar. Spengler'ların evi plaja sadece üç blok uzaklıkta olmasına rağmen, Jemma küçük sarı spor arabasıyla Jerrin Plajı'na gider.

Genelde şimdiye kadar evine ve stüdyosuna dönmüştür.

Ancak bugün stüdyo karanlık, boş ve rutin olarak büyük beyaz masasında halka ışığının, monitörlerin, kameraların ve mikrofonların önünde oturup diğer kadınlara en iyi hayatlarını nasıl yaşayacaklarını, yaşın sadece bir sayı olduğunu anlatan Instagram içerikleri oluşturan sahibini bekliyor.

Chloe, Jemma'nın iki küçük cavapoos'unu -Boo ve Sweetie- yerde yatarken, arka kapıya bakarken, en sevdikleri insanın dönmesini beklerken hayal ediyor. Ama o asla dönmeyecek. Gözlerinde yaşlar birikiyor. Hepsini içinde tutmaya çalışarak onları uzaklaştırıyor.

Haber sunucusunun sesi düşüncelerini böldü ve Chloe sıçradı.

"Son derece trajik bir haber olarak, bu sabah saat yediden kısa bir süre sonra Crow's Point yakınlarındaki Jerrin Plajı açıklarında bir Jet Ski'nin çarpıp kaçması sonucu bir kadın yüzücünün ölümcül şekilde yaralandığını öğrendik. Polis, yoğun siste Jerrin Koyu'nu geçmekte olan ve bir tanığın ifadesine göre kıyı şeridinden yaklaşık elli metre uzakta olan kadının kimliğini bilip bilmediklerini açıklamıyor.

yüksek hızda bir Jet Ski tarafından çarpıldı. Suç muhabirimiz Kathleen Fairlie olay yerinde."

Görüntüler sahilde yağmurluk giymiş güzel bir esmerle kesilince Chloe'nin nabzı atıyor. Elinde bir mikrofon vardır. Yanında altmış yaşlarında bir adam vardır. Mavi bir ceket ve şapka giymiştir ve elinde tasmalı, ıslak görünümlü bir köpek tutmaktadır.

"Mike Richards Jet Ski'yi duyduğunda -sonra da gördüğünde- sahildeydi. Bize neye tanık olduğunu anlatabilir misin Mike?" diye soruyor muhabir.

Mike gri karanlığı işaret ediyor. "Şurada orta güvertedekeyken vuruldu."

"Olanları gördün mü?"

"Gerçek çarpışmayı görmeyi kaçırdım. Motor sesini duyduğumda köpeğime bir sopa atıyordum, sonra bir tür gümbürtü duydum. Burrard'a doğru baktım ama ne gördüğümü anlamam biraz zaman aldı." Mike sesindeki titremeyi kontrol etmekte zorlanıyor. "Jet Ski'nin arkasını sisin içinde kükreyerek uzaklaşırken gördüm."

"Olay yerinde kalmadı mı?" "Hayır.

Çok yüksek bir hızla kaçtı."

"Deniz taşıtını ya da operatörünü tarif edebilir misiniz?"

"Dediğim gibi, Jet Ski sis tarafından yutulmadan önce sadece arka tarafını gördüm. Alçak bulutlarla birlikte hava da çok karanlıktı. Sanırım Jet Ski beyazdı. Sahilin polisle konuşan bir çift daha vardı ama onlar kazayı görmemişlerdi. Bir kişi daha vardı, asfalt sahil yolunun yukarısında bir kadın. Küçük bir köpeği vardı. Daha fazlasını görmüş olabilir ama neredeyse anında ortadan kayboldu."

Chloe elini ağzına bastırıyor.

Muhabir kameraya bakıyor. "Büyük Vancouver Polis Departmanı bu kadının ya da diğer tanıkların karakola gelmelerini ya da ekranın altındaki numarayı aramalarını istiyor. Hiçbir detayın çok küçük olmadığını söylüyorlar."

Chloe ekranda beliren numaraya odaklanır. Bu küçük mahallede birilerinin bu numarayı fark etmesi ne kadar sürer?

O ve Brodie orada mıydı? Adamın ya da çiftin polise Jet Ski'nin tam olarak neye benzediğini anlatmasını umuyordu - mavi ve beyaz, yan tarafında koyu turuncu bir bant vardı. Ve sürücünün yüzücüyeye nasıl bilerek çarptığını. İki kez. Göğsündeki baskı artar. Kafatasında uyumsuz bir ses büyümeye başladı. Daha yüksek, daha yüksek. Daha fazla votkaya ihtiyacı var.

"Bir yüzücü hakkında ne diyorsun, Chloe?" Annesinin sesi düşüncelerini böldü. Chloe yutkundu ve annesiyle yüzleşmeden önce yüz hatlarını toparlamak için kendini zorladı. Annesi sürprizlerden hoşlanmazdı. Ya da değişikliklerden. Ya da yabancıları. Ya da ziyaretçilerden. İçinde polis olan her şeyden nefret eder. Hastalığı arttıkça paranoyası daha da kötüleşti. Palyatif hemşirenin sözleri Chloe'nin kafasında yankılanıyor.

Chloe, paranoya ölüm sürecinin doğal bir parçası olabilir. Hamilelik ve doğumda olduğu gibi, ölümden açıkça tanımlanabilen aşamalar vardır. Bir bakıcı olarak bunları tanımlayabilmeniz yardımcı olur.

"Bir şey yok anne. Sadece dışarıdaki bu saçma yağmuru izliyorum." "Sesin tuhaf geliyor."

"Her şey . Ağrı getireyim."

"İlaçlara ihtiyacım yok. Haberlerde bir yüzücünün çarpılıp öldüğü haberi neydi? Bu olay olduğunda sahile yakın mıydın Chloe?"

"Anne. Ben-"

"Güzel. Çünkü ihtiyacımız olan son şey polislerle herhangi bir ilişkiye girmek. Bunu *biliyorsunuz*."

"Gördüm anne." Sesi çatlıyor. Bir hıçkırık kaçar. "Olanları *gördüm*. Tanık arıyorlar. Orada olduğumu öğrenecekler. Onlara gördüklerimi, Jemma hakkında bildiklerimi anlatmalıyım. Ve *onun hakkında*. Dr. Spengler'ın karısını öldürdüğünü bilmeleri gerek."

"Delirdin mi sen çocuk? Sen de mi Spengler'ları takip ettiğinizi polise söyleyecek misiniz? Bu odadan kuş gözlem gözlükleriyle onları , evlerine girmek için kapı şifreniz olduğunu? Evlerine girdiğinizi, eşyalarına dokunduğunuzu, akıllarını karıştırmak için ceplerine bir şeyler koyduğunuzu, evlerinin içinin fotoğraflarını çektiğinizi? Dedektiflerin ne yapacağını anlıyor musun, Chloe? Başlayacaklar.

seni sorguluyor. Ve bunun nereye varacağını biliyorsun. *Biliyorsun.* Dünya sizin gibi insanlara güvenmiyor."

Chloe aniden pencereden bir hareket gördü. Dr. Adam Spengler'ın arabası, apartman kompleksinin arkasındaki sokağa dik olarak uzanan yolun en ucundan girmektedir. Parlak mavi bir Tesla. *Çevreyi her seferinde bir araba kurtarmak. Aptalca.* Tesla yavaşça Spengler'ların evine yaklaşıyor, ön cam silecekleri sağanak yağmura karşı kavis çiziyor.

Chloe yatağın kenarından annesinin kuş dürbününü aldı. Pencereye çıkıyor, odağı ayarlıyor ve arabaya odaklanıyor. Şaşkınlık içinde dalgalanıyor -Adam'ın Tesla'sı bugün farklı bir plaka taşıyor. Onun gibi deneyimli bir gözlemci böyle ayrıntıları fark eder. Bu plaka tamamen farklı bir renk. Kırmızı, beyaz ve mavi. Ontario'dan gelirken yanında getirdiği, düz mavi ve beyaz olan gösterişli plaka olmadığı kesin. Yakınlaştırmaya çalışıyor. Ön plakanın alfanümerik dizisini okuyabiliyor: 2T C5662. Üstte, kırmızı bir arka plana karşı şöyle yazıyor: SCENIC IDAHO. Altta ise şöyle yazıyor: ÜNLÜ PATATESLER. Kaşlarını çatıyor. *Bu ne kadar tuhaf?*

Tesla araba yoluna döner ve garaja girer. Bu pencereden Chloe'nin garajın içine doğru kısmi bir görüşü var.

Spenglers'ın garajında sürücü kapısının açıldığını görür. Adam arabasından çıkar. Koyu renk kapüşonlu bir tişört ve şapka giymiştir. Kapüşonunu kasketinin üzerine çekmiştir ve kumaş yüzünün kenarlarını gizlemektedir. Kargo pantolonu zeytin yeşili, bol. Bu, triatlon kıyafetlerini giydiğinde bile her zaman modern ve sofistike olan cerrahın her zamanki kıyafetlerine hiç benzemiyor. Arka kapıyı açıyor ve büyük bir spor çantası çıkarıyor. Fermuarı açık duruyor ve Chloe içinde siyah ve hantal bir şey görüyor. *Dalgıç kıyafeti mi?* Bunun bir dalgıç giysisi olduğundan emin. Jet Ski'ye binenin o olduğuna daha da ikna oldu. Adam Spengler az önce karısını öldürdü ve Chloe her şeye tanık oldu.

Cep telefonunu kapar ve televizyon ekranındaki numarayı aceleyle tuşlar. Neredeyse anında bir kadın cevap verir. Chloe panikler. İç sesler kafasında çatırdıyor ve kadının telefonda ne söylediğini doğru düzgün algılayamıyor.

hattın diğerk ucunda. Telefonu kapatması gerekiyordu. Onun yerine ağzından kaçırıyor, "Kocası yaptı. Dr. Adam Spengler, Jemma Spengler'ı mavi beyaz ve turuncu şeritli bir Jet Ski ile öldürdü. Her şeyi gördüm. Kapüşonlu siyah bir dalgıç kıyafeti giymişti. Eldivenler. Gözlük. Kadına iki kez vurdu, öldüğünden emin olmak için geri döndü. Sonra doğruca Burrard'a yöneldi. Sisine içine. Yüksek hızda, Kuzey Sahili'ne doğru gidiyor. "1117 Crow's Road'da yaşıyorlar, Main'in dışında."

Terleyerek, kadın adı gibi daha fazla ayrıntı sormadan aramayı sonlandırıyor. O kadar çok titriyor ki ayakta zor duruyor. Kusuyor ve karnını tutuyor.

"Bunu yapmamalıydın Chloe," diye uyarıyor annesi. "Tanrım, pişman olacak kadar yaşayacaksın. Bu sözümü unutma."

"Olan oldu," diye mırıldandı Chloe, biraz daha votka almak için aceleyle dondurucuya giderken, düşünebilmek için sinirlerini yatıştırmak istiyordu. Bardağı ağzına kadar dolu halde pencereye döndü. Adam'ın şimdi evinin içinde olduğunu, ışıkları yaktığını, geniş yaşam alanında dolaştığını, iki küçük köpeğin de onu takip ettiğini görüyor. Adam içki dolabına gider. Dürbününden Adam'ın bir konyak dolduruşunu izler. Çok erken. Kendisi gibi. Onun için alışılmadık bir durum. Brendiyi geri atıyor, bir tane daha dolduruyor. Chloe bunun konyak olduğunu evlerinin içinden biliyordu. Telefonunda Spengler'ların içki dolabının fotoğrafları bile var. O bir barmen, başkalarının ne içtiği onu ilgilendiriyor. Ve Adam genellikle viski içer, brendi değil. Zihni Adam ve Jemma'nın taşınma kamyonunun geldiğini ilk gördüğü güne kayar.

O gün her şey ters gitmeye başladı.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

12 Eylül 2019

Güneşli bir sonbahar sabahı, yaprakların dönüşü, deniz meltemi ve Main'in köşesindeki zanaatkâr fırının açık penceresinden içeri taze pişmiş ekmek kokusuyla dolu. İnsanların içini tarifsiz bir aydınlık ve beklenti duygusuyla dolduran türden bir gün. Ama Chloe kasvetli hissediyor.

Annesinin sağlığı bir başka uzun, uyanık gecede keskin bir düşüşe geçti ve sonunun yaklaştığından korkuyor. Annesinin bacakları korkunç derecede şişmiş. Derisi kıpkırmızı ve o kadar gergin ki eti yarılmadan daha fazla şişmesi mümkün değil gibi görünüyor. Bir ateş çukurunun üzerinde yavaşça dönen kızarmış bir domuz gibi. Kanserin son evreleriyle birlikte gelen bu ödem gerçekten oldukça endişe verici. Annesinin karnı bugün daha da şişmiş görünüyor - doğum yapmak üzere olan bir kadından daha büyük. Palyatif doktor Chloe'karın içindeki boşluklarda sıvı toplanmasına asit denildiğini söyledi. Yumurtalık kanserinde sık görülür. Annesinde ağrı, bulantı ve kusmaya neden oluyor ve böbrekleri ile akciğerlerini etkiliyor. Oksijen kompresörünün sesinin üstünde Chloe annesinin göğsünde yeni bir tıkırtı da duyuyor.

Oturma odasının penceresinin önünde bir aşağı bir yukarı volta atıyor, saatini kontrol ediyor, evde bakım palyatif hemşiresinin çözümlerle gelmesini bekliyor ama kadının gelmesine daha bir saat var.

"Tanrı aşkına, bir aşağı bir yukarı hareket etmeyi kes, Chloe," diye mırıldandı annesi. "Midemi bulandırırıyorsun."

"Sana bir şey getireyim mi?" Annesinin yastıklarını kabartmaya ve annesinin oturma odasının penceresinden dışarıyı daha iyi görebilmesi için hastane yatağının arkasını ayarlamaya çalışır. Brodie yatağın ayak ucundaki battaniye yığınının içinde kıpırdanıyor.

"Bacaklarım için biraz losyon iyi olurdu. Bugün gerçekten kaşınıyorlar."

Chloe bir tüp sakinleştirici krem almak için acele , ancak açık pencereden gelen yüksek sesli bip sesiyle durur. Dışarı baktığında devasa bir kamyonun yavaşça dairesinin karşısındaki sokağa girdiğini görür. Duraklar ve izler. Kamyonun yan tarafında bir nakliye şirketi logosu vardır. Köşedeki yeni inşa edilmiş evin garaj yolunun önünde durur.

"Görünüşe göre yeni sahipleri Gloom House'a taşınıyor," diyor. Chloe ve annesi, Bay Higgins'in yıkılan otuzlu yıllarda inşa edilmiş küçük sarı kulübesinin yerini alan beton ve camdan oluşan mimari ucubeye bu adı vermişler. Chloe, Bay Higgins'in *Up* filminde olduğu gibi evini balonlardan oluşan bir sal üzerinde uçurmasını diliyor. Otoyolun yanındaki yaşlılar evinde küçük, steril bir odaya gitmek yerine macera hayallerini gerçekleştirmek için yukarı ve uzaklara. Bu konuda kendini kadar kötü hissediyordu ki, Bay Higgins'in evinin dev balonlardan oluşan bir gökkuşağıyla mahallenin üzerinde süzüldüğünü gösteren bir resim yaptı. Resmi eve götürmüş, ancak eve vardığında Bay Higgins'in gittiğini ve öldüğünü söylemişler. Bu yüzden annesini mümkün olduğunca uzun süre evde tutmak istiyor. Kurumlar insanları öldürür. Öyle ya da böyle.

Annesi cevap vermeyince "Minibüsü görebiliyor musun?" diye sorar.

"Görebiliyorum, Chloe. Ölüyor ama kör değilim."

Chloe annesinin dürbününü alıyor ve minibüsü yakınlaştırıyor. "Ontario plakalı," diyor. "Ülkenin bir ucundan diğer ucuna uzun bir yol."

Annesi gözlerini kapatır ve hiçbir şey söylemez.

Chloe dürbünü yere bırakır ve yatağın ucuna yakın bir yere oturur. Elleri losyon sıktı ve ovalamaya başladı.

kremin annesinin şişmiş, kurumuş inciklerine ve çatlamış topuklarına nazıkçe sürüyor. Ayak parmakları bile şişmiş, küçük domuz sosisleri gibi. Hayatı boyunca çok zayıf olan annesi. Bu gizli bir hastalık. Kadınlar çok geç olana kadar bunun geldiğini fark etmezler ve Chloe kanserle savaşının böyle görüneceğini bilmiyordu. Ölüm ilanlarında her zaman birinin hastalıkla cesurca savaştığı ve kaybettiği söylenir, ama artık bununla "savaşılmayacağından" oldukça emin. Annesinin sahip olduğu bu özel türle değil. Sadece sizi inanılmaz derecede rahatsız etmesini beklersiniz, sonra da hayatınızı tamamen tüketir.

Fizyoterapistin gösterdiği gibi lenf akışını teşvik etmek için dairesel, okşama hareketleri yaparken gözünü aşağıdaki caddedeki kamyonlardan ayırmıyor.

"Teşekkürler Chloe, canım," diye fısıldıyor annesi gözleri kapalı. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Sadece başını sallıyor çünkü boğazındaki yumru konuşmasını imkânsız kılıyor. Annesi olmadan nasıl hayatta kalacağını bilmiyor. Denedi. Sayılır. Birkaç yıl önce, annesinin onu küçük bir çocukken İngiltere'den getirdikten sonra tek başına büyüttüğü kırsal bölgeden kaçma cesaretini topladı. Chloe büyük şehre vardığında, Fars olmamasına ve Farsça konuşmamasına rağmen alt kattaki İran süpermarketinde kasiyer olarak işe girdi. Ancak market sahibinin ek personele ihtiyacı vardı. Aynı zamanda alt kattaki ticari birimlerin üstündeki dairelerin de sahibiydi. Chloe'nin bu daireyi kiralamasına izin verdi. Süpermarketteki işi bittikten sonra, yolun aşağısındaki bir kafede barista olarak çalıştı ve müşterilerin ihtiyaçlarını öğrenmekte ve tam olarak neyi ne zaman sevdiklerini bilmekte çok ama çok iyi oldu. Oradayken YouTube videoları aracılığıyla kendine miksoloji öğretmeye başladı. Bir insan internetten hemen hemen her şeyi öğrenebilir ve Chloe gururlu bir otodidakt. Eğitimini de bu şekilde almış.

Beach House Restoran ve Bar'ın sahibi Bill Zeigler, bir barmen ilanına cevap verdiğinde Chloe'ye büyük bir şans tanıdı ve Chloe onun bundan asla pişman olmamasını sağlamak için elinden geleni yaptı. Ayrıca yarı zamanlı olarak köpek gezdirmeye başladı. Her iki iş de Chloe'nin insanlar arasında neredeyse görünmez bir şekilde hareket etmesini ve

Onları gözlemleyebildiği, inceleyebildiği, fotoğraflarını çekebildiği, onlardan esinlenerek resimler yapabildiği ve onlar hakkında çılgınca eğlenceli anlatılar yaratabildiği bir yer. Üstelik hiçbir zaman onlardan biri gibi davranmak zorunda kalmadan. Ancak yalnız yaşama deneyi uzun ömürlü olmadı. Annesinin onunla işi henüz bitmemişti.

Teşhis on dört ay önce konmuştu ve Chloe annesini küçük dairesinde -ya da annesinin İngiliz aksanıyla söylediği "daire"- yaşamaya getirmeden edemiyordu. "Daire" büyük Vancouver hastanesine bağlı kanser ajansına yakındır.

O birkaç cesur yalnız ay dışında, Chloe kendini bildi bileli dünyaya karşı her zaman sadece ikisi vardı. İnsanlarla dolu Büyük Kötü Bir Dünya ve her zaman onları yakalamaya, kandırmaya ya da baştan çıkarmaya çalışan Şeytan. En azından annesinin görüşü hep bu yöndeydi. Ama Chloe'nin zihni bu düşüncelerle o kadar sıkı bir şekilde doldurulmuş ki, dışarıda gerçekten de yıkıcı, isimsiz, şekilsiz bir tehdit olduğu sürekli ikisinin peşinde olduğu hissinden kurtulamıyor.

Chloe losyonun kapağını değiştiriyor. Annesi uykuya dalmış gibi görünüyor. Bacaklarını bir çarşafı hafifçe örtüyor, sonra Gloom House'daki hareketli gösteriyi izlemek için pencereye gidiyor.

Kırmızı tulum giymiş adamlar kamyonun arka kapısını açmış ve içerisi tıka basa kutularla dolmuş. Yani. Çok fazla. Kutular. İçini bir heyecan kapladı. Yeni komşular. Yepyeni eşyalarla. Keşfedilecek çok şey. Dikkat dağıtıcı bir vaat - uykusuz geçen günlerini ve gecelerini meşgul edecek, pencerelerinin hemen dışında bir şey. O kutuların içinde ne var? Kimler taşınıyor? Onlar hakkında ne keşfedecek?

İzleyerek - gerçekten izleyerek - insanlar hakkında ne kadar çok şey öğrenebileceğiniz gerçekten şaşırtıcı. Seri katillerin profilini çıkaran bir zihin avcısı gibi.

Parlak mavi bir Tesla aniden sokağa döner. Chloe'nin nabızı hızlanır. Dürbünü kapar ve hareket halindeki kamyonun arkasına park edişini izler.

Kamyon gibi Ontario plakası var. Ama gösterişli olanlar. Beyaz zemin üzerine mavi harflerle DR SPENGR yazıyor.

Sürücü kapısı açılıp da uzun boylu, atletik yapılı, parlak siyah saçlı ve koyu renk güneş gözlüklü bir adam dışarı çıkınca Chloe beklentiyle gerildi. Sanki kilometrelerdir araba kullanıyormuş gibi kollarını geriyor ve omurgasını dikleştiriyor. Ellerini dar kalçalarının üzerine koyarak dönüyor ve evi inceliyor. Ayakları yayvan ve kendinden emin bir duruş sergiliyor. Omuzları kare şeklinde. Chloe dürbünü onun yüzüne doğrultuyor. Geniş ağzı, *memnuniyetini* haykıran hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Duruşunda kesin bir mülkiyet havası var. Belli ki Gloom House'un efendisi gelmiş. Crow's Point mahallesine yeni gelmiş ve sanki sokağın ve içindeki her şeyin sahibiymiş gibi orada duruyor. Sonbahar deniz meltemi saçlarını karıştırıyor ve vücudunda bir şeyler kıpırdanıyor - hoşnutsuzluk ve karanlık hissi ve bilinçaltına geri kaymadan önce tam olarak belirleyemiyor veya yakalayamıyor. Ama bu his onu adam hakkında tedirgin ediyor.

İçgüdülerine güven, Chloe. İçgüdülerin güvensiz olduğunu söylüyorsa karşıdan karşıya geç, Chloe.

Kutular gün boyunca yavaş yavaş açılıyor. Palyatif hemşire gerçek bir çözüm sunmadan gelip gider. Sokağın karşısındaki eve başka arabalar ve kamyonetler gelir. Birinin yan tarafında bir iç mimarın logosu vardır. Diğeri kablocunun. Bir diğeri bir elektrikçinin aracı ve ardından bir boya ekibi ve bir mobilya mağazası kamyonu geliyor.



14 Eylül 2019

İki gün sonra geldi.

Chloe, patronu Bill için sanat eserlerinden birini özenle paketlemektedir -bu onun doğum günüdür ve ona vermek için düşünebildiği tek şey budur- buz gibi bir kış gecesinde Sahil Evi'nin dışını gözlemlediği bir resim, o sırada bir arabanın kornasının arsız sesini duyar.

Pencereden dışarı bakar. Üstü açık, tereyağı sarısı bir arabanın direksiyonunda kocaman güneş gözlükleriyle ince bir kadın oturuyor. Arkasındaki koltukta iki küçük köpek sandığı var. Biri pembe. Biri mavi. Arabanın üstü açık ve kadının saçları, puantiyeli bir eşarbın altında, rüzgârla savrulan kırmızı-altın sarmallardan oluşan vahşi bir kütle. Teni inanılmaz derecede solgun. Kadın arabadan indiğinde Chloe onun çok uzun boylu, çok zayıf ve inanılmaz derecede zarif ve şık olduğunu görüyor. Zamansız bir Hollywood film yıldızının görüntüsü.

Chloe ağzı açık şekilde bakar, koridora gelen cazibe karşısında hareketsiz kalmıştır. Siyah saçlı adam aceleyle evden çıkar. Hollywood tanrıçası adama doğru adım atar, ona sarılacakmış gibi kollarını açar, ama adam bir elini sıkıca ince omzuna koyarak onu durdurur.

Kadın şaşırmış görünüyor. Adam öne doğru eğilir, kadının kulağına bir şeyler fısıldar ve ardından beyaz bir bez parçası çıkarır. Kadın itiraz edecek gibi olur ama adam bezi hızla kadının gözlerinin üzerine bağlar.

Göz bağı!

Daha sonra kadını elinden tutup çirkin eve doğru götürür.

Ve Chloe tamamen, tamamen, tamamen bağlandı.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekranda, ortasında bir sandalye loş bir oda gösterilir. Sandalye, yanındaki masanın üzerinde duran lambadan gelen altın rengi bir ışıltıyla yıkanmaktadır. Bir kadın içeri girer. Sandalyeye gider, oturur. Işık yükselir. Yüzünü kameraya doğru çevirir ve küt kesilmiş siyah saçları omuzlarında bir şelale gibi parlar. Ekranın altındaki metinde şöyle yazar:

SAKURA OBA, CHLOE COOPER'IN BEACH
HOUSE RESTORAN VE BARDAN İŞ ARKADAŞI.

Chloe'yi ne yapacağımızı hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum. O farklıydı. Yani, işinde harikaydı. Barının arkasında çok düzenliydi. Askeri hassasiyete sahipti ve bir şeyleri yanlış yere koyanın Tanrı yardımcısı olsun. Beach House müşterileri onu çok severdi çünkü her zaman ne içtiklerini ve kokteyl tariflerindeki küçük bireysel değişiklikleri nasıl sevdiklerini bilirdi. Bu onlara görüldüklerini ve önemsendiklerini hissettiriyordu. Temelde insanların istediği de bu, değil mi? Bir yere ait olduklarını, özel olduklarını, hissetmek? Hayvanları severdi ve Crow's Point'te köpek gezdiricisi olarak tanınırdı. Mahalledeki hemen hemen herkes onu köpekleri gezdirirken bir şekilde görmüştür. Arka plana karışmış bir demirbaşı.

cansız kahverengi saçları, sıradan kahverengi gözleri vardı. Ortalama bir yapısı vardı. Ortalama boydaydı. Yüz hatlarında özellikle kayda değer bir şey yoktu. Ve bunu kaba olmak için değil, nasıl görünmez olduğunun altını çizmek için söylüyorum. Ne Kanadalı ne de İngiliz olan hafif bir aksanla konuşuyordu. Oradaydı ama değildi. İfadeleri zaman zaman tuhaf, aşırı resmi ve hatta arkaikti. Ve insanlar Chloe'yi fark etmese de, o her zaman onları fark ediyordu. İnanılmaz detaylarla. İzliyordu. Her zaman. Özüksüyordu. Hiçbirimiz olanları beklemiyorduk.

İş arkadaşları arasında arkadaşları var mıydı?

Hayır. Dediğim gibi, o sadece oradaydı. Dekorun bir parçasıydı. Muhtemelen iş dışında çok garip olduğu için kimse ona özel ilgi göstermiyor ya da sosyal etkinliklere davet etmiyordu. Chloe'yi bar alanından çıkardığınızda, çoğu insanın yaptığı gibi sosyal ipuçlarını nasıl okuyacağını bilmiyordu. Tuhaf şeyler söylerdi. Bazen tamamen bilgisiz görünüyordu; diğer zamanlarda gerçekten belirsiz konular hakkında ayrıntılı bilgiler veriyordu. Bazen yargılayıcı davranırdı. Patronluk taslardı. Sanki üstünmüş ve biz ölümlülerin anlamaktan aciz olduğu bilgilere sahipmiş gibi. Kendisine otodidakt derdi.

Sakura gülüyor.

Gidip bakmam gerekti.

Peki ya o zamanki diğer barmenlerden biri olan Stavros Vasilou? Onu Chloe'nin arkadaşı olarak görmediniz mi?

Stavros her zaman Chloe'ye zaman ayırırdı. Nazik biriydi, herkese zaman ayırırdı. O zamanlar Chloe'nin

genel empatisini daha fazla bir şey olarak yanlış yorumladı.

Uzun bir duraklama. Yüz ifadesinde ve ses tonunda bir değişiklik.

Stavros'un Chloe ile yollarının kesişmesinin hayatını nasıl etkileyeceğini hayal edebileceğini hiç sanmıyorum. O şekilde kaybolduğunda herkes çok şaşırmıştı. Ortadan kayboldu.

Bir uzun duraklama daha.

O cinayetler. Çok vahşiydiler. Çok kanlıydı. Kimin aklına gelirdi ki?

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

14 Eylül 2019

Gözleri bağlı olan Jemma, Adam onu küçük bir basamaktan yukarı çıkarıp evin kapısından içeri sokarken Adam'ın arkasında tökezler. İçeri girdiğinde bir soğukluk ve atmosfer değişikliği hisseder.

Geri çekildi. "Boo ve Sweetie ne olacak? Saatlerdir arabadalar. Tuvalet molasına ihtiyaçları var."

"Sonra görüşürüz. Önce gel bak." Adam onun elini çekiştirir. "Burayı senin için nasıl döşediğimi sana göstermek istiyorum."

Jemma direnir ve gözbağını çıkarır. "Adam," diyor sertçe. "Onları orada, açık arabada bırakmayacağım."

"Mahalle harika. Güvenli-"

"Ben alırım." Arkasını döner ve evden çıkar. Jemma arabasına doğru ilerlerken kalbi hızla çarpmaya başlar. Kocasına karşı şok edici, orantısız bir öfke duymaktadır ve bunun kısmen uzun yolculuktan sonra yorgun olmasından kaynaklandığını bilmektedir.

"Tanrım, Jem," sesleniyor arkasından. "Her şeyi planlamıştım."

Onu görmezden geliyor ve arabasının arkasına uzanıyor. Boo'nun kasasını kaldırıyor, sonra da Sweetie'ninkinin kulpundan tutuyor. İki sandığı kulplarından iki yanında tutuyor ve duygularını yatıştırmak için derin nefes alıyor. Sonra yavaşça dönüp eve bakıyor.

Büyük çıplak pencereleri olan modern ve köşeli bir şey ve daha önce burada var olmuş olması gereken ev ve bahçeyle birlikte tüm köşe parselini tüketen devasa bir düşman uzaylı gibi küçük arsanın üzerine çömeliyor. Bazı duvarlar son moda oluklu metal kaplamalarla zırhlandırılmış.

bir tür kıyamet sonrası saldırıya hazırlanıyor. Garaj kapıları, ağır metalle çerçevelenmiş opak pencere karelerinden oluşuyor. Tüm olay endüstriyel bir hava yayıyor. Bir zamanlar burada yetişen herhangi bir bahçe -ki bölgedeki diğer eski evlerden bu köşede neler olabileceğini görebiliyor- yerini çakıl taşlı yataklara ve sınırlı insan sevgisi ve ilgisine ihtiyaç duyan dayanıklı dikenli bitkilere bırakmış. Bakışları koridorun aşağısına kayıyor.

Mahallenin eski evlerinden bazıları hâlâ burada -önlerinde güzel gül ve sebze bahçeleri, çiçekler ve yapraklı ağaçlar- ama her şey birbirine o kadar sıkışık ki. Klostrofobik. Ve bu arka yoldan gördükleri yeni manzaranın bir kısmı, çöp konteynırlarının arasına park edilmiş ticari araçlarla tamamlanmış, apartmanların üstündeki bir dizi ticari mülkün arka ucu. Toronto'nun dışında Ontario Gölü kıyısındaki New England tarzı evleriyle eski malikanelerinde olmayan her şey burada var. Duygular Jemma'yı boğmakla tehdit ediyor. Yorgun *olduğunu biliyordu*. Yolculuk bitmek bilmeyecek kadar uzundu.

Ama Adam bunu ona neden daha iyi anlatmamıştı? Neden Adam'ın bunu tamamen sürpriz olarak saklamasına izin verdi? Jemma içten içe nedenini biliyor. Çift danışmanlığına devam ettiği için onu yatıştırmak istemiştir. İyi bir eş, taviz veren bir kadın olmaya çalışıyordu. İşte bu yüzden. Ve bundan pişmanlık duyuyor. Hem de derinden. Burayı satılık görseydi *asla* almazdı.

Bu sokağa sırtını dayayan ve ticari bir sokağı çevreleyen bu evlerin milyonlarca dolara mal olması nasıl mümkün olabilir? Bu şehirde yaşamak bu *kadar* pahalı mı? Bir hata mı yaptılar? O ve Adam'ın parası yok değil ya. Kesinlikle daha zarif görünümlü bir şey alabilirlerdi.

Öfkesi kabarıyor. Onu bastırmaya çalışıyor.

Kalıcı olmak zorunda değil. Her şey her zaman değişebilir. Danışmanınızın söylediklerini düşünün. Olumlu olun. Her zaman olumsuz düşünmemeye çalışın. Instagram takipçilerinize olmasını söylediğiniz kadın olun. Yürüyüşe çıkın.

Ama Jemma sosyal medya numarasının bir aldatmaca olduğunu biliyor.

Adam'ın beklediği yere doğru ilerlemeye başlar ama tam o sırada Jemma izlendiği hissine kapılır. Durur ve yukarı bakar. Sokağın karşısındaki en üst kattaki dairelerden birinin penceresinde bir kadın vardır. Yüzüne tuttuğu bir şeyden güneş parıldıyor. Dürbün mü?

Hayır, kesinlikle değil. Hayal görüyorum.

Adam'ın yanından geçip sandıkları beton girişte yere koyarken, "Bu çok dramatikti," diyor. Çömeliyor ve kapıları açıyor. "Geldik çocuklar. Dışarı çıkın, bebekler. Biz-"

"Ne demek *dramatik*?" Adam'ın sesi incinmiş, hiçbir şey anlamayan küçük bir çocuk gibi çıkıyor. Kocasını tanıyan kompleksi olan ünlü bir cerrah olabilir, ama aynı zamanda sürekli ondan, babasından ve annesinden sevgi bekleyen huysuz bir çocuktur. Adam bazen Jemma'ya sarkık saçlı, kurnaz Hugh Grant karakteri ile James Bond kişiliğinin karışımını hatırlatıyor. Zeki, sevimli, fit, yakışıklı ve yetenekli altmış iki yaşında bir erkek çocuğu.

"Göz bağı biraz fazla oldu." Boo ve Sweetie alt kattaki açık planlı yaşam alanına koşuşturup her şeyi koklamaya başladığında ayağa kalkıyor. "Arabadan giriş holüne kadar benden bir şey saklamış değilsin."

Yüzünde o ifade belirdi. "Jem, açık bırakman gerekiyordu. Hayatımızda biraz neşeye ihtiyacımız var. Bu yüzden değişiklik yapıyoruz, değil mi? Hayatımızın bu yeni evresine başlıyoruz. Yeni alışkanlıklar, yeni kalıplar geliştiriyoruz."

Bakışları girişteki dev aynaya gidiyor. Kendini görüyor. Rüzgarla savrulmuş. Kukla çizgileriyle çerçevelenmiş çökük bir ağız. Çatık kaşlar. Yüz hatlarını gerginleştirip yarım bir gülümsemeye dönüştürerek bunu anında düzeltiyor. Bugünlerde kendisinin beklenmedik bir yansımasını yakaladığında şok oluyor. Annesine dönüşüyor. Bu onun ruh halini daha da bozuyor. Yüzünü gergin tutarak yavaşça geniş oturma alanına doğru yürüyor. Mobilyalar deri ve soluk İskandinav ahşabı, aerodinamik ve seyrek. Koyu gri duvarda asılı iki büyük çerçeveli fotoğraf hemen dikkatini çekiyor. Hailey ve Jackson.

Bir an için çocuklarının bu yeni yerdeki görüntüsü Gemma'yı altüst eder. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırır ve birden kendini inanılmaz derecede bitkin hissederek. Sadece yolculuk uzun sürmemiş, aynı zamanda geçen yılların tüm çilesi cezalandırmanın ötesinde olmuştur. Adam'ın kolunun beline dolandığını hissederek. Adam onu kendi bedenine çeker. Katı. Rahatlatıcı. Ona doğru eğilir, tanıdık kokusunu içine çeker, Adam'ın onu sarmasına ve varlığının içine almasına izin verir. Adam onun boynundaki saçlarını öpüyor. Nefesi sıcaktır ve kalbinin atışını gövdesinde hissederek. Adam çok canlı. Güçlü. Hayatı.

"Zaman alacak, Gem," diye fısıldıyor nazikçe. "Keder asla doğrusal değildir. Kolay olmayacağını biliyorduk. Ama batıya taşınmamız -bu yeni başlangıç- kayıpların üstesinden gelmenin bir parçası, değil mi? Bebek adımları."

Başını sallar. Ama gözyaşları taşar ve yanaklarından aşağı süzülür.

"Hey." Yüzünü güzel cerrah ellerinin arasına alıyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarını siliyor. "Her şey yoluna girecek."

"Şu anda benim amacımın ne olduğunu bilmiyorum, Adam."

"Hayatımızda yeni bir döneme giriyoruz, Gem. Metamorfoz zaman alır. Ve sabır. Sürece güvenmeli ve her geçen gün kendimizi göstermeye devam etmeliyiz. Sen ve ben, yaşlandıkça, bilgeleştikçe kim olmak istediğimizi keşfediyoruz. Daha güçlü." Tereddüt ediyor. "Ölüm bizi ayırana kadar."

Kocasının bu son beş kelimeyi kullanmasından tuhaf bir rahatsızlık duyuyor. Yaşla yüzleşmek -özellikle de güzelliğin gençlik olarak tanımlandığı bir kültürde bir kadın olarak- bir şeydir. Ama ölümü düşünmek için biraz erken.

"Bu senin için daha kolay, Adam. Hâlâ çalışıyorsun" diyor. "Kanser ajansındaki yeni tam zamanlı işin var. İnsanları kurtarıyorsun. Her sözünü dinleyen aileler. Saygı. Değer. Değer."

"Senin de bir işin var Gem. Ve değer. Tek yapman gereken, bu hamleye uygun yeni içerikler geliştirmeye odaklanmak. Batı Yakası tarzı." Sırıttırıyor. Umutlu. Beklentili. "Yeni sen için yeni bir anlatı."

Adamın ulaşamayacağı bir yere adım atıyor, gözyaşlarından arta kalanları siliyor ve yumuşak bir homurtu çıkarıyor. "Instagram fenomeni mi? Bu duman ve aynalar. Sahte olabildiğim sürece, çünkü dürüst olmak gerekirse, ben kimim ki diğer kadınlara yaşlarını nasıl kabul edeceklerini, nasıl giyineceklerini, yemek yiyeceklerini, egzersiz yapacaklarını, rahatlayacaklarını, tatil yapacaklarını, seksi olacaklarını söyleyeyim? Hâlâ nasıl 'her şeye sahip olabileceklerini' ve en iyi halleri olabileceklerini. Altmış yaş yeni kırk yaşmış, kışımın kenarı. Hâlâ her şey daha uzun süre nasıl *genç* görünüleceğiyle ilgili. Ben de bu anlatıyı sürdürerek sorunun bir parçası haline geldim."

"Sadece yorgunsun, Jem. Ve henüz altmış yaşında değilsin." "Evet, bir ay daha."

"Yarın yeni bir gün. İyi bir uykudan sonra her şey farklı görünecek. Söz veriyorum. Bu sadece bakış açısı. Bölgede hâlâ eski arkadaşların var, değil mi? Dans okulu günlerinden Sophia gibi. Ve internetten ve konferanslardan tanıştığın yeni arkadaşların. Bir akşam yemeği falan düzenlemeli, onları davet etmelisin. Gel." Elini tutuyor ve parmaklarını onunkilerin arasından geçiriyor. "Tura başlayalım."

Jemma köpeklerin önce dışarı çıkması gerektiğini söylemek üzereyken Boo bacağını kaldırıyor ve tasarım deri kanepenin tabanına sarı bir idrar akıtıyor.

"Oh lanet olsun!" Adam ileri atıldı. Köpeği kucağına aldı. "Lanet olsun sana, Boo." Cam sürgüyü çekip açıyor ve köpeği güverteye bırakıyor.

"Sana işemeleri gerektiğini *söylemiştim*, Adam."

"O zaman neden hemen dışarı çıkmalarına izin vermediniz? Bak şimdi ne yaptı." Kanepeyi işaret ediyor. "O parçayı tam bu deri tonunda elde etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Adam patlamasından hemen pişman olur. Jemma'nın burada mutlu olmasına *ihtiyacı vardır*. Boo ve Sweetie beton verandanın ötesindeki küçük çim üçgende tuvaletlerini yaparken Adam nefes alış verişini kontrol etmeye odaklanır. Onları tekrar içeri alır, cam sürgüyü arkalarından kapatır.

"dilerim," diyor Jemma'ya. "Sadece mükemmel olmasını istedim. Ve seni şaşırtmak için."

"Sorun değil. Neden bana etrafı göstermiyorsun?" Gülümsemeye çalışıyor.

"Aşağıdan mı yukarıdan mı başlamak istersin?" "Yukarı."

Adam, Boo ve Sweetie arkalarında sıçrarken onu üst kata çıkarıyor. "Ana yatak odası," diye duyuruyor Adam kolunu büyük bir hareketle. "Evin her yerinde tavandan tabana pencereler var."

Jemma odayı tarıyor. Yüz hatları nötr kalıyor. Adam kalbinin biraz sıkıştığını hisseder. Boğazını temizler. "Gömme dolap. Banyoda buhar odası ve küçük bir sauna var."

Jemma banyoya girer, sayısız aynaya bakarak yavaş bir daire çizer. "Çok güzel," diyor. Ama gözleri sözlerini yansıtmıyor gibi görünüyor.

Adam ona üst kattaki diğer yatak odalarını gösterdikten sonra mutfaktan aşağıya, misafir banyosuna ve iki yatak odasına giden bir geçide götürüyor. Geçidin duvarına tasarımcıya hayatlarının mutlu anlarından çerçeveli fotoğraflar astırmış. Çocuklar dönüm noktalarında. Doğum günleri. Aile tatilleri. Jemma arkasında bikinili, kolları bronz gövdesine sıkıca sarılmış bir halde Jet Ski yaparken.

Arkalarında Karayip deniz suyundan bir duman yükseliyor. Yüzlerinde kocaman gülümsemeler ve kahkahalar. Ontario'daki malikanelerinin çimlerinde beyaz masada bir akşam yemeği. İtalyan Alpleri'nde bir kayak gezisi. Jemma yarış kıyafetiyle Norveç'teki bir açık su dayanıklılık yüzme etkinliğinde sudan çıkarken.

Duraklar ve görüntülere bakar. Adam onun tepkisini bekler. Kadın ona bakar ve adam onun gözlerinde yüzen duyguyu görür.

"Seni mutlu-üzgün mü yapıyorlar?"

"Sadece üzücü. Bu gerçekten doğru olmayan bir anlatı, değil mi Adam?" "Ne demek istiyorsun?"

Elini resimlere doğru sallıyor. "Bunlar çocuklarla yaşadığımız nadir güzel anlar. Gerçeği anlatmıyor. İki çocuğumuzun da hayatlarının büyük bölümünde yaşadıkları acı ve hastalıkları onurlandırmıyor."

"Jem, bunun güzel anları hatırlamakla ilgili olması *gerekiyor*."

"Ama öyle mi? Bunu yaparken aslında onların mücadelelerini bir şekilde silmeye mi çalışıyoruz?"

İçindeki hayal kırıklığını ısırarak bastırıyor. Terapistleri de tam olarak buna karşı tavsiyelerde bulunuyordu; Emma hep olumsuzluklara odaklanıyor, sanki çocukların anılarını canlı tutacakmış gibi geçmişteki acılara tutunuyordu. Çok sabırlı davrandı. Çok çabaladı. Ama bu onu yıpratıyor. Şimdi onun yeni bir yol bulmasına yardım etmek için çaresiz durumda, çünkü eğer o , suçluluk duymadan kendi hayallerinin peşinden gidemeyecek. Şimdi bu tartışmaya girmemeyi tercih ediyor. Jemma yorgunken onunla yüzleşmek en iyisidir.

"Gel," diyor nazikçe. "Sana bodrumdaki spor salonunu göstereyim."

Onu, duvarları aynalarla kaplı ve serbest ağırlıklar, sabit bisikletler, kürek çekme makinesi, koşu bandı, TRX, köpük rulolar, bantlar, denge topları ve son teknoloji ses sistemi dahil olmak üzere en üst düzey spor aletleriyle döşenmiş, şaşırtıcı bir şekilde tamamlanmış bir bodrum alanına kadar takip ediyor.

"Yol bisikletlerimiz garajda," diye açıklıyor. "İsterseniz kişisel antrenör de tutabilirsiniz. Ayrıca yaz aylarında her hafta Kits Plajı'nda sosyal yüzüşler için toplanan bir açık su yüzme grubu da var. Ayrıca Kits'in açık havuzu ve tenis kortları da var."

"Harika görünüyor," diyor sessizce.

"Değil mi?" Adam tedirginliği artarken bile sırıtıyor. Onu memnun etme arzusu aşırı telafi edici bir güdüye dönüşüyor. "En iyisini sona sakladım."

"En iyisi nedir?"

Daha büyük bir gülümsemeye zorluyor ve gözlerindeki ışıltıyı yansıtmaya çalışıyor. "Gelip görmeniz gerekecek."

Onu ana kata geri götürüyor ve mutfaktan bir kapıya doğru yönlendiriyor. Onu takip ederken, "Bu pencereler gerçekten çok büyük, evin yarısı pencere gibi. Panjurlar nasıl çalışıyor?"

Kapı koluna uzanıyor. "Bu küçük bir aksaklık. Fabrikada beden ve kumaşla ilgili bir hata oldu, bu yüzden sipariş yeniden yapılıyor. Birkaç hafta içinde her şey hazır olacak." Kapıyı açtı.

Ama durdu. "Birkaç *hafta* mı?" "Uzun sürmez."

"Bir akvaryumun içinde olmak gibi, Adam. Dışarıdaki insanlar içeride olan biten her şeyi görecekler, özellikle de geceleri. Yani, bakın, şu anda bile sokağın karşısındaki apartmanlarda oturan herkes görebiliyor."

"Hareket ettirilebilen geçici paravanlar alabiliriz. Yarın sipariş vereceğim."

Ona bakıyor. Adam onun gözlerinde hayal kırıklığı ve kızgınlık okuyor. Boyun kasları gerilir. Ama devam eder. "Ta-da," diyor Adam, onu bir sonraki odaya yönlendirirken kolunu abartılı bir şekilde sallayarak. "Ev ofisiniz ya da stüdyonuz. Ya da kadın mağaranız."

Jemma beyaz mobilyaları, kocaman, pırıl pırıl beyaz masayı inceliyor. Geçen yıl Vegas'ta düzenlenen ve Jemma'nın bir bölümünde yer aldığı için mansiyon ödülü aldığı Kuzey Amerika podcast ödül törenini tanıtan dev, çerçeveli posteri

kendi kategorisinde en iyi ödülleri kazandı. Masasının arkasındaki krem rengi deri döner koltuğun yanına birbiriyle uyumlu iki köpek yatağı yerleştirilmiş. Halka ışık, mikrofon ve dev kavisli monitörlerin hepsi pırıl pırıl ve yeni. Köşede gazlı bir şömine var. Tavandan pencereler, iddialı bir endüstriyel görünümlü metal çitin geniş çıtalarının sokaktan biraz mahremiyet sağladığı küçük bir kişisel verandaya açılıyor.

Kitap raflarına doğru ilerliyor ve çocuklarının çerçeveli fotoğraflarına ve yıllar boyunca evlerini kutsamış olan köpeklerin resimlerine dokunuyor. Eli, ödül maması dağıtan ve evcil hayvan fotoğraflarını doğrudan Instagram'da paylaşan yeni 360 derecelik PawGuardian kameraya gidiyor. Adam, Jemma'nın dudaklarında küçük bir gülümsemenin kıvrıldığını fark ediyor. Göğsü anında hafiflemiş hissediyor.

"Yaşam alanına bir evcil hayvan kamerası daha koydum," diye öneriyor. "Bir tane de üst kattaki yatak odamıza." Evden uzakta olduğu zamanlarda Boo ve Sweetie'ye göz kulak olmayı ne kadar sevdiğini biliyor.

Jemma pencerelere gider ve dışarı bakar. Onun bakışlarının sokağın karşısındaki apartmanlara yöneldiğini görür.

"Çalılar biraz büyüdüğünde, daha تنها hissedeceksiniz. Ve tabii ki panjurlar geldiğinde."

Gülümsüyor, eğiliyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor kulağına. "Bu mükemmel."

Kadının yumuşak sözleri, aldığı zevk, kulağına değen sıcak nefesi Adam'ın tüylerini diken diken ediyor ve Adam kasıklarında bir uyarılma hissediyor. Kadının yüzünü kavırıyor ve ağzını öpüyor. Kız karşılık verdiğinde önce şaşkınlık, sonra da sıcaklık Adam'ın karnına yayılır ve öpücüğünü derinleştirerek onu şöminenin yanındaki okuma koltuğuna doğru iter.

Adam elini bluzunun altından geçirip önden kapanan sütyenini açarken kadın direnir ama çok az direnir. Parmakları göğüs ucuyla buluştuğunda sertleştiğini fark ediyor ve kendini durduramıyor. Dilini kızın ağzına sokuyor ve onu sandalyeye doğru indiriyor. Jemma minderlere gömülüp bacaklarını onun için açarken küçük bir inilti çıkarıyor. Ağzına karşı mırıldanıyor, "Burayı vaftiz etmeliyiz."

Jemma kemer tokasına uzanarak ve kot pantolonunun fermuarını açarak karşılık verir. Adam aceleyle giysilerinin geri kalanını çıkarır ve Jemma da aynısını yapar. Adam'ın zihni sadece bu ana, Jemma'nın kalçalarını aralayıp onu içine çekerken duyduğu tatlı fiziksel zevkin saf hissine odaklanır. Ona bu şekilde karşılık vermeyeli aylar, hatta yıllar olmuştu. Bu onu ateşin zirvesine kadar heyecanlandırıyor ve onun içine doğru itiyor, daha sert, daha sert, daha hızlı hareket ediyor, soluk uyluklarını dizleriyle daha geniş açmaya zorlarken nefesleri düzensizleşiyor.

Birden onun altında donakalır. "Adam!" diye fısıldıyor acilen.

"Ne-ne oldu?"

"Orada, sokağın karşısında. En üst kat. Pencerede bir kadın var. Bizi izliyor."

Hayal kırıklığı içini yakar. Omzunun üzerinden bakar. Sokağın karşısında, üçüncü kattaki açık bir pencerede bir örtü esintiyile hafifçe hareket ediyor.

"Kimseyi göremiyorum."

Jemma onun altından sıyrılır ve halının üzerindeki giysilerine tutunur. Hepsini geri çekmeye başlar.

Aleti kalkmış, sertleşmiş. Hayal kırıklığına uğramış. "Emin misin, Jem? I-"

"Elbette eminim," diye . "Dürbünü vardı." "Hadi ama Jemma, *dürbün* mü?"

"Oh hayır, hayır ." Parmağıyla onu işaret ediyor. "Sakın oraya gitmeye cüret etme."

"Nereye , Tanrı aşkına?"

"Bana öyle bakmaya devam et, sanki tekrar oluyormuş gibi, sanki paranoyaklaşıyormuşum gibi."

"Jemma, lütfen-"

Stüdyosundan hışımla çıktı. Küçük köpekleri peşinden koşuyor. Onu.

"Tanrım," diye fısıldıyor Adam kendi kendine, çırılçıplak kadının içine atlarken beyaz deri sandalyeye oturur ve bir süre çıplak pencereden sokağın karşısındaki üst kattaki birime bakar. Küçük bir rüzgâr eserken örtü tekrar dalgalanıyor. Ama dürüst olmak gerekirse

bkz. herhangi biri
değil a

ayakta Orada.
kadın dürbünle.

Özellikle de

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Chloe hızla perdelerin arkasına geçti. Kalbi küt küt atıyor - annesinin kuş gözlemciliği gözlükleriyle tanık olduğu şey onu heyecanlandırıyor. Yeni komşular yüksek cinsel dürtüleri olan ve panjurları olmayan teşhircilerdir ve birdenbire günlerce, haftalarca, aylarca sürececek bir eğlence vaadi, önünde mutluluk ipliği gibi dizilir. Annesiyle otururken ya da yatak odasının penceresinin önündeki küçük masasında resim yaparken gözlemleyebileceği ilgi çekici bir şeyler olacaktır. Annesinin ölmemesini umutsuzca isterken onun ölmesini beklemenin dayanılmaz stresinden hoş bir dikkat dağıtıcı.

Kırmızı altın *saçları* olan o film yıldızı kadın -çıplaktı- doğrudan onun dürbününe, gözlerinin içine baktı. Chloe de karşılık verdi. Temas kurdular. Elektrik enerjisiyle titreşiyor ve . . . suçluluk. Belki biraz da utanç.

Yutkunur, annesine bakar. Gözleri kapalı. Oksijen kompresörü uğulduyor ve vınlıyor, mekanik olarak burun kanülüne hava veriyor.

Tespihi parmaklarının arasından geçiyor, sanki annesi uykuya dalarsa en azından Meryem Ana'nın ve günahları için bir kefaret aracının onunla birlikte olacağını düşünüyor. Kapı çalınır. Chloe sığıyor ve bakışları kapıya yöneliyor. Kapı tokmağı tıkırdar. Chloe donakalır. Nabızı hızlanır. Bir anahtarın kilide sokulduğunu duydu. Hemen saatini kontrol etti. *Bettina*. bir rahatlama kapladı. Saatin ve günün farkına varamıyordu. Sadece ev bakıcısı vardiyası için gelmiş ve bir kat aşağıda oturan Yunan berber George Vasilou'nun koridor duvarına yapıştırılmasına yardım ettiği kilit kutusundaki anahtarı kullanıyordu, böylece Chloe dışarıda olursa vardiyası

işçiler annesinin yataktan kalkmasına gerek kalmadan içeri girebiliyorlardı.

"Oh!" diyor Bettina kapıyı açarken şaşkınlıkla. "Hâlâ buradasın. Kimse cevap vermedi, yani-"

"Sadece geç kalıyordum." Chloe paltolarını toplamak ve telefonunu aramak için telaşlanmaya başladı. "Cep telefonumu bulamadım. Dikkatim dağılmıştı. Özür dilerim."

Bettina daireye giriyor ve ardından taze pişmiş ekmek kokusu yayılıyor. Chloe bu zorlu yolculukta Bettina gibi bakıcılara sahip olduğu için kendini kutsanmış hissediyor. Bettina annesinin en sevdiği kişi. Nazik ve cömert, sokulgan.

"Merhaba Raven," diyor Bettina, Chloe'nin annesinin gözleri fal taşı gibi açılırken. Annesi zayıfça gülümsüyor.

Bettina, "En son buraya geldiğimde sana söylediğim gibi yaptım ve sana getirdim. Hatırladın mı?"

Bettina Squamish İlk Ulusundan. Mirasıyla yeniden bağlantı kuruyor ve bunu hastalarıyla paylaşıyor ve Chloe bundan gerçekten hoşlanıyor. Kendi mirasının tam olarak ne olduğunu ve Birleşik Krallık'ın neresinden geldiğini bilmek isterdi. Annesi bu konuda hiç konuşmuyor. Unutması gereken bir dönem *olduğunu* söylüyor. Chloe'nin karşıt ihtiyaçları var. Dünyaya nasıl uyum sağladığını bilmek istiyor. Ama yıllar boyunca ne kadar yalvarıp yakarsak da annesinden bir şey koparamadık. Chloe hala babasının kim olduğunu bilmiyor. Ya da öyleydi. Annesinin, çocuğunun babasının kim olduğunu bile hatırlamıyor olabileceği sonucuna varmış. Belki de sarhoş bir gecede olmuştur. Belki de evli bir adamdı ya da öyle. Raven Cooper'a ve küçük kızına Kanada'ya giden bir uçağa binip onun ve ailesinin yakasından düşmeleri için yeterli parayı verebbiri. Chloe, Cooper'ın annesinin kızlık soyadı mı yoksa evlilik soyadı mı olduğunu bile bilmiyor.

Belki de babası gerçekten hâlâ dışarıdadır. Belki Chloe onu bulur ve bir gün ona sürpriz yapar.

Merhaba. Ben senin kızınım. Adım Chloe Cooper ve hiç de ürkütücü .

Birden boş votka şişesini hatırlar ve onu poşete koyup çöpe götürmek için aceleyle mutfığa girer. Bettina'nın görmesini istemez.

"Peki ya sen Chloe, sen ?" Bettina gözlerini Onu.

Chloe donakaldı. Boş kutuyu gizlice almaya çalışırken suçüstü yakalandı. votka şişesini çöp torbasına atıyor. Suçluluk duygusu yüzüne vurur. Olmamalı. O bir yetişkin. Sadece hafta sonları içiyor. Kendini sabit, soğukkanlı bir ifade takınmaya zorluyor. "Ben iyiyim." Ama bunu söylerken, en şiddetli çabalarına rağmen sesi tutuklaşıyor.

"Emin misin? Biriyle konuşmaya ihtiyacın var mı? Bakıcı aileler için destek grupları var, biliyor musun?"

Bettina ondan yayılan eski votka dumanının kokusunu alıyor olmalı. Utanç göğsünde sıcak bir şekilde yükselir. Hemen ardından kendinden tikslenme, kendinden iğrenme gelir.

İşte bu yüzden rutinlere ihtiyacın var Chloe. Rutinler öz disiplini geliştirir. Disiplin olmadan karanlık ve kafa karıştırıcı yerlere doğru kayarsınız. Bir gün gerçeklikle bağlantınızı tamamen kaybedersiniz.

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Yolun aşağısındaki Masterton'ların köpeklerini gezdirmeye gidiyorum, sonra üstümü değiştirip bu akşam senin yerine gelen kişi geldiğinde işe gitmek üzere geri döneceğim."

"Yardım istemekte sorun yok Chloe," diyor Bettina yumuşak bir sesle. "Bu zayıflık anlamına gelmez. Tam tersine, gerçek cesareti gösterir. Güç gösterir."

Annesinin İngiliz sesi kafasına dolanır.

İnsanlara çok fazla şey anlatırsan savunmasızlığını sana karşı bir silah olarak kullanırlar Chloe. İnsanlar nazik görünseler bile, en mahrem bilgilerini onların ellerine teslim etmek, bu bilgilerin Kötülüğün eline geçmesine neden olabilir.

Başını sallıyor ve ağlamak gibi utanç verici bir şey yapmadan önce aceleyle kapıdan çıkıyor.

Merdivenlerden inerken, Masterton'ların Alman çobanlarını yavaşça Gloom House'un önünden geçirmeye karar verir, böylece içerideki faaliyetleri yakından görebilir. Sonra bu gece, işten sonra, hava karardığında ve mahalle

Pencereler sarı ışıktan oluşan ayrı ayrı tiyatro sahnelerine dönüşüyor ve burada yaşayanlar özel hayatlarıyla ilgilenirken bir o yana bir bu yana yüzüyorlar - Chloe onları görebiliyor ama onlar onu göremiyor - işte o zaman Brodie'yi tekrar işemeye götürecek.

Eğer yeni komşular hâlâ uyanıksa, bir süre karanlıktaki Kasvet Evi'nin dışında durup onları izleyecek. Tüm o büyük camlar sayesinde çok şey öğreneceği kesin.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Drone görüntüleri Crow's Point'in havadan görünümünü gösteriyor. Havadan bakıldığında mahalle, noktası Burrard Girişi'ne doğru uzanan bir üçgen şeklindedir. Jerrin Koyu üçgenin sol tarafını oymakta ve Betty's Cove sağ taraf boyunca kıvrılmaktadır. Beach House Restaurant and Bar, kayalık noktanın yakınında yer alır ve Jerrin Plajı'na bakar.

Drone görüntüsü Spengler'ların beton evi üzerinde zum yapıyor. Ev, bir şerit, sokak ve Crow's Yolu ile sınırlanan köşe bir arsada yer alıyor. Spengler'ların ana girişi Crow's Yolu üzerinde. Garajlarına ve arka girişlerine sokaktan ulaşıyor.

Drone hareket eder ve Chloe Cooper'ın apartmanının çatısı üzerinde gezinir, ardından diğer taraftaki Ana Cadde'nin manzarasını göstermek için sıra apartmanların üzerinden devam eder. Drone ticari birimlerin önüne zum yaparak, ayaklarını genişçe dikmiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş iri yarı ve esmer bir adamı gösteriyor. Berber dükkanının dışındaki kırmızı-beyaz berber direğinin yanında. Adam drone'a bakıyor

kamera ona yaklaşırken. Uçları dramatik bir şekilde kıvrılmış etkileyici bir bıyığı var. Kaşları kalındır. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyor ve drone kamerası daha da yaklaştığında, izleyiciler boynundaki deri şeride asılı altın ve mavi nazar boncuğunu görebiliyor.

Ekranın altındaki metinde şöyle yazıyor:

GEORGE VASILOU. BERBER. CHLOE COOPER'IN KOMşUSU.

Ekran görüntüsü, siyah-beyaz döşemeli zemini, krom özellikleri ve kırmızı dekor vurgularıyla geleneksel bir berber dükkânının içine kayar. George Vasilou berber sandalyelerinden birinde oturmakta ve sandalyeyi cüceleştirmektedir. Etli ellerinde küçük beyaz bir espresso fincanı ve tabağı tutuyor. Espressosundan bir yudum alıyor. Arkasındaki aynada, karşı duvarda asılı bir tablonun yansıması görölüyor. Resim karanlık ve biraz soyuttur. Vahşi ve fırtınalı bir okyanusun kenarında ayakları kayalara sıkışmış bir kadını göstermektedir. Kadının saçları ve elbisesi şiddetli bir rüzgârda dalgalanıyor. Ayrıca kayaların içine sıkışmış altın çizgiler ve havuzlar var.

Chloe'yi tanıyor muydun?

Muhtemelen mahallemizdeki çoğu insandan daha iyi. Üst katta yaşıyordu. Annesi tıbbi sıkıntıya girdiğinde ve Chloe'nin hastaneye gitmek için annesiyle birlikte ambulansa binmesi gerektiğinde Brodie adındaki küçük köpeğe baktım. Yeğenim o sırada onunla arkadaştı.

Stavros Vasilou?

Evet. Stavros ayrıca Beach House'da barmen olarak çalışıyordu. Onunla orada tanışmış.

Chloe hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?

İnsanlar onun tuhaf olduğunu söylüyordu. Biraz ürkütücü, hatta deli. Ama Stavros bana onun işinde mükemmel olduğunu söyledi. Çok titiz. Düzenli. Her şeyin belli yerlerde olmasını istemiş. Bir şey doğru yerinden oynatıldığında sinirlenir ve iş arkadaşlarını azarlarmış. Ve tüm müşterileri tanır. Sanki onlar hakkında bir çalışma yapmış gibiydi. Herkes hakkında zihinsel dosyalar tutardı. Bir çeşit casusluk ajanı gibi.

Yani insanları gözetlemeyi seviyor muydu?

Odaklanmış gözlem. Stavros'a da öyle demişti. Küçük işaretleri okumayı bilen dedektifler gibi. Başkalarının kaçırdığı işaretleri ve kalıpları görürler çünkü aynı odaklanmış şekilde izlemiyorlar.

Ve bunu Spengler'larla birlikte mi yaptı?

Jemma Spengler'a kafayı takmıştı. Chloe'nin karşı sokağına taşınmamış olsalardı hayatları çok farklı olabilirdi.

Duvardaki resmi sana Chloe mi verdi?

Brodie'ye göz kulak olduğu için bir teşekkür olarak. Geriye dönüp baktığımda, o zaman fark etmemiş olsa bile, bunun bir öz portre olarak yapıldığından eminim. Sanırım Chloe kendini kapana kısılmış hissetti, tıpkı resimdeki kadın gibi. Belki de ayaklarını sıkıştıran kayalardan ayrılıp, denizin derinliklerine gitmek isteyen bir kadın.

Deniz. Ve tüm altın damarları ve rezervuarları - onlar hayattaki değerli, kıskanılacak, değerli, güzel şeylerdir - ama onlar da ayaklarıyla o keskin, siyah kayaların içine hapsolmuşlardır.

Hüzünlü bir tablo o zaman? Yine de dükkanınızda mı tutuyorsunuz?

George bir süre dalgın kalır.

Aynı zamanda oldukça güzel. Ve bir hatırlatma. Bir hikayenin parçası. Yeğeninizi de içine alan bir hikâye.

George'un koyu renk gözleri doğrudan kameraya bakar. Sessizdir. Yüz hatlarını bir kararlılık kaplıyor. Nazar boncuğunu büyük bir eliyle kapatır.

Stavros'un yolu Chloe Cooper'la hiç kesişmeseydi, muhtemelen şu anda burada olurdu. Her pazar dükkanıma beni görmeye gelirdi. Aynı rutin.

Gözlerinde duygu parıltıyor.

Ama oğlumuzun şu anda iyi bir yerde olduğuna inanıyorum.

Bir uzun duraklama daha. Ve sonra bir gülümseme.

Kalbimin derinliklerinde onun iyi bir yerde olduğunu biliyorum. Chloe Cooper'ın Dr. Adam Spengler'a karşı neden bu kadar ani ve içgüdüsel bir nefret duyduğunu da artık hepimiz biliyoruz. Kaderlerinde çatışmak varmış.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

15 Eylül 2019

Gece aysızdır ve Chloe, Brodie'yi kolunun altına sıkıştırmış bir halde apartmandan çıktığında saat gece yarısına yaklaşmaktadır. Kapıyı sessizce arkasından kapatır ve Gloom House'a bakar.

Dün gece tam bir fiyaskoydu. İşten döndüğünde yeni ev sakinleri uyuyordu ve tüm ışıklar sönmüştü. Ama bu sabah erkenden Brodie'yi sahil boyunca gezdirirken, yeni komşusunun parlak sarı spor arabasının Jerrin Plajı otoparkına girdiğini görünce çok sevindi.

Chloe uzaktan Hollywood tanrıçasının arabasından çıkıp kayalıklara inişini ve parkasını bir denizkızı derisi gibi üzerinden çıkarışını izledi. Chloe büyülenmiş bir halde onun saçlarını pembe bir şapkanın altına sokmasını, gözlüklerini takmasını, sonra da dalgalanan gri okyanusa dalgıç kıyafetiyle girmesini izledi. Körfez boyunca yüzdü, sonra şamandırasını arkasından sürükleyerek geri döndü.

Chloe'nin aklı başından gitmişti. Yüzemiyordu ama rüyalarında yüzebiliyordu. Sanki bir zamanlar nasıl yüzüleceğini biliyormuş gibi. Ama kasları bunu hatırlıyor gibi görünse de, uyanık zihni hatırlamıyordu. Belki de rüyasında yüzmesi, çocukken bir denizkızı masalının sesli versiyonunu sık sık dinlemesinden kaynaklanıyordur. Chloe küçükken, derisi çalınmış ya da saklanmış bir selkie olabileceğine inanmış, okyanusa geri dönememiş, hatta eski halini bile hatırlayamamış ve bundan sonra karada kalmaya mahkum olmuş, denize karşı derin ve açıklanamaz bir nostaljik özlem duyarken insan dünyasına nasıl ait olacağını asla tam olarak bilememişti.

Komşusunun bir fok balığı rahatlığıyla suda kayışını izlemek Chloe'nin özünde derinlere gömülü bir şeylere sesleniyordu. Belki de o ve Kasvet Evi'nin Sahibesi gizemli bir tür akrabaydılar.

"Hadi yapalım şunu Brodie," diye fısıldıyor. Onu çatlak kaldırımın üzerine bırakır ve yavaşça sokağın karşısına geçirir. Gloom House'un oturma odasında bir televizyonun titrek mavi ışığını görür; komşuları kesinlikle hâlâ uyanıktır. Crow's Road'daki evin önüne doğru yürür. Ana giriş orası ama ön tarafta sadece sokakta park yeri var. Chloe çimenlikte durur ve bir kiraz ağacının altında durur. Chloe girişi incelerken Brodie ağacın dibinde daireler çizerek mükemmel bir işeme noktası arıyor.

Bir dış mekan lambası ön merdivenleri ve küçük bir verandayı aydınlatıyor ve ahşap kapının yanından aşağı doğru uzanan opak camdan bir dikdörtgenin içinden sütlü bir parıltı parlıyor. Ona göre mimari oldukça çirkin. Konuksever değil. Hatta düşmanca. Yakın gelecekte bu tasarımdaki tüm yeni evler özellikle bu döneme ait görünecek ve kesinlikle eski moda görünecekler.

İnsanlar çok tuhaf sürü hayvanları olabiliyor.

Chloe telefonuyla evin ön cephesinin fotoğrafını çeker. Flaş gecenin içine patlar. Chloe donakalır. Nabızı hızlandı. Flaşın açık olduğunu fark etmemişti. Kiraz ağacının altında hareketsiz bir şekilde durup onu fark eden olup olmadığını görmek için bekler. Cadde boyunca park etmiş bir arabanın altından bir kedi çıktı. Chloe ve Brodie'ye bakıyor, sonra yolun karşısına geçip park etmiş bir minibüsün altında kayboluyor. Uzaktan bir köpek havlıyor. Hiçbir insan görünmüyor.

Chloe Crow's Road'dan ayrılır ve köşeyi dönerek ara sokağa girer. Kendi dairesinin penceresine bakar. Annesinin gece lambasından gelen zayıf ışıltıyı görüyor. Rahatlatıcı görünüyor. Güvenli.

Chloe, Brodie'yi evin çitinin metal çitalarının yanından geçen ince şerit boyunca yavaşça yürütüyor. Chloe çitin aralıklarından dikkatle bakarken Brodie çimenlerin üzerindeki çiş kokusunu alıyor. Kalbi biraz daha hızlı atıyor. Komşularını görebiliyor

bir kanepede, vücutları minderlerin derinliklerine gömülmüş. Ayakları bir sedirin üzerinde. Adam kolunu kadına dolamış, kadın da başını adamın boynuna yaslamış. Uzun saçları kanepenin arkasına dökülüyor. Küçük bir köpek kucağında yatıyor; diğeri kalçasında kıvrılmış. Bir film izliyor gibi görünüyorlar.

Chloe soluna kayar ve başka bir aralıktan içeri bakar. Kadının yanında bir şarap kadehi var. Adam elinde bir viski bardağını gevşekçe tutuyor. Klasik seçimler -kadın için şarap, erkek için viski. Sokak seviyesinde, panjursuz bir pencerenin önünde bir sandalyenin üzerinde sevişen teşhirciler için pek de maceracı ya da müstehcen değil.

Kadın kadehine uzanır ve şarabını bitirir. Chloe, Sahil Evi Restoran ve Bari'nı ziyaret edip etmeyeceklerini merak ediyor. Birinin ya da her ikisinin de onun alanına girmesi an meselesi değil miydi? Çitlerdeki boşluklardan birkaç fotoğraf daha çeker, flaşını devre dışı bıraktığından emindir. Görüntüler grenli olacak, ama onları birkaç parça çizmek ya da boyamak için kullanabilir. Denizkızı yüzücüsünden ne kadar etkilenmiş olsa da, kadının partneri Chloe'ye son derece rahatsız edici bir his veriyor. Sanki onu daha önceden tanıyor gibidir. Ona karşı hissettiği olumsuzluk, bu insanların kim olduğunu daha da merak etmesine neden oluyor.

Merak kediye öldürür, Chloe. İçgüdülerin bu siyah saçlı adamın senin için tehlikeli olduğunu söylüyor. Ölü bir kedi olmak istemezsin, değil mi?

Brodie'nin tasmaını çekiştirerek onu yavaşça köşeden sokağa doğru yönlendiriyor. Neredeyse anında bir araç şeridin en ucundaki köşeyi dönüyor ve farlar ona doğru dönüyor. Nefes nefese kalır ve Brodie'yi de peşinden sürükleyerek büyük bir çalının gölgesine doğru geri çekilir. Aceleyle bir çöp kutusunu devirir ve kapak bir zil gibi takırdayarak kaldırıma düşer. Ses gecenin içinde yankılanırken hızla eğilip Brodie'yi kucağına alıyor ve Gloom House'un araba yolunun yanında büyüyen yapraklı çalılığın koruyucu yapraklarına geri dönüyor.

Araba saklandığı yere doğru yavaşça ilerlerken hareketsiz kalır. Kulaklarında kan çınlıyor. Sürücü

bir adres arıyor gibi görünüyor. Araç yaklaştıkça Chloe onun sportif, yeni Porsche modellerinden biri olduğunu fark eder. Sedefli beyaz renkte.

Gloom House'un garaj yolunun önünde durur. Farlar söner.

Sürücü tarafındaki kapı açılır ve içerideki ışık parlak kahverengi saçları olan bir kadını aydınlatır. Chloe'nin ilk gözlemi: *Güzel kadın*. Kadın başını çeviriyor ve Chloe geniş gözlerini görüyor. İnce bir burun, dolgun bir ağız. Kadın ince topuklu ayakkabılarının üzerinde arabasından çıkar. Kürk manto giymiştir.

Bu hava için çok sıcak. Çılgınca.

Kadın kapıyı kapatırken Chloe kucağında Brodie'yle kıpırdamadan durur. Sıkıcı bir gümbürtü çıkarır. Kadının elinde folyo ve telle kapatılmış bir şişe vardı. *Ceketinin* önü açılır ve Chloe'nin içine bir heyecan yayılır; kadının *altında hiçbir şey yoktur!*

Kadın Gloom House'un arka giriş kapısına doğru ilerlerken Chloe heyecanını zorlukla kontrol edebiliyor. Aynı anda bir dış ışık yanar ve ön kapı açılır. Bu adamdır. Kadını görür. Şok içinde çenesi düşer ve eli dururcasına kadına doğru hareket eder. Kadın durur, sanki kafası karışmıştır. Adam yüksek sesle evin içine seslenir, "Sanırım rakunlar çöpü devirdi, tatlım! Bir göz atıp temizleyeceğim. Gösteriyi benim için durdurma, bunu daha önce de görmüştüm." Kapıyı arkasından dikkatlice kapatır ve aceleyle kadının yanına gider.

"Bu da ne?" diye fısıldıyor ona ulaştığında.

Kadının gülümsemesi kaybolur. "Kime ?"

"Tanrım, Gloria," diyor usulca, ceketinin uçlarını kapatırken. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Yeni evinde sana özel bir hoş geldin sürprizi yapmayı düşündüm, Adam." Adam'ın görmesi için şampanyayı havaya kaldırıyor. "Ama görünüşe göre zaten misafirin var - içeride kim var?"

"Sadece buraya gel, ışıktan uzağa." Adam kızın elini tutuyor ama kız direniyor.

"Neden?"

"Açıklayacağım," diye fısıldar. "Sadece Gloria, gel."

İkisi Chloe ve Brodie'nin alıllıklarına yaklaşırlar. Chloe'nin vücudundaki gerginlik o kadar yoğun ki, etrafındaki yaprakların hışırdamaya başlamasından korkuyor. En azından Brodie sessiz. Sağır sayılır ve Chloe'nin kollarında uyuklamaktan memnun. Onu fark ederlerse ne yapacak? alılların arasından aniden çıkıp şöyle diyemez: *Merhaba, iyi akşamlar, köpeği gezdirmek için güzel bir gece. Köpek yaşlı. Mesanesi eskisi gibi değil.* O an çoktan geçti. Artık kendini tamamen adamıştır.

Kadın -Gloria- Gloom House'a doğru bakar. "İçeride kim var, Adam?"

"İt-Jemma burada."

"Ne?"

"Dinle, açıklayabilirim-"

"Devam et o zaman. Bana onun neden burada olduğunu açıkla. Yeni evinde. Bana onunla her şeyin bittiğini söylemiştin. Söz vermiştin. Tanrım, buna inanamıyorum. Batıya taşınacağını söylemiştin, yeni iş, her şey, çünkü sadece biz olacaktık. Sen. Ben. Oliver. Bizim küçük ailemiz olacaktı."

"Gloria, beni dinle. Lütfen dinle. Jemma şu anda savunmasız. Yapmak zorundaydım-"

"Ne yapmak zorundaydım? Yeni evinizde sizinle yaşayabilsin diye onu dışarı çıkarmak mı?"

Adam onun koluna uzanır ama kadın ondan uzaklaşarak geri çekilir. Sanki olayları değerlendirmeye çalışıyormuş gibi Gloom House'a bakıyor. Sonra dönüp onunla yüzleşiyor. Chloe onun yanaklarında gözyaşlarının parladığını gördü.

"İki yıl," diye fısıldıyor. *"İki yıldır* bunu planlıyorduk. Bana iki yıl önce onun savunmasız olduğunu, bu fikre onu yavaş yavaş alıştırdığını ve sonunda ikinizin de hazır olduğunu söylemiştin."

Eliyle alçaltma hareketi yaparak daha sessiz konuşması gerektiğini belirtir.

"Oh, sessiz kalmamı mı istiyorsun? Bir metres gibi gölgelerde mi saklanayım?" Sert bir kahkaha atıyor. "Doğru. Çünkü açıkça görülüyor ki ben hâlâ öyleyim." Başını sallıyor. "Tanrım, sana neden kadar güvendiğimi bilmiyorum. Erkekler. Erkekleri sikeyim. Hepsinin canı

Cehenneme kadar yolun var!" İnanılmaz derecede yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde Porsche'sine doğru ilerliyor.

"Lütfen, Gloria, ben-"

Onunla yüzleşmek için geri döner. "*Karını* dışarı çıkardığını bana tam olarak ne zaman söyleyecektin?"

Chloe'nin telefonu cebinde titriyor. Nefesi boğazında düğümleniyor. Tekrar titriyor. Kıpırdamadan durmak için kendini zorladı. En azından sessizde. Ama gerginlik daha da artıyor. Bu saatte onu kim arıyor olabilir? Bakışları sokağın karşısındaki pencereye yönelir. İçerideki küçük parıltı hâlâ sıcak. Her şey güvenli görünüyor.

"Yarın seni galeride görmeye gelmeyi planlıyordum," diyor. "Sana o zaman söyleyecektim."

Chloe'nin telefonu tekrar çalıyor. Dudağından terler akıyor.

"Bana tam olarak ne söyleyeceksin? Korkup kaçtığını mı? Boşanmak mı?"

"Dinle, o çok şey yaşadı. *İkimiz de* yaşadık. Hâlâ yas tutuyor. Sadece bazı insanlar için daha uzun sürer ve doğrusal değildir. Birçok nedenden ötürü kendini savunmasız hissettiği hayatının bu döneminde onu bu duruma, bekar bir kadın olmaya alıştırmam gerekiyor."

"Tanrım, lanet terapistin gibi konuşuyorsun." Porsche'sine doğru bir adım daha atıyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Jemma'nın bizden haberi var mı? *Benim hakkımda?*"

"Henüz değil."

"Ona söylediğini söylemiştin."

Adam hiçbir şey söylemiyor. Bir rüzgâr esiyor ve Chloe'nin etrafındaki yapraklar hışırdıyor. Telefonu yeniden titremeye başlar. Endişe midesinin çukurunda aşağı doğru kıvrılıyor. Yaprakların arasından tekrar dairesinin penceresine baktı. Annesi henüz uyanmamış olabilir miydi? Ağır opioid ilaçlarını aldıktan bu kadar kısa süre sonra değil mi?

"*Söz vermiştin*, Adam. Oliver'ın yanında olacağına, babanın senin için hiçbir zaman yapmadığını iddia ettiğin şekilde onun için ortaya çıkacağına. Tüm bu hareketin bununla ilgili olması gerekiyordu."

"Buradayım, değil mi?" Ellerini iki yana açıyor. "Parçalar yerine oturuyor, sadece biraz daha yavaş."

Hayal kırıklığıyla bir nefes verdi. "Peki o burada olduğuna göre planın ne? İki ev arasında mekik dokumaya devam etmek ama arada altı saatlik uçuş olmadan mı? Aldatmacayı kendin için biraz daha kolaylaştırmak mı istedin? İki karısı olan ünlü, erkeksi bir cerrah mı olmak istiyorsun? Belki bizden daha çok vardır? Başka var mı, Adam?"

"Saçmalama. Jemma'nın çocuklarımız ve benim işim için kariyerinden, tüm hayatından vazgeçtiğini anlamalısın. Ve hala son kaybımızın acısını çekiyor. bir zamanda onu daha da derinden yaralayacak nasıl bir adam olabilirim? Bu özelliğime saygı duymalısın, Gloria?"

"Oh, zengin."

Chloe'nin cebindeki uğultu yeniden başladı. Bu çalıktan çıkmalı, kimin aradığını görmeli.

Kadına doğru adım atar, sesini baştan çıkarıcı bir mırıltıya indirir. "Dinle, seni seviyorum Gloria. Seni ve Oliver'ı çok seviyorum. Her şeyden çok. Sadece Jemma başka bir çocuğum olduğunu öğrendiğinde bunun onu gerçekten öldürebileceğinden korkuyorum. Karımın ölümünden sorumlu olmak istemiyorum. Gel buraya." Ona sarılmaya çalışıyor.

Geri çekilir ve şampanya şişesini adama doğru sallar. "Ben o kadın olmayacağım, Adam. Jemma'ya benden bahset, onunla bu işi bitir, yoksa çeker giderim, Oliver'ı da alırım. Onu bir daha asla göremezsin. Seçimini yap."

Arabasına geri dönüyor, kapıyı çarparak kapatıyor. Motor gürültüyle çalışıyor ve Porsche uzaklaşıyor. Köşeyi dönüp ara sokağa girerken lastikler gıcırıyor. Fren lambaları gecenin karanlığında parlıyor. Ve kadın gider.

Rüzgar . Yapraklar hışırdıyor.

Adam onun ardından bakakalır. İki elini saçlarında gezdirir ve bir küfür mırıldanır. Gloom House'un kapısı aniden açılır ve Adam arkasını döner.

"Adam? oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim, Jem. Endişelenme." Evine doğru geri dönmeye başlar. "Tam çöp tenekesini ayırıyordum ki yolda bir araba durdu ve birkaç kişi yol sordu, ve-"

Kapı arkasından kapandığında ve Kasvet Evi çifti yuttuğunda sesi kesiliyor.

Chloe dalların arasından çıkar ve Brodie'yle birlikte sokağı koşarak geçer. Binasına girer. Kapı arkasından kapanırken, kimin aradığını görmek için cep telefonunu kontrol eder.

Yeni bir sesli mesaj var.

Sesli mesaj simgesine basıyor, yeni mesaj için 1'e basıyor.

"Chloe," diye boğuk, çatlak bir fısıltı geliyor. "Yardım et, Chloe . . . I .
. Yardım edin. Nefes alamıyorum."

Annesi! Panik başladı.

Brodie'yi vücuduna tutturur ve merdivenleri tökezleyerek çıkar, kendini toparlar. Koridorda koşarak kapısına gider, titreyen elleriyle anahtarı kilide sokmaya çalışır ve düşürür. *Aman Tanrım, aman Tanrım*. Anahtarı aldı, tekrar denedi. Kapıyı fırlatıp açtı.

Chloe önündeki sahneyi kavramaya çalışırken hareketsiz kalır. Annesi yerde yatıyor. Uzuvları garip açılarda. Burun kanülü dışarı çıkmıştır. Kırık cam ve dökülen sıvı etrafını sarmıştır. Haplar yere saçılmış. Annesi hareketsiz. *Ölmüş mü?*

"Anne!" Brodie'yi bırakıp annesinin yanına koşuyor ve dizlerinin çöküyor. "Aman Tanrım, anne, ne oldu?" Nabzını yoklar. Annesi hâlâ hayattadır ama zar zor. Nefesleri yavaş, ıslak bir hırıltıyla gelip gidiyor. Yüzü bir hayalet kadar beyaz. Kafasında çirkin bir kesik var ve kanaması yere akıyor.

"Anne! Beni duyabiliyor musun?" Yanaklarına hafifçe vuruyor. "Anne? Lütfen, lütfen, konuş benimle."

"Chloe?" diye fısıldıyor annesi, gözleri fal taşı gibi açılarak. "Sen misin? Nerede . . . neredeydin, Chloe?"

"Her şey yoluna girecek anne. Dayan, sadece dayan. Yardım getiriyorum." 911'i aramak için el yordamıyla cebindeki telefonu arıyor. Elleri o kadar titriyor ki 1'i kaçırıyor. Tekrar deniyor, çaldığını duyuyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Ambulansa ihtiyacım var! Acele edin!"

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

16 Eylül 2019

Görevli Chloe'nin adresini alır, hatta kalmasını söyler ve yardımın yolda olduğunu bildirir. Chloe'den konuşmaya devam etmesini ve annesine neler olduğunu anlatmasını ister.

"Kanser hastası. Son aşamaya gelmiş, yataktan düşüp başını kesmiş ve nefes almakta zorlanıyor. I-" Duyguları onu boğuyor, sesini bastırıyor. *Odaklan. Odaklan. Bunu annem için yap.*

"Aşırı dozda ilaç da almış olabilir. Hidromorfon." Yerde birden fazla çeşit hap görüyor. "Lorazepam da almış olabilir. Ne kadar olduğunu bilmiyorum." Gözyaşları akmaya başladı. Burada olmalıydı. Annesi korkunç bir acı çekiyor olmalıydı. Chloe annesine doğru ilaçları veriyor olmalıydı; onun yerine aptal bir çalılıkta yeni komşuları, o *korkunç* adamı ve metresini gözetliyordu. Konuşurken burun kanülü tüpünü tekrar annesinin burnunun altına sokmaya çalıştı ama eli çok kötü titrediği için yapamadı.

Sevk görevlisi annesinin kan kaybedip kaybetmediğini sorar ve başındaki yaraya baskı uygulamasını söyler. Dairenin kapısının kilitli olup olmadığını ve Chloe'nin acil yardım ekibinin içeri girebilmesi için kapıyı açabileceği güvenli bir an bulup bulamayacağını soruyor. Peki ya alt kat? En uygun giriş nerede?

Chloe yataktan bir yastık almak için uzanıyor. Kadına ambulansın arka sokağa gelmesi gerektiğini söylerken annesinin başının altından geçirmeye çalışıyor. Orada bir

Bina girişi orada, arabaların park edildiği yerde. İş saatleri dışında binanın Main üzerindeki ön girişine erişemediklerini söylüyor.

Siren seslerini duyuyor. Çok fazla siren. Yaklaşıyor, yaklaşıyor, daha yüksek sesle. Hıçkırmaya başlıyor. Siren seslerini artık dışarıdan duyuyor. Oda kırmızı ışıkla titreşmeye başlar. Işıklar muhtemelen Gloom House'un büyük çıplak pencerelerini delip geçiyor, o korkunç adamın ve zavallı güzel Hollywood tanrıçası karısının gözlerinin içine doğru zonkluyor, Chloe'nin kendini çok garip hissetmesine neden olan o adam tarafından babası Oliver adında küçük bir çocuk ve galerisi olan kürk mantolu bir genç kız tarafından gasp ediliyor.

Yerden kalkıyor ve pencereden dışarı bakıyor. Siyah üniformalı itfaiyeciler bir itfaiye aracından çıkmaktadır. *Neden bir ambulans yok?* Endişe nefes almasını engelliyor.

"Geldiler anne," diye fısıldıyor annesinin yanına çömelirken. "Yardım geldi. Dayan."

Chloe takipte olmasaydı bu asla olmayacaktı. "Çok, çok özür dilerim anne."

Sana asla güvenemem, Chloe. Her zaman aptalca, ürkütücü şeyler yapıyorsun. Bak şimdi ne yaptın.

Annesinin göz kapakları çırpınarak kapandı. Nefes alışları boğuk, tiz bir ısığa dönüşür.

Ağır çizmelerin sesi dar ahşap merdiveni gümbürdetiyor. Chloe kapısına yaklaşan ayak seslerini duydu. Kapı açılır. Çelik burunlu, büyük, endüstriyel botlar giymiş birkaç iri adam küçük evine giriyor. Fit, güçlü vücutlar. Birinin elinde büyük bir sağlık çantası var. Bir diğeri oksijen taşıyor.

Annesiyle ilgili tüm sorular bulanıktı: Ne zamandır böyle? Hangi ilaçları alıyordu? Göğsündeki bu ses yeni mi? Annesinin hayati değerlerini alıyorlar ve Chloe'den köpeği uzaklaştırmasını istiyorlar, lütfen, ve çalışabilmeleri için daha geride, yollarından çekilmelerini.

İki sağlık görevlisi gelir. Koyu tenli bir adam ve gösterişli sarı at kuyruğu olan, okuldan çıkmış gibi görünen genç beyaz bir kadın. Chloe'nin annesini kurtaracak kadar büyük olması nasıl mümkün olabilir? Chloe, Brodie'yi karnına bastırırken kendini çaresiz hissediyor.

ve kendini küçük dairesinin köşesindeki kitaplığa yaslıyor. Kafasının içinde annesinin sert İngiliz öğütlerinin giderek yükseldiğini duyuyor. Sesi, Chloe'nin küçük olduğu uzak bir yer ve zamandan geliyor gibiydi.

Sadece kendini suçlayabilirsin, Chloe. Bazen bunun hatan olduğunu, yaptıklarının sonuçlarının bunlar olduğunu kabul etmen gerekir. Başkalarının daha heyecanlı hayatları üzerinden yaşamaya çalışırsan böyle olur.

Chloe bir horoz sesi duyduğunu sanıyor. Birden domuz gübresi kokusu alıyor. Zihninde bu koku gittikçe güçleniyor. Sanki çiftlik hayvanlarının olduğu bir çiftlikteymiş gibi. Kafasının çok derinlerinde korkunç bir kadın çığlığı sesi duyuyor. Gözlerini sıkıca kapatır.

Bu bir anı mı? Gerçek olamaz.

Kadının çığlığı boğuklaşıyor. Sanki Chloe'nin kulaklarında yastıklı kulaklıklar varmış gibi. Ve kulaklıktan tanıdık bir masalın başlangıcını duyuyor. Bir selkie hakkında. Ve sükûnet yavaşça vücuduna geri sızıyor. Nefes almaya başlıyor. Olanlara tamamen odaklanabiliyor.

Sağlık görevlileri annesini bir tür sedyeye bindirerek merdivenlerden aşağı indiriyorlar, çünkü asansör yok. Onu manevralarla kapıdan çıkarıyorlar. Chloe annesinin eşyalarının olduğu çantayı kapar ve Brodie kollarında sıkıca tuttuğu halde onları merdivenlerden aşağıya kadar takip eder. Dışarıda, Brodie ile ambulansa binmeye çalıştığında, bir köpek getiremeyeceğini söylerler. Chloe ağlamaya başlar.

Tam o sırada Yunan berber George ambulansın kapısında belirir. Dışarıda sabahlıklarıyla toplanmış, olayları izleyen birkaç komşunun olduğunu fark eder.

"Sorun değil, Chloe," diyor George. "Sen git annenin yanında ol." Ellerini uzattı. "Senin için Brodie'ye bakmama izin ver. Stavros yardım eder. İşine neler olduğunu anlatabilir. Fırsat bulduğunda bizi ara, nasıl gittiğini haber ver."

Kararsızlıktan ve korkudan hareketsiz kalmıştır. Dışarıdan birinin onların balonuna girmesine izin verilemez. Stavros'un amcasına nasıl güvenebilir? İri yarı, huysuz, esmer, kıllı bir berber.

Klasik kırmızı-beyaz berber direği, pırıl pırıl sandalyeleri, kareli zemini ve krom çerçeveli aynalarıyla Main'deki dükkânından dünyayı ve Z kuşağı trend belirleyicilerini bir miras deneyimi arayışına çeken yorumları?

Karısı yok, Chloe. Bu da ona güvenmemek için başka bir sebep. Ve o bir yabancı. Annesinin kafasının içindeki sesi kendini beğenmişliğe dönüşüyor. Çok fazla sarımsakla yemek yapıyor, kokusu tüm binaya yayılıyor. Ve dükkânda müşterilerle vakit geçiren iğrenç bir Garfield kedisi var.

Ama Chloe Stavros'u tanıyor. Beach House'da barmenlik yapan bir arkadaş. Stavros garip, çirkin ve pek de çekici değil. Ama nazik ve kibar biri. Brodie ile tanışmış. Brodie ondan hoşlanıyor.

Yine de Brodie'nin gitmesine izin vermek istemiyor. Sağlık görevlisi hemen gitmeleri gerektiğini söylüyor.

George'un Brodie'yi kollarından çekip almasına izin verir.

Araca tırmanırken "Yemeği dairede," diyor. "Yatağı ve tasma da... Bir kilit kutusu var. Şifre-" "Sorun yok, Chloe," diyor George o gür Yunan aksanıyla.

"Yolun aşağısındaki köpek butiği bizi ayarlayacak. Brodie mağazada vakit geçirebilir."

"Kedi mi?"

Kapılar kapanmaya başlar.

"Kediye bir olmaz," diye George. "Kedi köpekleri sever."

Kapılar kilitli. Bir sağlık görevlisi sürücü koltuğunda. Diğer arkada. Chloe'ye oturması gereken yeri gösteriyor, kemerini bağlamasını işaret ediyor. Arabayı sürmeye başladıklarında annesinin elini tutuyor, ışıklar yanıp sönüyor ve vitrinlere yansıyor, sirenler çalıyor, gece vakti boş şehir sokaklarında hızla Vancouver Genel Hastanesi'ne doğru yol alıyorlar, bu hastane Chloe'nin çok iyi bildiği kanser merkezine bitişik.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

16 Eylül 2019

Chloe ameliyat sonrası bekleme alanında bej renkli bir hastane koltuğunda oturuyor. Oda klinik gibi. Sade. Günün ya da gecenin hangi saatinde olduğu belli olmayan floresan ışıklarla aydınlatılmış. Kendini uyuşmuş, gerçeklikten kopmuş hissediyor. Burada saatler ya da günler geçirmiş olabilir; hepsi aynı hissi veriyor. Kalın hastane pencerelerinden, ufukta genişlemeye başlayan soluk bir lavanta ve sarı şerit görüyor. Şafak söküyor, şehri uyandırıyor. Sarının ortasında turuncu bir kalp . Güneş, dünyanın kıvrımını dikizliyor. Gerçekten çok güzel, diye düşünüyor. Özellikle de lavanta rengi ve sarının şeftaliye dönüşmesi. Bir gün bunun resmini yapmalı; dünya yeni bir günün pastel renklerine doğru yavaşça dönüyor. Akli kendi kötü durumuna geri dönüyor.

Annesinin bu kez bu devasa gri hastane binasından çıkamayacağından, kimyasıyla artık oynanamayacağından, serumlar ve ilaçlarla ayarlanamayacağından ve geçen seferki gibi yeniden dengeye getirilemeyeceğinden korkuyor.

Hayır, Chloe. Kes şunu. Onu ameliyata aldılar. Kurtarılacak bir şey inanıyor olmalılar. Yoksa neden ameliyat etsinler ki?

Nedenini bilmiyor.

Belki de ona söylediler ve o da bilgiyi yanlış yere koydu ya da duymayı reddettiği için engelledi. Dürüst olmak gerekirse, annesini yerde bulmasından bu yana yaşanan her şey biraz bulanık görünüyor.

Ya annesi bu kurumdan çıkmazsa?

Dünyada yalnız olacak.

Sadece Chloe.

Çılgın Chloe Cooper, otuz dokuz yaşında, evrende başka kimsesi yok. Birden aklına bugünün o gün olduğu geldi. Doğum günü. O büyük alametli dönüm noktası gün doğdu.

Bugün kırk yaşına giriyor.

O artık kırk yaşında "ürkütücü", "deli" evde kalmış bir kız kurusu Chloe Cooper - evet, insanların onun hakkında söylediklerini duyuyor. Annesi bile ona kötü şeyler söylüyor. Kırk yaşındadır ve her zaman bu yaşa geldiğinde dünyaya nasıl uyum sağladığını çözmüş olacağını ya da neden hep "yanlış" hissettiğini anlayacağını düşünmüştür.

Önlük giymiş bir cerrahın ona doğru geldiğini görür. Önlük iyi bir şey olamaz. Ameliyat iyi geçseydi şimdi sivil giysiler içinde olması gerekmez miydi? Üstünü değiştirmiş, duş almış ve gelecekteki tedavi hakkında konuşmaya hazır? Yaklaşıyor. Koridor daralmaya ve elastik bir tünele dönüşmeye başlar ve zihni tüneli daha da uzatmak, inceltmek, böylece cerrahı hayatından çıkarmak, böylece bej sandalyede oturan ona asla ulaşamaması için çılgılık atarken cerrah gittikçe küçülür, tünelde gittikçe geriye çekilir.

Ama cerrah Chloe'nin ayaklarının dibine gelir. Chloe ayağa kalkmaya çalışır ama cerrah oturmasını işaret eder ve Chloe'nin yanındaki koltuğa oturur.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Chloe asansör beklerken, asansör kapılarının üzerindeki gerçek boyutlu fotoğraflara bakar. Bir tanesi donuk tenli, beyaz saçlı ve kocaman gülümseyen yaşlı bir adamı gösteriyor. Bir diğerinde tombul kollarını uzatmış siyah bir bebek. Başka bir kapı setinde, saçsız başının üzerinde bir eşarp olan soluk tenli bir çocuk görülüyor. Sari giymiş Doğu Hintli bir kadın var. Bir diğerinde hip-hop kıyafetleri içinde Asya kökenli genç bir erkek görülüyor. Verilmek istenen mesaj açık: Bu dünyada herkes kanser olabilir. Ve eğer bu şehirdeyseler, sonlarının tam da burada olma ihtimali çok yüksek. Kanser merkezi, bu koşullar.

Asansör zili çalıyor ve bir dizi kapı açılıyor. İçeri adım atıyor. Geniş bir kabin değil ama hastane yataklarını alacak kadar derin. Kapılar kayarak kapanıyor.

Chloe hiçbir şeye odaklanmamaya çalışarak tıp kulesinden inmeye başlar.

Araba iki kat aşağıda durur. Kapılar kayarak açılır. Önlüklü bir kadın, tıbbi gereçler ve bir tansiyon aletiyle dolu bir arabayı içeri sokar. Alt kat için düğmeye basıyor. Araba tekrar durur. Kadın el arabasını dışarı çıkarır ve arkasında alkol kokulu bir dezenfektan kokusu bırakır. Kapılar kapanır ve asansör yavaşça aşağıya doğru iner. Chloe şu anda geçmekte olduğu katların her birinde ve hastanenin ötesinde evlerde, yatak odalarında, sokaklarda, ormanlarda ve dağlarda, şehrin, ülkenin ve tüm dünyanın dört bir yanında yaşanan dramın tüm küçük mikrokozmoslarını hayal ediyor ve bu o kadar bunaltıcı ki etrafında koruyucu duvarlardan oluşan bir yükseldiğini hissediyor.

Ağlayamazsın, Chloe. Her şey girecek. Eve dönüyor ve bu umabileceğin en iyi şey, değil mi? Sadece birkaç gün ya da birkaç hafta bile olsa, bu hayatta birlikte biraz daha zaman geçirmek.

Chloe bu fikre bir can simidi gibi tutunur, çünkü tamamen yalnız bir varoluş ihtimali şu anda akıl almaz bir şeydir. Boşluğu. Bunu kabullenemiyor. Henüz kabullenemiyor. Annesini hayatta tutmak için her adımda mücadeleye devam edecek. Belki de son geldiğinde, Raven Cooper'ın ölüm ilanında bu hastalıkla savaşan kız olduğu yazacak. Cesurca ve şiddetle ve pes etmeyi reddetti. Kızı Raven'ı mümkün olduğunca uzun süre hayatta tuttu ve ona bu garip gezegende bonus günler yaşattı.

Asansör tekrar durur ve kapılar kayarak açılır. Uzun boylu bir adam Chloe'ye arkası dönük bir şekilde dışarıda durmaktadır. Koridorun aşağısında görünmeyen biriyle yüksek sesle konuşmaya devam ederken, arabayı açık tutmak için elini kapılardan birinin iç tarafına vuruyor. Golf hakkında konuşuyordu. Ne kadar kaba.

Chloe, adam içeri girmeden önce içgüdüsel olarak arabanın sol tarafına doğru kayar, çünkü adamla ilgili bir şey Chloe'nin içine ince bir huzursuzluk yayar.

Chloe, bir asansöre bindiğinde kontrol panelinin yanında dur. Eğer seni rahatsız eden biri girerse, örümcek hislerin seni uyarırsa, o paneldeki her bir düğmeye basmalısın, böylece kapılar her katta açılacak ve sana daha fazla kaçma şansı verecek.

"Tamam," diye adam. "Kulüpte görüşürüz!"

Dönüyor ve asansör kabinine giriyor. Adam çok uzun boyludur ve Chloe otomatik olarak bakışlarını indirir. Göz hizasında, adamın göğüs cebine iştirilmiş bir doktor kimlik kartı fark etti. Kabinin sağ tarafına adım atıp Chloe'yle arasında düzgün bir boşluk bırakmak yerine, tam ortaya adım atıyor ve Chloe'yi yan tarafa doğru daha da sıkışmaya zorluyor. Chloe sinirlenerek adamın yüzüne baktı.

Gülümsüyor.

Şok vücudunda patlar. *Bu o.* Kafasının içinde uyumsuz bir gürültü başlıyor. Ses gittikçe yükseliyor ve Chloe boğazında sessiz bir çığlğın yükseldiğini hissediyor, tüm düğmelere basmak için karşı konulmaz bir dürtüye kapılıyor. Çenesini sıkıyor, kendini kontrol etmek için ellerini yumruk yapıyor.

olduğundan emin.

Yolun karşısında yaşayan mavi Tesla'lı ve metresli korkunç adam. Dikkatli bakışları kimlik kartına geri döner. Üzerinde DR. ADAM SPENGLER. Oliver adında bir oğlu olan zinacı. Yas tutan o güzel, salkım söğüt gibi, soluk tenli tanrıça kadını terk edecek ve bu onu öldürecek olan adam. Kendisi söyledi.

Bakışlarını onun yüzüne çeviriyor.

Gözleri onunkilerle buluşuyor. En tuhaf, en ürkütücü, en soluk mavidirler ve siyah saçlarına uyan yoğun, zifiri siyah kirpiklerle çevrilidirler. Dişleri doğal olmayan bir şekilde beyaz, köpek dişleri sivri ve kesici dişlerinden biraz daha uzun, bu da onlara biraz diş benzeri bir görünüm veriyor.

Açıklanamayan bir korku karnına doğru yılan gibi kıvrılırken ve damarlarına ateş saçarken beyni dönüyor ve görüşünün kenarları düzensizleşiyor. Titremeye başlar. Bu adama verdiği içgüdüsel tepki onu dehşete düşürüyor, çünkü bunu anlamıyor. Sadece moleküler düzeyde onun iyi biri olmadığını biliyor. O çok kötü ve tehlikeli. Onunla daha önce karşılaşmış olmalı ama nasıl olduğunu hatırlayamıyor. *Annesini gören doktorlardan biri miydi?*

Gülümsemesi derinleşir. "Günaydın."

Tek yapabildiği hızlı ve sert bir baş sallamak.

Telefonunu kontrol eder ve zemin kata kadar sessizce birlikte inerler.

Asansör durup kapılar açıldığında Chloe dışarı fırladı ve hastane lobisine koştu. Doğrudan döner cam kapılara yöneldi, panik topuklarını kemiriyordu.

Koş, Chloe! Koş! Hayatın için kaç!

Döner kapılardan çıkarken, adamın kendisini takip edip etmediğini görmek için döner. Ama sadece bir insan ve personel denizi vardır.

sağa sola akıyor.

Tabii ki seni takip etmedi, aptal Chloe. Neden takip etsin ki? Tanrı aşkına, o bir doktor. Elbette öyle, Chloe, ama aynı zamanda senin aldatan komşun, ve sana içgüdülerine güvenmeni söylemiştim.

Yükselen güneş ışığında birkaç dakika gözlerini kırpıştırarak durur, sonra eve yürümeye karar verir. Çok uzak. Çok daha uzun sürecektir. Ama temiz havaya ihtiyacı var. Bu onun rahatlamasına ve zihnini boşaltmasına yardımcı olacaktır; ayrıca, şu anda insanlarla tıka basa dolu bir otobüse binmeye tahammül edemez. Ayrıca, belki biraz oyalanır, yürüyüşü uzatır ve yol boyunca yiyecek bir şeyler alırsa, eve varıp Brodie'yi aldığı anda telefonu ve annesinin taburcu olmaya hazır olduğunu bildirir. Daha sonra annesini almak için hastaneye geri dönecek. Ve her şey eskisi gibi olacaktır.

Karşıdan karşıya geçerken durup Brodie'ye göz kulak olduğu için George'a bir hediye alıp almamayı düşünür. Yunanlı bir berberin nelerden hoşlanacağı hakkında hiçbir fikri yoktur. Belki ona resimlerinden birini verir. Belki de deniz kenarındaki kayalıklarda oturan kızın resmini.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekranı soluk ahşap zeminli, duvarları aynalarla kaplı bir dans stüdyosunun içi gösterilir. Aynalara bale barı takılıdır. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzölmektedir. Stüdyonun kapısı açılana ve koyu renk saçlı bir kadın içeri girene kadar mekân boştur. Ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başındadır ve hayatı boyunca dans etmiş biri gibi hareket etmektedir. Zayıf, kıvrak, cetvel gibi düz bir omurga.

Bir tabureye oturur. Bir spot sadece onun üzerinde parlarken ışıklar kararır. Yüzü klasik anlamda güzel değil ama çarpıcı. Geniş bir ağız, romen burnu, koyu renk kaşlar, parıldayan siyah gözler. Saçları başının tepesinde gevşekçe toplanmış. Bu tarz, belirgin çene hattını ve belirgin köprücük kemiklerini vurguluyor. Boğazının çukurunda kolyeli küçük bir altın zincir parıldıyor.

Ekranın altındaki metinde şöyle yazıyor:

DANS ÖĞRETMENİ SOPHIA MANCINI. JEMMA SPENGLER'IN ESKİ ARKADAŞI.

TRINITY OFF CAMERA: Jemma Spengler'ın Vancouver Dans Enstitüsü'ndeki ilk günlerinden beri arkadaşı mısınız? O zamanlar

Jemma Jayne Jarvis?

SOPHIA: Arkadaş gibi görünmüş olabiliriz ama Jemma'nın gerçek bir arkadaşı olduğunu söyleyemem. İnsanlar kocasının şişirilmiş bir büyüklük duygusu, bir cerrahın tanrı kompleksi olduğunu söylüyordu ama bence bu ilişkide asıl narsist olan Jemma'ydı. Onunla 18 yaşındayken tanıştım. Güzel, çekici, stratejik düşünen ve eşsiz yetenekli bir dansçıydı. Ama aynı zamanda kurnaz, manipülatif, kontrolcü, başkalarını suçlayıcı ve işler ters gittiğinde kendini kurban gibi göstermekte çok ustaydı. O -Jem- zorlu bir insandı. Bunu yetiştirilme tarzına bağladım. Jem, düşük gelirli karavan parkından kendini dışarı atmış ve keş annesini ve geçmişini tamamen reddetmişti.

Peki ya babası?

Onun hakkında hiç konuşmadı. On üç yaşlarındayken bir yangında ölmüş.

Hayatında pek çok trajedi var.

Vardı. İnsanlar bu yüzden her şeyi aşmak için bu kadar azimli olduğunu söylüyor. Geçmişine rağmen başarılı olmak için. Ama bence insanlar belki de bunu yeniden çerçevelemeli ve trajedinin neden Jemma'yı takip ettiğini sormalı.

TRINITY OFF CAMERA: İkiniz de Toronto Dans Enstitüsü'ndeki az sayıdaki imrenilen yerlerden biri için mi yarıştınız?

O yıl kazandı. Beni ve ülkenin dört bir yanından gelen yüzlerce adayı yenerek.

Jemma Jayne Jarvis, Adam Spengler ile ilk kez Toronto'da mı karşılaştı?

Chicago, aslında. Jem'in sahne aldığı yer. Adam açılış gecesine, varlıklı ailesiyle bağlantısı olan bir tıbbi hayırsever tarafından davet edilmişti. Sonrasında partide Jem'le şahsen tanıştı. Onu sahnede ilk gördüğü andan itibaren vurulmuştu. Ve o gece tamamen göz kamaştırıcıydı. Gösteri televizyonda yayınlandı, kaydedildi. İnsanlar hala izleyebilir.

Sahne, televizyonda yayınlanan bir performansın arşivlenmiş bir klibine geçer. Bir spot ışığı konisi, karanlık bir sahnede tek başına duran beyazlar içindeki bir dansçının üzerine düşer. Teni kaymaktaşı rengindedir ve kızıl altın rengi saçları sırtından aşağıya lüle lüle sarmaktadır. Uzun ve inanılmaz derecede zayıftır ve bir ceylan zarafeti ve gücüyle hareket eder. Beyaz kostümü gümüş ipliklerle parıldıyor, sıçırıyor, dönüyor, örüyor ve seyirciyi huşu ve duyguyla dolduruyor.

Müzik kreşendos yapar ve üç erkek dansçı sahneye girerken davullar çalmaya başlar. Son perde şehvetli, erotik ve güçlüdür. Dansçı yere yığılıp eriyen bir buz birikintisi gibi yere çökerken önce çiftleşmeyi, sonra da ölümü tasvir eder. Işık değişir ve bir an için tüm müzik durur. Seyirciler sessizlikten heyecanlanmış görünür. İnsan o gece salonda iğne atılsa duyulacağını hayal ediyor. Görüntü kaybolur ve ekran stüdyonun iç mekanına geri döner.

Sophia bir an sessizlik içinde oturur. Boğazını temizler.

O gece büyüleyiciydi. Sanırım kanı kırmızı olan her erkek o gösteriden sonra Jemma Jarvis'i evine götürmek istedi. Hayır.

biri yaptı. Tamamen kariyerine, tutkusuna, Paris Enstitüsü'nde bir yer kazanma hayaline odaklanmıştı. Daha büyük. Daha büyük. Daha iyi. Ama Adam partiden sonra onun dikkatini çekti. Ona çıkma teklif etti. Kız reddetti. Ancak Adam hayır cevabını kabul edecek biri değildi. Kadının reddi Adam'ın kararlılığını artırdı. Jemma'ya, pek çok erkeğin arzuladığı bu güzel, ruhani yaratığa "sahip olmaya" lazer gibi odaklandı. Fırsat buldukça Amerika'nın ve dünyanın dört bir yanındaki performanslarına uçu. Sonunda Jemma kabul edene kadar ona gitmeye ve yemeğe davet etmeye devam etti.

Sophia bir süre duraklar.

SOPHIA: Sanırım sonunda onu kazanan da bu oldu; tamamen arzulanmaya, tapılmaya ve ihtiyaç duyulmaya o kadar çaresizce ihtiyaç duyuyordu ki, bağlılığı neredeyse körü körüne bir saplantıya dönüştü.

TRINITY OFF CAMERA: Ve sonunda Paris'teki Marie Lacotte Institut de Ballet et de Danse Contemporaine'den daha fazla eğitim alması ve performans sergilemesi için davet aldığı gün geldi.

Yirmi beş yaşına girdiğinde, evet. Adam üç yaş büyüktü ve tıp kariyeri de yükselişe geçmişti. Ayrıca, yeni evlenme teklif etmişti. Jemma, dünya çapında ün kazanma olasılığı sonsuz bir kariyer ile babası tanınmış ve saygın bir federal yargıç, annesi ise Toronto sosyetesinin parıltılı bir üyesi olan, yıldızı yükselen bir cerrahla evlilik arasında sıkışıp kalmıştı. Spengler ailesi ihtiyacı olan tüm paraya sahipti. Adam'ın ailesi Jemma'nın ailesinde olmayan, onun arzuladığı her şeye sahipti. Ve kararı yaklaşırken Jemma, Adam'la hamile olduklarını öğrendi.

Ne oldu?

Büyük bir fedakarlık yaptı. Adam ve bebekleri için dans rüyasından, yani dünya çapında şöhret olma arzusundan vazgeçti. Sonunda çocuğa bakmak için evde kaldı ve böylece Adam'ın kendi kariyerini tam olarak sürdürmesi için onu serbest bıraktı. Jemma bana o zamanlar -telefon görüşmeleri yoluyla iletişim halindeydik- kendisini temelde reddeden kendi annesi ve babası gibi olmayı reddettiğini söylemişti. Çocuğunu kucaklamaya kararlıydı. Hailey adında güzel bir kız bebekleri oldu. Ancak Hailey'e kistik fibrozis teşhisi kondu ve bu da Jemma ve Adam için hayatı daha da zorlaştırdı. Jemma tüm hayatını -varlığını- Hailey'e bakmaya adadı. Tıbbi bakımdaki gelişmelerle birlikte, kistik fibrozis hastalarının ortalama ölüm yaşı giderek artmaktadır. Hastalar artık yetişkinliğe kadar yaşayabiliyor -hatta bazıları otuzlu ya da kırklı yaşlarına kadar- ancak Hailey on yedi yaşındayken akut bir akciğer enfeksiyonu geçirdi. Hastaneye yatırıldı ve solunum komplikasyonları nedeniyle hayatını kaybetti. Jemma ve Adam yıkılmıştı. Jemma tüm amaç duygusunu tamamen kaybetmişti. Bana hiçbir şeyi kalmadığını hissettiğini söyledi; ne çocuğu, ne kariyeri, ne de benlik duygusu. Teselli edilemez hale gelmişti.

Ama bir bebekleri daha mı oldu? Jemma kırk üç yaşında olmasına rağmen Jackson'ı mı doğurdu?

SOPHIA: Yeniden anne olmak, Hailey'nin varlığında bıraktığı boşluğu doldurmak için çaresizdi. O ve Adam sayısız sağlık uzmanına danıştılar ve ileri yaşta hamilelikle ilgili komplikasyonlara dair uyarılara rağmen doğurganlık tedavilerini tercih etmeye ve yeniden denemeye karar verdiler. Yaşla ilgili sorunlar nedeniyle hamilelik zor geçti ama Jemma, Adam'ın, ailesinin ve arkadaşlarının telaşına, yatak istirahati dayatmasına ve özverili ilgisine katlandı, hatta bundan zevk aldı. Jackson doğduğunda zayıf ve hastaydı. Hiçbir zaman gerçekten gelişemedi. Hastalıklar birbirini izledi. Jemma yine hasta bir çocuğa bakma rolünü üstlendi. Jackson sonunda on dört yaşındayken akut ve gizemli bir kan enfeksiyonu geliştirdi. On dört yaşındayken

2017, Jemma ve Adam'ın "yeniden başlamak" için batıya taşınmalarından iki yıl önce.

Sophia uzun bir süre sessiz kalır. Yüz hatları dalgınlaşır. Doğrudan kameraya bakıyor.

Batıya taşınmalarının hayatlarında yeni bir aşama olması gerekiyordu. Geçmişlerindeki trajedileri geride bırakmaya, ileriye bakmaya ve birlikte daha fazla şey yapmaya çalışıyorlardı. Ya da en azından Jemma öyle düşünüyor gibiydi.

Sophia tereddüt eder, sonra derin bir nefes alır.

SOPHIA: Ama kendinize o çocuklara gerçekten ne olduğunu sormanız gerekiyor.

Ne demek istiyorsun?

Sanki Jemma'nın dramaya ihtiyacı varmış gibi. Tüm bunlarla birlikte gelen ilgiye. Ve eğer Jemma istediğini elde edemezse - eğer ilgiyi, bağlılığı elde edemezse - kinci olmaya başladı. Vancouver günlerinde onu terk eden eski erkek arkadaşına gerçekte ne olduğu konusunda hala açık bir soru var. İnsanlar Jemma'yı öylece "terk edemez". Sonucu olmadan olmaz. Ve istediği şeyi elde etmek için başkalarını kullanırdı.

Bir uzun duraklama daha.

Chloe Cooper'ın hiç şansı yoktu.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

24 Eylül 2019

Chloe vardiyası için Beach House Restaurant and Bar'a doğru yürürken şiddetli bir kuzey rüzgârı sahili dövüyor ve Burrard beyaz dalgalarla çalkalanıyor. Annesiyle yaşadığı 911 olayından sonra geçen hafta işten izin almıştı. O dönemde sabahları oldukça rutindi: Brodie'yi sahile götürmek, komşusunun yüzüşünü izlemek, eve dönüp Brodie'yi beslemek, annesinin yulaf ezmesini pişirmek, haplarını saymak. Öğleden sonraları ve akşamları ise işler bulanıklaşıyordu. Chloe her gün öğle yemeğinden sonra komşularının evini izlerken ve küçük masasında resim yaparken, annesinin yardım çağırmasını dinlerken içmeye başladı. Öğleden sonraları Chloe mutluluktan uyuşmuş bir şekilde sarhoş oluyordu. Her şeyi hallettiği için iyi çalışıyor olmalıydı, ama aslında öğleden sonra ertesi sabah sersemlemiş bir kafayla uyanana kadar geçen sürede neler olup bittiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Şimdi işe döndüğü için memnun. Hayatında yeniden bir düzene gerçekten ihtiyacı var.

Büyük restoranın kapısını açar ve anında bir sıcaklık havasıyla karşılaşır. Barının yanındaki köşede titreyen gazlı şöminenin görüntüsü onu rahatlatır. Ancak giriş bölümüne adımını attığında duvarda onu durduran bir şey fark eder.

Bill gitti ve hediyesi olan Sahil Evi tablosunu hostes standının üstündeki duvarın tam ortasına astı. Bir müşterinin içeri girdiğinde ve LÜTFEN OTURMAK İÇİN BEKLEYİN yazan tabelada durakladığında göreceği ilk şeydir. Chloe'nin çalışması

Yüzlerinde, bir masa beklerken onu seyretmek için dünya kadar zamanları .

Çıplak hissediyor. Tamamen açılmış. Teşhir edilmiş. Kalbinin derinliklerinden gelen bu görüntü - evde özel olarak çizdiği bu şey - şimdi tüm mahallenin görmesi için sergileniyor. Mantıksız ve şiddetli bir öfke göğsünde yavaş yavaş yanmaya başlar.

Etrafına bakınıyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyor, kendine her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışıyor. Gerçekten, gerçekten, nihayetinde her şey yoluna girecek. Her şey normalde tamamen yolunda. Ama tek duyduğu kafasının içinde annesinin azarlamaları.

Tanrım, Chloe, bunu ona doğum günü hediyesi olarak verdin. Onunla ne yapacağını sanıyordun? Dürüst olmak gerekirse, tam da sonunda kalın ve donuk kafana dikkatleri üzerine çekmemeyi soktuğuna inanmışken, şu yaptığına bak. Özel hislerin ve duyguların herkesin aval aval için parlak boyalara mı dönüştü? Sırada ne var? Kasabada daha fazla resminiz mi asılacak? Buna pişman olacaksın, benden söylemesi. Zaaflarınızı ne kadar çok ortaya koyarsanız, düşmanlarınıza bunları size karşı silah olarak kullanmaları için o kadar çok fırsat vermiş olursunuz. Kendi kulvarında kalmalısın, Chloe. güvende olmanın tek yolu bu.

"Çok çarpıcı, Chloe." Annesinin tiradına bir erkek sesi karışır. Chloe ayağa kalktı ve döndü.

Bu Stavros. Berber George'un yeğeni. Çok sıska. Çok uzun. Yüzü çok uzun. Gözlük çerçeveleri aşırı dramatik siyah ve ağır. Gülünç derecede uzun favoriler ve alt dudağının altında talihsiz küçük bir ruh yaması, sanki kırklı veya ellili yıllardan bir caz müzisyenini kanalize ediyormuş gibi. Genç ve beyaz bir Dizzy Gillespie belki. Barın arkasında sıkı çalışırken sivilce izli cildi yağlı görünür. Stavros'un nefesi sürekli emdiği o küçük anasonlu nanelerden kokuyor. Chloe insanların nefesini koklamamayı tercih ediyor. Asla. Ya da yüzüne yakın bir yerde sıcaklığını hissetmeyi. Hijyenik değil. İstilacı.

"Bill bunu neden yaptı?" Chloe talep ediyor. "Neyi yaptı?"

"Şuraya as." İşaret ediyor. "Herkesin görebileceği bir yere mi?"

"Herkesin görmesini *istiyor*. Fikir bu."

"Ev sahibesinin başının tam üstüne monte etmek için bir neden yok."

Stavros başını eğip Chloe'ye bir gülümseme iması veriyor, bu da Chloe'nin dikkatini alt dudağının altındaki kışkırtıcı saç filizine çekiyor.

"Bunu eğlenceli buluyor musun, Stavros?"

"Bill tabloyu seviyor, Chloe. Bu yüzden oraya astı. Aslında çalışanlardan bazılarıyla görüştü ve bize nerede iyi duracağını düşündüğümüzü sordu. Hepimiz buranın en iyi yer olduğunu düşündük." Çenesini, gece vakti, pencereleri sarıya boyanmış, insanlar içerideki masalarda otururken çizdiği Sahil Evi resmine doğru eğiyor.

"Komite tarafından mı?" Chloe dehşete düştü.

"Dürüst olmak gerekirse Chloe, bu harika. Dün gelen müşterilerden biri bunun ona Edward Hopper'ın *Nighthawks* adlı ünlü tablosunu hatırlattığını söyledi."

Ona bakıyor. Edward Hopper hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bunu itiraf edecek de değildi. Hopper'ı daha sonra araştırarak.

"Cidden, bunu ona verdiğinde Bill'in nereye asacağını düşündün?" Stavros soruyor.

"Bilmiyorum. Evde belki. Ya da çöpe atarım. Doğum günü için ona *bir şey* vermem gerekiyordu." Chloe Bill'i seviyor. Bar işine başlamasını sağladığı için ona borçludur. Ama Stavros cevap vermeden önce, tezgâhın arkasında güvende olacağını bildiği bara doğru ilerliyor. Kendi alanında. Onun kalesinde. Parmaklarının ucunda şişeler, karıştırıcılar, otlar ve baharatlardan oluşan cephaneliğiyle. Müşterilerini yatıştırmak için her türlü iksir ve iksir çeşidini üretebileceği malzemeler.

Hepinizin nelerden hoşlandığını biliyorum. Her birinizin ne kadar içtiğini biliyorum. Hepiniz bu elitist küçük mahallede yaşıyorsunuz. Zayıflıklarınızı biliyorum. Yalanlarınızı görüyorum. Hepinizin sandığı kadar özel değilsiniz.

Stavros sinir bozucu bir şekilde onu takip ediyor. Çantasını tezgâhın altına sıkıştırırken, kabarık ceketini silkelerken ve isim etiketli siyah önlüğünü kancadan çıkarırken yüzünü başka yöne çeviriyor.

Önlüğü başının üzerinden geçiriyor ve bağlarını arkasından sabitliyor.

"Yaptığın işle gurur duymalısın, Chlo. Yeteneğin var. Herkes öyle diyor."

"Bana Chlo deme, Stavros. Benim gerçek adım Chloe. Ve insanların neden arkamdan konuşması gerektiğini anlamıyorum. Konuştuklarını biliyorum ama-" Garip bir duygu aniden saldırıyor ve sesi çatlıyor. Gözyaşları gözlerine akmakla tehdit ediyor. Neden aniden bu şekilde tepki verdiğini bilmiyor. Sanki resmini orada görmek, geçtiğimiz haftaki hastane olayından beri altında saklandığı koruyucu uyuşukluk perdesini yırtıp atmış gibi.

Dikkatleri üzerine çektin. Sana söyledim.

Gün.

"Gerçeklerden neden bu kadar korkuyorsun?" Stavros soruyor. "Sen yetenekli, Chloe. Bana gösterdiğin diğer eserlerinden bazılarının fotoğrafları çok çarpıcı. Ve amcama verdiğin o tablo-"

"Ben korkmuyorum, Stavros. Sana korktuğumu düşündüren ne? Ve Tanrı aşkına, bu işin peşini bırak, tamam mı?" Ona sırtını döner ve bardakları parlatmaya başlar.

"Doğum günü hediyelerinden bahsetmişken, seninki de yakında gelmiyor mu?"

"Hayır."

"Geçen gün bahsettiğinizden eminim-"

"Ben yapmadım. Yanılıyorsun." Onunla yüzleşmeyi reddediyor. Envanterini kontrol etmeye başlar. Ona bej rengi bir hastane koltuğunda kırk yaşına girdiğini söylemesine imkân yoktu.

Bir süre sessiz kalır. Gitmesini diliyor.

"Annen mi, Chlo? O iyi mi? O nasıl?" "O gayet iyi. Her zamanki gibi. Bakım görevlisi arayacak.

Eğer evde başka bir acil durum olursa."

"Peki ya Brodie?"

"Brodie iyi."

"Tamam, peki, güzel." Kendi siyah önlüğünü çıkarıyor. "Senin vardiyan. Bar tamamen senin."

Mutfağa doğru kendine özgü zıplayışıyla ilerliyor, önlüğünü aşırı büyük elleriyle toparlıyor. Kadının bakışları bir an için onu takip ediyor. Bir yanı ona uzanmak, onu geri çekmek, özür dilemek, neyin üstesinden geldiğini bilmediğini söylemek istiyor.

Bir kısmı da gittiği için rahatladı.

Her şey sinir bozucu. Alanını düzene sokmaya ve kontrolü yeniden kazanmaya odaklanmak daha iyi. Şişelerin arkasındaki aynada yansımasını kontrol ediyor ve kahverengi saçlarını düzeltiyor. Ortadan düz bir çizgiyle ayrılmış ve ensesinde küçük bir topuzla düzgünce sabitlenmiş. Makyajsız. Temiz bir yüz. Barın arka planına karışmaya ve sadece hizmet etmeye hazır. Ve gözlemlemeye.

Yaklaşık yarım saat sonra Chloe kendini toparlamış, barın bir ucunda oturan otuzlu yaşlarının başındaki iki adama üçüncü tur birayı dikkatle dolduruyor. Son randevularının fiziksel özelliklerinden ve bugünlerde tanıdıkları herkesin partnerleriyle böyle yerler yerine internetten tanıştığından bahsediyorlar. Chloe dolu bardakları önlerine koyarken, restoranın girişinde bir gürültü patırtı kopuyor.

Erkekler konuşmayı kesip dönüp bakarken bir kadının gür sesi yükselir ve işyerine taşınır.

"Web sitenizde köpek dostu olduğunuz yazıyor," diyor kır saçlı kadın yüksek sesle. "IG hesabınız da öyle. İçinde köpek olan paylaşımlarınız bile var. Peki neden bu ikisini içeri alamıyoruz?"

Chloe bar boyunca ilerleyerek neler olduğunu daha iyi görebileceği bir noktaya geliyor. Yaşları ellili yaşların sonundan altmışlı yaşların sonuna kadar değişen beş kadın, elinde panosuyla kibarca dinleyen ev hararetli bir şekilde -ve muhtemelen sarhoşça- tartışmaktadır. Chloe'nin kalbi neredeyse duracaktı.

Biri komşusu. Yüzücü.

Kızıl altın rengi saçları zarif bir şekilde başının üzerine yığılmış ve kollarında iki küçük cavapoosu var.

"Buraya gelme nedenimiz açıkça bu," diyor gür sesli kadın. Tıknaz, bronz tenli ve güçlü görünümlü. Atletik giysiler giyiyor ve gri saçları kısa ve diken diken kesilmiş. Chloe'nin komşusuna dönüyor. "Çok üzgünüm, Jemma."

"Biz köpek dostuyuz, hanımefendi." Ev sahibi onların yaygaraları arasında sesini duyurabilmek için kendi sesini yükseltmek zorunda kalıyor. "Ama sadece verandalarda. Dışarıda oturmak zorundasınız. Dışarıda ısıtıcılarımız var."
_"

"Bu çok saçma!" diye haykırır gürültücü kadın. "Bugün havanın ne kadar rüzgârlı olduğunu *gördünüz* mü? Özellikle şuradaki pencere kenarındaki masayı ayırtmıştım." Restoranı işaret ediyor.

"Köpek getireceğinizden haberimiz yoktu hanımefendi. Deniz rüzgarından korunmak için dışarıda bir masamız var."

Gürültücü kadın, rahatsız edici köpekleri olan yüzme tanrıçasına döner. "Dışarıda oturmak ister miyiz? Ne dersin, Jemma? Yoksa başka bir yer mi bulalım? Her zaman senin yerine gidip sipariş verebiliriz."

Panik Chloe'yi batırdı. *Hayır. Hayır!*

Gitmelerine izin veremez. Şimdi olmaz!

Bu bir *işaret*. Altın tanrıça-Jemma- *ona* geldi. Chloe'nin kendi alanına! Onun hakkında her şeyi öğrenebileceği tutsak bir ortam, özellikle de bir grup şamatacı ve çakırkeyif arkadaşının arasında. *Bu* onun için bir fırsattı ve bu fırsatın elinden kayıp gitmesine izin veremezdi. Hayatının bu noktasında olmaz. Ayrıca, Jemma'ya kocasından ve Gloria denen o kadından söz etmenin bir yolunu mutlaka bulmalıydı. Chloe hızla barın arkasındaki alandan çıkar ve ön taraftaki gruba doğru koşar.

"Bekle!" diyor kibar ama kararlı bir otoriter sesle.

Herkes döner, bakar. Grup sessizliğe gömülür. Ve bekler.

Yanaklarına sıcaklık yayılıyor. *Sakin ol, Chloe. Önemli bir amacın var. Kalmalarını sağlamalısın.*

"Eğer hepiniz barın yanındaki uzun masaya oturmak isterseniz." İşaret ediyor. "Orada, şöminenin yanında. Televizyona yakın olduğunu ve biraz gürültülü olabileceğini biliyorum ama verandaya açılan cam kapıların hemen yanında. Siz içeride otururken kapıyı biraz açık bırakabilirim; köpekler dışarıda, neredeyse yanınızda olabilir," diyor doğrudan Jemma'ya. *Tanrım, yakından daha da çekici.* Gözleri altın sarısı ile beneklenmiş imkansız bir kehribar renginde, dişi bir aslanın gözleri.

-Teni yarı saydam bir kaymaktaşı renginde ve üzerinde incecik çiller var. Chloe'nin kalbi daha hızlı atıyor.

"Sanki ayaklarınızın dibindeymiş gibi" diyor. "Onları sevmek için boşluğa uzanabilirsiniz. Bunu yapan birkaç müşterim oldu. Temiz ve sıcak köpek yataklarımız bile var." En büyük gülümsemesini takınıyor. "Biz aslında köpek dostuyuz, görüyorsunuz. Britanya Kolombiyası'ndaki yeme-içme mekanları için mevcut hükümet sağlık düzenlemelerine göre olabileceğimizin en iyisini yapıyoruz ki bence bu düzenlemeler gerçekten çok saçma."

Kimse bir şey söylemiyor. Chloe'yi özümsüyorlar. Tuhaf mı, zorba mı, çok mu hevesli ya da ... bir şey mi olduğuna karar veriyorlar. Ev sahibi de ona garip bir şekilde bakıyor, çünkü hastane olayından sonra işe döndüğü bu ilk günde gerçekten de karakterinin dışında davranıyor.

"Jem?" diye sorar yüksek sesli kadın. "Ne düşünüyorsun?" *Kısaca Jem. Ne kadar çekici, ne kadar hoş.*

Chloe, *Jem'in* kollarındaki iki cavapoos'a yaklaşıyor. "Çok tatlısınız," diyor onlara, ama elini yüzlerine sokup onları sevmemeye dikkat ediyor. *Her zaman* bir köpeğin dokunmaya davet etmesini bekler. Bu bir saygı göstergesidir. Chloe dikkatle köpeklerden insanların yüzüne bakıyor. Gerçekten de uzun boylu, mükemmel bir kadın. Chloe'nin en çılgın rüyalarında bile asla benzeyemeyeceği türden bir kadın. Jemma'nın ellili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyor, ama çok bakımlı ve kişisel bakımına önem verdiği belli, yani kim bilir. Ama Chloe'nin bildiği bir şey varsa, o da bu kadının, Jemma'yı öldürecek bir şey yapmadan önce o canavar adamdan kurtarılması gerektiğidir. Bu birdenbire onun hayattaki yeni ve tek görevi haline gelir.

"İsimleri ne?" diye soruyor Jemma. "Bu Boo, bu da benim tatlım."

"Merhaba, şirinler. Onlara bir verebilir miyim? Barın üzerinde bir kavanoz köpek bisküvisi var. Tamamen doğal malzemeler. Organik."

"Barda köpek ödülleri mi var?" Jemma soruyor.

Chloe gülümsüyor. Tanrıça'yı etkiledi. "Köpekleri seviyorum, aslında tüm hayvanları. Bu mahallede köpek gezdiriciliği yapıyorum.

Barmenlik yapmıyorum. Size masayı göstereyim mi?" Jemma arkadaşlarına bakar. "Ne düşünüyorsunuz çocuklar?"

"Bu gerçekten sen ve köpeklerle ilgili, Jem. Siz iyi olursanız, biz de iyi oluruz, değil mi çocuklar?" Gürültücü kadın diğerlerine döner. Onlar da başlarını sallayıp mırıldanarak onaylıyorlar.

"Elbette, neden olmasın," diyor Jemma.

Ve "kızlar" Chloe'yi kendi alanına kadar takip ediyor. Kontrolün onda olduğu yere.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Jemma bebeklerini cam sürgülü kapının hemen dışındaki rahat yataklara yerleştiriyor ve kokteyller ve prosecco teslim edildikten ve yemek siparişleri verildikten sonra Jemma masanın başına geçiyor.

"Pekâlâ çocuklar, herkes bu tarafta toplansın." Kollarıyla bir araya gelme hareketi yapıyor. "Instagram için bir grup fotoğrafı istiyorum."

Adam'ın önerisiyle bu akşam restoranda onunla birlikte olan Sophia Mancini, Jemma'nın onlu yaşlarının sonlarında gittiği Vancouver dans okulundan. Ayrıca Jemma'nın Vegas'taki bir sosyal medya influencer etkinliğinde tanıştığı üç yeni arkadaşı da burada. Biri Dot, yetmiş yaşında, gürültücü ve zaman zaman ağzı bozuk bir kadın; vücut şekillendirici yaşam tarzı koçu Natalie ile zihinsel ve fiziksel bir "dönüşüm" geçirmeden önce bir zamanlar sert yaşayan, çok içen, çok kilolu bir şefmiş. Natalie de burada - dünya bikini-vücut geliştirme şampiyonu ve dünyanın dört bir yanında, çoğu Dot'un yetmiş yaşındaki metamorfozundan ilham alan müşterileriyle viral bir sansasyon.

Dot yapabiliyorsa, sen de yapabilirsin Natalie'nin şu anki numarası.

Dot'un fiziksel evrimi, Natalie'nin dönüşüm programından geçen kadınları çekme konusunda uzmanlaşmış profesyonel bir fotoğrafçı olan Annique tarafından filme alındı. Annique de bu geceki partiye katıldı.

Jemma'nın çağrısı üzerine bir grup kadın hızla alkollü içkilerinden güçlendirici yudumlar alıyor, sandalyelerini geriye itiyor ve grup selfiesi çekmeye çalışırken itişip kakışıyor ve histerik kahkahalar atıyor. Jemma's'ta tüketilen ön içecekler ve yenilebilir yiyecekler

restorana gitmeden önce ev onları gevşek bacaklı ve gürültülü hale getirdi. Jemma telefonunu uzatabildiği kadar uzatıyor ve bir fotoğraf çekiyor. Sonucu inceliyor ve kıkırdıyor.

"Tanrım, kafalarınızın yarısını ."

"Barmenden isteyin" diyor Natalie.

Jemma bara gider. Fosforlu çalışan yanına gelir. Jemma hemen kadının görünüşüne bakar -kahverengi saçlar, aynı kumral gözler, donuk bir cilt, ortalama boy, ne ince ne de kilolu- ve bu sıradan kadını bir daha sokakta görse tanıyıp tanımayacağını merak eder. Servis personeli için biçilmiş kaftan; arka plana güzelce karışan ve yalnızca yeniden doldurulmaya ya da başka bir şeye ihtiyaç duyduğunuzda içgüdüsel olarak ortaya çıkan türden.

Jemma'nın bakışları kadının önlüğündeki isim etiketine kayıyor.

Chloe.

"Sakıncası var mı, Chloe?" Telefonunu uzatıyor. "Grubumuzun fotoğrafını mı çekiyorsun?"

Barmen hevesle kabul ediyor. Çeşitli açılardan birkaç fotoğraf çeker.

Dot, "Herkes Jemma'nın IG'sinin sloganını söylesin!" diyor.

Hep bir ağızdan şöyle sesleniyorlar: "Altmış yeni kırktır! Yaş sadece bir zihniyettir!"

Barmen geniş açıyla bir çekim daha yapar ve Jemma aniden restorandaki diğer müşterilerin onların gürültülü performansını açıkça izlediklerini, sonra da başlarını çevirip sessizce masalarının üzerine eğilmiş kadınları konuştuklarını fark eder. Barın en ucundaki otuzlu yaşlarında iki adam da onları süzmektedir. Ama hoş bir şekilde değil. İfadeleri düşmanca, sanki bir grup yaşlı kadının kendi huzurlarında sarhoş bir şekilde bir araya gelmesi onları hem meraklandırıyor hem de tiksindiriyor.

Barmen kamerasını geri verir.

"Teşekkür ederim Chloe," diyor Jemma.

"Evet!" Grup da kadeh kaldırarak eşlik ediyor. "Teşekkürler, Chloe!" Yüksek sesle gülüyorlar.

"Merak etme," diyor Chloe. Ama bir an oyalanıyor ve Jemma bahşış isteyip istemediğini merak ediyor. "Boo ve Sweetie iyi mi?" diye soruyor kadın.

"Oh, evet." Jemma gülümsüyor. "Hayatta kalacaklar. Yeterince sıcak tutan paltoları var."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Yemekler gelir, sonra daha fazla yemek. İçkiler dökülür, yeniden doldurulur ve yutulur ve kollar hareket ettikçe ve kahkahalar aktıkça ve kadınlar kendi lezzetli, sarhoş balonlarının derinliklerine dalarken, işletmenin geri kalanı etraflarında unutulmaya yüz sohbet daha da yükselir.

Jemma hariç.

Kendini kötü hissediyor. Akli Adam'a takılıyor. Batıya taşınmalarında bir terslik olduğunu giderek daha fazla hissediyor. Adam'a rahatsızlığını açtığına, Adam bunun onun ruh hali olduğunu söyler. Ve tabii ki öyle; bu büyük değişikliğin bir hata olabileceğine inanıyor.

Ayrıca, adamın geçen gece rakunlar ve dışarıdaki sesler konusunda kendisine yalan söylediğine dair huzursuz bir hisse kapılır. Onun bir kadınla acilen konuştuğunu duyduğundan oldukça emin.

"Düğün çekimi nasıldı?" Dot Annique'e soruyor. Jemma dikkatini tekrar konuşma çemberinin içine çeker.

"*Enteresan.*" Annique gülüyor ve prosecco'sundan bir yudum alıyor. "Bu benim hayırsever tanımım. Damat daha yaşlıydı. O-"

"*Yaşlılık* görecelidir," diye araya giriyor Dot güçlü bir şekilde. Dot, dönüşümünden bu yana bir haçlı seferinde, yaşçılıkla ilgili her türlü belirsiz ipucunu ya da kadın düşmanlığını buldozer gibi ezip geçiyor.

"Tam olarak ne kadar daha yaşlı?" Jemma şarabına uzanarak soruyor.

"Otuz dokuz yıl farkla," diyor Annique. "Gelinin yirmi üç yaşına karşılık o altmış beş yaşında."

Jemma sert bir kahkaha atar. "Tanrım, neredeyse kocam yaşında. Ve o gelin, eğer hayatta olsaydı kendi kızımın olacağından neredeyse on yaş daha genç."

Sessizlik partiye yayılır. Ruh hali değişir.

"Sadece söylüyorum" -Jemma şarabını yudumluyor- "eski karısı için bunu kabullenmek zor olmalı."

"şaka yapmıyorum," diyor Annique. "Özellikle de damat ve eski eşinin kızları babamın yeni düğün çevresinin bir parçası olduğu için - üçü de gelinden büyüktü. Kızları annelerini de partiye dahil etmek istediler; onlar babalarının düğününde eğlenirken annelerinin evde tek başına oturup kara kara düşünmesini istemediler."

"Annemi düğün partisine dahil etmekle ne demek istiyorsun?" Natalie soruyor.

Annique şöyle diyor: "Annemi yabancılarla birlikte uzak bir masaya oturtmak istemediler, bu yüzden ana masaya oturdu ve orada hemen sarhoş oldu. Olayın oradan nereye gittiğini tahmin edebilirsiniz, değil mi? Kötü bir komediden bir sahne, eski sevgilinin göğüs büyütme, dolgu, Cialis ve Botox için kadeh kaldırdığı bir sahne."

Dot eliyle masaya ve bir kahkaha atarak başını geriye atar. Grubun geri kalanından şamatalı kahkahalar yükselir.

Barın sonundaki adamlar yine onlara bakıyor. Diğer müşteriler de öyle. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa: *Yaşlı kocakarılar. Harridanlar sarhoş oluyor. Ne kadar acınası.*

Yoksa bu sadece Jemma'nın ruh hali mi? Her şeye kendi duygularını mı yansıtıyor?

Barın sonundaki adamlar aniden dikkatlerini restoranın girişine çevirir. Duruşları değişir; dikenleri sertleşir, omuzları dikleşir. Jemma'nın bakışları onlarınkini takip eder. Onları neyin tuzağa düşürdüğünü görür. Omuzlarına dalga dalga dökülen uzun, parlak, maun rengi saçları olan genç bir kadın giriş bölümüne adım atmış, oturmak için beklemektedir. Dar, yırtık kot pantolon, son moda platform spor ayakkabılar, büyük altın halka küpeler ve cömert göğüslerinin ve ince belinin kıvrımlarını sıyıran krem rengi bir kazak giymiştir.

Ev sahibi onu bir masaya götürdüğünde, restorandaki tüm gözler onu takip eder. Gençliğin ve cinsel vaatlerin sirenidir, peşinden gelen her kırmızı kanlı erkeğin dikkatini çeker, kıskançlık çeker

diğer kadınlardan. O kadın Jemma'nın olmadığı her şey. Artık değil.

Siren masasına ulaştığında ve ev sahibi bir sandalye çektiğinde, Jemma'nın partisine doğru bakar. Ev sahibine barda oturmayı tercih ettiğini belirten bir şeyler söyler. Ev sahibi onu bara doğru götürür. Yaklaşırken bakışları Jemma'ninkileri yakalıyor. Kadın hemen gözlerini kaçırmıyor. Aksine, yüzsüzce Jemma'nın bakışlarını tutuyor ve Jemma garip bir bağlantı hissi duyuyor, çok doğrudan ve kişisel bir şey. Neredeyse yüzleştirici. Yutkunuyor ve kadının çantasını tezgâha bırakıp iki adamdan çok da uzak olmayan bir bar taburesine oturmasını izliyor.

"Zavallı anne," diyor Sophia.

"Yaşlı adam ve genç gelin nasıl tanıştı?" diye soruyor Natalie.

"Tinder," diyor Annique. "Sanırım yüzde doksan benim

düğün müşterileri arkadaşlık uygulamaları aracılığıyla tanıyor. Özellikle de otuzlu yaşlardaki çiftler. Bir de ikinci kez evlenmek isteyen yaşlı ya da orta yaş krizindeki erkekler var; bunlar genellikle göçmen ailelerden gelen ya da evlerinde bıraktıklarından daha iyi fırsatlara sahip yeni bir ülkeye yerleşmek isteyen çok genç gelinlerle evleniyorlar. Bana göre bu genç kadınların çoğu maddi güvence peşinde ve bunun karşılığında da gençliklerini sunuyorlar." Prosecco'sunun geri kalanını yudumluyor ve soğutucudaki şişeye uzanıyor. Kendine bir bardak daha dolduruyor.

Natalie, "Yani istedikleri yaşam tarzına sahip olabilmek için Ürpertici Yaşlı Peto'ya razı olmaya hazırlar mı?" diyor.

"Size söylüyorum, tüm yaşlı adamlar ürkütücü değil," diye karşı çıkıyor Annique. "Bazıları başarılı, varlıklı, fit, iyi görünümlü atletik tipler, spor salonunda pompalıyorlar ve bir tür orta yaş krizinden sonra gençlik fikrine tutunmak için çaresizler."

Sophia acı bir şekilde, "Ve artık tükendiği için eski eşlerini takas ediyorlar," diyor. "Kadın gitti ve adamın kariyerini desteklemek için elinden gelenin en iyisini yaparken, kendi kariyeri ikinci planda kaldı çünkü çocukları büyüten, iyi bir anne olan, güzel bir ev tutmaya çalışan, iyi beslenmeye, egzersiz yapmaya ve güzel görünmeye çalışan o.

Onun için elinden gelenin en iyisini yaptı ve sonunda zaman onu her şeyden mahrum etti."

Grubun üzerine ruh halini değiştiren bir sessizlik daha çöküyor. Dikkatler, gözleri aniden yaşlarla parlayan Sophia'ya çevrilir.

"Bu çok klişe," diye tersliyor Jemma. "Umarım tüm o eski eşler eski sevgililerini temizleyiciye götürür."

"Benimkini temizleyiciye götüreceğimden eminim." Sophia kokteyli yudumladı ve meydan okurcasına elini kaldırarak barmenden bir tane daha istedi. "Ve evet, aşık oluruz, evleniriz, hayallerle dolu kalplerimizle küçük aileler kurarız. Sonra çocuklar büyüdükçe işler daha da zorlaşıyor. Ama siz yine de her şeyin yolunda olduğunu düşünerek çeşitli zorluklara göğüs germeye devam ediyorsunuz. Çocukları futbola götürüyorsunuz, hala aile tatillerine gidiyorsunuz, her şey *normal* görünüyor ve aniden üç yıldır arkanızdan bir ilişki yaşadığını keşfediyorsunuz. Ama sana bir şey söyleyebilirim." Sophia bardağını diğer kadınlara doğrultuyor. "İşin özüne indiğinizde, boşanmayı saf bir ticari işlem olarak ele almanız gerekir. Bulabileceğiniz en iyi avukatı bulun. Evi kazanmak için savaşırsınız. Çocukları kimin ne zaman göreceğinin kontrolünü kazanırsınız ve servetinin yarısından fazlasını alıp hayatının geri kalanı için nafaka bağlatırsınız. Ama tüm bunlara rağmen, eski eşler asla *gerçekten* , değil mi? O hayatına devam eder, yeni bir aile kurar, yeni bebekler , ama siz yapamazsınız - o şekilde değil. Bu yüzden takıntı yaparsınız. Yeni çiftin sosyal medya hesaplarında bir bağımlılığınız varmış gibi gezinirsiniz. Geceleri evlerinin önüne park edip pencereden izliyorsunuz. Onu ya da kadını markete, yeni çocukların ilkokuluna kadar takip edersiniz. Tek kalan sizsiniz. Artık erkeklerin bakışlarını üzerinize çekmiyorsunuz. Bu şekilde değil."

Dot nazikçe, "Her zaman değildir, Sophia," der.

Homurdanıyor. "Öyle değil mi? Vajinası kurduğunda kayganlaştırmak için doktorundan 'yaşlı kadın vajina kremi' istemek zorunda kalan ve uzun bir günün sonunda hormonları gittiği için enerjisi bir kadınla kim çıkmak ister ki? Yemin ederim, filmlerdeki gibi değil. Sosyal medya hesaplarının sizi bombardımana tuttuğu mesajlara hiç benzemiyor."

Gözlerinden yaşlar süzölüyor ve burnu kızarıyor. "Bana her yaşlı çiftin evde mutlu mesut seviştiğini söylemeye kalkmayın. Elbette, yaşlı adam Viagra ya da Cialis'ini yutuyor ama büyükannesıyla sevişmiyor. Yirmi yaşındaki Tinder randevusuyla şehir merkezindeki bir otelde sevişiyor."

Sessizlik, garip, masanın üzerine ağır bir baskı yapıyor. Müzik, televizyon ve restorandaki diğer sesler aniden fark edilir, daha yüksek hale gelir.

"Vay canına." Annique yavaşça alkışlıyor. "Yürü be kızım."

"Bana göre iki tür koca vardır," diyor Natalie dumanlı sesiyle. "Bir ilişkisi olduğunu *bildikleriniz* ve ilişkilerini gizli tutacak ve bundan paçayı kurtaracak kadar kurnaz olanlar." Bir noktaya değinmek için kadehini kaldırıyor. "Bir erkeğin önüne taze bir kuyruk sallayın ve sözlerimi not edin, orta yaştaki adam geri dönmüyor." İçkisinin kalanını geri fırlatıyor. "Erkekler biyolojik olarak bu şekilde yaratılmamıştır. İnsanlar türlerini çoğaltmak üzere programlanmışlardır. Dişiler bunu daha fazla yapamadığında, erkekler yapabilecek birine geçer. Özgür iradeye sahip olduğumuzu *düşünebiliriz*. Ama bu bizi güldürüyor." Boş bardağını kaldırıyor. "Şeref. Hey, barmen!" diye sesleniyor Chloe'ye. "Burada bir tur daha düzenleyebilir misin?"

Sophia sandalyesini aniden geriye iter ve aceleyle tuvalete doğru ilerlerken bir bar taburesine çarpar.

Jemma, "Bana bir saniye izin verin. Sophia'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum. Siz de Boo ve Sweetie'ye göz kulak olur musunuz?" Sandalyenin arkasında asılı duran çantasına uzanır ve bar taburesinde oturan güzel esmerin yanından düzgün ve zarif bir çizgide geçmeye çalışır. Jemma geçerken topuklarının üzerinde biraz sarhoşça tökezliyor ve geçerken genç adamların arkasından aşağılayıcı bir şeyler fısıldadığını duyuyor.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Chloe, Jemma'nın sandalyesini geriye ittiğini ve arkadaşının peşinden tuvalete koştuğunu fark eder. Ne olduğunu merak ederek arkasından bakar. Chloe'nin barında oturan şehvetli esmer de dönüp Jemma'yı izler, sonra hızla hesabı ister, kredi kartını bırakır ve Chloe'ye elini yüzünü yıkaması gerektiğini söyler. Taburesinden kalkıp Jemma'yı banyoya kadar takip eder. Chloe'nin nabızı hızlanır.

Jemma'nın masasına bakar. Diğer kadınlar etraflarındaki dünyadan habersiz görünüyorlar ve şimdi tatlı siparişi veriyorlar. Jemma'yı koruma arzusu Chloe'nin göğsünde şiddetle kabarıyor.

Ne yapmalı?

Restorandaki diğer herkes gibi Chloe de içeri girdiğinde seksi esmeri hemen fark etti. Kadın erkeklerin bakışlarını bir cesedin sinekleri çektiği gibi çekiyordu. Chloe ilk başta o olduğundan yüzde yüz emin değildi.

Ama o artık -tüm ihtişamıyla Gloria- Dr. Adam Spengler'ın diğer "karısı". Ya da metresi. "Oliver "ın annesi.

Gloria'nın Jemma'yı yakından gözlemleyebilmek için barda oturmak istediği de Chloe tarafından açıkça anlaşılmıştır.

Gloria bir şekilde Jemma'nın Sahil Evi'nde olacağını biliyor olmalıydı -muhtemelen Instagram hesabından- ve Gloria görmeye ve görülmeye gelmişti. Sessiz savaş hatları oluşuyordu, belki de bir tür aşk üçgeni hesaplaşmasına hazırlanıyorlardı.

Gloria barda bir tabureye oturduğunda, Chloe önüne bir kâse karışık kuruyemiş, bir peçete ve bir bardak altlığı koydu ve ne içmek istediğini sordu.

Gloria bir şampanya kokteyli sipariş etti ve yemek menüsünü reddetti. Jemma'nın grubu gibi onun da restorana gelmeden önce alkollü bir şeyler içtiği belliydi. Chloe Gloria'nın kokteyli hazırlarken, Dr. Adam Spengler'ın nerede olduğunu ve bu gece Sahil Evi'nde neler olup bittiğini bilip bilmediğini merak etti.

Gloria saçlarını savurdu, bardaki iki adamın dikkatle farkındaydı. Onlara bir gülümseme sundu. Bu Chloe'yi rahatsız etti. Bu kadın zaten Jemma'nın kocasını baştan çıkarmıştı, şimdi de başka erkeklerle mi flört ediyordu? Sürtüğe duyduğu nefret damarlarına soğuk bir mürekkep gibi sızmaya başladı.

İki adam -şimdi gözleri kan çanağı ve yüzleri gülüyordu- Chloe'ye el salladılar. Gloria'ya ulaştırılmak üzere ikinci bir şampanya kokteyli sipariş ettiler.

Zina yapan kadın başını sallayarak ve bir gülümsemeyle kabul etti. Gloria, Chloe'nin gözünde daha da alçaldı. Onun gibi kadınlar hiçbir şey için para ödemezlerdi. O adamlar karşılığında bir şey alacaklarını düşündükleri için bile aşağılık heriflerdi. Chloe ikinci kokteyli hazırlarken, kalbine kötü bir his girdi ve alkol miktarını iki katına çıkardı.

Mekanik bir gülümsemeyle güçlendirilmiş kadehi Gloria'nın önüne koydu. Gloria adamlara tekrar başını salladı, teşekkür etmek için kadehini kaldırdı ve büyük bir yudum aldı, sonra bir tane daha.

"İlkinden bile daha iyi," dedi Chloe'ye derin, dumanlı bir sesle. "Burası çok *şirin* bir mahalle ve restoran. Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?" Küçümser bir tavırla söylemişti bunu. O da kim oluyordu ki birilerini küçük görüyordu?

"Birkaç yıl." Chloe, Gloria'nın yüzük parmağındaki elmas kümesine ve kulaklarındaki küçük elmas kümelerine dikkat etti.

Gloria güçlü kokteylinden biraz daha içti, Jemma'nın masasını izlerken biraz kuruyemiş ve cips aldı ve kanlı dudaklarını beyaz peçeteye sildi. "Ön taraftaki tabloyu yapan ressamın kim olduğunu biliyor musun?"

Chloe hareketsiz kaldı. "Neden?"

Tekrar bardağına uzandı ve daha büyük bir yudum aldı. İçkisi artık neredeyse boşalmıştı. "Çünkü bunun herhangi bir yerel sanatçının eseri olduğunu sanmıyorum ve bu tür oldukça iyiyimdir. Başka neler ürettiklerini görmek isterim."

"Neden?" diye tekrar sordu.

Gloria güldü. "Bu benim işim-sanat." Gülümsedi. "Ben bir satıcı ve galeri sahibiyim. Çıkarken ev sahibine kim olduğunu soracağım."
_"

"Ben ."

Gözlerini dikti.

"Pardon?" "Onu ben boyadım."

"Sen mi?"

Chloe Gloria için bir içki daha hazırlamaya başladı, bu kez alkol oranını üç katına çıkarmıştı. Yeni bir bardak altlığına koydu. "Çocuklardan."

Gloria onlara baktı. Başını salladı. Onlar gülümsedi.

"Ciddi misin sen? Onu *sen* mi boyadın?" Yeni içkisinden bir yudum aldı.

"Ressam gibi görünmüyor muyum?"

Yine bir kahkaha. Chloe onun çakırkeyif olduğunu görebiliyordu.

"Hayır, öyle değil, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Chloe'nin isim etiketine ilk kez yakından baktı-"Chloe. Büyüleyici bir parça. Bana Edward Hopper'ın çalışmalarını hatırlatıyor. Özellikle *Nighthawks* adlı eserini. Yalnızlığı -dışarıda olup içeriye bakan biri hissini- onun gibi yakalayan bir şey görmedim. Ama bu ona yaklaşıyor."

"Başka biri de böyle demişti. Edward Hopper karşılaştırması."

"Gerçekten unutulmaz. Başka var mı?"

"Çok var. Her zaman resim yaparım."

"Bir web siteniz, portföyünüz var mı ya da bir galeriyle çalışıyor musunuz? Çalışmalarınızı herhangi bir yerde sergiliyor musunuz?"

"Hayır. Sadece evdeler."

Gloria duraksadı ve gözlerinde aç bir parıltı belirdi. "Resimlerinizden birkaçını daha görme şansım var mı?"

"Pek sayılmaz. Annem evde ve pek iyi değil. İzninizle." Chloe garsondan bir sipariş daha aldı ve alması için tepsiye dört içki koydu.

"alışmalarınızın fotoğrafları var mı?" Gloria işi bittiğinde sordu.

Chloe ona baktı. *Kibir gözünü kr edip seni baştan çıkarmasın, Chloe Cooper. Bu iyi bir kadın değil. Jemma'nın arkadaşı değil.*

Ama annesinin kafasının içindeki uyarılarına rağmen telefonunun kilidini açtı ve Gloria'ya bazı çalışmalarının yer aldığı albümünü gösterdi.

Gloria sessizce ilerledi. Yüzü değişti. Yukarı baktı. "Chloe, gerçekten yalnızlığın resmini yapıyorsun."

Chloe buna ne diyeceğini bilemedi, o yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Demek istediğim, bu görüntülerin hepsinde bir yabancı hissi var, uzaktan gözlemliyor ya da bir şeye bakıyor. Kamusal alanlara, evlerin pencerelerine, özel hayatlara. Çok güzeller ve inanılmaz derecede yalnızlar."

Chloe yutkundu.

"Ve bunlar -ayakları kayalara kadın- sanki kadın altındaki kayalarda altın ya da hazine olduğunu biliyor. Daha fazlası mümkün. Ama ne kendini ne de altını içinde bulunduğu koşulların hapishanesinden kurtaramıyor."

Chloe giderek gerginleşti, endişelendi. Neyse ki başka bir siparişle dikkati dağıldı. Döndüğünde Gloria, "Dinle, eğer galerime çalışmalarından bir portfolyo getirmek istersen-" dedi, beceriksizce, sarhoş gibi çantasını karıştırdı ve bir ruj tüpü ile küçük bir parfüm şişesi düşüp yere saçıldı. Chloe parfümün bir masanın altına kaydığını gördü. Gloria bir küfür mırıldandı ve Chloe'ye kartını uzattı. "Benim adım Gloria."

Biliyorum.

"North Shore'daki Bergson Galeri'den Gloria Bergson. Adresim orada yazıyor." Uzun, manikürlü eliyle karta dokundu.

çivi. "Daha fazla sohbet etmek ve muhtemelen temsilcilik hakkında konuşmak isterim. Eğer ilgileniyorsanız."

Chloe kartı inceledi. Sofistike bir tasarım. Temiz harfler. Ters çevirdi. Arkasında bir Instagram simgesiyle bir web sitesi adresi vardı.

Kafasını kaldırdı ve Gloria'nın gözleriyle karşılaştı.

Artık adın ve adresin var. Seni nasıl bulacağımı biliyorum.

Nereye gelip seni izleyeceğimi biliyorum. Nelerden hoşlandığınızı biliyorum.

Kadın taburesinden kalktı ve yalpaladı. Bir elini tezgâha koyarak kendini dengeledi, görünüşe bakılırsa çakırkeyifliğine şaşırılmıştı. Sonra çömeldi ve ruj tüpünü topladı ama parfümünü bulamadı.

"Başka bir şey düşürdüm mü bilmiyorum," dedi ayağa kalkarken.

"Hiç sanmıyorum," dedi Chloe, parfümün döşeme tahtalarının üzerinde tam olarak nerede durduğunun farkındaydı. Gloria tekrar taburesine tırmanırken, Jemma arkadaşının arkasından koşarak geçti. Gloria Jemma'yı görünce gerildi, sonra hemen hesabı istedi. Kredi kartını tezgâhın üzerine bıraktı ve Jemma'nın peşinden aceleyle koştu.

Chloe şimdi Gloria'nın peşinden bakıyor. *Banyoda neler olacaktı acaba?* Kredi kartına bir göz attı, sonra kokteyl bardağının yanında duran, üzerinde Gloria'nın kan kırmızısı rujunun büyük bir lekesi olan buruşuk beyaz peçeteyi fark etti. Peçeteyi kaptığı gibi hızlıca kilitli bir poşete koyar, kimsenin izleyip izlemediğini kontrol eder, sonra da bar tezgahının altındaki çantasına gizlice sokar.

Fırsatlar için her zaman tetikte ol, Chloe. Onları ne zaman yakala Yapabilirsin. Bir şeye nasıl ve ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz.

Parfümü daha sonra, restoran boşalmaya başladığında geri alacak.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Jemma, Sophia'nın banyo kabinlerinden birinden çıkmasını beklerken yüzüne soğuk su sıçratıyor. Jemma'nın teni kızarır.

-Elmacık kemiklerinde iki sıcak nokta oluşuyor. Çekici bir görünüm değil. Şarap ona bunu yapıyor. Kendini daha iyi incelemek için aynaya doğru eğilir. Banyo aydınlatması cildindeki ince kırışıklıkların ve kusurların altını çiziyor. Boynunda belirmeye başlayan ekstra kıvrımları abartıyor. Jemma "hindi derisini" çekiştirir ve özellikle de masadaki kasvetli sohbetten sonra üzerine melankolik bir yenilgi duygusu çöker.

İki tür koca vardır. Bir ilişki yaşadığını bildikleriniz ve ilişkilerini gizli tutacak ve bundan kurtulacak kadar kurnaz olanlar.

kapatıyor ve dağıtıcıdan bir kâğıt havlu alıyor. "Orada iyi misin Sophia?" diye sesleniyor yüzünü kurulamaya çalışırken.

"Evet. Birazdan çıkarım." Sophia'nın sesi ağlıyormuş gibi kalındı. Jemma Sophia'yı tekrar görmeye pek hevesli değildi. Onu bir arkadaştan ziyade eski bir tanıdık ve rakip olarak görüyordu. Jemma'ya göre Sophia bir başarısızlıktır. Bir ezik. Dünya standartlarında dans etmeyi beceremiyordu ve bir de şimdi ona bakın; okul çocuklarına plié öğretiyor, evde oturan anneler ve emekliler için barre fitness dersleri veriyor. Sophia'yı tekrar görmek Jemma'ya kendi kariyer başarısızlıklarını hatırlatır; Adam'ın yıldızı tıp dünyasında yükselirken onun hayalleri yıllarca çocuk büyütme ve hastalıklar yüzünden suya düşmüştür. Jemma ayrıca Sophia'ya hiçbir zaman tam olarak güvenmemiştir. O bir dedikoducu. Eskiden kıskançlığın kötü bir çizgisini göstermişti. Ve Jemma'nın erkek arkadaşlarından birini çaldı. İşler onun için pek de iyi gitmedi.

Son. Jemma'nın bir başka yanı da Sophia'nın yılların kocası tarafından böylesine belirsiz bir şekilde terk edilmesinin acısını hissetmektedir.

Bir erkeğin önüne taze bir kuyruk sallayın ve sözlerimi not edin, orta yaştaki adam geri dönmüyor.

Jemma yeni bir ruj sürmeye başlar. O bunu yaparken banyonun kapısı açılır ve esmer kadın yırtık kot pantolonunu sadece bazı kadınların yapabileceği bir şekilde içeri girer.

Jemma'nınınin hemen yanındaki geliyor, musluğu açıyor ve ellerini yıkamaya başlıyor. Doğal bir güzellik. Teni esmer. Parlayan koyu gözler. Lüks, parlak saçlar.

Kadının gözleri aynada Jemma'ninkilerle buluşur. Bir ürperti - hedef alındığına, takip edildiğine dair altıncı bir his- Jemma'nın omurgasını titretir. Kadının bakışları Jemma'nın bakışlarında kilitli kalırken, dolgun ve geniş ağzında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Seni tanıyor ?" Jemma soruyor.

"Tanrım, baktığım için çok özür dilerim." Kadın dağıtıcıdan bir kâğıt havlu çıkarıp ellerini kuruluyor. "İlk başta siz olduğunuzdan emin olamadım. Restorana girdiğimde sizi Instagram'dan tanıdığımı sandım. Sensin, değil mi? Şu @HiddenJems hesabın var, değil mi? *Altmış*, bir kadın olarak yaşlanmaya boyun eğmek ve pişmanlık duymamakla ilgili *yeni kırk* şeydir."

Şaşkınlık Jemma'yı sarar. "Tanrım, evet. Düşündüğüm için özür dilerim-"

"Sürüngenlik yaptığımı mı?" Gülüyor. Husky. Sıcak. "Ben senin takipçilerinden biriyim. Uygulamaya çok sık girmiyorum ama girdiğimde içeriğinize bayılıyorum. Benim gibi kadınlara, sonunda sizin yaşıınıza geldiğimizde özlem duyacakları bir şey sunuyorsunuz. İnsana umut veriyor. Fotoğraflar da harika. Vancouver'ı ziyaret mi ediyorsunuz? Yani, eğer ileri gidiyorsam özür dilerim. Eğer lütfen beni durdurun. Ama içeriğinizden Toronto bölgesinde yaşadığınızı biliyorum." Çantasını karıştırıyor ve kendi ruj tüpünü açıyor.

Çakırkeyif olan Jemma bu kadın karşısında şaşkına döner. Rengin dolgun dudaklarına geçişini izliyor. Parlak ve şiddetli bir kırmızı. Jemma'nın derinliklerinde uyarı zilleri çalmaya başlar.

Kadın, rengi eşit olarak dağıtmak için dudaklarını birbirine bastırır. Başını eğerek aynada sonucu inceliyor. Memnun görünerek *-kim memnun olmaz ki onunki gibi bir görüntüyle-* Jemma'ya doğru bakıyor.

"Filtrelerin geri çekilmesi her zaman çok etkileyici olmuştur, öyle değil mi? Ve bu hesapların bazılarının ardındaki ham gerçeklikle tanışmak. Tanrım, yanlış söyledim. Çok özür dilerim."

"Merak etme," diyor Jemma sert bir sesle. Sophia'ya seslenip dışarıda bekleyeceğini söylemek üzereyken kadın saçlarını geriye savurur ve Jemma'nın aklına birden geçen yıl Adam'ın paltosunda bulunduğu uzun, koyu renkli, dalgalı saç gelir. Tedirginliği derinleşir. Bu mantıksızdır. Bunu biliyordu. Ama bu kadının parfümünün kokusu bile aniden tuhaf bir aşinalık hissi uyandırıyor. Jemma'nın bakışları genç kadının yüzük parmağındaki pırlantalara, sonra da kulaklarındaki aynı parıltılı taş kümesine gidiyor. Jemma'nın omurgasından aşağı bir soğuk iniyor. Aynı setten onda da vardı.

Böyle bir şey olamaz. Bu mümkün değil. Zihninin oraya gitmesine nasıl izin verebilirsin ki?

Ama olasılıklar nedir? Bu kadın Sahil Evi'nde ortaya çıkıyor, banyoda doğrudan ona yaklaşıyor ve bu mücevheri takıyor. Jemma yutkunmaya çalışıyor ama boğazı düğümleniyor. Birden hareket edemez hale geldi.

"İki küçük cavapoos'unuzun yanınızda olduğunu gördüm," diyor kadın. "IG paylaşımlarınızda çok fotojenik görünüyorlar. Sosyal medyada evcil hayvan kullanmak her zaman işe yarar, değil mi?" Yine o dumanlı viski salonu kahkahasını atıyor. "Benim evcil hayvanım yok ama oğlum bir köpeğe bayılır. Babası ona bir tane almak istediğini ima ediyordu. Cinsini tavsiye eder misiniz? Çocuklarla arası iyi midir?" Konuşurken telefonunu açıyor ve bir fotoğraf getiriyor. Jemma'ya gösteriyor.

"Bu benim oğlum, Oliver."

İlkel bir şok Jemma'nın karnını yumruklar. Fotoğraftaki çocuk onun Jackson'ı. Küçükken. Ama öyle değil. Düşünemiyor, çocuğun soluk mavi gözlerinde gördüklerini algılayamıyor,

En koyu ve en kalın uzun kirpiklerle saçaklanmış, ekrandan Jemma'ya bakıyor. Çocuğun gülümsemesinde hafif bir eğim bile var. Jemma'nın varlığının her molekülüyle tanıdığı bir gülümseme.

Zihninde, hafızasında şu sözleri duyuyor: *Anne, orada mısın? Seni seviyorum anne.*

Jemma gözlerini görüntüden ayırmaya ve ruhuyla oynayan bu nefret dolu kişinin bakışlarıyla karşılaşmaya korkuyor. Gözleri sulanmaya başlar. Tekrar yutkunmaya çalışır.

"Oliver iki yaşından biraz büyük." Kadın telefonunu bir klik sesiyle kapatırken görüntü kaybolur. Telefonu çantasına geri koyar.

Jemma yukarı bakıyor.

"Sizinle tanışmak gerçekten çok güzeldi. Yüz yüze." Dönüyor ve kışkırtıcı bir şekilde kapıya doğru yürüyor.

Jemma sesini buldu. "Adın ne demiştin?"

Omzunun üzerinden bir bakış. Bir gülümseme daha. "Ben yapmadım." Kapı arkasından yavaşça kapandı.

Jemma onun ardından bakar. Titrediğini fark eder.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Jemma'nın aklı karıştı. Bugün buraya geleceğini internette hiçbir yerde paylaşmamıştı, değil mi? Adam, özellikle de hesabı viral olmaya başladığından beri, Instagram üzerinden konumlarını telgrafla bildirmesi konusunda onu sürekli uyarıyor. Genelde çok dikkatlidir. Ama insan sosyal medyada hiç bu kadar dikkatli olabilir mi?

Jemma titreyen elleriyle çantasına uzanır ve kendi telefonunu açar. Instagram hesabına giriyor ve son paylaştığı fotoğrafa tıklıyor: yeni spor kıyafetleriyle çekilmiş bir fotoğrafı. Bu, yaşlanmakta olan ve vücutlarını korumaya çalışan kadınları hedefleyen bir fitness giyim şirketiyle birlikte yürüttüğü promosyonun bir parçası.

Gönderilen görüntüde fark edebileceği bir konum sinyali yok.

Yorumlara tıklıyor. Ve işte orada. @SophiaDancer'dan bir not.

**Cumartesi gecesi @BeachHouseRestaurant'taki
buluşmamız için sabırsızlanıyorum!
#welcometothewestcoast #olddancebuddies
#crowspointbeachlife #girlsnightout**

Jemma gözlerini kapatır ve telefonunu göğsüne bastırır. Zihninde yürümeye başlayan çocuğun soluk gözlerini görür. Jackson'ın kilerle aynı. Kocasının kine. O kirpikler. O siyah saçlar. Hepsi aynı.

Bu mümkün değil. *Olamaz*. Bu bir tesadüf *olmalı*. Bu sadece onun güvensiz bilinçaltının telgrafı, sorunları görmesi

olmayan bir yerde.

Ama başka işaretler de , değil mi? Jemma'nın şimdi umutsuzca yapmaya çalıştığı gibi omuz silktiği işaretler. Adam'ın ceketindeki uzun siyah saçlar. Gömleğindeki parfümün kokusu. Gecenin garip saatlerinde hastaneden acil durum olduğunu iddia ettiği telefon mesajları. Vancouver'a yaptığı uzun seyahatler, konferanslardaki artış.

Adı Oliver.

İki yaşından biraz büyük.

Oğlum bir köpeğe bayılırdı.

Babası ona bir tane alacağını ima ediyordu.

Dizleri bükülmeye başlıyor ve ellerini banyo tezgahına dayayıp zorlukla nefes alıyor.

Mümkün değil, hayır, hayır, hayır. İki yıldan fazla mı? Adam, Jackson'ın acı çektiği o son aylarda biriyle görüşüyor olabilir mi? Ölümü boyunca? Kendi oğullarının cenazesi, yası? Onu buraya taşınmaya ikna etmesinin ardında daha derin, daha kötü bir niyet mi vardı? *Yeni bir başlangıç* Adam için tamamen farklı bir anlama mı geliyordu? Kanser merkezinde bir pozisyon için bu kadar umutsuzca çabalamasının haince bir nedeni var mıydı? Ama o zaman neden onu burada yanında istemiş olabilirdi ki? Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve Sophia gözleri kızarmış, yüzü biraz şişmiş bir halde kabinden çıkıyor.

"Bütün bunlar da neydi?" diye soruyor leğene gidip musluğu açarken.

Jemma nereden başlayacağını bile bilmiyor. Çok utanıyor, aşağılanıyor, hayal gücünün bir ürünü olan bir şeyi gerçeğe dönüştürme ihtimaline karşı bunu dile getirmekten bile korkuyor. Boğazını temizliyor, eliyle ağzını siliyor, omuzlarını düzeltiyor. "İyi misin Sophia? Ben-ah-boşanma hakkındaki konuşma ..." Jemma'nın kelimeleri kaybolur. Hâlâ zihnini yakıp kavuran şüphe odağından başka bir şey için enerjisi, beyin hücreleri kalmamıştı.

"Evet, ben iyiyim. Sadece bir an yaşadım." Sophia sabun pompalıyor ve ellerini köpürtüyor. "Konuştuğun o kadın kimdi?"

"Bardaki esmer kızdı."

Sophia durur, gözlerini Jemma'ya diker. "O bombayı mı diyorsun?"

Tabii ki Sophia da onu fark etti. Bütün restoran fark etti.

Gözyaşları Jemma'yı tehdit ediyor. Tekrar boğazını temizler ve başını sallar. "Ne istiyormuş?"

"Hiçbir şey. Ufak bir sohbet."

Sophia ellerini yıkamayı bitirdi ve bir kâğıt havluya uzandı.

"Cidden hayalet görmüş gibi görünüyorsun, Jem. Ne oldu?"

Bir hayalet gördü. Jackson'ın. Yabancı bir kadının telefonundan ona bakıyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse beni çok . Görünüşe göre beni Instagram'dan tanıdı ve bu konuda tamamen takipçiydi. Aslında bir sorun haline gelebileceğinden endişe ediyorum."

"Sana adını söyledi mi?"

"Hayır. Sordum. Ama öylece gitti."

"Belki barmen onun kim olduğunu biliyordur. Adı kredi kartında falan yazıyordur. Sorabiliriz."

"Çalışanlar müşterilerin isimlerini öylece veremez."

"Gel." Sophia kolunu Jemma'nın koluna geçirir. "Gidip soralım. Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz. Barmen onun köpek gezdiricisi olduğundan bahsetti ve sen de evinde bize bir köpek bakıcısı aradığını , değil mi? Ona bu açıdan yaklaşabilirsin."

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Chloe, Jemma ve arkadaşının tuvaletten döndüğünü görünce rahatladı, ama sonra her iki kadının da bara yaklaşırken bakışlarını dikkatle ona diktiklerini fark etti. Bu onu ürkütür ve beklentiyle gerilmesine neden olur.

Onlar yaklaşırken Chloe yüzlerinde banyoda neler olmuş olabileceğine dair bir işaret aradı. Gloria onlardan önce çıkmış, bir koku ve saç kasırgası içinde hesabını kapatmış ve aceleyle mekânı terk etmişti. Jemma şimdi kızarmış, neredeyse ateşli görünüyor. Arkadaşı ağlıyormuş gibi görünüyor. Arkadaşı Jemma'yı hafifçe öne doğru itti ve Jemma gerçekten gergin görünüyordu, bu da Chloe'yi daha da tedirgin etti.

"Size ne getireyim hanımlar?" diye soruyor.

Jemma, "Aslında kulağa tuhaf gelecek ama," dedi, "acaba daha önce barda oturan şu esmer kadının adını biliyor musunuz?" Tereddüt ediyor, kadının adını neden dair bir bahane sunacakmış gibi ağzını tekrar açıyor, sonra Chloe'yi test etmek için orada bırakıyor gibi görünüyor.

Chloe emin değil. Kafasını karıştıran milyonlarca görüntü, duygu ve ses aynı anda beynine hücum eder.

İşte bu kadar. Sana geldi! Sana ihtiyacı var. Kocasının ne yaptığını biliyorsun ve şimdi ona yardım etmek, bunu ona anlatmanın bir yolunu bulmak senin görevin. Ama dikkatli ol, Chloe. Bill kredi kartlarından elde edilen müşteri bilgilerini verdiğini öğrenirse işini kaybedersin. Ama ! İçeri girdiğinde Gloria'nın kim olduğunu zaten biliyordun. Bu komşun, dışarıda konuşan biri hakkında soru soruyor.

sokakta halka açık. Ayrıca, Gloria size kartvizitini kişisel olarak verdi.

Jemma, Chloe'nin sessizliğini suskunluk olarak yorumluyor gibi görünüyor. "Bak, uzun bir istek olduğunu biliyorum ama-

"Bunu geride bırakmış." Chloe hâlâ tezgâhın üzerinde duran kartviziti işaret ediyor. "Belki bu yardımcı olur?"

Jemma mektubu alır, okur ve arkadaşına gösterir. İkisi sıcak bir bakış alışverişinde bulunur. Arkadaşı usulca "Gloria." der.

Jemma diyor ki, "Bergson. Bergson Galerisi. North Shore." Yukarı bakıyor ve bakışlarını tekrar Chloe'ye kilitliyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. Bakışlarını bir kez daha Chloe'nin isim etiketine indiriyor. "Gerçekten minnettarım, Chloe."

Chloe'nin adını ağzına alış şekli vücudunda sıcak bir kızarıklık yaratıyor. "Endişelenme." Kirli bir bardağı rafa koyarken umursamamış gibi davranıyor. "Kartı orada öylece duruyordu. Kendi başına alamayacağın bir şey vermedim ki sana."

Aklına bir fikir gelince Jemma duraksıyor. Kartviziti tekrar inceliyor ve "Köpek bakıcılığı ve yürüyüşü yaptığınızı söylemişsiniz" diyor.

Chloe'nin kalbi tekmeler. "Evet. Mahalledeki pek çok insan için. Bir sürü referansım var. Crow's Point'teki herkes bana kefil olur, şehirde iyi tanırım."

"Yani, önümüzdeki bir iki gün meşgul olmam gerekebilir. Yarın sabah evime gelebilir misin? Yani, senin için de uygunsa? Boo ve Sweetie'yle kendi evlerinde doğru düzgün tanışmak ve gelecekte onları gezdirmek için olası bir düzenleme hakkında konuşmak için?"

Hızınızı ayarlayın. Nefes alın. Çok muhtaç veya korkutucu derecede çaresiz görünmek istemezsiniz.

"Yarın mı? Um-evet, sanırım bunu yapabilirim. Adres nedir?"

"1117 Crow's Road. Ana Cadde'nin dışında. Nerede olduğunu biliyor musun?"

." Gülümsüyor. "Saat kaçta?"

Jemma gülümsemeye karşılık verir. "Sabah dokuz gibi diyelim mi? O zamana kadar sabah yüzmenden dönmüş olurum."

"Kesinlikle. Köpeklerle kendi evlerinde tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ben de orada olacağım."

"teşekkür ederim."

Chloe, Jemma'nın masaya dönmesini izliyor, artık solmuş, kenarları sarkmış ve eve gitmeye hazır olan kadınların masasına. Garsona hesaplarını ödüyorlar ve sallana sallana ayağa kalkıyorlar. Kazaklarını, çantalarını, paltolarını ve cıvıplarını toplayıp restorandan dışarı çıkıyorlar.

Jemma kapıdan Chloe'ye el sallayarak veda eder.

Chloe gururla gülümseyerek ona el sallar.

Gecenin daha mükemmel geçeceğini hayal bile edemezdi. Gloom House'un kalbine ve Jemma Spengler'ın hayatına özel bir davetiye almıştı. Chloe içeri girer girmez, fırsatını bulur bulmaz ilk iş olarak ne yapacağını şimdiden biliyordu.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Jemma, Boo ve Sweetie ile birlikte döndüğünde Adam hâlâ hastaneden gelmemiştir ve ev kasvetli ve soğuktur. Düşüncelerinden arınmak umuduyla restorandan geri döner, ancak şüphe, kıskançlık, öfke ve acı zihnini bulandırmaya devam eder.

Biraz daha şarap açar, köpekleri dışarı çıkarır ve Adam'ı aramaya çalışır. Araması doğrudan sesli mesaja düşer. Gloria Bergson ve oğlunu düşünür, sonra çocuklarının eski fotoğraf albümlerini çıkarır.

Jemma ışıkları kısar, böylece panjursuz ortamda kendini daha az açıkta hisseder ve kanepeye oturur. Sevgili çocuklarının resimlerini incelerken şarabını yudumluyor. Hailey ve Jackson'ın her ikisi de Adam'ın gözlerine sahipti - aynı yoğun, koyu kirpiklerle saçaklı, unutulmaz, ultra soluk mavi. Bakışlarını kaldırıyor ve penceredeki yansımasının ötesine, sokağın karşısındaki apartman sırasına doğru sürüklenmesine izin veriyor.

Birimlerin çoğunda perdeler ya da panjurlar çekilidir ve arkalarında sıcak ışık parlamaktadır. Ancak dürbünle izleyen tuhaf kadını gördüğü birimde perdeler çekili değildir. İçeride bir ışık yanıyor ama çok loş. Jemma kadının ışıkları kısık tutup tutmadığını merak eder, böylece kolayca görünmeden geceyi gözetleyebilir. Köpekleriyle birlikte kanepeye kıvrılır ve hayatının enstantanelerini gösteren kalın albüm sayfalarını çevirmeye devam eder. Aradığı özel fotoğrafı bulur.

Jackson ikinci doğum gününde.

Fotoğrafta küçük melek yanaklarını şişirerek pastasının üzerindeki iki mumu söndürmek için histerik bir girişimde bulunuyor. Fotoğraf, Gloria'nın telefonundan gülümseyen çocuğun görüntüsüne dönüşür. Karnında sıcak bir öfke patlayıp göğsüne doğru yükselirken zihni kendi içine çöküyor. Jemma çantasını kapar, cüzdanını çıkarır ve Gloria Bergson'ın kartvizitini bulur. Arkasında Gloria'nın Instagram adresi vardır. Jemma sosyal medya uygulamasını açıyor, @GloriaBeArt yazıyor ve işte orada. Tüm o şehvetli, genç, kendini beğenmiş, üstün ihtişamıyla.

Jemma, en kötü korkularını doğrulayabilecek herhangi bir çevrimiçi ipucu ararken tansiyonu yükselirken, birbiri ardına gönderilerini acımasızca kaydırmaya başlar. En çok da Gloria'nın gönderilerinden birinde Adam'ın bir anlık görüntüsünü arıyor ve umutsuzca bulmamayı umuyor.

Tek gördüğü, Gloria'yı avantajlı ve gurur verici açılardan gösteren birbiri ardına gelen resimler. Bikinili. Dolgun, yuvarlak göğüsler. Dar pantolonla kayak yaparken. Jet Ski üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde. İzlanda midillisi üzerinde. Kaplıcaların doldurduğu buharlı havuzlara dalmak. Galeri açılışlarında. Sanat ünlüleri arasında. Yerel medya mensuplarıyla gülümserken. Straplez zümrüt yeşili bir elbiseyle bir operaya katılmak, lanet olası Avrupa kraliyet ailesi gibi görünmek. Yürüyüş. Karpuz dilimleri ve küçük Oliver ile battaniye üzerinde piknik. Jemma daha derine inmeden garaj kapısının alçak sesle açıldığını ve Adam'ın arabasının içeri girerken çıkardığı elektrik sesini duyar.

Çabucak telefonunu kapatır ve köpekler peşinde koşarken üst kata çıkar. Onlara daha sonra tuvalet molası verecektir.

-Adam'ın onu bu şekilde görmesine izin veremez. Çok sarhoş, çok duygusal. Yüzü lekeli ve kırmızı. Adam'la bu konuda yüzleşirken kontrolü elinde tutması gerekiyor. Bir stratejiye ihtiyacı var.

Jemma aceleyle giysilerini çıkarıp yatağının yanındaki halının üzerine bırakır ve hızla yorganın altına girer. Yatağının başucundaki lambayı kapatır. Adam'ın merdivenlerden çıktığını duyduğunda uyuyormuş gibi yapar.

Odaya girer, kapı aralığında hareketsiz durur. "Jemma?" diye fısıldar. "Hâlâ uyanık mısın?"

Gerilir ama sessiz kalır. Köpekler onu selamlamak için yataktan atlıyor. Onları sevmek için çömeliyor, yumuşak sevgiler fısıldıyor, sonra doğrudan banyoya yöneliyor. Jemma duşun açıldığını duyar.

Sırt üstü yatar ve kalbi küt küt atarak tavana bakar. Çaresizlikten, incinmişlikten ve öfkeden doğan bir eylem planı zihninde kristalleşmeye başlar.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

25 Eylül 2019

Chloe için büyük bir gündü -bu sabah gerçek bir amaç duygusuyla uyandı- ve Gloom House'a yaklaşırken, Crow's Road'daki ön girişten mi yoksa garajın yanındaki arka sokak girişinden mi yaklaşması gerektiğini düşündü. Gloom House'u teknik olarak tanımayan birinin doğal olarak Brodie'nin kiraz ağacının altında rahatladığı yerin yakınındaki ön kapıyı tercih edeceğine karar verir.

Merdivenleri tırmanıyor, kapının zilini çalıyor. Zil sesi diğer tarafta yoğun bir köpek hareketliliğini tetikliyor; opak cam şeridin içinden köpeklerin heyecanla havlarken zıplayan şekillerini görüyor.

Kapı açılıyor.

"Günaydın Chloe, içeri gel." Jemma'nın saçları yüzdüğü için hâlâ hafif nemli. Gözlerini daha da altın sarısı gösteren yanık turuncu bir kazak giymiş. Ama bugün yorgun görünüyor. Çok solgun. Hâlâ güzel ama solgun ve kırılgan bir şekilde. Bu onu Chloe'ye daha da sevdirebilir. Denizkızı yüzücüsünün mümkün olan her türlü bakım ve korumaya ihtiyacı var ve Chloe de cebindekilerle tam olarak bunu yapmaya niyetli. Evin içine ilk kez adımını atıp atmosferi içine çekerken, beklenmedik bir heyecan içini titretiyor.

Köpekler ayaklarının etrafında sıçırıyor. göz hizasında selamlamak için dizlerinin üzerine çöküyor, yumuşak tüylerini, kadife kulaklarını karıştırıyor; köpek kokularını içine çekiyor; tasmalarını ve küçük isimlerini not ediyor

Üzerlerinde etiketler ve takılar var. Chloe köpekleri gerçekten çok seviyor. Cavapoo tasarım baskıları da bir istisna değil.

"Çok cana yakın ve coşkulu yavrular," diyor Jemma'ya bakarak. Gloom Evi'nin hanımı başını sallıyor. Biraz dalgın ve mesafeli görünüyor, ama sanki Chloe'den başka bir yerde olmak için acelesi varmış gibi bir aciliyet havası da etrafını sarıyor. Hayal kırıklığı içine fısıldıyor. Dün gece bar tezgâhının karşısında hissettiği o bağlantı anı yok olmuştu. Kendi kendine, sağlam bir ilişki kurmak için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Chloe ayağa kalkar, oturma odasının karşısındaki arka girişi fark eder. Yanında garaja açıldığını hayal ettiği bir kapı vardır. Kapının yanındaki kancalarda yağmurluklar ve bir erkek ceketi asılıdır.

Jemma saatine bakarak, "Senden hoşlanıyor gibiler," diyor. "Gün boyunca kalmanız ya da en azından gelip gitmeniz, onları gezdirmeniz ya da birkaç saatte bir dışarı çıkarmanız mümkün mü?"

Şaşkınlık Chloe'nin içinde dalgalanıyor. "Sadece tanışmak ve referansları -gelecekteki olası bir programı- görüşmek istediğinizi sanıyordum."

"Planım buydu ve bunu sorduğum için kendimi çok ileri gitmiş hissediyorum, ama bu sabah etrafı aradım ve herkes senin harika bir köpek insanı olduğuna ve güvenilir olduğuna kefil oldu ve - sana güveniyorum Chloe."

Gurur, şefkat, Chloe'nin göğsünde çiçek açıyor. Heyecan artıyor. Bu hayal ettiğinden bile daha iyi. *Şu andan* itibaren bütün gün boyunca Gloom House'un en kutsal odasına serbestçe girebilirdi.

"Yoksa bugün Sahil Evi'nde mi çalışıyorsun?"

"Oh, sadece biraz sonra. Günün büyük bölümünde boşum."

"Teşekkür ederim! Size evi gezdireyim mi?" Saatini tekrar kontrol eder. "Ya da belki etrafınıza bir göz atabilirsiniz? Erken saatte bazı randevularım var ve aceleye getirdiğim için gerçekten özür dilerim-"

"Hiç de değil! Hiç sorun değil. Eminim köpeklerin fazla bir şeye ihtiyacı olmayacaktır."

"Evin hemen hemen her odasında yatakları var. Her şey bizim için hala yeni ama onları genellikle cam sürgülerden dışarı çıkarıyorum."

güverte orada." İşaret ediyor. "Güverteden bir parça çimenliğe erişebilirler. Bahçe tamamen çitle çevrili. Su kapları her yerde. İkramlar mutfak tezgahının üzerindeki kavanozda." Mutfacı işaret ediyor. "Ve eğer onlar için yiyeceğe ihtiyacınız olursa, çiğ besleniyorlar ve kapları buzdolabında etiketli. Oldukça az bakım gerektirirler. Eğer bunu başarabilerseniz, öğlen saatlerinde blok etrafında ya da sahilde bir yürüyüşe bayılırlar."

Chloe başını sallar. Bakışları Jemma'nın arkasındaki duvardaki sanat eserlerine kayar. Ona göre eserlerde ne hareket ne de *duygu* vardı. Bunları Dr. Adam Spengler ve iç mimar seçmiş olmalıydı. Dikkati çerçeveli iki büyük fotoğrafa kayar. Biri ayçiçeği tarlasında bir genç kızı gösteriyor. Diğeri ise onlu yaşlarına yeni girmiş bir oğlan çocuğu. İkisinde de Adam'ın ürkütücü gözleri var. Chloe'nin omurgasından aşağı bir ürperti süzülürken, büyük harfle yazılmış bir Kötülük duygusu onu ele geçirdi. Zihni, cerrahla konuştuktan hemen sonra, hastane asansörünün dar sınırlarında Dr. Spengler'la karşılaşmasına geri döndü ve uyumsuz bir caz enstrümanı gibi düzensiz bir ses kafatasını kazıdı. Nefes alış verişi hızlanır. Duvarlar sanki içine kapanıyormuş gibi hissediyor.

"Bunlar sizin çocuklarınız mı?" diye soruyor başıyla çerçeveleri göstererek. "Evet." Jemma tereddüt ediyor, sonra hızlıca "Onları kaybettik.

İkisi de."

Chloe'nin ağzı *Nasıl* kelimesini oluşturmak için açıldı. Ama ısırdı ve daha uygun bir yanıt bulmaya çalıştı. "Çok özür dilerim."

Jemma detay vermiyor. Mutfak tezgâhından çantasını alıyor ve bir sandalyenin üzerinden yağmur ceketini ile şapkasını alıyor. "İyi olacağına emin misin Chloe?"

"Belki acil bir durumda sizi aramam gerekirse diye bana cep telefonu numaranızı verebilirsiniz?"

"Oh, Tanrım, üzgünüm. Evet. Bugün biraz dikkatim dağınık." Mutfak çekmecesinden aldığı bir kâğıda telefon numarasını karaladı, ardından dört rakamdan oluşan bir dizi daha yazdı. Sayfayı yırtıp Chloe'ye uzattı. "Cep telefonum. Ayrıca arka kapının şifresi.

Şurada." İşaret ediyor. "Koridora açılıyor. Köpeklerin tasmaları kapının yanında asılı. Sarı Boo için. Pembe Sweetie için." Garaja açılan kapıya doğru ilerliyor. "Bugün ne zaman evde olacağımdan emin değilim. Ama gitmeniz gerekmeden önce dönmezsem kapıyı kilitleyin. Ve tabii ki, köpekler tuvalet molası verdiği sürece, ihtiyaç duyduğunuzda gün içinde gelip gitmekten çekinmeyin." Garajın kapısını açtı. "Acele ettiğim için gerçekten üzgünüm. Beklenmedik bir acil durum var."

Chloe, "acil durumun" Gloria ve dün gece tuvalette yaşananlarla bir ilgisi olup olmadığını sormak için can atmaktadır. Verdiği kartvizitin bir yardımı olup olmadığını öğrenmek için yanıp tutuşmaktadır. Ama kartlarını dikkatli oynaması ve kurnaz olması gerekiyor.

"Dürüst olmak gerekirse, yardım edebileceğim her şeyi yaparım."

"Teşekkür ederim, Chloe."

Ve Jemma gitti.

Chloe küçük sarı spor arabanın garajdan geri geri çıktığını ve ardından otomatik garaj kapısının gürültüyle kapandığını duydu.

Köpekler beklentiyle ona bakıyor. Chloe çok mutlu. Keşiflerle dolu bir dünya onu bekliyor.

"Sorun değil çocuklar," diyor gülümseyerek. "Ben iyi bir arkadaşım, dürüstüm. Küçük Brodie'ne sorabilirsiniz. Şu anda annemle birlikte evde, caddenin hemen karşısında. Şimdi, her şey sırayla."

Doğrudan adamın portmantoya asılı ceketine yönelir. Cebinden kilitli bir torba çıkarır. Açar ve bardan aldığı Gloria Bergson'un kan kırmızısı rujuyla lekelenmiş peçeteyi çıkarır. Dr. Spengler'ın ceketinin cebine soktu.

Diğer cebinden Gloria'nın masanın altına yuvarlanmış seyahat boy parfüm kabını çıkarır. Ceketin yakasını açıyor ve içine güçlü bir dozda koku sıkıyor. Ceketin yakasını bulduğu yere dikkatlice yerleştiriyor ve anında bir tatmin duygusuyla doluyor. Sonra Chloe'nin aklına daha da iyi bir fikir geldi.

Hızla Dr. Spengler'ın ceketinin cebinden dudağına yapışmış peçeteyi çıkarır ve yukarı çıkar. Köpekler merakla onu takip eder. Ana yatak odasındaki büyük banyoda çamaşır sepetini bulur. Sepetin içinde Adam Spengler'ın beyaz düğmeli gömleklerinden birkaçı vardır. Birinin yakasının iç kısmına biraz kırmızı ruj sürer. Eğer şanslıysa, Jemma çamaşırları yıkarken ruj lekelerini fark edecektir. İyi önlem olarak Chloe gömleğe Gloria'nın parfümünden de sıkarak. Sonra sepette Adam Spengler'ın bir çift elbise pantolonunu bulur. Ceplerinden birine, bu sabah kendi elleriyle yazdığı katlanmış bir not yerleştirdi. Notta şöyle yazıyordu:

**Bu muhteşem gece için
teşekkürler.**

Seni çok seviyorum.

"Diğer karın" Gloria. Not:

Oliver öpücüklerini yolladı.

XOXOXO

Chloe aşağı iner ve ruj lekeli peçeteyi Adam'ın cebine yeniden yerleştirir.

Kendini tebrik ederek geri çekilir. Şimdi Jemma'ya bir kadının zaman kocasının ceplerini kontrol etmesi gerektiğini söylemenin bir yolunu bulmalıdır. Jemma kocasının ilişkisini öğrendiğinde, hain eşine karşı bir avantaj elde edecektir. Kendi şartlarıyla ondan kurtulabilecek bir konumda olacaktır.

Sonra Chloe telefonunu çıkarır. Fotoğraf çekmeye başlar, Gloom House'un tüm iç mekanını, bir duvarda dünyanın dört bir yanından araba plakalarının sergilendiği ilginç ve renkli bir koleksiyon bulduğu garajın içi de dahil olmak üzere titizlikle belgelemektedir. Tıklar. Ve tekrar. Plakaları ayrıntılı olarak yakalıyor.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Jemma, Bergson Galerisi'nin karşısındaki sokağa park etmiş kahverengi bir kiralık sedanda oturuyor. Yağmur yağmaya başlamıştır ve alçak bulutlar North Shore Dağları'nın eteklerinden aşağı doğru yuvarlanmaktadır. Ruh hali bu kasvetli havayı yansıtıyor, ama aynı zamanda minnettar çünkü bu durum gözetlemesi için daha fazla koruma sağlıyor. Kendi aracı çok parlak sarı renkte ve görevi için fazla ayırt edici, bu yüzden köpek bakıcısından ayrıldıktan sonra doğrudan şehir merkezindeki kiralık bir yere gitti ve sıradan ve temelde görünmez bir şey istedi. Chloe Cooper gibi - donuk bir renk, görünüşüyle ilgili akılda kalıcı hiçbir şey yok. Güvenilir hizmet sağlar.

Yolcu koltuğunda Jemma'nın yanında telefoto lensli fotoğraf makinesi durmaktadır. Amacı Gloria Bergson hakkında daha fazla bilgi edinmek ve Adam'la yüzleştğinde kanıt ya da koz olarak kullanabileceği bir şey bulmaktır.

Galeri, rıhtıma yakın şirin ve sanatsal bir ticari bölgede yer almaktadır - binalar yenidir ancak biraz Viktorya dönemine ait görünecek şekilde tasarlanmıştır. Galerinin vitrini beyaz renkte ve sanat eserlerinin sergilendiği büyük pencerelere sahip. Dışarıda bitkilerle dolu saksılar var. Bir blok ötede eski bir konut mahallesi yer alıyor; önlerinde yemyeşil bahçeleri olan muhteşem dönem evleri, suyun karşısındaki şehre tepeden bakan manzaralar.

İnsanlar kaldırımlar boyunca gelip gidiyor, şemsiyeler onları yağmurdan koruyor. Birkaç müşteri galeriye girer. Jemma, krem rengi kazaklı Gloria'nın içeride dolaştığını gördüğüne inanıyor. Zaman durmaksızın ilerliyor. Yağmur daha sert yağar ve yaya trafiği sessizleşir. İçeri girip girmemeyi merak eder.

Hayır. Gloria kim olduğunu açıkça biliyor. Bu kendini küçük düşürmekten başka ne işe yarar ki?

Yarım saat daha bekler. Yakında tuvalet molası vermesi gerekecek. Bu, düşüncelerini Boo ve Sweetie'ye çevirir. Onların da molaya ihtiyacı olacak. Telefonuna uzanıyor, evindeki uzaktan kameraları kontrol etmek için PawGuardian uygulamasını açıyor.

Canlı görüntüler ekrana gelirken, Jemma Chloe'nin yatak odasında hareket ettiğini görür. Jemma'nın nabızı atmaya başlar. Kaşlarını çatır, daha yakına eğilir. Chloe gömme dolapta Adam'ın ceketlerini ve gömleklerini karıştırıyor. Orada fotoğraf çekiyor. *Bu da ne böyle?*

Jemma sabah erken saatlerde kaydedilen görüntülerden bazılarını hızla geri sarar. Oynat tuşuna basıyor. İşte köpek bakıcısı üst kattaki çamaşır sepetini karıştırıyor. Chloe'nin Adam'ın pantolonunun cebine bir şey koyduktan sonra pantolonu sepete izliyor. Chloe daha sonra yatak odasından ayrılır. Jemma alt kattaki kameraya geçiyor. Chloe ekrana girer ve arka girişin yanındaki portmantoya gider. Adam'ın ceketinin cebine beyaz bir şey sokar.

Ne yapıyor bu kız?

Ancak Jemma daha fazla izleyemeden, çevresel görüşünde Gloria'nın galerinin kapısından çıktığını fark eder. Jemma gerilir. Gloria'nın şemsiyesini açıp yüksek topuklu çizmeleriyle kaldırımda yürümeye başlamasını izlerken kalbi daha hızlı atar. Kadın, yemyeşil bahçeleriyle şirin yerleşim bölgesine doğru ilerlemektedir.

Ne yapmalıyım?

Gloria her an kaldırımda kaybolabilir ve Jemma onu gözden kaybedebilir. Ancak aracıyla takip ederse ve Gloria bir ara sokağa sapar ya da başka bir mağazaya girerse, Jemma trafiğin ortasında kalabilir ve hemen park edecek bir yer bulamayabilir. Ani bir karar verir. Şapkasını alına doğru indirir, saçlarını yağmurluğunun içine sokar, fotoğraf makinesini alır, şekilsiz büyük deri çantasına koyar ve hızla arabadan çıkar.

Jemma çantasını omzuna atar ve Gloria Bergson'ın peşinden sokağın karşı tarafında kalarak aceleyle gider.

Gloria yerleşim bölgesine girer. Yarım blok daha yürüdükten sonra manolya ağaçlarıyla kaplı ve adını Manolya Sokağı'ndan alan dar bir sokağa sapar. Çatı pencereleri olan iki katlı şirin bir evin önünde durur. Beyaz süslemeli zengin bir deniz mavisi rengine boyanmıştır. Çitin üzerinden gül çalıları ve akasma sarmaşıkları sarkıyor ve küçük ön bahçedeki küçük bir akçaağaç parlak kırmızı yapraklarıyla sonbahara hazırlanıyor. Gloria bahçe kapısını açıp bahçeye girer. Kapı arkasından kapanır ve Gloria taş döşeli patikada ilerleyerek merdivenlerden vitrayla kaplı ön kapıya tırmanır. Kapıyı açar ve içeride kaybolur.

Jemma caddenin karşı tarafındaki bir otobüs durağının altına girer. Barınağın çatısından yağmur damlıyor. Fotoğraf makinesini kaldırıyor ve büyük objektifini kapıya yapıştırılmış küçük levhaya yaklaştırıyor.

BERGSON. 2210 MAGNOLIA LANE

Jemma tıklıyor, sonra yavaşça kamerasını indiriyor. Bakıyor. Kadın gerçekten de sarmaşık gülleri olan bu güzel eski evlerden birinde mi *yaşıyor*? Crow's Point'te köşedeki arsada duran boş ve köşeli canavar yerine Adam'ın ona almasını dilediği türden bir ev. Burası aynı zamanda çok daha güzel bir mahalle, en azından Jemma'ya göre.

Zihninin herhangi bir şeyi sorgulamasını engellemeye çalışırken göğsünde bir boşluk oluşuyor, çünkü bir yanı hâlâ Gloria Bergson'ın Jemma'nın kocasıyla ilgisi olmayan mantıklı bir açıklaması olduğunu ummaya cesaret ediyor. Yağmur biraz daha sert yağıyor.

Bir otobüs yanaşıyor. Araç durup insanların inmesi için hafifçe alçalırken hidrolikler tıslıyor. Diğer yolcuların boş yüzleri yağmurdan ıslanmış camlardan bakarken yaşlı bir adam yürüteçle dışarı çıkmaya çalışıyor. Bu Jemma'ya dışarıda olduğu, artık uyum sağlayamadığı hissini veriyor. Akıntıya kapılmış gibi. Artık hiçbir değeri ya da amacı olmayan, yaşlanmış, kurumuş bir kadın kabuğu. Hiç çocuk kalmadı ve daha fazla çocuk sahibi olma ihtimali de yok. Asla

Kucağına alacağı bir torunu olacak mı? Duygu gözlerini doldurur ve kolları kaybettiği çocuklarını kucaklama ihtiyacıyla ağrımaya başlar.

Birden mavi bir Tesla görür ve Ontario plakasını fark edince kalbi yerinden fırlar-DR SPENGR. *Adam.*

Arabası 2210 Magnolia Lane'in önünde yavaşlar, küçük araba yoluna döner. Jemma'nın kalbi küt küt atmaya başlar. Kocasının sürücü tarafından çıkışını izler.

Jemma yutkunarak fotoğraf makinesini yüzüne doğru kaldırıyor ama o kadar çok titriyor ki sabit tutabilmek barınağın bankına oturmak zorunda kalıyor. Tıklıyor. Ve Adam merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ön kapıya ulaşırken tekrar tıklıyor. Kapı açılıyor ve soluk tenli, parlak siyah saçlı küçük bir çocuk kapıda belirince Jemma'nın kalbi duracak gibi oluyor.

Jemma'nın kocası , kollarını iki yana açar ve çocuk küçük kollarını Adam'ın boynuna dolar. Adam çocuğu yerden kaldırıyor ve tekrar tam boyuna geldiğinde çocuğun boynunu çılgınca öpüyor. Çocuk Adam'ın kollarında kıpır kıpır kıkırdamaya başlar. Arkalarında Gloria belirir. Evden kasvetli, yağmurlu güne yayılan sarı ışık halesiyle çerçevelenmiş mükemmel küçük bir aile gibi görünüyorlar.

Gloria gülümseyip elini Adam'ın koluna koyarken Jemma klik sesi çıkarır. Jemma'nın bugün hastanede ameliyat olacağını söyleyen kocasını öpmek için eğilir.

Jemma ölebileceğini hissediyor. Tam burada, bu otobüs durağında. Artık hiç şüphe yok. Adam ve bu kadının Oliver adında iki yaşında bir oğulları olacak kadar uzun süredir görüşüyor olmalarından başka bir açıklama yok.

Gloria şaşkınlık içinde oturduğu banktan, objektifinden, yağmurun içinden izlerken Adam Oliver'ı yere bırakır. Gloria gülümseyerek bir şeyler söyler. Adam cevap verir. Gloria'nın gülümsemesi kaybolur. Tekrar konuşurken öfkeyle el kol hareketleri yapar. Adam elleriyle yalvarır gibi bir hareket yapar. Tartışıyorlar. Adam aslında yalvarıyor gibi görünür. Kocasası *asla* . Jemma'nın ağız kupkuru olur ve hızla bir dizi görüntüye tıklayarak tartışmayı kaydeder. Gloria, Adam'ı kapıdan dışarı itmeye başlar. Adam direnmiyor,

Ama küçük Oliver ayaklarının dibinde a larken kapıyı yüzüne kapatır.

Jemma'nın kocası kapıya bakar. K freder gibi görünür, sonra yumru unun tabanıyla kapıya yüksek sesle vurur. Cevap gelmez. Tekrar vurur. Hâlâ cevap yok. Adam merdivenlerden Tesla'sına geri döner.

Soka ın karşısındaki otobüs dura ının korumasından,  apkasının ve paltosunun altına gizlenmiş olan Jemma, kocasının sürücü koltuğunda oturup yağmurun arabanın camlarından s z l   n  kıpırdamadan sessizce izliyor.

Jemma sokağın a a ısına bakar. Yakınlarda birkaç boş park yeri görür. Aceleyle geri dönüp kiralık arabasını almaya karar verir. Eğer zamanında d nebilirse -Eğer Adam'ın Tesla'sı hâlâ buradaysa- o park yerlerinden birinde bekleyebilir. Adam gittiğinde de onu takip edecektir.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

"Adam, içeri gel," diyor Narek Tigran, deniz kenarındaki malikânesinin kapısını sonuna kadar açarken. Lamborghini'si geniş araba yoluna park edilmiştir ve Narek Vancouver'daki mülkünde yalnızdır. Adam'ın üniversite günlerinden eski arkadaşı, önümüzdeki dokuz ay boyunca iş için Zürih, Sidney ve Dubai'de bulunurken ondan malikânesine göz kulak olmasını istemiş. Narek, Ermeni kültüründen gelmektedir ve çok aranan bir uluslararası şirket savunma avukatıdır. Kendi kendini yetiştirmiş ve milyarlarca dolar değerinde. Dünyanın dört bir yanında çok sayıda lüks evi var; bu da onlardan biri.

Adam eve girerken, "Arada bir evi kontrol etmek istiyorum," diyor. "Sana evin inceliklerini göstermeden önce içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Ah-" Adam saatini kontrol eder. Öğle yemeği vakti geçmişti. Gloria'yla yaşadığı tartışmadan sonra biraz takviyeye ihtiyacı vardı. "Evet, tabii. Teşekkürler."

Arkadaşını bara kadar takip eder. Narek klasik martinileri karıştırırken Adam'ın dikkatini Narek'in Dubai'de tanıştığı Parisli bir model olan genç ve inanılmaz güzel karısı Sharie'nin çerçeveli fotoğrafı çeker. Narek'in kızı olacak kadar genç. Narek'in oğlundan bile daha genç. Muhtemelen Gloria'dan bile daha genç. Gloria'ya söylediği son sözler tüm benliğinde yankılanıyor.

"Seni burada gördüğüme çok sevindim, Adam. Bunun bir karar verdiğin anlamına geldiğini düşünmüştüm. Sonunda ona bizden bahsettin."

"Ben bir karar verdim Gloria. Sadece zamanlama hala tam olarak doğru değil. Jemma hâlâ savunmasız. Bunu anlamamı istiyorum-"

"Saçmalık. Metres olarak tutulmayı reddediyorum. Artık buna kanmayacağım. Bana yalan söylüyorsun-"

"Ben asla yalan söylemedim."

"Evet, verdin. İki yıl boyunca boş vaatlerde bulundun. O yılları bizimle geçirebilirdin. Oğlunuzun izleyebilirdiniz. İlk adımlarını görebilir, doğum günü partilerinde, kreşteki ilk gününde yanında olabilirdin. Benden bu kadar. Çık dışarı. Git hadi. Ciddiyim. O hayatından çıkana kadar buraya adımını atma, hatta benimle iletişime geçme. Ve Noel' kadar senden haber alamazsam, sonsuza dek biter."

"Gloria, lütfen, seni seviyorum-"

"Evet, ben de seni seviyorum. Ama bu şekilde değil, artık değil. O kadın olmayı reddediyorum. Bir kurban. Sonradan düşünülen. İkinci en iyi. Benim bir gururum var ve hayatımı ve gençliğimi bunun için harcamayacağım."

Ve kapı yüzüne kapandı. Oliver uluyordu.

Adam çok üzgün. Onu ve oğlunu gerçekten kaybedebileceğinden korkmaktadır. İki adam Burrard Girişi'ne bakan büyük, üstü kapalı verandaya çıkar. Narek gazlı masa ateşini ve açık hava ısıtıcılarını yakar. Oturup suyun üzerinden yağan yağmuru izlerler. Girişin diğer tarafında Jerrin Koyu ve Adam'ın özellikle Jemma için satın aldığı Crow's Point evi vardır. Adam, buranın geçişin en dar kısmı olduğunu fark ediyor - belki de doğrudan Jerrin Plajı'na giden beş ila yedi kilometre. Bir yudum alıyor ve dayanıklılık antrenmanının bir parçası olarak yüzüp yüzemeyeceğini merak ediyor. Bir destek teknesine ihtiyacı olacaktı - ya bir motorlu tekne ya da Jet Ski. Çoğunlukla diğer gemilerden korunmak için. Bir açık su yüzücüsü için en büyük endişe deniz taşıtları tarafından çarpılmaktır. Yüzücüleri teknelerden fark etmek oldukça zordur. Bu yüzden onun gibi triatletler kişisel şamandıralar kullanır. Görünürlük için. Düşünceleri diğer taraftaki Jemma'ya dönüyor

ve ruh hali daha da kötüleşiyor. "Seni rahatsız eden ne, Adam?"

Şimdiki ana geri döner. "Önemli bir şey değil."

Narek martini bardağını Adam'a doğrultur. "Yüzündeki o bakışı biliyorum."

Adam derin nefes alır. Harekete geçmesi gerekiyordu. Gloria ve Oliver'ı kaybetmeye gönlü elvermez ve Gloria patlamaya hazır bir saat kurmuştur, zaman tükenmektedir.

"Babette ile boşandığınızda ona nasıl söylediniz? Ayrılmak istediğinizi nasıl söylediniz?"

Narek gözlerini kısar. "Başka biriyle mi tanıştın?" "Öyle bir şey değil."

"Hadi, Adam. Benimle ödeşebilirsin." "Tamam, biri var. Bir süredir var." "Bir süredir' ne demek?"

"İki yıldan fazla."

"Ve onu seviyorsun, bu kadını?"

"Derinlemesine. Tamamen. Bir oğlumuz var, Narek."

Arkadaşına bakarak hafifçe ısıklık çalıyor. "Ve Jemma bilmiyor mu?"

Adam kocaman bir daha çeker. "Hayır. Ona söylemedim. Yine de bir şeylerden şüphelenmeye başladığını hissediyorum." Kaşlarını sertçe ovuşturuyor. "Zor oldu, biliyor musun? Önce Hailey'i öylece kaybettik. Sonra Jackson'ın uzun süren hastalığı onu çok etkiledi ve o ... süre seks yapmadık. Sanki vücudu oradaydı ama o yoktu. Ve ben de mücadele ediyordum. Yalnızdım." Yudumlarını yudumluyor, gri suyun üzerinden fiyordun karşısındaki Crow's Point'e doğru bakarken gözleri uzaklara dalıyor. "Çift danışmanlığı şeyini denedim ama terapiye başladığımızda Gloria ile çoktan tanışmıştım. San Diego'da bir otelde. O orada sanat galerilerini ziyaret ediyordu, ben de bir tıp kongresindeydim. Ve-" İçini çekiyor. "Aramızdaki kimya anlıktı. Elektrik." Narek'in bakışlarıyla buluşuyor. "Yıllardır ilk kez kendimi canlı hissetmemi sağladı Narek, yani gerçekten canlı. Ve genç. verecek, yaşayacak çok hayatım var ve Jemma ile .." Sesi soluklaşıyor.

Narek düşünceli bir şekilde yudumluyor. "Sharie'yle görüşmeye başladığımda da aynısı oldu. Bildiğim kadarıyla Babette ilişkimizden haberdar değildi. Sanırım büyük bir şok oldu. Ama öğrendiğim bir şey var ki -bunu söylemenin zor olduğunu biliyorum- sana tavsiyem Jemma'ya söylemen. Açıkça. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu onlar için daha iyi-

Kadınlar. Uzun vadede ilişkilerini bitirmeleri daha iyi olur. Herkes ölü bir ilişkiden ayrılrsa daha iyi olur."

"Şimdi ne yapıyor, Babette?"

"Üniversiteye geri döndü, sürekli eğitim gibi bir şey. Yarı zamanlı bir işi var. Bir şeyler için gönüllü oluyor - gıda bankası, uzun süreli bakım tesisinde yaşlılara kitap okumak gibi. Ve bir yazarlar grubuna katıldı. Her zaman yazmak istemişti, yüzden bunu deniyor."

"Mutlu mu?"

"Mutluluk nedir, dostum?"

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Onu seviyorum, biliyorsun-Jemma. Ama farklı bir şekilde. Birlikte uzun ve zorlu bir yol kat ettik. Sanırım ikisini de seviyorum."

"Hayır, istemiyorsun. İkisine de sahip olmak istiyorsun. Sadece sana ait olduğunu hissettiğin bir şeyden vazgeçmek konusunda isteksizsin."

"Bu saçmalık."

Narek güler. "Ama doğru. Sende her zaman biraz tanrı kompleksi vardı, Adam. Bekle-" Elini durur pozisyonda yukarı kaldırır. "Kafamı koparmadan önce, hangi zeki cerrahın yoktur ki? Ölüm kalım kararları veriyorsun. İnsanları kurtarıyorsun. Hastalar sana tapıyor. Benim kitabımda biraz kibirli olmaya hakkın var."

Adam savunmacı bir tavırla, "Bu işte çok fazla empatiyle çalışamazsınız," diyor. "Bölümlere ayırma, entelektüelleştirme - duyguları korumaya yardımcı olur, sizi uzun süre oyunda tutar. Tükenmişlik ihtimalini azaltır." Büyük bir yudum alıyor. "Ve onu incitmek istemiyorum."

"Anlıyorum. Ama ikinizin de hayatını ve neşesini tüketen bir şeye tutunarak ona zarar vereceksiniz. Evlilikte çok uzun süre kalırsanız, zehirli hale gelir. Ve kimse kazanmıyor. Evet, bu zor bir konuşmadır ve sonuçları ilk başta zor olur - gerçekten zor -Ama daha iyi, daha kolay olacak. Söz veriyorum." Gülümsüyor. "Ve kardeşim, sonunda gitmene izin verdiğinde o özgürlük buna değer."

"Ciddi misin?"

"Tamamen ciddiylim. Gördüğüm kadarıyla, biz insanlar sürü hayvanlarıyız. Bir boğanın, dostum, çok sayıda ineğe ihtiyacı vardır. Ne kadar çok genç çiftleşebilirse, o kadar çok buzağı, o kadar güçlü ve büyük bir sürü olur."

Ve boğa daha genç ineklerle devam edebilir. Gel." Ayağa kalktı. "Sana yeri göstereyim."

Duvardan duvara pencereleri suya bakan spor salonundan şarap mahzenine, büyük medya ve eğlence odasına ve birçok yatak odasına doğru yürüyorlar. Narek, Adam'a hınzırca, komplocu bir sırıtış fırlatıyor. "Burayı kullanmaktan çekinme Adam, eğlen. İstersen onu buraya getir. Şarabı, saunayı, jakuziyi, tüm oyuncakları dene. Ben yokken anahtarlar ve ev senindir. Sana kayıkhaneyi ve deniz taşıtlarını göstereyim."

Bahçedeki kapalı bir geçidin altından geçerek küçük ve özel bir çakıllı plaja sahip olan sahile doğru yürüyorlar.

"Bahçe servisi haftada bir geliyor, jakuzi ve havuz bakımı ve ev temizliği hizmetlerinin hepsi planlandı. Kısacası, çevredeki insanların birilerinin burayı izlediğini bilmelerini istiyorum ve eğer bir sorun olursa arayabilecekleri bir bakım personeli listesi var." Kayıkhanenin kapılarını gıcırdatarak açıyor.

İçeride vinçler üzerinde iki Jet Ski var. Biri siyah ve yanları beyaz çizgili. Diğerisi ise mavi beyaz ve koyu turuncu şeritli. "Korkarım bunun biraz bakıma ihtiyacı var." Narek siyah-beyaz gemiyi işaret ediyor. "Bunun dışında her şey çalışır durumda. Gaz konteynerleri orada. Ve şurada asılı" -işaret ediyor- "şnorkel ve dalış malzemeleri, SUP'lar, ıslak giysiler. İhtiyacınız olan her şey." Sırıttırıyor. "Kışa giriyor olmamız çok kötü, değil mi? Ama bahar geldiğinde güzel olacak."

Narek Adam'a bir grup anahtar uzatır. "Hepsi etiketli. Garaj dahil her yere erişimin var."

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Jemma kiraladığı evde, Narek'in araba yolunun dışında, caddenin çaprazında, büyük bir sedirin gölgesinde oturuyor. Mahalle uzun kozalaklı ağaçlar, yemyeşil çalılarla yoğun bir şekilde ormanlıktır ve kuytu köşeler ve -şu anda- yağmur, sisle doludur. Koltuğa çökmüş, kasketini alnının üzerine indirmiş. Ama hareketsiz olmasına rağmen elleri direksiyonu kavlıyor. Hem parçaları birleştirmeye hem de ortaya çıkan resimle savaşmaya devam ederken zihni dönüyor. Kocasının ihanetinin derinliği, kapsamı baş döndürücüdür. Midesi bulanıyor. Dehşete düşmüştür. Ve öfkeli.

Derin bir nefes alıp yavaşça vermeye çalışıyor. Yüzme koçunun ona öğrettiği gibi, *vücudu rahatlatmak için. Odaklanmak için. Eğer tam nefes alamazsan, kazanamazsın. Yüzemezsiniz. Hızınızı ayarlayamaz ve ihtiyacınız mesafeyi kat edemezsiniz.*

Narek'i çok uzun yıllar önce Toronto'da Adam aracılığıyla tanıştığı için tanıyor. Yıllar boyunca eşi Babette ile birlikte sıra akşam yemeği için onlara katılmış. Jemma, Narek'in dünya çapında birçok malikanesi olduğunu biliyor ve uzun zaman önce Adam'la birlikte Vancouver'dan bir gemi yolculuğuna çıktıklarında bu malikaneyi kısa bir süreliğine ziyaret etmiş. Adam birkaç gün önce Jemma'ya, Narek'in iş için uzaklara gittiğinde kendisinden mülke göz kulak olmasını istediğini söyledi. Ayrıca Narek'in Babette'e ne yaptığını da biliyor - Steven'ın Sophia'ya yaptığının aynısı. Ve Jemma, Narek'in nazik, sevimli karısını -çocuklarının annesini- Paris'ten gelen o tüy beyinli modelle takas ettiğini öğrendiği zaman neler hissettiğini *çok net* hatırlıyor. O zamanlar Jemma kendini beğenmiş hissediyordu. Bunun kendi başına asla gelmeyeceğine inanıyordu. Adam'a olan sevgisinin ve bağlılığının sağlam olduğuna inanıyordu. Kırılmaz.

Aşık oluruz, evleniriz, hayallerle dolu kalplerimizle küçük aileler kurarız. Sonra çocuklar büyüdükçe işler daha da zorlaşıyor. Ama siz yine de her şeyin yolunda olduğunu düşünerek çeşitli zorluklara göğüs germeye devam ediyorsunuz. Çocukları futbola götürüyorsunuz, hala aile tatillerine gidiyorsunuz, her şey normal görünüyor ve aniden üç yıldır arkanızdan bir ilişki yaşadığını keşfediyorsunuz.

Bir erkeğin önüne taze bir kuyruk sallayın ve sözlerimi not edin, orta yaştaki adam geri dönmüyor.

Sahil Evi'nde yaptıkları konuşmanın yankısı zihninde yankılanıyor.

Boşanmayı saf bir ticari işlem olarak görmelisiniz. Bulabildiğin en iyi avukatı tut. Servetinin yarısından fazlasını al. . . Ama tüm bunlara rağmen, eski eşler asla gerçekten kazanamazlar, değil mi?

Jemma çenesini sıkarken direksiyonu ölümüne kavırıyor.

Ağlamayacak.

Bir damla bile gözyaşı dökmeyecek. Kurban olmayı *reddediyor*. Böyle bir şey olmayacak. Çünkü Adam evliliklerini terk etmeyecek. Buna izin vermeyecek. Elinde koz var ve bunu kullanmaktan çekinmeyecek. Ve eğer onu elinde tutamazsa, Gloria da tutamaz.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Jemma eve döndüğünde köpek bakıcısı gitmiştir ve mutfak tezgahının üzerinde ondan bir not vardır.

Merhaba Jemma!

İşe gitmek için hazırlanmam ve annemin köpeğini gezdirmem gerekiyordu. Boo ve Sweetie harikaydı. İki yürüyüş yaptık, ödül mamalarını aldılar ve ben ayrılmadan hemen önce onları tuvalet molası için dışarı çıkardım, bu yüzden akşam yemeğine kadar iyi olacaklarını tahmin ediyorum.

Her zaman köpek bakmaktan mutluluk duyarım!!! Aramaktan çekinmeyin.

Chloe

Sayfanın altında bir telefon numarası var. Jemma yataklarında uyuklayan bebeklerine baktı. Yorgun ve memnun görünüyorlardı. Bu bir rahatlamadır çünkü aklı tamamen Adam, metresi ve yeni yürümeye başlayan oğullarıyla ilgili düşüncelerle doludur. Adam'ın küçük bir oğlu olduğu gerçeği Jemma'nın yüreğini ağzına getirir. Şarap dolabına gider, soğutulmuş bir pinot gris çıkarır, ağzını açar ve kendine koca bir bardak doldurur. Bir yudum alır ve sonra aklına bir şey gelir.

PawGuardian görüntüleri.

Bu da böyle?

Şarabından bir yudum daha alır, dizüstü bilgisayarını bulur, sehpanın üzerinde açar ve Chloe Cooper'ın üst kattaki çamaşır sepetini karıştırdığı ve Adam'ın ceplerine bir şeyler koyduğu görüntüleri yeniden izler. Jemma kaşlarını çatar. Görüntüleri kaydeder ve üst kattaki banyoya gider.

Adam'ın elbise pantolonunu ve gömleğini bulana kadar çamaşırları karıştırır. Onları çıkarır ve beyaz yakasının iç tarafındaki kırmızı lekeyi görünce donakalır. Ruja benziyor. Gloria'nın tuvalette, aynada dolgun dudaklarını boyadığını hatırlar. Şiddetli bir kan kırmızısı. Bununla aynı renk. Kalbi daha hızlı atar. Gömleği kokluyor. Gloria'nın Beach House banyosundaki parfümünün kokusu duyularına saldırıyor. Konuşmalarını ve o fahişenin telefonundaki şok edici "Oliver" görüntüsünü hatırlayınca kalbi duracak gibi oluyor.

Gömleği yere bırakır ve kocasının pantolonunun ceplerini karıştırır. Parmakları buruşuk bir kâğıt parçasına takılır. Kâğıdı yavaşça kaldırır, düzelterek açar ve kelimeleri okur.

Bu muhteşem gece için teşekkürler.

Seni çok seviyorum.

"Diğer karın" Gloria. Not:

Oliver öpücüklerini yolladı.

XOXOXO

Bu köpek gezdiricisi / barmen peşinde?

Nabız dört nala atan Jemma aceleyle merdivenlerden iner ve koridordaki portmantoya yönelir. Adam'ın ceketinin cebini yoklar. Boştu. Diğerini dener. Ceket kumaşının hareketi aynı kokuyu yayar. Jemma'nın midesi bulanır. Ve parmakları bir şeye dokunur. Kullanılmış bir peçete çıkarır. Bir köşesinde kabartmalı BEACH HOUSE logosu vardır ve aynı tonda kan kırmızısı rujla lekelenmiştir.

Gloria bunu ağzını silmek için mi kullandı?

Jemma orada durmuş düşünüyordu. Barmen ona Gloria'nın galerinin adresinin yazılı olduğu kartını verdi. Gloria bir süre Chloe'nin barında oturdu, içti, bir kase atıştırmalığı karıştırdı. Bu peçeteyi kullanmış olmalı ve Chloe onu saklamış mı? Chloe Cooper, Gloria'nın Adam'ın metresi olduğunu biliyor mu? Nasıl biliyor?

Jemma, Chloe Cooper'ı evine nasıl davet ettiğini hatırlıyor. Chloe bir şekilde daveti manipüle etmiş, kendini evlerine sokmuş muydu?

Jemma'nın omurgasından aşağı bir ürperti iner. Bu ürkütücü sade Jane ne halt istiyor?

Jemma elindeki peçeteye ve nota bakar. Belli ki Chloe Cooper, Jemma'nın Adam hakkında en kötüsünü düşünmesini istiyor. Kadın bu ipuçlarını muhtemelen Jemma'nın bulması için bıraktı. Bir şekilde Adam'ın ilişkisi haberini Jemma'ya iletmeye çalışıyor.

Jemma'ya doğrudan söylemiyor ve Jemma'nın kocasına karşı kullanabileceği kanıtlar yerleştiriyor. Ne kadar garip. Ne kadar ilgi çekici. Ve sonra Jemma'ya bir şey çarpıyor.

Belki seni bir şekilde kullanabilirim, Chloe Cooper. Belki de ilişkimizi daha da geliştirmeli, kim ve ne olduğun ve neler hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim.

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Adam akşamın erken saatlerinde eve gelir. Jemma'ya iş günü olduğunu söylemiş ve Narek'ten sonra düşünmek için Sea to Sky Highway'e doğru uzun bir yolculuğa çıkmış, ardından da spor salonunda kişisel antrenörüyle sıkı bir antrenman yapmıştı. Bu iyi bir karardı. Fiziksel olarak bir şeyler düşünebildi ve bir karara vardı. Narek haklıydı. Evlilik danışmanı da öyle: dürüstlük ve şeffaflık uzun vadede *tüm* taraflar için daha iyidir. Kendi iyiliği için Jemma'ya söylemesi gerekiyor. Eğer bu çıkmaz ilişkide kalırsa, o, Jemma, Gloria ve Oliver, hepsi acı çekecek. Bunun asıl yükünü Oliver çekecek. Bunu küçük oğluna borçlu.

Elinde spor çantasıyla kapıdan içeri adımını attığında hafif bir caz sesi duyar. Evi beklenmedik bir ambiyansla doldurur. Pişmekte olan sarımsaklı lezzetli bir şeyin kokusunu alır. Anında ağzını sulandırır. Adam bütün gün neredeyse hiç yemek yemediğini fark eder. Ceketini silkeler, asar ve elinde spor çantasıyla temkinli bir şekilde oturma odasına girer.

Köpekler onu selamlamak için yerde sıçırıyor ama onun dikkati Jemma'da. Önünde bir kadeh şarapla kanepede dinleniyor, siyah pantolon üzerine güvercin grisi yumuşak kaşmir bir kazak giymiş. Saçları yeni yıkanmış ve omuzlarının etrafında gevşek ve parlak bir şekilde sarkıyor. Memnun görünüyor. Adam durur. Şu anda bile çok güzel. Ama bu soyut bir gözlem. Anlık bir uyarılma eşlik etmiyor. Bu tanıdık. Gloria'yı gördüğünde onu ele geçiren fiziksel heyecanla kıyaslanamaz bile. Ama karısını çok uzun zamandır böyle rahatlariken görmemişti.

"Hey, ." Ses tonunda bir soru tınısı duyuyor.

Gülümsüyor, şarap kadehine uzanıyor ve yavaşça bir yudum alırken ona bakıyor.

Adam'ın zihninde bir uyarı zili çalmaya başlar. Bir terslik var. Çok rahat. Belki de sonunda eve alışmaya başlamıştır. Bu iyi bir şey olabilir. Sağlıklı bir zihinsel ortamda olursa onu terk etmek daha kolay olacaktır.

"Burası harika kokuyor."

"En sevdiğinden yaptım. Beef Wellington," diyor.

Bakışları yemek masasına gidiyor. İki kişilik. İyi tabak çanak. Keten peçeteler. Çiçekler. Mumlar titriyor ve iki şarap kadehinin yanında bir şişe kırmızı nefes alıyor. Beyni hızla çalışıyor. Neyi unutmuştur? Özel bir olayı mı? Bir doğum günü, bir yıldönümü? Hatırlayamaz. İçinde bir endişe oluşmaya başlar.

Gülümsemeye zorlar, sonra birden Gloria'ya verdiği elmas takı setinin aynısını taktığını fark eder. Karnına bir ürperti yayılır. "Bir olayı mı unuttum?"

Ayağa kalkıyor ve ona bir öpücük veriyor. "Artık yeni evimize biraz daha yerleştiğimize göre, birlikte hayatımızın bir sonraki aşamasının gerçek başlangıcını kutlayabileceğimizi düşündüm."

Yutkunuyor. Kız farklı kokuyor. Ve Gloria'nın sevdiği parfümün aynısını sürdüğünü fark eder. Kalbi daha hızlı atmaya başlar. Hayal görüyordu. Öyle olsa bile bunun bir önemi yok çünkü ona söylemek zorunda. Bu gece. Şimdi. Daha fazla devam edemez. Gloria ona küçük bir açık kapı bıraktı ve bir an önce harekete geçmezse her şeyini kaybedecek ve bu çıkmaz sokak evliliğinde sıkışıp kalacak.

"Tamam," diyor ve spor çantasını merdivenlerin dibine yerleştirmek için uzaklaşıyor.

"Sana bir içki koyabilir miyim?" diye soruyor. "Elbette. Scotch ile başlayacağım."

Jemma bir bardak almak için mutfığa gider. "Günün nasıl geçti?"

"Oh, her zamanki gibi." Oturma odasında otururken Narek ile yaptığı konuşmayı düşünür. Kadın ona viskisini getirir ve

kendi bardağını .

"Şerefe. Bize." Bardağını uzatıyor.

Kadının bakışlarıyla karşılaşır ve kadehini kaldırıp onunkine değdirirken beyni en iyi kelime seçimini yapmak için uğraşır. Bir yudum aldıktan sonra içkisini dikkatlice yere bırakıyor. "Jem, konuşmamız gerek."

"Kulağa uğursuz geliyor. Sorun nedir?"

"Oturur musun?"

Endişe yüz hatlarını kırıltırıyor. Yavaşça onun karşısına oturur. Bakışlarıyla onu sabitler.

Derin bir nefes alır ve ellerini kavuşturarak öne doğru eğilir. Gerginlik boynunu sıkıyor. Bağırsakları bir asit topu gibi. Yapmak istediği son şey onu incitmek, ama ilk kesiği atmak zorunda. Narek'in sözleri aklından geçiyor.

Bu zor bir konuşmadır ve serpintisi ilk başta zordur - gerçekten zordur - ama daha iyi olur, kolaylaşır. Söz veriyorum. Ve kardeşim, sonunda gitmene izin verdiğinde o özgürlük buna değer.

"Bak, bunun zamanlamasının gerçekten garip olduğunu biliyorum. Taşınmamız, planlarımız ve tüm o danışmanlıkların ardından gelmesi. Ama denedim, Jem. Gerçekten yürütmeye *çalışıyordum* ve-"

"Sen neden ?"

"Bence sen hala mutlu değilsin. Ben de değilim ve ikimiz de evliliğimizin, yani samimiyetimizin uzun olmadığını biliyoruz. Kıvılcım. Ve ..." Kelimeler onu yeniyor. Ellerini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Son birkaç yıldır ikimizin de sırtında çok yük vardı ve ... Sanırım ben biraz kendimi kaybettim. Biraz zamana ihtiyacım var, bilirsiniz, düşünmek için."

Jemma'nın çenesi düşer. Gözleri kocaman oldu. "*Düşünmek* için mi?"

"Bak, senin de hayal kırıklığına uğradığını *biliyorum* Jem. Geçtiğimiz yıllar bizden çok şey götürdü, içimizi boşalttı ve Sadece yeniden başlamak için zamana ihtiyacım var."

Yüz hatlarına bir şok, dehşet ifadesi sızar. Endişesi üç katına çıkar. "Anlıyor musun?"

Sesini bulmaya çalışıyor. Sert çıkıyor. "Yani bu Batı'ya taşınma, bu yeni aşama-"

"Deniyordum. Gerçekten deniyorum. I-"

"Başka biri mi var, Adam?" Sözleri aniden netleşti.

"Öyle bir şey değil. I-"

"Sadece şu lanet soruya cevap ver."

Gözlerini kırıştırıyor. "Başka biriyle tanışıp tanışmadığımı önemli değil.

Daha çok-"

"Don't saçmalık Bana." O dalgalanmalar için onu ayaklar.

"Öyle mi? Orada.

Birisi. Başka biri

mi?" "Hayır,

Jem. I-"

"Yalancı. Seni bugün gördüm. *Onunla* birlikte. Gloria'yla. Ve Oliver'la."

Kan vücudunda güneye yönelir. Zihni kendi içine katlanırken başının döndüğünü hissediyor.

"Biliyorum, Adam. Elmaslar hakkında." Yüzük kümesinin olduğu elini ona doğru sallıyor. "Neydi o? O Noel'de bir alana bir bedava kampanyası mı? Bir mücevher seti karına, diğeri de fahişene mi? Evet, Oliver'ı, galeriyi ve Magnolia Lane'deki küçük evi biliyorum. Bunları onun için mi aldın? Ne zamandır devam ediyor? Onu kaç aydır ya da kaç yıldır beceriyorsun -çünkü iki yaşında bir oğlun varsa ikiden fazladır." Sesi çatlıyor. Gözleri şiddetli bir duyguyla parlıyor ve yanakları kızarıyor. Öfke dalgalar halinde vücuduna yayılıyor.

"Jemma, özür dilerim. Yapmak istediğim son şey seni incitmekti. Biz bunları yaşarken sana söyleyemezdim-"

"Oğlumuzun ölümcül hastalığının acısı ve cehennem kabusu boyunca mı? Bu dünyada yaşam mücadelesi verdiği son günleri boyunca? Cenazesinde? Biz oğlumuzu gömerken, oğlumuz için yas tutarken sen bu kadınla yatıp yeni bir bebek mi yapıyordun? Ben bir daha asla deneyemeyeceğim, bir daha asla çocuk sahibi olamayacağım, ruhumdaki o boşluğu asla dolduramayacağım gerçeğiyle yüzleşmek için mücadele ederken? O boşluk tüm varlığımı tüketirken, sen kendine yeni bir yedek aile kurmakla mı meşguldün?"

"Jemma-"

Eli havaya kalktı. "Dur. Sadece dur. Beni buraya taşınmaya neden ikna ettiğini, neden yeni bir dönemle, birlikte bir şeyler yapmakla ilgili sözler verdiğini bilmem gerek. Neydi-" Boğazından bir öksürük sesi kaçıyor. Ondan uzaklaşıyor, duygularını kontrol etmek için savaşıyor, sırtı geriliyor.

Boğazını temizler ve tekrar ona dönerek sessizce şöyle der: "Bu da neydi, Adam? Bunca zamandır beni terk etmeye niyetliyken, nasıl olur da beni evimden ve beni topraklayan bir çevreden alıp buraya getirirsin -bu dinsiz, korkunç beton eve tıcarsın?"

Adam sahte bir cesaretle çaresizce içkisini bir dikişte yudumlar. *Daha iyi, daha kolay olacak. Söz veriyorum.* "Sana söylemedim çünkü seni incitemezdim, Jem. Şimdiye kadar hazır olursun sanmıştım ama . Ve eğer seni buraya getirirsem-"

"İkimize de sahip olabileceğini mi? Bana söyleyemeyecek kadar korkak olduğun için korkakça bir hareket olarak mı?"

"Yeni ilişkim fikrine seni daha yavaş alıştırabileceğimi düşündüm, bir yandan da sana göz kulak olmaya devam ettim Jem. İhtiyacın olduğunda sana yardım edebilirim. olmak."

"Tanrım." Acı bir şekilde, usulca küfrediyor. "Bir anlaşmamız vardı. Evlilik bir sözdür. Bir anlaşma. Bir söz. Ölüm bizi ayırana kadar."

"Çok üzgünüm, Jem."

"Bu evlilik için *her şeyimi* feda ettim, Adam. Senin için, çocuklar için. Hailey'e sahip olabilmek için kariyerimden, Paris'teki Lacotte Enstitüsü'ndeki yerimden vazgeçtim. Böylece evlenebildik. Böyle bir dans okuluna davet edilmek için kaç kişi *canını* verirdi biliyor musun? Bu benim dünya sahnesine çıkma hayalim için son büyük şansımdı ama teşhis konulduktan sonra Hailey için birimizin evde olması gerekiyordu." Yumruğunu göğsüne vuruyor. "Ben. Önemli biri *olabilirdim*, Adam. Bunu sen de biliyorsun. Sen bunu sürdürebilesin diye" -elini pencereye doğru sallıyor- "şimdi seni buraya, Vancouver'daki kanser ajansına getiren bu tıbbi kariyer için darbeyi ben aldım. *Onunla* birlikte olabileceğin bir yere. Bütün bu büyük batıya taşınma olayı da bu, değil mi? Gloria Bergson ve yeni oğlunla birlikte olmak. Ailemiz için harcadığım on yıllar boyunca tükendim, sadece tükürülmek ve her şeyi kaybetmek için mi, *bunun* için mi?"

"Bu adil değil, Jemma. Birimizin alışması gerekiyordu. Gelire ihtiyacımız vardı. Bu bir takım çalışmasıydı."

"Aynen yle. *Bir takım*. Ve şimdi ben tamamen tkendiğime göre ve sen hala büyük cerrah kariyerine, uygun spermine ve yeni çocuğuna sahipsin - bu arada senin sürtüğün kaç yaşında? Otuzların başında mı? Yaşasaydı Hailey'nin olacağı yaşta mı?"

Suçluluk duygusu Adam'ın göğsünden yukarı doğru akar. Endişe ve çatışmayla birlikte bükülüyor. Kadının fkesi karşısında neredeyse geri adım atacaktı ama Narek'in sözlerini hatırladı: Çıkmaz bir ilişkide kimse mutlu olamaz. Zehre dönüşecektir. Oğlunu ve tüm kalbiyle sevdiği kadını kaybedecektir. *Hepsi* kaybedecek.

"Jemma, eğer burayı sevmezsen, Ontario'ya geri dnmene yardım ederim. Çok zr dilerim. Batıya taşınmak, bu ev bir hataydı. I-"

"Bencil, narsist beyninin bir parçasının benimle burada devam edebileceğini dşnmene izin verdiğine inanamıyorum."

Adam'ın kararlılığı sertleşir. Artık geri adım atamaz. Buraya kadar geldi. Zorlamak zorunda - ilk kesik kesinlikle en kötüsü olacak.

"İkimiz de bunun uzun süredir işe yaramadığını biliyoruz. Denedik. Ve şimdi ikimiz de bunun bittiği gerçeğiyle yzleşmeliyiz. Bu uzun zamandır böyleydi."

Yüzündeki renk akıp çarşafı bembeyaz bırakırken ona bakıyor. Gözleri kafasının içindeki karanlık oyuklara gömülmüş gibi görünüyor. Titremeye başlar. "Onu seviyor musun?" diye soruyor sessizce.

"Seviyorum, Jem. Hem de çok." Tereddüt ediyor. "şimdi eşyalarımı toplayacağım. Bu gece taşınacağım. Ben-"

"Hayır."

"Ne?"

"Hayır dedim. Gitmiyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Bir anlaşmamız var. Bir söz verdin. Bir yemin. Hastalıkta ve sağlıkta. Ölüm bizi ayırana kadar. Bu ilişkiden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Kalbimin başka bir kadınla, oğlumla birlikte olduğunu bildiğin halde neden kalmamı istiyorsun Jemma? Bu *seni* nasıl mutlu edecek?"

"Yemini onurlandırmaya inanırım, Adam. Bu bir prensip meselesi. Ve eğer bu evlilikten ayrılmaya cüret edersen, telefonu elime alır, medyayı, Ontario dolandırıcılık birimini ve Doktorlar ve Cerrahlar Koleji'ni arar ve onlara yıllar önce ne yaptığını anlatırım."

Adam . Başının döndüğünü hisseder. "."

"Beni dene."

Ağzı kurudu. "Bu çok uzun zaman önceydi."

"Sahtekarlık sahtekarlıktır. Ve yaptığınız şeyle ilgili bir tür zaman aşımı olsa bile, üniversite uygulama lisansınızı kaybetmenizi sağlayacaktır. Medya bayram edecek. Uğruna çalıştığın her şeyi kaybedeceksin, Adam. Uğruna çalışmana yardım ettiğim her şeyi."

"Sen de işin içindeydin. Ne yaptığımı biliyordun. Sen de batacaksın."

Sert bir kahkaha atıyor. "Bundan daha iyisini biliyorsun. Sözde bilgin beni suç ortağı yapmayacak. Ama sen? Yüz binlerce dolar para cezasına çarptırılmanın yanı sıra cezai olarak da suçlanabilirsiniz. Hiç kimse bir doktorun -sevilen bir cerrah- bir eyalet sağlık sigortası planını dolandırmak. Yanlış faturalandırma, fazla faturalandırma ve gerekli olmayan prosedürler ve testler için ücretlendirme yaparak üç yıl boyunca iki milyon dolardan fazla para aldınız."

Adam dehşete düşerek, "Her şeyi prova etmiş gibi ," der. "Bir gazeteciye nasıl sunacağımı düşünmek için zamanım oldu, ve polisler."

"Tanrı aşkına Jemma, o paraya ihtiyacımız vardı. Sen ve ben bunu Hailey için yaptık. Yapmak *zorundaydık*. O zamanlar hiçbir şeye gücümüz yetmiyordu. İsviçre'deki tıbbi tedaviler bizi tamamen iflas ettirirdi."

"Ailenizden yardım isteyebilirdiniz."

"İsteyemeyeceğimi biliyorsun."

"Doğru ya, çok gururluydun, babana ve annene maddi olarak zor durumda olmadığımızı kanıtlamak için çok çaresizdin. Babanın bunu seni aşağılamak ve asla ölmüş ağabeyin kadar olamayacağını anlatmak için bir fırsat olarak kullanacağını düşündün. Onun en sevdiği oğlu."

Adam'ın içinde öfke patlar. Ayağa fırlar ve parmağıyla Jemma'yı işaret eder. "Dur. Dur orada."

Sessizleşir, ona bakar. Bekliyor.

Kalbi güm güm atıyor. Cildi sıcak. Zor nefes alıyor. "Sen bunu yapmazsın, Jemma. Kanıtınız yok. Hepsi geçmişte kaldı ve-"

"Kanıtım var. Her şeyin kopyasını sakladım." "Ne?"

Hiçbir şey söylemiyor. Gözleri onunkileri yakıyor.

Çenesi düştü. "Bunu neden yaptın ki?" "Böyle bir durum olursa diye."

Adam ona ters ters bakar. Zihni dönüyor. Mantıklı gelmiyor. Neden ona karşı bir sigorta, bir koz ihtiyacı hissetmişti ki? Adam o sırada kendini tamamen ona ve Hailey'ye -küçük ailelerine- adanmıştı. Ve tüm bu süre boyunca entrikalar çevirmiş ve zihninde bir arka kapıyı açık tutmuş muydu? Dünyası altüst oldu. "Sen bunu yapmazdın," diyor sessizce.

"Dene beni," o tekrar diyor. "Ya sen bitir onunla . Yarın. Temelli. Ya da o aramaları ben yaparım, Adam."

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

26 Eylül 2019

Adam'ın elleri arabasının direksiyonunda, omuzları gergin. İşten iki gün daha izinli - üç günlük bir hafta sonu tatili yapıyor - ve Jemma sabah yüzmeye gittiğinde, Sophia'nın dans stüdyosunun bulunduğu Langley'e gitmek için evden ayrıldı.

Eğer Jemma'nın elinde gerçekten de iddia ettiği gibi geçmişteki dolandırıcılığına dair kanıt varsa ve bunu yetkililere götürürse, hapse girmesi halinde özgürlüğü de dahil olmak üzere her şeyini kaybedecektir. Gloria'yı da kaybedebilir. Gloria'yı kaybederse, Oliver'ı da kaybeder.

Otoyoldan çıkar, trafik akışına girer, yavaşlar ve kırmızı ışıktadır. Oliver'ın babasının bir suçlu olduğunu öğrenmesine nasıl izin verebilirdi? Çocuk, Adam'ın kistik fibrozisli Hailey'nin uzatmak için deneysel tıbbi tedavilerin ezici maliyetlerini ödemeye yardımcı olmak için neden böyle bir şey yaptığını asla anlayamayacaktır.

Işık yeşile döner. Gaza bastı ve GPS'in Sophia'nın stüdyosuna yönlendirmesini takip etti. Zaten boşunaydı. Hailey kötü bir solunum yolu enfeksiyonuna yakalandı. Komorbid sorunları yüzünden bununla mücadele edemedi. Bu onun hayatını çaldı. Çok erken, çok gençti ve hem onu hem de Jemma'yı yıktı.

Duygu genzini yakıyor, gözlerini yakıyor. Bir ara sokağa sapıyor ve navigasyon sistemi ona varış noktasına yaklaştığını bildirirken yavaşlıyor. Adam küçük bir otoparka döner ve Barre and Beyond Dans Stüdyosu'nun önünde durur. Bir süre arabasında oturup düşünür.

Evlilikten bir çıkış yolu bulması gerekiyor. Gloria'yla ilişkisini yürütmek için her şeyi yapmaya niyetlidir; bu hedef konusunda kendini hiç bu kadar net ya da şiddetli hissetmemiştir. Belki de Jemma'nın en eski arkadaşlarından biri olan ve kendi boşanma sürecini yaşamış Sophia, karısının aklını başına getirebilir ya da en azından diğer tarafta ışık olabileceğini görmesine yardımcı olabilir.

Adam arabasından çıkar ve stüdyonun girişine doğru ilerler. Pencerelerden mayo ve tayt giymiş küçük kızların bir bara tutunup aynaların önünde ayak parmaklarını gösterdiklerini görür. Ders bitene kadar dışarıda bekler. Kızlar kahkahalar ve gevezeliklerle dışarı akarken Sophia onu içeri alır.

Sophia stüdyonun dışındaki küçük mutfakta ona kahve doldururken, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

" zaman oldu."

"Şaka yapmıyorum. Seni en son ne zaman göldeki eski görmüştük?"

"Toronto'daki kardeşimi en son ziyaret ettiğimde." Ona dumanı tüten bir kupa uzatıyor. "Bu sabahki telefon konuşman ilgimi çekti, Adam. Senin için ne yapabilirim?" Sophia küçük bir masaya oturuyor ve ona oturmasını işaret ediyor.

Oturur, kahvesini yudumlar ve hemen konuya girmeye karar verir. "Ben Jemma. Dün ona bir ilişkim olduğunu ve bu evlilikten ayrılmak istediğimi söyledim." Durumu açıklar.

Sophia'nın yüzü tek bir duygu bile göstermiyor. Bakışları - karanlık, yoğun- sabit ve onunkine kilitlenmiş olarak kalır. Rahatsız hissetmeye başlar ve sandalyesinde kayar.

"Size boşanmanızla ilgili bir şey sorabilir miyim diye merak ediyordum, çünkü bazı benzerlikler var. Ve-"

"Steven'ın da bir ilişkisi olduğu için mi? Daha genç bir kadınla? Şimdi bir de çocukları olduğu için mi?"

Dudaklarını nemlendiriyor, karşılığında dürüst cevaplar almak istiyorsa şeffaf kalmanın en iyisi olduğuna karar veriyor.

"Yani, şimdi daha iyi durumdasın, daha mutlusun, değil mi? Artık her şey bittiğine göre?"

Başını yavaşça sallıyor, ayağa kalkıyor ve pencereye gidiyor. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, dışarı bakıyor. Omurgası

düz bir cetvel. Sophia yaşına rağmen hâlâ uzun bir dansçı boynuna, fiziksel bir zarafete sahip.

Ona bakmadan, "Daha mutlu olduğumu düşündüren nedir?" diye soruyor.

"Öyle değil mi?"

Onunla yüzleşir. "Benden gerçekten ne istiyorsun, Adam?"

"Onunla konuşabilir misin? Ona her şeyin yoluna gireceğini söyler misin? Ona ölü bir evlilikte, özellikle de başka bir kadını seven biriyle kalmanın ne anlamı olduğunu sor. Bu onu nasıl mutlu edebilir ki? Hayatı çekilmez hale getirecek. İkimiz için de. Eğer onunla konuşabilirsen, ona boşanmanın diğer ucunda *da* bir hayat *olduğunu* anlatabilirsen - senin için olduğu gibi - belki daha iyi hissedecektir."

"Jemma'yı Vancouver'a neden getirdiğini anlamıyorum, Adam. Neden yeni ev? Ondan ayrılmak istediğini biliyorsan neden hayatlarınızda yeni bir dönemden ve birlikte yeni şeyler yapmaktan söz ediyorsun?"

"Onu Ontario'da tek başına bırakamazdım. Ona zarar vermek istemedim."

Öfkelendi. "Yani onu kökünden söküyorsun, temellerini söküyorsun, *sonra* ona zarar verdin mi?"

"Beklemek istedim, Sophia. Gerçekten. Ama o bir şekilde öğrendi."

"Gloria-metresinin adı bu, değil mi?"

Şaşkınlık içini kaplar. "Nereden biliyorsun?"

"Gloria geçen gece Beach House restoranında ortaya çıktı. Barda oturup masamızı izledi, sonra da Jemma'yla doğrudan tuvalette yüzleşti."

Adam başındaki kanın çekildiğini hisseder.

"Hanımın görülmemekten, gölgede kalmaktan bıkmış olmalı, Adam. İnsanların görülmeye, fark edilmeye, onaylanmaya ihtiyaç duyması ne tuhaf. Bu onları gerçek hissettirir. Görünüşe göre Jemma'ya küçük oğlunun bir fotoğrafını göstermiş. Jemma onun Jackson'a çok benzediğini söylüyor. Dur tahmin edeyim. Metresin vidaları mı takıyor? Sen kendin yapamadığın için evliliğinizi bitirmek istiyor."

Adam göğüs dolusu hava üfler ve yüzünü ovuşturur. Hafifçe küfreder. "Jemma'nın bunu nasıl öğrendiğini merak ediyordum. Gloria'nın bunu yaptığından haberim yoktu."

Sophia alaycı bir tavır takınarak masaya oturdu. "Tüm bunlarla iyi şanslar." Kupasına uzanıyor. "Jemma hakkında sana tek bir şey söyleyebilirim, insanlar onu terk etmiyor. Onu terk etmiyorlar ya da terk etmiyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

Sophia kendi kahvesinden uzun, yavaş bir yudum alıyor. Bakışları fincanın kenarından onunkilere takılıyor.

Adam'ın midesini bir tedirginlik, bir önsezi fısıltısı kaplar. Öne doğru eğilir. "Sophia, ne demek istiyorsun?"

Arkasına yaslanır. "Karıınız bir narsist, bunu biliyorsunuz, değil mi? Patolojik bir ilgi, hayranlık ve ayrıcalık ihtiyacı var. Dikkatleri kendi üzerinde tutmak için *her şeyi* yapar. Yirmili yaşlarının başında Toronto'daki enstitü için Vancouver'dan ayrıldıktan sonra Jemma'yla neden hiç yakın olmadığımızı hiç merak ettiniz mi?"

"Dinliyorum."

"O sırada yeni erkek arkadaşımın ölümünden onun sorumlu olduğundan şüpheleniyordum. Eskiden Jemma'yla çıkıyordu ama benim için onu terk etmişti. Yine de bir şekilde onunla birlikte, eski karavan parkındaki evinin yakınındaki su dolu bir taş ocağının üzerindeki uçurumda yürüyüşe çıkmıştı." Duraklıyor. Bakışları Adam'ınkilere dikiliyor. "Gevşek kayalara basıp düşmüş, aşağı inerken başını çarpmış ve boğulmuş. En azından onun hikâyesi buydu. Otopside şüpheli bir şey çıkmadı. Kimse aksini kanıtlamadı."

"Tanrım, Sophia, onun-"

"Peki ya babası? Jemma ve annesini terk etti. Sonra da karavanını kül eden yangında mı öldü? Kapı kilitliydi."

"Bana bundan bahsetti. Adamın sarhoş olduğunu söyledi. İtfaiyenin, yatağın üzerine düşen yanan bir sigara olduğuna inandığını söyledi."

"Kapının dışarıdan kilitlenip kilitlenmediği konusunda bazı şüpheler vardı."

"Bu çok saçma."

"Evet. Doğru. Sence bunları Jemma'yı kıskandığım için mi söylüyorum? Toronto bursunu benim yerime kazandığı için ikinci olduğumu mu? Çünkü bu *onun* anlatısı." Sophia öne doğru eğildi.

"Peki ya Jackson?"

"Peki ya oğlum?"

"Söylentiler."

"Tanrı aşkına Sophia, *ne* dedikodusu?"

"Kardeşimin Jackson'ın yıllar boyunca yattığı ve tekrar yattığı hastanede hemşire olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Jackson her zaman gizemli bir rahatsızlık ya da komplikasyon nedeniyle getirilirdi. Doktorlar her zaman şaşkına dönerdi. Jemma - sadık, çilekeş anne- her zaman oğlunun yanındaydı. Tüm fedakarlıkları yapıyor, çocuğu için her şeyi yapmaya çalışıyordu. Ve oğlunuz tamamen sevgi dolu, kuşatılmış annesine bağımlıydı. Jemma, Jackson'ın dünyasının ve *sizin* ilginizin merkez üssüydü."

"Ne söylentisi, Sophia?" Adam sessizce söylüyor.

"Sen bir doktorsun. Vekaleten Munchausen sendromunu biliyorsun."

Ayağa kalkıyor. "Bu çok saçma." "Öyle mi?"

"Kardeşiniz bu söylentileri duymuş mu? Hastanede mi?"

"Hemşireler arasında konuşmalar oldu. İçlerinden biri Jackson'ın çok sayıda hastaneye yatış öyküsünü ve garip semptomlarını bir doktorun dikkatine sundu ve endişelerini dile getirdi. Ancak ortada kanıt yoktu ve kim acılı bir anneyi gereksiz yere suçlamak ister ki? Riskli bir bölge. Ama bu onun psikolojik yapısına uyuyor Adam ve eminim sen de bunu görebiliyorsundur." Parmaklarıyla işaret ediyor. "Özverili, şefkatli görünen, çocuğunun hastalığı yüzünden aşırı derecede perişan olan bir bakıcı. Yalan söyleyerek, testleri değiştirerek veya kurcalayarak ya da çocuğa ait olmayan sahte idrar veya kan örnekleri vererek semptomları çeşitli şekillerde abartabilen biri. Hatta bağımlı bir çocuğu boğabilecek, aç bırakabilecek veya enfeksiyon kapmasına neden olabilecek biri

toksik madde kullanımı. Tipik profil, sağlık hizmeti sağlayıcılarına karşı arkadaş canlısı ve yardımsever görünen bir kişidir. Çocuğu hastaneye getirir ve hastaneye yatırıldıktan sonra çocuğun sağlığı iyileşmeye başlar, ancak eve gittiğinde komplikasyonlar geri döner." Duraklıyor, onu izliyor. "Munchausen sendromu olan biri için tedavi yoktur, değil mi? Çünkü tedavi olabilmesi için önce sorunun kabul edilmesi gerekir ve sendromlu kişi yalan söylemeye ve sorunun varlığını inkâr etmeye devam edecektir.

-ya da öyleydi- bir sorun."

Adam kusacakmış gibi hissediyor. "Karımı oğlumuzu öldürmekle mi suçluyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece
söylentilerdi." "Peki ya Hailey?"

"Belki de Jemma davranışlarını Hailey ile yaşadığı deneyim sayesinde öğrenmiştir, Adam. Belki de Hailey öldükten sonra her şeyi yeniden yaşamaya *ihitiyaç duyacak* kadar kendini kaybetmişti." Sophia duraklar. "Belki de bu yüzden başka bir çocuk denemek için bu kadar çaresizdi. Hasta bir çocuğa sahip olmak ve ihtiyaçların ve ilginin merkezi olmak, karınız için devam etmenin bir yoluydu. Hailey ve sizin kariyeriniz için feda ettiği yıllarını, parlak kariyerini kaybetmesini kendine haklı göstermenin bir yolu oldu."

Adam Sophia'ya bakar. Nabızı hızla atıyor. Derisi terden diken diken oluyor. Her ne kadar beyni karısı hakkındaki bu iğrenç suçlamaları işlemeyi reddetse de, Adam'ın zihninin başka bir kısmı bunu görebiliyor. Çünkü bazı şeyler mantıklı gelmeye başlar. Kendi içinde sorgulamaktan kaçındığı şeyler.

Ağzını sertçe ovuyor.

"Şimdi anlıyorsun, değil mi?"

"Neden hala karımla arkadaşsın?"

"Pek sayılmam. Dürüst olmak gerekirse, Jemma'dan iğrendiğimi düşünüyorum. Ona göre ben, en azından bir dansçı olarak başarısızlığın ve kocasına bir kadının kişileştirilmiş imajını temsil ediyorum."

"Yine de onunla yemeğe gittiniz."

"Sanırım benim sorunlarım var. Bu süreden sonra, iki çocuğunu da kaybettikten sonra nasıl göründüğünü görmek istedim. Belki de

Kendimi ve kendi seçimlerimi daha iyi hissetmenin bir yolu olarak, onun çok kötü durumda olduğunu, yaşlı ve bitkin görüldüğünü keşfetmeyi umuyordum. Kendi kayıplarım." Tereddüt ediyor. "Boşa giden kendi gençliğim." Tekrar öne eğiliyor ve sesini alçaltıyor.

"Dikkatli ol, Adam. Kendini o karavan parkından kurtarmak için topladığı azim ve hırsın şiddetini düşün. O insanların düşündüğü gibi biri değil. Kocasını olan sen bile değilsin."

VUR-KAÇ OLAYINDAN ÖNCE

Adam yatağında uzanmış, dışarıda yükselen rüzgârı dinlemektedir. Hava kötüleşiyor, kötü bir cephe esiyor. Hava tahmini önümüzdeki üç gün boyunca şiddetli yağmur ve sis uyarısında bulunuyor. Buna rağmen, Jemma uyumadan önce ona sabah yüzmeye söylemiştir.

Şimdi onun yanında mışıl mışıl uyuyor, rahat uykunun derin nefeslerini soluyor. İçindeki nefret bir kat daha artıyor. Nasıl hiçbir sorun yokmuş gibi davranabiliyor? Sanki eskisi gibi devam edebilirmiş gibi, çünkü devam etmezse onu yok edecekmiş gibi.

Tutkulu aşıklardan kayıtsızlığa ve şimdi de kızgın nefrete ve yok etme ültimatolarına giden çizgiyi tam olarak ne zaman geçtiler?

Sophia'yı ziyaret ettikten sonra eve geldiğinde, Jemma Gloria'ya her şeyin bittiğini söylemeye gidip gitmediğini sordu. Yalan söyledi. Evet dedi. Jemma "Güzel." dedi. Ve yemek yapmaya, müzik mırıldanmaya, şarabını yudumlamaya, dün hiç yaşanmamış gibi davranmaya devam etti. Sanki Gloria, Oliver ve onun ilişkisi hiç var olmamış gibi. Ve şimdi de asla olmayacaktı. Olayları bu şekilde bölümlere ayırması nasıl mümkün olabilirdi ki?

Aklı Sophia'nın Munchausen by proxy hakkındaki konuşmasına gider. Kendini hasta hissediyor. Çaresiz. Dönüp duruyor, yastığını yumrukluyor. Dışarıda rüzgar güçleniyor ve büyük gri beton ve cam evlerinin köşelerinden inlemeye başlıyor. Ağaçları hışırdatıyor, ölü yaprakları dallarından koparıyor, onları yuvarlayarak sokağa fırlatıyor. Kendisi gibi huzursuz olan denizin dalgalandığını ve savrulduğunu hayal eder. Yağmurun yağmaya başladığını duyuyor.

"Adam?" diye fısıldıyor.

İrkiliyor ama bir şey söylemiyor. "Uyanık mısın?"

Tekrar uyumasını umarak nefesini tutuyor. Ama kadının sıcak elinin karnına ve pijama şortunun ön kısmına doğru kaydığını hissediyor. Onu bacaklarının arasından kavırıyor, elini ileri geri hareket ettirmeye başlıyor. Adam gözlerini sımsıkı yumuyor, kadının durmasını istiyor. Kadın daha ritmik, daha sert hareket ediyor. Adam'ın karşılık vermediğini görünce daha da yaklaşıyor ve sıcak ve çıplak bir bacağını Adam'ın üzerine atıyor. Kulağına fısıldıyor, "Adam, benimle seviş."

Midesi bulanıyor. Boğazını temizliyor. "Uzun bir gün oldu, Jemma. Yoruldum."

Pelvisini adamın kalçasına sürüyor ve şortunu indiriyor. Onun üzerine biner ve kasıklarına doğru hareket eder. Gözleri yanıyor. İğreniyor. Bunu yapamaz.

Jemma hareketsiz kalır. "Ona , değil mi Adam? Ona seni bir daha asla görmemesini söyledin mi?"

"Evet."

"Bana yalan söylemediğine *emin* misin?"

Sorusu karanlıkta asılı duruyor. Bir tehdit. İpin kopmasına neden olmamak için kıpırdamaya cesaret edemediği lanet olası bir Demokles kılıcı.

"Sana ya," diyor sonunda, ondan uzaklaşmaya çalışırken, ama kadın dizlerini kalçalarının iki yanına sıkıca kenetliyor.

"Bana kanıtla o zaman. Onunla her şeyin bittiğini kanıtla." Kadın tekrar ritmik bir şekilde onun üzerinde hareket ediyor. Adamın gözlerine hayal kırıklığı gözyaşları hücum ediyor.

"Jem-" Sesini yumuşak tutmaya çalışır, tonunu ayarlar. "Lütfen, sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Ona söylemedin."

"Söz veriyorum, yaptım. Her şey bitti. Ama o bunu pek iyi karşılamadı. Ve Oliver, gerçekten zor bir gündü. Uyumam gerek. Yarın tekrar işlevsel olacağım."

"O zaman sadece sarılalım." Çıplak bedenini Adam'a sarar ve kolunu Adam'ın göğsüne dolar. Adam yutkunmaya çalışıyor. Adam

kendini kapana kısılmış hissediyor, karısının zorlayıcı yakınlaşma girişimlerinden tiksiniyor. Sanki tüm dünyası sona ermiş gibi. Gök gürültüsü uzaklarda gümbürdüyor. Yağmur pencerelerine daha düzenli vurmaya başlar. Düşünceleri Sophia'ya ve onun söylediklerine geri döner. Sophia'nın suçlamalarının dehşetini düşündükçe, Jemma'nın oğullarını zehirlemiş-öldürmüş-olabileceğine daha çok inanıyor. Kasıtlı olarak değilse bile, onu hasta ve kendisine muhtaç tutmak için yaptığı eylemlerle. Ve sonra bir şeyler çok ileri gitti ya da yanlış gitti. Bu, oğlunun erken ölümünden duyduğu çözümlenmemiş kederin derinliğini ve genişliğini açıklayabilir. Çünkü belki de suçlu olduğunu *biliyordur*. En azından bir seviyede. Ve şimdi Hailey'nin yerini aldığı gibi Jackson'ın yerini asla alamaz. Ve Jackson'ın yeni bir çocuğu olduğu gerçeği onu tehlikeli hale getiriyor.

Onun ne olduğuna karşı her zaman bilerek kör mü olmuştur? Çünkü Sophia bugün evliliğinin kaputunu kaldırıp iç mekaniğine bir ışık tutmuş gibi hissediyor ve belki de her zaman orada olduğunu bildiği şeyi aniden görebiliyor - makinenin çirkin, cesur, yağlı, karanlık temellerini. Ve şimdi içine baktığı için, kirli açılar ve çürümeyi göremiyor, çünkü geçmişin çoğu aniden anlam kazanıyor.

Onunla bu konuda yüzleşmeye de cesaret edemez. Munchausen by proxy hastaları genellikle gerçeği kendilerine bile itiraf edemezler. Bu, karısını daha da dengesiz, kendisi için daha tehlikeli hale getirebilir. Gloria için. Ve Oliver için. Bu son düşünce kalbinin hızla çarpmasına neden olur ve göğsünden fırlayacağından korkar.

Jemma oğluna zarar verecek bir şey yapabilir miydi? Oğlunun ilgisini kendisiyle sınırlı tutmak için dener miydi? Gloria'yı incitir miydi?

Buna sahip olamaz. Bu şekilde yaşayamaz. Onun tehditlerine mahkum olarak. Adam'ın aklında artık hiçbir şüphe kalmamıştır. Jemma yalanını anlarsa - Gloria'yı terk etmediğini öğrenirse - onu dolandırıcılıktan ihbar *edecektir*. Adam bir kaya ile çok zor bir yer arasındadır. Bir yanda olası bir mahkûmiyet ve mesleğini, yani mesleğini kaybetmek, diğer yanda Gloria ve Oliver'ı ve küçük bir aile olarak geleceklerine dair tüm hayallerini kaybetmek.

Adam yatağında huzursuzca döner ve yastığını bir kez daha yumruklar. Yağmur daha da şiddetli yağıyor, rüzgâr panjursuz büyük pencerelerine doğru akıyor. Orada yatarken, dışarıdaki sokak lambasının kırılan ışığını yakalayan yağmurun camlardan aşağı süzülüşünü izlerken, berrak rüyaların olduğu bir yere sürüklenir - uyanıklık ve uyku arasında asılı kalan, Jungcu canavarların bilinçaltının zindanından sürünerek çıktığı bir alan- ve burada bir olay örgüsü şekillenmeye başlar. Adam ilk başta bunun sadece bir rüya olduğuna, onu kontrol ettiğine, yönlendirdiğine inanır, ancak tekrar uyandığında bunun tek cevap olduğunu fark eder. Bunu gerçeğe dönüştürmesi gerekiyor.

VUR-KAÇ

Eylül 27, 2019

Adam spor çantasını garaja taşıyor. Saat neredeyse sabahın 5'i. Dışarısı zifiri karanlık ve yağmur yağıyor. Mutfak tezgâhının üzerine bir not bırakmış ve Jemma'ya ameliyat komplikasyonları nedeniyle çok erken bir saatte acil hastaneye gitmesi gerektiğini, hastalarından birinin kanında enfeksiyon geliştiğini söylüyor. Ne zaman döneceğini bilmiyor. Aslında hafta sonunun üçüncü günü olduğu için kimse onu işte beklemiyor.

Adam garajın içinde, koleksiyonundan bir çift eski plakayı duvardaki kancalarından dikkatlice kaldırır. Arabasının önünde çömelir, Tesla plaka yuvasının kilidini açıyor ve öne doğru kaydırıyor. Ontario plakasını yuvaya sabitleyen cıvataları söküp yerine kırmızı, beyaz ve mavi Idaho plakasını . Idaho plakasını seçmesinin nedeni bir çift plakaya sahip olması ve diğerlerine göre daha yeni bir baskı olması ve yollarda yersiz dikkat çekme olasılığının daha düşük olması. Bu yasal değil elbette. Rutin bir çevirmede kenara çekilir ve plaka değiştirilirse, bu bir trafik ihlali anlamına gelecektir. Ancak Adam daha çok güvenli davranmak ve Ontario gösterişli ruhsatının Burrard üzerindeki Lions Gate Köprüsü'nde veya Kuzey Kıyısı boyunca güzergahı boyunca herhangi bir yerde herhangi bir CCTV kamerası tarafından yakalanmaması konusunda endişeli. Mavi Tesla'lar bu bölgelerde yaygındır, dolayısıyla arabasının kameraya takılması durumunda sadece bu gerçek bile onu sürücü olarak ayırmayacaktır.

Aynı işlemi arabasının arkasında da tekrarlıyor.

Adam yerleronun Ontario plakalar üzerinde ve zemin arkasında şoför koltuğunda oturuyor. Siyah kasketini alnına kadar indiriyor ve kasketini koyu gri kapüşonunun hacimli kumaşıyla örtüyor. Garajından yağmur arabasını dövüyor ve silecekleri çalışıyor. Hava rüzgarlı ve karanlık. Sis onun tünellerini yapar farlar ve formlar haleler etrafında ve mahalle sokak lambaları. Ara sokakta kimseyi göremez ve Main'e döndüğünde, birkaç otobüs ve karanlığa göğüs geren erken gelen yolcular dışında yolların neredeyse ıssız olduğunu fark eder. Fırtınalı hava.

Köprü oldukça açık. Birkaç dakika içinde köprüyü geçer ve North Shore otoyolu boyunca ilerler. Eagle Cove çıkışına girer ve kıvrımlı, dik, ormanlık yollardan Narek'in su üzerindeki malikanesine doğru ilerler.

Oraya vardığında saat sabahın 5:30'u. Tesla'sının sessiz motoru ve mahallenin sık ağaçlı doğası için minnettar. Dairesel araba yoluna park ediyor ve bir süre arabasında oturuyor, yağmur tavanına vuruyor, camlar buğulanıyor. İçini bir endişe kaplıyor. Jemma'nın bu havada yüzemeyeceğinden korkuyor. Ama karısını da tanıyor. Bir kere kafasına bir rutin koydu mu - egzersiz, diyet ya da başka bir hedef - kendine verdiği sözü tutma konusunda korkutucu derecede katıdır. Bu Jemma'nın kendi dünyasını kontrol etme yöntemidir, bu yüzden Adam onun gerçekten yüzebilme ihtimalinin yüksek olduğuna inanmaktadır.

Rüzgâr aniden şiddetlenir ve Narek'in arazisindeki uzun kozalaklı ağaçlar etrafındaki karanlık gölgelerde sallanarak arabasını çam kozalakları ve moloz parçalarıyla bombalar. Derin bir nefes alıp saati kontrol etti. Saat sabahın 5:37'si. Sabahları sık sık yaptığı gibi aklı Gloria'ya gidiyor ve onu yatağında çıplak, sıcak ve uyurken hayal ediyor, siyah saçları beyaz yastıklarının üzerine yayılmış. Uykunun derin nefeslerini alırken yanakları pembeleşmiş, en sevdiği havasız basset tazıya sarılmış küçük Oliver'ı düşünüyor. Gerçek bir köpek yavrusu isteyen Oliver. Adam oğluna taşındığında bir köpek alacaklarına söz vermişti. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktır.

Bunu yapmak zorunda.

Özellikle de bu sisli havada. Ya şimdi ya da asla. Jemma ona başka seçenek bırakmadı. Ya federal bir hapishaneye girecek ya da artık oğullarını öldürdüğüne inandığı Jemma ile olan evliliğinde başka bir tür hapishanede kalacaktır. Her iki durumda da Gloria'yı ve yeni oğlunu kaybeder. Ama bunu yaparsa

...

Arabasının kapısını açıyor ve sağanak yağmura doğru adım atıyor. Çantasını arka koltuktan alırken şapkasının kenarından su damlıyor. Adam kapıyı kapatır ve Narek'in verdiği anahtarların yanında olduğundan emin olmak için cebini yoklar. El fenerini kullanarak Narek'in evinin yan tarafına doğru ilerler. Önünde bir gölge belirir. Adam donakalır. Kalbi davul gibi güm güm atar. Işığını çalılara doğru çevirir. İki sarı-yeşil göz ona doğru parlar. Anında rahatlar. Sadece bir kediymiş. Kediye neyin ürkütmüş olabileceğini dikkatle dinler, ama tek duyduğu yağmur, dallardaki rüzgâr ve sahildeki dalgacıklarda kayaların yumuşak sessizliği ve ezilmesidir.

Dikkatli bir şekilde Narek'in malikânesinin arka tarafına doğru ilerler, ardından sahile ve kayıkhaneye inen üstü kapalı geçidin altına eğilir, el feneri sisin içine sessiz bir ışık huzmesi gönderir.

Kayıkhanenin kapısının dışında Adam çantasını yere bırakır ve anahtarları el fenerinin ışığının altında tutar. Kayıkthane için etiketlenmiş olanı seçer. Kapının kilidini açar, gıcırdatarak açar ve içeri adım atar. Dikkatlice kapıyı arkasından kapatır. Ancak güvenli bir şekilde içeri girdiğinde iç ışığı yakar. Kayıkthane canlanır.

Önünde, kayıkhanenin tavanına monte edilmiş bir vinç ve kablolarla beşiklerinde asılı duran Jet Ski'ler parıldıyor. Narek'in siyah tekneyi işaret ettiğini hatırlıyor.

Korkarım bunun biraz bakıma ihtiyacı var. Onun dışında her şey çalışır durumda. Gaz konteynerleri orada. Şurada da şnorkel ve dalış malzemeleri, SUP'lar, dalgıç kıyafetleri asılı. İhtiyacınız olan her şey.

Bahar geldiğinde, biraz zaman geçtikten sonra, Gloria ve Oliver'la birlikte araziye ziyaret edebilir. Yüzecekler.

ve tüm oyuncaklarla oynamak. Adam'ın göğsünde altın vaatlerin hafifliği çiçek açıyor ve kararlılığını pekiştiriyor. Siyah Jet Ski'nin çalışmıyor olması çok kötü, çünkü o tercih edilebilir bir seçenek olurdu

-Daha az ayırt edici. Ama diğeri de iş görecektir. Adam vinç sisteminin kumandalarını bulur ve turuncu şeritli mavi-beyaz gemiyi rampadaki raylara indirmeye başlar.

Araç indirildikten sonra yakıtı kontrol ediyor. Her şey yolunda. Kalbi şimdi daha hızlı atıyor, giysilerini çıkarıyor, katlıyor ve kayıkhanenin bankına bırakıyor. Yüzme kıyafetini giyer, fermuarını arkadan çeker. Ardından kapüşonunu, patiklerini ve çok soğuk sularda triatlon antrenman yüzüşlerinde kullandığı eldivenlerini giyiyor. Gözlüklerini takıyor. Yağmur ve rüzgâra karşı yardımcı olacaklar yüz hatlarını gizleyecekler.

Adam kayıkhanenin kapılarını suya doğru açar ve ışığı kapatır. Teknenin kendisinde kurallar gereği ışık bulunmuyor ama şafak görebileceği kadar aydınlanmış durumda ve Adam, girişin diğer tarafındaki Jerrin Koyu'na ulaşana kadar -sisten dolayı- geçiş için el fenerini kullanacak.

Tekneyi suyun içine kaydırır, monte eder ve motoru çalıştırır. Altında canlanır, pervanelerden su akar. Bu araçların tekneler gibi harici pervaneleri yoktur, bu yüzden verilmesi gereken herhangi bir hasar künt bir darbeden kaynaklanmak zorunda kalacaktır. Hız, kuvveti artıracaktır.

Adam dümeni küçük koya doğru kırar. Sinirleri gerilir. Motorun sesinin dikkat çekeceğinden korkuyor. Sık ormanlarla kaplı kıyı şeridine bakar. Çoğu insan hâlâ uykudadır ve evlerinden gelen yağmur sesi onu gizlemeye yardımcı olur. Narek'in evinin bitişiğindeki evlerin her biri iki dönümden büyük. Pencerelerinden dışarı bakan biri yoğun bir sis görecektir.

Motorları çalıştırır ve dikkatle sisin içine doğru ilerler. Narek'e yaptığı son ziyaretten, limana girmek için körfezde bekleyen tankerlerin genellikle daha doğuda olduğunu biliyor. Saatindeki pusulayı kullanarak doğrudan Jerrin Körfezi'ne doğru ilerler.

Birkaç dakika içinde Crow's Point kıyıları boyunca sisle örtülü ışıkları görmeye başlar. Körfeze

el feneri ve motorunu yavaşlatır. Marınanın ve Kayıkthane Restoran'ın arkasına doğru uzanan kayalık bir burnun gölgesine doğru ilerler. Motorlarını durdurur, saatini kontrol eder ve gelgitin kabarmasını bekler. Saniyeler ve dakikalar ilerledikçe Adam'ın tedirginliği de artar. Soğuktan titremeye başlar. Ya da belki de korkudan, tereddütten titriyordur.

Şafak, kasvetin içine daha fazla ışık sızdırmaya başlar, denizi ve sisi gri üzerine gri tonlarına dönüştürür. Gergin bir şekilde bekler. Yağmur iki katına çıkıyor, tunç rengi suyu desenlendiriyor. Bir fok balığı su yüzeyine çıkar ve ona bakar. Adam sıçrar. Kalbi daha hızlı atmaya başlar. Onun gerçekten çıkmayacağından endişelenmeye başlar. Belki de karısı için çok kasvetli, çok soğuktur. Ama sonra beklediği şeyi duyar.

Bir yüzücünün körfeze doğru hareket eden kollarının nazik ve ritmik *şırıltısı*.

VUR-KAÇ

Jemma kahve fincanından hızlıca bir yudum alır ve onu şifonyerin üzerine koyar. Başka bir çekmeceyi açıp karıştırıyor ve mayo başlığını arıyor. Hiçbir yerde bulamaz. Saatini kontrol eder. Artık biraz geç kalmaya başlamıştır ve bu durum onu sinirlendirir; sabahın ilerleyen saatlerinde Instagram'da canlı bir röportajı vardır. Canlı yayına girmeden önce duş alıp saçlarını kurutmak ve düzgün bir şekilde hazırlanmak için zamanında evde olmak istiyor. Bir gece önce çok fazla içtiğinde ve yatmadan önce ekipmanlarını hazırlamadığında böyle oluyor. O gerçekten bir alışkanlık ve rutin yarattığı ve bu bozulduğunda onu sarsıyor. Kontrolden çıkmış hissediyor. Jemma bu duygudan nefret eder. İşte bu yüzden geçtiğimiz iki yıl ve son günler kafasını fena halde karıştırdı.

Yüzmeyi her zaman iptal edebilir ama mülakattan önce zihnini boşaltmak için de buna ihtiyacı var. Muhtemelen dans geçmişi nedeniyle sıkı bir egzersizden sonra kendini her zaman enerjik ve güçlü hissediyor. Ayrıca, Jemma çevrimiçi olarak şunu söyleyebilmek istiyor

-Dünyaya, bana bakın, bu yaşımda ne kadar güzel görünüyorum. Peki fiziğime, ışıltıma nasıl kavuşuyorum? Yüzerek. Ve bu sabah açık suda üç kilometre yüzdüm, yağmur ve sis altında vahşi bir şekilde yüzdüm. Her gün sabahın erken saatlerinde yüzüyorum. Daha sonra her gün küçük günlük hedeflere bağlı kalmanın ve bu hedeflere ulaşmanın önemine değinecek, çünkü bir hayale ulaşmanın anahtarı tutarlılıktır. Ortaya çıkanlar kazanır.

Jemma, konuşmadan ve diğer kadınlara nasıl yaşamaları gerektiğini söylemeden önce gerçekten bir influencer olmak için çabalıyor. Bu da evliliğini sürdürmesinin onun için çok önemli olmasının bir başka nedeni.

Terk edilmiş, reddedilmiş, yıpranmış bir eş, bir kurban olmayı kesinlikle reddediyor. Ama şu anda koz onun elinde. Adam özünde benmerkezci bir adam. Tek derdi hayatta kalmak. İşler zora girdiğinde cezai kovuşturmayı ya da cerrah olarak vurulmayı metresiyle birlikte olmaya tercih etmeyecektir.

Sonunda yeni bir şapka almaya karar verir. Biraz daha kahve içiyor ve önce mayosunu sonra da ıslak giysisini giyiyor. Daha sıcak havalarda ıslak giysisini plajda giyerdi ama bu soğukta ve yağmurda gardırobunun altına giyerek araba kullanmakta bir sakınca görmezdi. Havlusunu, yün şapkasını, atkısını ve önceden hazırladığı sıcak kahve alır. Bugün için yüzme botlarını da ekler. Hatta neopren eldiven bile giyebilir. Gerçi böyle günlerde okyanus havadan daha sıcak olabilir, ki sis göz önüne alındığında muhtemelen durum böyledir. Jemma aceleyle merdivenlerden iner.

Garajın kapısını açarken Boo ve Sweetie'ye "Yakında döneceğim çocuklar," diyor. Çantasını aracının yolcu koltuğuna atıyor, tırmanıyor, sürücü koltuğuna oturuyor ve uzaktan kumandayla garaj kapısını açıyor. Birkaç dakika içinde Jerrin Beach otoparkına ulaşır. Arabasını yavaşlattığında, Jemma sığ düzlükler boyunca gelgitin çok uzakta olduğunu ve görüş mesafesinin çok düşük olduğunu fark eder. Ani bir karar daha verir.

Birkaç dakika sonra, uzun saçlarını mayosunun içine sokuyor, şamandırasını beline bağlıyor ve gri suya giriyor. Eldivensiz. Çünkü su girişi aslında havadan daha sıcak. Jemma ellerini deniz suyuna daldırarak sıcaklığa alışıyor, ardından boynuna kadar suya batmadan önce yüzüne su sıçratıyor. Su hızla ıslak giysisinin içine sızarak neopren ile teni arasındaki boşlukları doldurur. Sakince nefes alıyor, ardından vücudu değişime uyum sağlarken kendini yüzüstü, kolları dışarıda, zamanın ve suyun içinde asılı bir şekilde yüzmeye bırakıyor.

Yüzmeye başlar, dirseği bükülmüş bir kolu yüzeyin üzerinde kavis çizerken diğeri sıkıca alttan çeker. Dalgaların hafifçe yükselip alçalmasıyla yumuşak bir şekilde hareket ediyor, derin ve ritmik bir şekilde nefes alırken yağmur sırtına vuruyor. Dayanıklılık yüzmesi tamamen nefes kontrolü ve sakin kalmakla ilgilidir. Gerginlik

çok fazla enerji harcıyor. Yavaş yavaş, istikrarlı bir şekilde koyun merkezine doğru ilerler ve içini bir sakinlik kaplamaya başlar.

VUR-KAÇ

Yüzücü körfezin merkezine doğru ilerlerken sis perdelerinin arasından kireç rengi bir şamandıra beliriyor. Dalgaların üzerinde yükseliyor ve Adam onun pembe şapkalı başını seçebiliyor. Adam ellerini kumandanın etrafında kavuşturup yüzücünün daha da uzaklaşmasını ve körfezin tam ortasına gelmesini beklerken ağzı kurur. Soğuğa rağmen terlemesinin sıcaklığından gözlükleri buğulanmaya başlar. Yağmur gümbür gümbür yağıyor. Dalgaların üzerinde bir aşağı bir yukarı süzülürken sis, etrafında duyarlı bir perde gibi dönüp duruyor. Şamandıra neredeyse merkezde. Adam'ın kalbi çarpıyor. Onun körfezin tam ortasına, yani tüm kıyılardan, güvenlikten ve sığınaktan en uzak noktaya ulaşması için bir saniye daha bekliyor. O sırada çenesini sıkar, gözlerini kısar ve motoru çalıştırır.

Jet Ski horoz gibi bir güç püskürterek ileri fırlıyor. Yalnızca yavaşça ileriye doğru süzülen başörtülü kafasına odaklanıyor. Düşünmüyor, yapamıyor, sadece kontrolleri kavırıyor, nişan alıyor ve tam hızda sürüyor.

Teknesinin gövdesi kadının bedenine çarpıyor ve gümbürtü Adam'ın kemiklerini titretiyor, Jet Ski zıplayıp yana doğru savrulurken neredeyse onu fırlatıyor. Kan kulak zarlarında patlıyor. Vücudundaki her molekül çarpmanın patlayıcı şokuyla titreşiyor. Kendini düzeltiyor, motor gücünü azaltıyor ve yavaşlıyor. İstemese de arkasına bakar. Boğazı sıkıca kapanıyor. Kan suyu karartır ve vücudu gevşer. Ama tam arkasını dönecekken, kadın kımıldıyor, başını hafifçe kaldırıyor ve sağ elini sudan çıkarıyor. Bir yardım çağrısı. Adam

panikliyor. Kıyıya doğru bakar ama kadar aşırı odaklanmıştı ki, kızın hâlâ hayatta olduğu gerçeğinden başka hiçbir şeyi fark etmez.

Motora gaz veriyor ve ondan uzaklaşıyor, hızını toplarken geniş bir daire çiziyor. Onunla tekrar yüzleşmek için dönüyor, motoru tam hıza çıkarırken dişlerini sıkıyor. Bu kez patlayıcı darbeye fiziksel olarak hazırdır. Bu sefer kafatasının tam ortasına vuruyor. Vücudunun arka üzerinden geçer ve şamandırasını parçalar. Adam teknesinin dengesini yeniden kazanır ve açık suya ve Kuzey Sahili'ne yönelir. Nabızı o kadar hızlı atıyor ki öleceğinden korkuyor. Baş dönüyor. Saniyeler içinde bir kez daha sisle kaplanır ve Crow's Point kıyılarından görünmez olur. Saatindeki pusula yönünü kontrol etmek için hafifçe yavaşlar. Burrard'ın en dar boynu boyunca doğrudan bir yolda olduğunu görünce, yolunun büyük gemilerden uzak olması gerektiğini anladı. Ve bu havada, kasvetli şafak vaktinde başka bir küçük gezi teknesiyle karşılaşma olasılığı çok düşüktür.

Narek'in malikanesinin kıyılarına yaklaşırken Adam titremeye başlar. Ve hıçkırmaya. Az önce yaptığı şeyin dehşetine inanamıyordu. Onu bir zamanlar sevmişti. Hem de çok. Çocukları vardı. Dolu dolu bir hayat.

Git. Git. Odaklan. İlerlemeye devam edin. Şu anda tek seçeneğiniz devam etmek. Cesaretini kaybedersen, bocalarsan, her şey biter. Gloria'yı, Oliver'ı düşün. Kontrol sende olsun. Şimdi bocalarsan onları yine kaybedersin.

Yerleşim koyuna yaklaşıyor ve çam, sedir, baldıran gibi uzun kozalaklı ağaçların gölgelediği küçük koya doğru yavaşça ilerliyor. Adam özel plaj boyunca hiçbir hareket görmez. Bitki örtüsü yoğun bir orman. Boğucu bir tampon. Ve bu köşede sis hâlâ yoğun. Güvende olduğuna inanıyor.

Kayıkhaneye yaklaşır ve içeri girer. Adam attan iner ve ayakta durmakta zorlanır çünkü çok fena titremektedir. Birkaç bocalama denemesinden sonra Jet Ski'yi beşiğe başarır ve vinçle yukarı çeker. Bir hortum açıyor, musluğu açıyor ve Jet Ski'yi iyice duruluyor. Aciliyet çatırdıyor

zaman geçtikçe içinden geçiyor. Yetkililer karısının kimliğini tespit etmeden önce köprüyü geçip eve dönmesi gerekiyor.

Adam aceleyle kıyafetlerini değiştirir ve ıslak teçhizatını spor çantasına doldurur. Her şeyin yerli yerinde olup olmadığını görmek için hızla kayıkhanenin içini tarar. CSI tipi bir ekip buraya girerse başının belaya gireceğini biliyor. Ama onun işi bunun asla olmamasını sağlamak. Bir süre ortalıkta görünmeyecek ve belki daha sonra, ortalık sakinleştiğinde, her şeyi daha iyi temizlemek için geri dönebilecektir. Işığı kapatır, kayıkhaneden çıkar ve kapıyı kilitler.

Adam köprüye geri döner. Hâlâ o kadar şiddetli titriyor ki arabayı zar zor kullanabiliyor. Tam bir enkaz. Evde birkaç brendi shot onu sakinleştirecektir. Ve bir duşa ihtiyacı var. Polis nihayet cesedi teşhis ettiğinde ve karısının denizde geçirdiği trajik kazanın korkunç haberini vermek için kapısını çaldığında hazır olması gerekiyor.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekran, ışıklı bir noktaya yerleştirilmiş deri bir sandalyenin bulunduğu bir iç mekâna geçer. Altmışlı yaşlarının sonlarında iri yarı bir kadın, ışık aydınlanırken odaya girer. Beyaz bir bluz ve siyah pantolon üzerine lacivert bir blazer ceket giymiştir. Koyu kahverengi saçlarına gümüş rengi damgasını vurmuş ve lob şeklinde kestirmiştir. Yüzü serttir. Çenesi sert, ama kahverengi gözleri sıvı, sıcak ve nazik.

Ekranın altındaki metinde şöyle yazıyor:

EMEKLİ DEDEKTİF MAEVE HAVERS, BÜYÜK
VANCOUVER POLİS DEPARTMANI, BÜYÜK
SUÇLAR.

Otopsi sonucu ölüm nedeninin kan kaybı olduğu ortaya çıktı - kafaya ve gövdeye gelen şiddetli künt cisim travmasının neden olduğu büyük kan kaybı. Onu öldüren ikinci darbe olmuş.

Yani Jet Ski geri dönmeden önce hâlâ hayatta mıydı?

Yaraları bu senaryoyla uyumluydu, yani evet. Jet Ski için koordineli, kurumlar arası bir arama derhal yapıldı.

başlatıldı. Kanada Sahil Güvenliği, GVPD deniz birimi ve Jerrin Körfezi'nin tam karşısındaki Kuzey Kıyısı boyunca uzanan diğer kolluk kuvvetleri de bu ekipte yer almıştır. Bir CH-149 Cormorant helikopteri de arama yapmak üzere gönderilmiştir - sert havalarda daha fazla kabiliyete sahiptir. Ancak şiddetli yağmur ve yoğun sis her şeyi engelledi. Esasen bir fiyort olan Burrard Girişi boyunca uzanan kıyılar sayısız koy, , daha küçük girişler ve hem kamuya ait hem de özel marinalar içermektedir. Şüpheli binlerce farklı yere gitmiş olabilir. Burrard güneyde False Creek, English Bay, Capilano Nehri ağzı, Lions Gate Köprüsü'nün altından geçerek Kanada'nın en büyük limanını içeren Vancouver Limanı'na doğru genişler ve Indian Arm'a ve Port Moody'ye kadar uzanır. Batıda Georgia Boğazı'na açılır ve buradan Jet Ski körfezdeki herhangi bir sayıda küçük adaya yönelebilir.

Jet Ski o sabah ortadan kayboldu; sisin içinde bir hayalet gibi.

Doğru. Haber medyası ve çeşitli sosyal medya hesapları aracılığıyla bilgi ve tanıklık için ek çağrılar yaptık. Yüzlerce ihbar aldık ama eyleme geçirilebilir bir şey çıkmadı. Hattımıza gelen sıra dışı bir çağrı dışında - isimsiz bir çağrı.

Aramanın kaydı oynatılırken ekranın altında ses çubuklarını gösteren bir grafik belirir. Bir kadın sesi, titrek, nefes nefese, şöyle diyor:

"Kocasını yaptı. Dr. Adam Spengler, Jemma Spengler'ı mavi beyaz ve turuncu şeritli bir Jet Ski ile öldürdü. Her şeyi gördüm. Kapüşonlu siyah bir dalgıç kıyafeti giymişti. Eldivenler. Gözlük. Kadına iki kez vurdu, öldüğünden emin olmak için geri döndü. Sonra doğrudan Burrard'a yöneldi. Sisine içine. Yüksek hızda, Kuzey Sahili'ne doğru gidiyor. "1117 Crow's Road'da yaşıyorlar, Main'in dışında."

*Kelimelerin akıldan çıkmayan yankısı boşlukta
asılı kalırken bir anlık sessizlik olur. Kamera tekrar
Dedektif Maeve Havers'a odaklanır.*

Çağrı, Spengler'ların karşı sokağında yaşayan Chloe Cooper adında kırk yaşında bir kadından geldi.

Onu nasıl tespit ettiniz ve yerini belirlediniz?

MAEVE: Cinayet mahallindeki bir tanıktan, vur-kaç olayı sırasında küçük bir köpeği olan bir kadının sahildeki yürüyüş yolunda olduğunu, ancak olay yerinden aceleyle ayrıldığını öğrendik. Mahallede yapılan bir araştırma, Crow's Point'in yerel sakinlerinden Chloe Cooper'ın her gün sabah saat 7:00 sularında küçük ve yaşlı bir köpeği rutin olarak Jerrin Plajı'na ve asfalt yürüyüş yoluna götürdüğünü ortaya çıkardı. Dairesini ziyaret ettik ve sorgusunda isimsiz aramayı yaptığını itiraf etti. Soruşturmamız sırasında Chloe Cooper'ın Jemma Spengler'a karşı parazit bir saplantı geliştirdiği ve her sabah sahilde olduğu ortaya çıktı
-O kader günü de dahil olmak üzere, onu yüzerken izlemek için.

Yani Chloe bir kişi miydi?

MAEVE: Diğer vahşi cinayetlerden sonra kesinlikle çok önemli bir ilgi odağı haline geldi.

Dedektif Maeve Havers duraklar.

Kaçtıktan sonra Cooper için il çapında bir av başlatıldı.

TRINITY OFF CAMERA: Siz ve ortağınız Chloe Cooper'ın daairesini ziyaret ettiğinizde annesiyle tanıştınız mı?

Dedektifin gözleri kısıılır. Bir an sessiz kalır.

İşler burada ilginçleşmeye başladı. Cooper pek de görüldüğü gibi değildi.

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Adam, silecekleri yağmur tufanını uzaklaştırmak için boşuna çabalarken garaj yoluna döner. Garaj kapısının açılmasını beklerken, sahile doğru siren seslerinin yükseldiğini duyar. Seğirerek, kendisini izleyen biri olup olmadığını görmek için yolu tarar. Şok onu çarptı. O kadın üçüncü katın penceresindeydi ve bu kez elindeki dürbünün parıltısını gördü. Jemma haklıydı. Kahretsin. Şimdi de bir sorun mu olacak?

Adam garaja girer, boğazı düğümlenmiştir. Jemma'nın arabasının bıraktığı boş alana bakar ve onun ezilmiş kafatası ile kanlar içindeki bedeninin görüntüsü zihninde canlanır. Yetkililerin onun hasarlı bedenini bulduğunu hayal ederken midesi kasılır. Kimliğini tespit etmelerinin ne kadar süreceğini merak ediyor.

Jemma'nın şamandırası kuru bir çanta görevi görüyor. için tamamen şişirmeden önce genellikle araba anahtarını ve telefonunu hava geçirmez bölmenin içine sokar. Şamandırayı deldiğini biliyor ama şamandıra hâlâ halatla vücuduna bağlı olabilir ve anahtarlarla cep telefonunun hâlâ orada olma ihtimali var. Telefonu şifre korumalı ama anahtarlığı polisleri sahildeki park etmiş arabasına çabucak götürebilir.

Polisin arabayı doğrudan kendisine mi iade edeceğini, yoksa önce olay yeri inceleme ekiplerinin mi kontrol edeceğini merak ediyor. Ama neden yapsınlar ki? Aracını suç mahalli olarak görmeleri için bir neden göremiyor. Onu satacak. Gloria'nın ölü karısının eşyalarını istemeyeceğinden emindir. Adam'ı aniden bir duygu dalgası kaplar ve yüzünü ellerinin arasına alıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlar. Büyük, sümüklü hıçkırıklar vücudunu titretir. Tanrım. Kendini , duygularına hakim olmalıydı. Polis her burada olabilirdi.

Arabasından iner, çantasını çıkarır. Narek'in kayıkhanesinden ayrılmak için acele ederken fermuarını düzgün kapatmamıştı ve dalgıç kıyafeti dışarı taşmıştı. Penceredeki kadını hatırlar, garajdan onun penceresine doğru bakar ve küfreder. Bakış açısına göre, kadın garajı kısmen görebilmektedir. Ve kadın hala orada, onu gözetliyor.

Kim o?

Onun görüş alanından geri çekilir, uzaktan kumandayı doğrultur ve garaj kapısı hızla kapanır. Eve girdiğinde, Boo ve Sweetie ona doğru koşuşturur ve dikkat çekmek için zıplayıp havlarlar. Bir duygu yumağı daha karnına çarpıyor. Köpeklerle bakar. Bunu çok zor karşılayacaklar. Onları yeniden evlendirmesi gerekecek. Belki de onları Jemma kadar şımartacak birini bulabilir.

Çantasını kapının yanına bırakır ve doğruca içki dolabına yönelir. İlk adım, polisler geldiğinde sakin davranabilmek için sinirlerini yatıştırmaktır. Yarım bardak konyak doldurur ve hemen yutar. Bir tane daha doldururken öksürür ve gözleri sulanır. Bunu da içiyor. Cehennem gibi yanıyor, ama şimdiden göğsünden dallanıp damarlarına sızan sıcak bir dostluk duygusu hissediyor. İyi bir ölçü için bir tane daha doldurur.

Bardağı dudaklarına götürürken daha fazla siren sesi duyar. Ana caddeden geliyorlar. Crow's Road'a döndüklerini duyuyor. Sahile doğru feryat ediyorlar. Bir helikopter bulutların üzerinde gümbürdemeye başlar. Gerilim Adam'ın içine doluyor. Onu arıyorlar. Ve cinayet silahı Jet Ski için. Birden Tesla'sının üzerindeki sahte plakaları hatırlar.

Bardağını yere bırakır ve aceleyle garaja geri döner. Beceriksiz parmaklarıyla Idaho plakasını çıkarır ve yerine normal Ontario plakasını takar. Idaho plakalarını dalgıç kıyafetiyle birlikte spor çantasının içine sokar. Çantasını içeri sokarken daha fazla siren sesi duyar. Dinlemek için durur.

Cesedi henüz teşhis edememişlerdir. Öyle mi? Ne kadar sürebileceğini gerçekten bilmiyor. Titremeyi bırakmalı, hazır olmalı. Aynadaki yansımasını yakalar ve

kendisine bakan şeyden rahatsız olur. Altmışlı yaşlarında, terli, griplexionlu bir katil, yaşından çok daha fazla görünüyor.

Kendini toparla, dostum. O polisler kapıyı çaldığında, sakın, soğukkanlı, toparlanmış, tapılan, şüphesiz Dr. Adam Spengler olarak görünmelisin. Her santimiyle ünlü bir cerrah. Ancak onlar size karınızın haberini verdikten sonra klasik şok belirtileri gösterecek, ardından otuz dört yıllık karınızın bir daha eve dönmeyeceğini yavaş yavaş idrak ederken tamamen yıkılmış görüneceksiniz. O öldü. Temelli gitti.

Bir kadeh daha konyağa ihtiyacı olacak. Çantasını yere bırakır, bardağını alır ve ağzına götürürken dışarıdaki arka sokağa bir aracın girdiğini duyar. Gerilir. Durur. Dinliyor. Araba evlerinin önünde durur. Adam hareket edemez. Polis mi? Şimdiden mi? Duş almamış. İçki kokuyor. Onlara dün gece alem yaptığını söylemek zorunda kalacak. Akşamdan kalma olduğunu. Bardağındakinin köpek tüyü olduğunu.

Bir araba kapısı çarpıyor. Yutkunur ve yavaşça dönerek arka kapıya bakar. Yan tarafa doğru uzanan opak pencerenin dışında karanlık bir şekil hareket eder. Kapı şifresinin girilme sesini duyar. Kafası karışır. Ne-

Kapı kolu döner. Kapı açılır. Jemma içeri adım atar. Islak saçlı, çantasını taşıyor.

Viski bardağı parmaklarından kayar ve ayaklarının dibinde kristal parçalara ayrılır.

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Jemma Adam'a bakar. Yüzü terden parlıyor. Çenesi gevşek, gözleri kocaman. Sanki bir hayalet görmüş gibi görünüyor. Adam'ın ayaklarının etrafındaki yerde kırılmış camları ve alkol kokusunu fark eder.

Köpekler yanına geliyor ama Boo ve Sweetie sanki bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi sessiz görünüyorlar. Yavaşça, bir eliyle yüzme malzemelerinin olduğu çantasını yere bırakıyor. Diğer eliyle de arabadan çıkarırken çantasından düşen yüzme şapkasını tutuyor. Adam'ın bakışları kadının elindeki turuncu silikon boneye kilitleniyor. Kendini tezgâha yaslamak için uzanıyor.

"Adam? Ne oldu? Sorun ne? Hastanede bir şey mi oldu?" Dışarıda daha fazla siren yükseliyor ve Crow's Road'dan okyanusa doğru çığlık atıyor. Sisin içinde bir yerlerde bir helikopter gümbürdüyor. Jerrin Plajı'na giden yol polisler tarafından kordon altına alındığı için eve dolambaçlı yoldan gitmek zorunda kaldı. Ambulanslar ve itfaiye araçları da görmüş. O koyda çok büyük bir şey oluyor.

"Neden içiyorsun? Ne haltlar dönüyor?" Kadın adama doğru hamle yapıyor ama adam dehşete kapılmış gibi ondan uzaklaşıyor.

"Adam?"

Aceleyle banyoya gider. Jemma kocasının kustuğunu duyar. Kafası karışmıştır. Dün gece yattıklarında her şey onun kontrolünde gibi görünüyordu. Ve bu sabah -tezgahın üzerindeki notu-olağandışı bir şey değildi. Çok erken saatlerde viziteye çıkmak için sık sık hastaneyi ziyaret eder. Jemma

onu banyoya kadar takip eder. Kapı kapalıdır. İçeride tuvaletin sifonunun çekildiğini ve muslukların akmaya başladığını duyar.

Banyo kapısını çalıyor. "Adam? İyi misin?"

"Tamam," diye sesleniyor. "Bana bir saniye ver. Dün gece çok içtim."

Jemma kaşlarını çatı. Birlikte kokteyl içmişler, ardından iki şişe şarap içmişler, Adam da muhtemelen Gloria'yı ve çocuklarını terk ettiği için duyduğu pişmanlığı gidermek için hepsini bir kadeh konyakla tamamlamıştı. Ama alkol tüketimi *bu* tür bir akşamdan kalmaya yol açmamalıydı, değil mi?

Jemma yüzme takımını almak için koridora döner. Mayosunu durulaması gerekmektedir. Çantasına uzanırken kapının yanında Adam'ın spor çantasını fark eder. Fermuarı açıktır ve içinde ıslak bir giysinin üstünde iki kırmızı, beyaz ve mavi araba plakası vardır. Kaşlarını çatır, çömelir ve plakaları inceler. Bunlar onun Idaho plakaları. Orada yaptıkları bir beyaz su rafting gezisinin anısına almış. Jemma dalgıç kıyafetine dokunuyor. Islak. Dalgıç kıyafetini kenara çeker ve Adam'ın yüzme gözlükleriyle birlikte neopren bir başlık, eldivenler ve patikler bulur. Hepsi ıslaktı. Nabızı hızlanır. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Garaja girer ve eski plakaların sergilendiği yerde bir boşluk görür. Muhtemelen Idaho plakalarının asılı olduğu yer orasıdır. Jemma Tesla'sına döner. Ontario plakaları hâlâ aracın üzerindedir. Bu gerçekler üzerinde kafa yorarak ağzını ovuşturur. Evin üzerindeki helikopterin sesini tekrar duyar. Rotorların gümbürtüsü binanın içinde titreşiyor. Büyük bir helikopter, askeri bir helikopter gibi.

Jemma oturma odasına tekrar girdiğinde Adam çömelmiş, kırılan camları ve dökülen içkileri temizlemektedir. Ona bakmıyor.

"Adam?"

Elleri hareketsiz kalır. Yavaşça nefes alıyor, sonra ayağa kalkıyor ve ona bakıyor.

"Üzgünüm, Jem. Benim için çok zor oldu. Biliyorsun, ayrılmak ..." Sesi çatlıyor.

Sadece ona bakıyor.

Boğazını temizliyor. "Uyuyamadım, bu yüzden kalktım ve gece biraz daha içtim."

"Bu sabah hastaları görmeye *sarhoşken* mi gittiniz?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Sadece dışarı çıkıp biraz hava almam gerekiyordu."

"Ben ayrıldığımda arabanız yerinde yoktu, bu alkollü araç kullandığınız anlamına mı geliyor?"

"Sadece birkaç blok ötede. Ve o sırada kendimi oldukça iyi hissediyordum. Eve geldiğimde titremeye başladım, o yüzden"-omuz silkti-"köpek tüyü . İçeri girip beni öyle görmeni beklemiyordum. Sabah sabah içiyordum. Korktum."

Tekrar spor çantasına bakıyor. "Yüzdükten sonra eve hep bu saatlerde gelirim."

"Sadece sağlıklı düşünemiyorum." Mutfığa gider, çöp kutusunun bulunduğu kapıyı açar ve faraştan aldığı parçalanmış kristal parçalarını kutuya atar. Faraşı ve fırçayı lavabonun altındaki dolaba yerleştiriyor. "Ben duş alacağım." Boğazını temizliyor; sonra sanki bir kez daha düşünmüş gibi onun bakışlarıyla karşılaşılıyor. "İyi olacağım, Jem. Yüzmen nasıldı?"

Sinir Jemma'nın içinde çatırdıyor. "*Senin* için zor oldu mu? İhanetinin derinliğini öğrendiğimden beri neler hissettiğimi bir düşün Adam. Yüzmek iyiydi. Şanslı pembe şapkamı bulamadığım için geç kalmıştım. Başka bir tane kullanmak zorunda kaldım. Ve bu sabah gelgit o kadar fazlaydı ki Crow's Point'in doğusundaki daha küçük koyda yüzmeye karar verdim. Böylece Burrard'a kadar gitmek zorunda kalmayacaktım. Özellikle böyle havalarda kıyıya daha yakın kalmayı tercih ederim." Duraksıyor. "Tüm o sirenleri duydun mu? Ve şu helikopteri? Jerrin Körfezi'nde büyük bir polis olayı var. Muhtemelen başka bir yüzme rotası seçtiğim için şanslıyım."

Solgunlaşıyor ve sanki tekrar kusacakmış gibi görünüyor. "Evet. Neler olduğunu merak ediyorum. Benden önce duş almak ister misin? Birkaç gün sonra Instagram'da canlı yayının olduğunu biliyorum."

"Evet. Belki diğer duşlardan birini kullanabilirsin?"

"Tabii." Adam hemen geçide doğru yönelir. "Adam?" diye seslenir arkasından.

"Ne?"

"Bu sabah yüzdün mü?"

Bir an sessizlik hakim olur. Yüzünü ona dönmüyor. "Sadece arabayla gezmeye çıktım. Dediğim gibi."

"Kapının yanındaki dalgıç kıyafeti ve araba plakaları da neyin nesi?" Bir sessizlik daha.

"Son açık su yüzüşümden sonra ekipmanlarımı durulamayı unuttum. Bagajımda duruyordu. Almaya gittiğimde iki tabağın duvardan düştüğünü gördüm. Onları yeniden asmam gerek. Gelirken onları aldım."

Kocasının koridorda gözden kayboluşunu izlerken içinde karanlık bir huzursuzluk tohumu yeşeriyor. Saatinden gelen bir bip sesi onu yerinden sıçratır ve görüşmesinin yirmi dakika içinde başlayacağını fark eder.

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Adam misafir yatak odasında kapıyı kapatır ve televizyonu açar. Yerel haber kanalını bulur ve sesi kısık tutarak üst kattaki banyoda duşun açıldığını duyunca rahatlar.

Görüntü stüdyodaki sunucu masasından Jerrin Plajı'nda yağmur altında duran kahverengi saçlı bir muhabire geçerken ekrana sabitleniyor.

"Polis, yediden hemen sonra Jerrin Körfezi'nde bir kadın yüzücünün Jet Ski'nin çarpıp kaçması sonucu öldüğünü doğruladı. bu sabah. Ancak şu anda kimliğinin tespit edilip edilmediği konusunda bir açıklama yapılmadı. Bir tanığa göre pembe bir bone takıyordu ve kireç yeşili bir yüzme şamandırasıyla yüzüyordu."

Adam'ın görüşü bulanıklaşır. Tekrar titremeye başlar ama kendini izlemeye devam etmeye zorlar.

"Tanığa göre Jet Ski olay yerinden kaçtı ve sisin içinde kuzeye yöneldi." Yağmurluklu muhabir arkasındaki sisli okyanusu işaret ediyor. "Polis, herhangi bir bilgiye sahip olan herkesten - hiçbir ayrıntı çok küçük sayılmayacaktır - lütfen ekranın altındaki ihbar hattını aramalarını istiyor. Bu arada, büyük bir arama-"

Adam televizyonu kapatır. Kendi terinin kokusunu alabiliyor - korkuyla birlikte gelen keskin bir koku. Bir an için misafir yatağının kenarına çöküyor ve boş ekrana bakıyor. Zihninde Jemma'nın elinde tuttuğu turuncu yüzme şapkasını görür.

Şanslı pembe şapkamı bulamadım. Başka bir tane kullanmak zorunda kaldım. Bu sabah gelgit o kadar fazlaydı ki Crow's Point'in doğusundaki daha küçük koyda yüzmeye karar verdim.

Adam yüzünü ellerinin arasına alır. Zihninde pembe şapkalı yüzücünün sisin içinde ilerlediğini görür. Ona çarpma anısı kemiklerinde yankılanıyor. Kızın elinin sudan çıktığını ve yardım istediğini görür. Gözleri yaşlarla dolar.

Başka birini öldürdü. O bir cerrah, bir hayat kurtarıcı, yanlış kadını, masum bir kadını öldürdü. Soğukkanlılıkla.

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Jemma duşunu almış, saçlarına fön çekmiş ve dar kot pantolonunun üzerine yumuşak lavanta rengi bir kazak giymiştir. Şu anda yeni stüdyosunda monitörünün önünde halka ışığı ve mikrofonuyla birlikte duruyor, yanında bir fincan taze demlenmiş kahve bir not defteri var. Köpekleri masasının altındaki yataklarında kıvrılmış yatıyor.

Röportaj linkine tıklamak için faresini hareket ettirdiğinde bulutların arasında bir yerlerde büyük helikopterin gümbürtüsünü duyuyor. Zihni eve dönerken geçtiği puslu, yağmurlu sahneye geri dönerken huzursuzluk daha da derinlere gömülüyor - polisler Jerrin Plajı'na barikat kuruyor ve trafiği yönlendiriyor. Ambulanslar ve itfaiye araçları. Ne olduğunu merak ediyor. Bağlantının yüklenmesini beklerken, düşünceleri Adam'a geri döner. Onu sabahın erken saatlerinde sarhoş, titrek ve hasta görmek daha önce tanık olduğu bir şey değildi. Ama daha önce hiç sevdiğini söylediği bir fahişeden ayrılmak zorunda kalmamıştı.

Jemma'nın aklına başka bir düşünce gelir. Bu sabah gizlice Gloria'yı görmeye mi gitti? Dalgıç kıyafeti ve Idaho tabakları hakkında yalan mı söylüyordu? *Birbirine* uyan *iki* plaka duvardan nasıl düşmüş olabilirdi?

"Hey, Jemma!"

Bir tutam sarı buklenin altında parlak kırmızı rujlu neşeli bir yüz monitöründen gülümserken sıcıyor. Charlene. Brisbane'de yaşayan Avustralyalı bir sağlıklı yaşam gurusu ve Instagram fenomeni olan Charlene, dünya çapında bir takipçi kitlesine sahip, özellikle *de belli bir yaşa gelmiş, zarif ve kabullenici bir şekilde yaşlanmak ve yaşlı kadınlarla ilgili ataerkil anlatıyı* yıkmak isteyen *oluşuyor*.

"Charlene-"

"Tanrım, seni tek parça halinde gördüğüme çok sevindim. Bir an için endişelendim," diyor Avustralya aksanıyla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu sabahki haberler-Jerrin Bay. Jet Ski vur-kaç olayı mı? Az önce Vancouver'da yaşayan bir arkadaşımınla konuştum ve bana olaydan bahsetti. Bir an için ölen yüzücünün sen olduğunu düşündüm - görünüşe göre bana yüzmeyi sevdiğini söylediğin sırada Jerrin'de yüzüyormuş, pembe bir şapka takıyormuş ve kireç yeşili bir şamandırayla yüzüyormuş. Yani, piyasada üç farklı renkte dostluk şamandırası olduğunu biliyorum, ama son paylaşımlarınızda dalgıç kıyafeti giydiğinizi, pembe bir şapka taktığınızı ve kireç yeşili bir şamandıranız olduğunu gördüm. Bu yüzden bir an panikledim. Tanrıya şükür iyisin."

Jemma, Charlene'in kırmızı dudaklarına bakar. Helikopterin sesi beynine hücum eder. Dışarıdaki verandada yağmur davulları. Kulaklarında kan çınlıyor. Yutkunmaya çalışır, sonra boğazını temizler.

"Tam olarak ne oldu?" "Bilmiyor musun?"

"Hayır. Eve yeni geldim..." Sözleri dudaklarında can verdi.

"Bana bak, burada Queensland'sana dünyanın öbür ucunda kendi arka bahçende neler olduğunu anlatıyorum." Gülüyor ama Jemma'nın yüzündeki ifadeyi okuyunca yüz hatları ciddileşiyor. "Görünüşe göre bir adam - görgü tanıkları bunun bir adam olduğunu düşünüyor - dalgıç kıyafeti ve kapüşonuyla bir Jet Ski'yi yüzücünün üzerine sürmüş, sonra da sise doğru kaçmış."

Jemma zihninde Adam'ın dalgıç kıyafetini ve kapüşonunu, çantasındaki kırmızı, beyaz ve mavi plakaları görür. Şok edici görünüşünü. İçmesi, titremesi. Az önce bir hayalet görmüş gibiydi.

"Başlamaya hazır mısın?" Charlene soruyor.

"Jet Ski'yi ve sürücüsünü buldular mı?"

"Son duyduğuma göre Sahil Güvenlik ve deniz birimleri hâlâ arama yapıyormuş."

Nabızı başlar.

Hayır. Saçma. Mümkün değil, mi?

Ona bir ultiatom verdi. Geçmişte işlediği suçları ifşa etmekle tehdit etti, bu da özgürlüğüne olmasa bile tıp lisansına yüzde 100 mal olacaktı. Ya Adam Gloria'dan ayrılmasaydı?

Hayır. Metresini ve oğlunu elinde tutmak için onu *öldürmeye* çalışmasına imkan yoktu. Yapar mıydı? Ama Jemma'nın Jerrin Körfezi'nde yüzüyor olması gerekiyordu. O saatte. Pembe bir şapkayla. Kapıdan içeri girdiğinde Adam'ın elindeki turuncu şapkaya nasıl odaklandığını gördü.

"Kimdi o?" Jemma Charlene'e sorar. "Ölen yüzücü mü?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden *senin* için endişelendim. Dinle, geç kalıyoruz. Atlamaya hazır mısın?"

Jemma yutkunur, başını sallar. Ama zihni karanlık yerlere gömülmüştür ve midesinin çukurundaki o garip, ifade edilemeyen his büyümektedir. Çıplak pencerelerinden, yağmurun içinden, metal çit çitlerinin arasından, sıradan kahverengi bir sedanın sanki bir adres arıyormuş gibi yavaşça çitlerinin yanından geçtiğini görüyor. İçinde iki kişi var.

Charlene Avustralya aksanıyla neşeyle şöyle diyor: "Ve bugün, dünyanın dört bir yanındaki dinleyicilerimiz için - saat farkını *sormayın* bile - konuğumuz Jemma Jayne Spengler'ı ağırlama ayrıcalığına sahibiz. Seni ağırlamak güzel, Jemma. *Be Your Best'e* hoş geldiniz."

Jemma omurgasını düzeltir, başını kaldırır ve en iyi çene açısını sunmak ve yaşlanan boğazını daha az göstermek için boynunu uzatır. "Burada olmak benim için bir zevk, Charlene. Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Kapı zilinın çaldığını ve ardından yüksek sesle vurulduğunu duyar. Köpekleri kapıya doğru koşarken çılgınca havlamaya başlar.

Kapı zili tekrar çalıyor. Daha fazla vurma sesi. Daha yüksek. Birisi bağırmaya başlar.

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Adam duşta durur ve sanki gözeneklerinden kömür katranı gibi sızan hastalıklı, pis, çirkin, siyah kötülüğü kazıyıp atacakmış gibi cildini üst üste üçüncü kez kırmızıya boyar ve keseler. Saçındaki şampuanı durularken, ayaklarının dibinde köpükler birikirken, bir şey duyuyor - bir ses? Alt kattan mı? Durdu, dinledi, tekrar duydu. Çabucak suyu kapattı. Sesi daha net duyuyor; gürültü ve kapı zili. Kalbi boğazına kaçır. Panik beynini kırbaçlıyor. Böyle bir zaman diliminde kapısına birinin gelmesi için hiçbir neden yoktur. Var mıydı?

Banyo kapısının arkasındaki kancadan bir bornoz alır, kollarını kolların içine sokar ve gürültü daha yüksek sesle devam ederken beline sabitler. Birinin bağırdığını duyuyor. Banyodan çıkar, yatak odasının penceresinden sokağa bakar. Garaj yolunun karşısına kahverengi bir sedan park etmiştir. Tekrar vurma sesi duyuyor.

Aceleyle merdivenlerden inerken bir adamın seslendiğini duyar: "Adam Spengler, polis konuşuyor. Kapıyı açar mısınız lütfen?"

Merdivenlerde donup kalır. Ne yapmalıydı? Diğer kapıdan mı kaçmalı? Vücudunun her molekülü bunu yapmak için bağırsa da - kaçmak- bunun aptalca olacağını da biliyor. Suçlu gibi görünecektir. Her şey biterdi.

"Adam Spengler? Kapıyı açar mısınız lütfen?"

Yutkunur, temkinli bir şekilde merdivenlerden iner ve çıplak ayaklarıyla arka kapıya doğru ilerler. Kapıyı açtı.

Dışarıda iki kişi durmaktadır. Uzun boylu, çok zayıf, beyaz-sarı saçları küt kesilmiş bir adam ve blazer ceket giymiş, gümüş kahverengi saçları olan tıknaz bir kadın. Adam daha fazlasını algılamaktan aciz

bundan daha fazla. Semptomlarının farkına varır - savaş ya da kaç modunun pençesindedir, amigdalası mantığı geçersiz kılmak için savaşmaktadır. Kapı kolunu sıkıca kavrayıp kendini destekliyor.

"Adam Spengler?" diye sorar kadın.

"Kim bilmek istiyor?" Kadının yüzünden uzun boylu adamın yüzüne bakıyor. Yüz hatları acımasız çizgilerle belirlenmiş. Gözleri ciddi.

Kadın, "Ben Vancouver Polis Departmanı'nın Büyük Suçlar Birimi'nden Dedektif Maeve Havers" diyor. Ona kimliğini gösteriyor. "Bu da ortağım Axel Pederson."

Dudağının üst kısmından ter akıyor. Yutkunmaya çalışır. "Ben Dr. Spengler. Dr. Spengler. Sizin için ne yapabilirim, memur beyler?"

"İçeri girebilir miyiz?"

Kapıyı daha sıkı tutuyor, daha yakına çekiyor. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Bu sabah Jerrin Bay'de meydana gelen bir olayı araştırıyoruz. Mahalledeki herkesi tarıyor ve herkese birkaç soru soruyoruz."

"Bu sabah körfezin yakınına bile gitmedim." "Eşiniz evde mi, efendim?" Dedektif Pederson soruyor.

Bilmelerine imkan yok, değil mi? Bu kadar çabuk nasıl bana kadar izini sürebilirler? Bir karım olduğunu nereden biliyorlar? Adımı nereden biliyorlar? Crow's Point'teki her kapıyı çalıyor, her sakine ismiyle hitap ediyor olamazlar, değil mi?

"Efendim?"

"Ben-ah, evet, karım stüdyosunda. Çalışıyor."

"Onunla konuşmak istiyoruz, lütfen," diyor Dedektif Havers. "Şu anda canlı bir sosyal medya röportajının ortasında."

"Bekleyebiliriz. Belki içeride?" diyor Dedektif Pederson.

Panik göğsüne bir balta gibi saplanır. Adam aklından hızla olası senaryoları geçirir: Ya evinin içinde suçlayıcı bir şey görürlerse? Duştan önce Jemma stüdyosuna giderken o da ıslak elbisesini, kapüşonunu ve eldivenlerini kuruması için garaja astı. Ayrıca tüm eski plaka koleksiyonunu duvardan indirdi, tüm plakaları kutuladı ve

kutuları arabasının arkasına koyarak çöpe gitmeyi beklemeye başladı. Omzunun üzerinden hızlı ve kaçamak bir bakış attı.

Neyse ki garaja açılan kapı kapalıdır. İsteksizce geri adım atar ve büyük suçlar dedektiflerinin evine girmesine izin verir. Yanından geçerken, duşta keselenmesine rağmen gözeneklerinden yayılan içki kokusunu alabildiklerinden emindir.

Dedektifler açık planlı yaşam alanının ortasında duruyorlar, hantal paltoları ve kumsalın her tarafını arşınladıkları belli olan ağır botlarıyla yersizler. Kadının bakışları Adam'ın evinin içini tarıyor, gözleri boncuk gibi, karanlık ve aç, tıpkı evinin küçük ayrıntıları arasında av arayan bir yırtıcı kuşun gözleri gibi. Adam ise Adam'ı izliyor.

Adam ağzını ovuşturur. "Ne kadar bilmiyorum. Biraz zaman alabilir."

"Zamanımız var," diyor adam.

"Beni duştan çıkardın. Duş almakla meşguldüm." Adam kendini tekrarladığı için sessizce küfreder.

Sen dünya çapında bir onkoloji cerrahısın. Sana saygı duyuluyor, tapılıyor. Bu kamu görevlileri seni örnek . Kendin gibi davran dostum.

"Gidip üstünüzü değiştirmekte özgürsünüz," diyor adam. "Biz burada bekleyebiliriz."

"Seninle beklemeyi tercih ederim," diyor.

"kullanabilir miyim?" diye sorar kadın.

Adam'ın alarm zilleri çalmaya başlar. Olayı biliyor. Televizyonda bir polisin tuvaleti ziyaret etmek istemesinin, arama izni olmadan birinin evini gözetlemenin yolu olduğunu anlayacak kadar çok polis dizisi izlemiştir. Ama reddedemez de. Günahkâr gibi suçlu görünür.

Kadın adamın yüzüne bakıyor, gözlerini kırpmadan bir cevap bekliyor. "Elbette," diyor. "Koridorun sonunda." Çenesini sallayarak geçidin yönü.

Ortağı tuvalete giderken Dedektif Pederson "Oturabilir miyim?" diye sorar.

"Tam bir kahvaltılık da isteyecek misin?" Adam alay ediyor. "Bir kahveye hayır demezdim."

Korku, endişe ve suçluluk kokteyline öfke de eklenince Adam'ın kanı daha da sertleşir. Ama kendini geri çeker. Kendisini ömür boyu hapse atma yetkisine sahip insanları kışkırtmak ona hizmet etmeyecektir. Bir pislik gibi davranmak da onların şüphelerini uyandırabilir. Düşünceleri Jemma'ya döner ve içinden başka bir tür dehşet geçer. Yüzücünün vur-kaç olayından henüz haberi yoktur. Ağzı kuruyor. Eğer Jemma bu polislerden ölümü öğrenir ve ondan şüphelenmeye başlarsa-

Stüdyosuna giden kapı açılır ve Jemma içeri girer. Yüzü bembeyazdır. Adam gerilir.

"Oh." Jemma olduğu yerde durur. Bakışları Adam'dan kanepede oturan Dedektif Pederson'a, oradan da o anda banyoya giden koridorda beliren Dedektif Havers'a kayar. Jemma kaşlarını çatar. "Neler oluyor?"

"Ben Dedektif Maeve Havers," diyor kadın Jemma'ya.

"Dedektif Axel Pederson," diyor koltuklarında oturan ve hâlâ paltosunu giyen sıksa adam.

Jemma Adam'la bir kez daha bakışıyor. "Neden buradalar?"

"Bu memurlar bu sabah Jerrin Bay'de meydana gelen ölümcül bir olayı soruşturuyorlar."

Jemma'nın bakışları polislerin arasında gidip geliyor. "Az önce arkadaşşımdan duydum, bir yüzücüye olay yerinden kaçan bir Jet Ski çarpmış. Görünüşe göre tüm haberlerde var. Bu sabah başka bir koyda, Betty's Cove'da yüzüyordum ve eve dönerken yolun kordon altına alındığını gördüm ama o sırada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Dedektif Havers şöyle diyor: "Çevrede görgü tanığı ya da hem kurbanın kimliğini tespit etmede hem de kişisel deniz taşıtının sürücüsünü bulmada yardımcı olabilecek başka bilgiler arıyoruz."

Jemma yutkunur. Bakışları Adam'ın kileri bulur. Adam aniden nefes alamaz ve kalbi kaburgalarına öyle sert çarpar ki bayılacağından korkar. Jemma'nın bakışlarını kırar ve polislere şöyle der: "Yani hâlâ Jet Ski sürücüsünü mü arıyorsunuz? Yüzücünün kim olduğunu bilmiyor musunuz?"

Polisler sessiz kalır. İkisini de izliyorlar.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyor Jemma, otururken. "Buraya taşındığımızdan beri her gün Jerrin Koyu'nda yüzüyorum. Bugün ilk kez başka bir yerde yüzdüm. Ben de olabilirdim." Dedektif Havers'a döner. "Kim olduğunu, kimin öldürüldüğünü bilmiyor musunuz?"

Dedektif Havers, "Dediğim gibi, hâlâ kurbanın kimliğini tespit etmeye çalışıyoruz, Bayan Spengler," diyor. "Yardım edebileceğinizi umuyoruz." Başparmağını koridora doğru salladı. "Duvarınızdaki fotoğraflardan açık su yüzücüsü olduğunuzu gördüm. Jerrin Körfezi'ni düzenli olarak yüzerek geçtiğinizi söylediğinize göre, bu sabah orada başka kimlerin yüzmüş olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Belki başka bir yüzme arkadaşınız ya da tanıdığınız bir meraklı?"

"Hayır. Özür dilerim. Bu mahallede oldukça yeniyiz. Yerel açık su yüzme derneğine katıldım ama henüz herhangi bir buluşmaya katılmadım. Onlarla iletişime geçmeyi denediniz mi?"

"Meslektaşlarımız her açıdan çalışıyorlar."

Pederson, "Jet Ski'niz var mı?" diye sorar.

"Hayır," diyor Jemma.

Polisler Adam'a bakar.

Adam başını sallar.

"Kişisel deniz taşıtı olan birini tanıyor musunuz?" Pederson cebinden küçük bir not defteri ve kalem çıkararak şöyle diyor.

"Karımın dediği gibi, şehirde gerçekten yeniyiz, o yüzden hayır." Adam zihninde Narek'in kayıkhanesinin içini görür. Kendi kendine, söylediklerine dikkat ettiği sürece polisleri oraya götürecek hiçbir şey olmadığını söyler.

"Crow's Point'e ne zaman taşındınız?" diye soruyor Havers.

Jemma diyor ki, "Ayın on dördünde geldim. Adam benden iki gün önce buradaydı. Yani sadece iki haftadan biraz fazla oldu."

Pederson defterine bir not düşmüş. "Jet ski bağlayan ya da kiralayan herhangi bir yerel marinaya ya da yat kulübüne üye oldunuz mu?"

"Hayır," diyor Adam. "Bunu neden soruyorsun?"

"Ama Jet Ski kullanmayı biliyorsun." Havers ifadesini Adam'a yöneltiyor.

"Bunu sana söyleten nedir?"

Başını koridora doğru eğiyor. "Duvardaki tatil fotoğrafları."

Adam içten içe lanetledi. Onun tuvaleti kullanmasına asla izin vermemesi gerektiğini biliyordu.

"O Karayipler'deydi," diyor Jemma hemen. "Belki dört ya da beş yıl önceydi." Jemma ayağa kalkıyor ve Adam'ın yanına geliyor. Elini Adam'ın elinin içine sokar ve parmaklarını Adam'ın parmaklarının arasında sıkıca kıvrır. "Bu haber beni gerçekten yıktı." Adam'a bakar. "Yani, pembe şapkalı olan kesinlikle ben olabilirdim. Ölü yüzücüyle aynı kireç yeşili şamandıra bende de var. Tanrı'nın lütfuyla bu sabah kıyıya daha yakın olan küçük koyda yüzmemi öneren Adam'dı." Adam, karısının kendisini savunmak için söylediği şaşırtıcı yalan karşısında gerilir. "Bu sisli havada daha güvenli olacağını düşündü." Kadının Adam'ın elini tutuşu sanki bir uyarı gibi sıkılaşıyor. "Kocam kahve hazırlamak için evde kaldı. Dün gece ikimiz de içkiyi fazla kaçırdık - bir tür yıldönümü kutluyoruz. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, Adam bu sabah köpeğin tüylerini kovaladı."

Dedektif Havers onlara bakarken yavaşça başını sallar. Pederson, "Yıldönümü neydi?" diye sorar.

"Hayatımızda yepyeni bir dönemin başlangıcı. Evliliğimize yenilenmiş bir bağlılık, değil mi aşkım?" Adam'ın gözlerinin içine bakar. Adam'ın elini mengene gibi kavramış.

Hasta olacakmış gibi hissediyor. Çünkü tam da o anda Jemma'nın onu öldürmeye çalışmış olabileceğini düşündüğünü fark eder ve onun yerine masum bir kadını öldürdüğü kafasına dank eder.

Canını tekrar almaya kalkışabileceği korkusuyla ondan kaçmak yerine şimdi korumasının tek bir nedeni olabilir. Artık onu kontrol etmek için en büyük silaha sahip olduğuna inanıyor. Onun suçluluğu. Cinayet için.

"Değil mi tatlım?" diye soruyor. Küçük bir homurtu çıkarmayı başarıyor.

"Başka bir şey var mı memur beyler?" Jemma polislere sorar. Havers, "Şimdilik değil, teşekkürler" diyor. "İşte kartım, eğer yardımcı olabilecek bir şey düşün." Jemma'ya uzatır. O da alır. Pederson ayağa kalkar ve Adam ikisine de çıkışı gösterir.

Kapıda durmuş, gidişlerini izliyor. Ama onu şaşırtan, plakasız araçlarına binmemeleridir. Sokağın diğer tarafındaki binaya doğru yürümeye başlarlar.

Dedektif Pederson ona bakar. Adam hızla, sessizce kapıyı kapatır. Ama biliyordu - sadece biliyordu - penceredeki dürbünlü kadınla konuşmak için sokağın karşısındaki binanın üçüncü katına çıkıyorlardı.

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Chloe sarhoş.

Jemma'nın sudaki korkunç ölümüne tanık olduktan sonra polise isimsiz çağrı yaptıktan sonra votkayı sert bir şekilde içti. Denizkızı tanrıçası öldü. Kötü adamının ellerinde. Chloe cinayetin korkunçluğu karşısında şaşkına dönmüştür. Bu cinayet ruhunu bıçaklıyor, çocukluğunun güvenlik kalbini deliyor, onu her zaman rahatlatan ve dile getirilmemiş çirkinlikler karşısında güvende olmasını sağlayan denizkızı masalı gerçek hayatta, gerçek zamanda, kendi gözleriyle izlerken paramparça oluyor.

Sırtını pencerenin altındaki duvara dayamış, yerde, rahatlatıcı tıslama ve gürültüsüyle oksijen kompresörünün yanında yatıyor. Brodie kucağına sürünerek oturdu. Chloe saf votkadan bir yudum daha alıyor ve onun sıırım gibi postunu okşuyor. En azından Brodie'si ve içkisi vardı ve kendini kutsanmış bir şekilde uyuşmuş hissetmeye başlamıştı. Nihayet.

Gözlerini kısarak, ayakları deniz kenarındaki kayalıklara sıkışmış bir kadını resmettiği birkaç tablodan birine bakıyor. Soğuk bir depresyon yumağı karnına çöküyor. O kadın sonsuza dek kayaya hapsolacak, kabaran denizin özgürlüğüne giremeyecek, ayaklarının dibindeki granitte mühürlenmiş değerli altın damarlarına sonsuza dek ulaşamayacaktı - asla gerçekleşmeyecek zenginlik ve vaatlerle dolu. Chloe, Jemma'nın ölümünün neden dünyasının sonu gibi hissettirdiğinden emin değildir. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da polis ihbar hattını aradığından beri bir daha Gloom House'un penceresinden dışarı bakamadığıdır. O zavallı küçük köpeklerin o beton canavarın içinde, o korkunç adamla baş başa kaldığı düşüncesine katlanamıyor.

Annesi üstündeki yatakta kıpırdanıyor. "Chloe? Neredesin? Seni göremiyorum."

"."

"Nerede? Ne oldu? var?"

"Ben iyiyim. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." Ama olmayacağını biliyor. Bu şekilde devam edemez. Bardağındaki son votkayı da yutuyor ve votka boğazından aşağı inerken gözleri yanıyor. Alkolün etkisiyle öksürüyor ve midesi bulanıyor ama yine de şişeye uzanıyor ve bardağına özensizce biraz daha doldurup kalçasına sıçratıyor.

Bardağı dudaklarına götürürken, kapısının sert bir şekilde vurulduğunu duyar. Sarsılır, sonra durur. Bakışları yavaşça kapıya doğru kayar. Gözlerini kısıyor ve başını eğiyor. Tekrar vurma sesi duydu. Kafa karışıklığı Chloe'nin beynini çalkalıyor. Bettina mı? Diğer bakıcılardan biri mi? Neden kilit kutusundaki anahtarı kullanmıyorlar?

Bugün günlerden ne?

Odaklanmamış bakışlarını hastane yatağına doğru çevirir. Annesi hiç kıpırdamamıştı. Gürültüyü duymuyor gibiydi - yatak yığınının altında uyumaya devam etmişti. Chloe sağır Brodie'yi kucağından itti ve dört ayak üzerine kalktı. Elleri ve dizleri üzerinde dengede durmaya, odanın dönmesini engellemeye çalışıyor. Bir sandalyeye uzandı. Denge için onu tutarak kendini ayağa kaldırdı, yalpaladı.

"Chloe, kapıda biri var," diye mırıldanıyor annesi.

"Anladım anne." Bakışlarını kapıya sabitliyor ve kapıya doğru ilerliyor. Kapıya ulaşır, elini tokmağa koyar ve duraklar. Tanrım, kendini çok kötü hissediyor. Yüzücünün ölümü bir rüya mıydı? Ama bunun bir kurgu olmasını dilerken bile, zihninde tekrar oynandığını görüyor. Bir döngü içinde. Tekrar ve tekrar. Jet Ski U dönüşü yapıyor, geri geliyor, daha hızlı. Vücudundaki gümbürtü sesini hissediyor. Bu oldu. Gerçektir.

Yine yüksek sesle kapı çalınıyor. "Chloe Cooper? Evde misin? Kapıyı açar mısın lütfen?"

Korku baş gösterir. Bakıcılardan biri değil. Sesi tanımıyor.

"Chloe Cooper? Ben polisim. Kapıyı açar mısınız lütfen?"
Chloe paniğe kapılır ve ne yapacağını bilemez.

"Chloe Cooper? Bu sabah gördüklerin hakkında seninle konuşmak istiyoruz. Bize yardım edebileceğini düşünüyoruz. Lütfen kapıyı aç."

Yavaşça, şurup gibi, beyni bunu tersine çevirir. Bir şekilde onu buldular. Gördüğünü biliyorlar. Belki de onları içeri almalı, onlara Dr. Spengler'dan bahsetmeli ki onu götürüp kilitlesinler ve anahtarı atsınlar. Sürgüyü geri kaydırır, kapının kilidini açar, bir aralık açar. Ve gözlerini kırıştırır.

"Chloe Cooper?" diye soruyor blazer ceketli bir kadın. Uzun sıska bir adam onun yanında duruyor.

Chloe başını sallıyor.

"Ben Dedektif Maeve Havers, bu da ortağım Axel Pederson. GVPD Büyük Suçlar Birimi'nden geliyoruz. İçeri girebilir miyiz lütfen?"

Gördün mü Chloe? Sana ne demiştim? O aramayı yaptığın güne pişman olacağını. Seni aptal küçük bücür, kimliğinin gizli kalacağına nasıl inanabildin? Cidden, şimdi onlara ne söyleyeceksin? Sapık olduğunu mu? Bir hafiye? Evlerine girebildiğini mi? Ayrıntılı olarak fotoğrafladığını ve cebine sahte kanıt koyduğunu mu? Bak şimdi ne oldu. O öldü. Öldü, öldü, . Bu senin hatan.

"Annem ziyaretçileri sevmez. Kendisi hasta. Ziyaretçi gelmesi onun için iyi değil." Brodie onun desteğe ihtiyacı olduğunu hissederek ayağa kalktı. Chloe onu kaldırır ve yana doğru tökezler. Kapıya tutunarak dengesini yeniden sağladı.

Kadın polis Brodie'ye şöyle bir baktı ve "Mahalledeki insanlar sizi, Bayan Cooper, bu sabah Jerrin Bay'deki olay yerinden ayrılan köpek gezdiricisi ve tanık olarak teşhis etti. İhbar hattımızı isimsiz olarak arayanın siz olduğunuza inanıyoruz ve tanık olduklarınız hakkında sizinle konuşmamız gerekiyor. İçeri girebilir miyiz?"

"Ben yanlış bir şey yapmadım." Sesi titriyor.

"Buraya sizin için gelmedik, Bayan Cooper. Sadece ne gördüğünüzü bilmek istiyoruz."

Kararsızlık, çatışma, Chloe'yi sarsar.

"Jet Ski'yi bize tarif edebilirsiniz, o kötü adamı bulup yakalama ve hapse atma şansımız artar Bayan Cooper. Ve bence siz de bunu istiyorsunuz. Bence aramayı bu yüzden yaptınız."

Chloe bunu istiyor. Başını sallar ve kapıyı tamamen açar. İki iri polis memuru onun küçücük dairesine giriyor ve ev onların etrafında küçülüyor.

Duvarlardaki resimlerine bakıyorlar. Dairesinin dağınıklığını, yerde uğuldayan oksijen kompresörünün yanında duran votka şişesini ve yarısı boş bardağı görüyorlar. Bakışlarını hastane yatağındaki annesine çevirirler.

Chloe korkmuş hissediyor. Hemen gitmelerini istiyor ve ağzından kaçırıyor: "O olduğunu biliyorum. Dr. Adam Spengler. Gloria adında bir kadınla ilişkisi varmış, küçük bir oğulları varmış ve karısından kurtulup onunla birlikte olmak istemiş, bu yüzden de onu öldürmüştü. Bu sabah arabasını sahte Idaho plakasıyla dönerken gördüm. Çantasındaki ıslak giysiyi gördüm." Titreyerek pencereyi işaret ediyor. "Dışarıda, köşedeki evlerini görebilirsiniz. Her şeyi görebilirsin. Annemin kuş gözlem gözlüklerini kullanıyorum."

Kadın polis Chloe'ye bakıyor. Sessizlik dairesini dolduruyor, kalın, ağır ve titreşimli.

"Mesele şu ki Bayan Cooper," dedi polis yavaşça, sessizce, gözlerini Chloe'ye dikerek, "bu sabah ölümcül şekilde çarpan yüzücünün kimliğini henüz tespit edemedik ama Jemma Spengler olmadığını biliyoruz. Bayan Spengler hayatta."

Chloe'nin ağzı açık kaldı. Gözlerini kısarak polislere bakıyor, onları odak noktasına çekmeye çalışıyor. "Emin misiniz? Bu nasıl olabilir?"

"Siz aradıktan ve adreslerini verdikten sonra doğrudan evlerine gittik. Jemma Spengler ölmedi. Ama neden öldüğünü düşündüğünüzü bilmek istiyoruz."

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Chloe pencereye doğru koşar ve yağmurun altından Spengler'ların evine bakar. Bütün ışıklar açıktı. Onları görebiliyordu. de. Oturma odasının ortasındalar ve tartışıyorlar, birbirlerine el sallıyorlar. Gerçek ile kurgu arasındaki bulanık bariyer gözlerinin önünde erirken yumruklarını pencere pervazına dayıyor.

Bu sabah gördüklerini o da gördü mü?

Brodie ile sahile yürüdüğü gün farklı bir gün müydü? Sarhoşken her şeyi hayal mi etti? Bugün günlerden ne? Belki de işte olması ya da annesini hastaneye götürmesi gerekiyordu. Panik boğazını sıkıyor ve nefes nefese kalmaya başlıyor.

"Bayan Cooper?"

Ağzı açık, etrafında dönüyor. Dedektifler ona bakıyor. Gloom House'u işaret ediyor ve kelimeleri oluşturmakta zorlanıyor. "Jemma denizdeydi. Her gün onu yüzerken izliyordum. Onu gördüm. Ona vurdu. İki kere. Bilerek." Sesinin yükseldiğini fark eder ve tüm vücudu titrer.

"Neden hepimiz oturmuyoruz Bayan Cooper," diyor kadın polis, "ve yavaş yavaş ilerleyelim. Her seferinde bir adım. Tamam mı?"

Chloe bunu düşünüyor. Annesine bakar. Chloe'nin beyninin içinde o korkunç ses yeniden başlar, çünkü dedektiflerin bakışları onunkileri yatağa kadar takip eder ve Chloe birden onların ne görüyor olması gerektiğini anlar.

Annesinin bu kadar mışıl mışıl uyumasının ve henüz çayını içmemiş ya da yatağının yanında biriken yulaf ezmesini yememiş olmasının nedeninin zor bir gece geçirmiş olması olduğunu açıklamak istiyor, ama şimdi ilaçlar nihayet etkisini gösterdiğinden, bir ışık gibi söndü.

Çünkü Chloe'nin beyninin bir bölümü, doğum gününün sabahında hastanede cerrahın ona anlatmaya çalıştığı şeyin tek kelimesine bile inanmayı hâlâ reddediyor. Chloe'nin beynindeki bir başka bölüm - votka içmediği zamanlarda daha yüksek sesle konuşan ve iğrençleşen bölüm- iki polis memurunun yatakta, bu dairede ne gördüklerini çok iyi biliyor.

Bayan polis nazikçe, "Lütfen oturun Bayan Cooper. Siz ve ben sohbet ederken Dedektif Pederson'ın dışarıda beklemesine ne dersiniz? Bu daha kolay olur mu?"

Chloe başını sallar.

Dedektifler birbirlerine bakarlar. Ortağı tereddüt eder, bir şey anlar gibi olur, başını sallar ve gider. Kapı arkasından usulca kapanır.

Chloe, Brodie'yi kucağına alır ve bir sandalyeye oturur. Brodie'yi kucağına alıyor. Yakın. Sıkı. Kokuyor. Güvenli. Tekrar hastane yatağına baktı, annesinin yığılmış yatak takımlarının arasından çıkıp bir talimat vermesini, yol göstermesini *diliyordu*. Chloe hayatı boyunca annesi tarafından kolluk kuvvetlerinin kötü şeyler anlamına geldiği fikriyle dövülmüştü. Evin içinde yabancı *olan herkes* kötü şeyler demektir.

Bizi bulacak, Chloe. Seni bulacak. Çünkü insanların içeri girmesine izin verirken, nasıl yaşadığını görecekler ve konuşacaklar ve bu da O'na ipuçları verecek - Canavar'ı karanlık ormanda saklandığın yere götürecek küçük Hansel ve Gretel ekmek kırıntıları.

O mu? Bir canavar. Şeytan.

Kafasının içindeki annesi ilk kez onları neyin avladığı konusunda daha açık konuşuyor.

"Bayan Cooper? Size Chloe diyebilir miyim?" diyor memur. Chloe zihnini şimdiki zamana geri sürüklüyor. Başını sallıyor.

"Burada bir hastane yatağı ve oksijen kompresörü görüyorum. Annenizin eve misafir gelmesinden hoşlanmadığını söylemişsiniz?"

Tekrar başını sallıyor ve Brodie'nin tel tel tüylerini daha sert bir şekilde okşuyor. "Annenin şu anda nerede olduğunu sorabilir miyim?"

Chloe'nin kafasının içindeki sesler korkunç bir zil ve uyumsuzluk sesiyle çarpışıyor. Terlemeye başlar. Çok dikkatli bir şekilde

"Şu anda burada değil." diyor.

"Onu nerede bulabiliriz?"

Göz temasını kesip Brodie'ye bakıyor. "Hastanede." Derin bir nefes aldı ve büyük bir çabayla, "Annem benim doğum günümde öldü," dedi.

Bir sessizlik ritmi.

"Çok üzgünüm, Chloe. Doğum günün ne zamandı?" "On bir gün önce."

Dedektif yavaşça başını sallar. Gözleri yumuşak ve naziktir. Ona Stavros'un gözlerini hatırlatır.

"Gerçekten üzgünüm. Bazen bırakıp gitmek çok zor olabiliyor." Chloe bir kez daha başını sallar.

Polis öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. Ellerini birbirine kenetlemiş, gözleri doğrudan ve tamamen Chloe'ye odaklanmış, sanki o önemliymiş gibi. "Bu sabah köpeğinle birlikte Jerrin Plajı'nda mıydın?"

Artık yalan söylemenin anlamı yok. Dedektif Havers zaten biliyor. "Evet." "İsimsiz telefon görüşmesini sen mi yaptın?"

Başını sallıyor.

"Bana plajda ne yaptığınızı ve bu sabah tam olarak neye tanık olduğunuzu anlatabilir misiniz?"

Gökyüzündeki helikopterin sesini tekrar duyabiliyor. Büyük pencere gözleriyle sokağın karşısındaki Kasvet Evi'ni düşünüyor. Jemma'nın hayatta olduğunu. O adamla tartışmasını. Zihni on bir gün öncesine, doğum gününe, cerrahın annesinin ameliyatta nasıl öldüğünü açıklamasına kayar. Onu nasıl kurtarmaya çalıştıklarını. Asansörde Dr. Adam Spengler'la karşılaştığı gündü. Onu kanlı canlı görmenin -o arabada onunla birlikte kapalı kalmanın- getirdiği çığ korku ve endişe anında Chloe'nin göğsüne hücum ediyor, ardından omuzlarına bir pelerin gibi dolanan derin bir Kötülük hissi ve onunla daha önce karşılaşmış olduğu duygusu geliyordu.

"Chloe?"

"Brodie'yi gezdiriyordum. Annemin köpeği. Yediyi biraz geç oradaydık. Onu yüzerken izlemeyi seviyorum."

"Jemma Spengler?"

Chloe dudaklarını nemlendiriyor. Ağzındaki votka tadı korkunçtu. Kokusunu her yerinden alabiliyor. "Evet. Her sabah yedide yüzüyor. Pembe bir şapkayla. Kireç yeşili bir yüzdürme aletiyle."

"Bu yüzden mi bu sabah sudakinin Jemma Spengler olduğuna ikna oldunuz?"

"Sanırım öyle."

"Bana sonra ne olduğunu anlat."

"Her zaman yaptığı gibi körfezin ortasına doğru yüzmesini izledim ve tam o sırada Jet Ski sisin içinden belirdi. Mavi beyazdı ve yan tarafında turuncu bir şerit vardı. Sürücü tamamen siyah giymişti. Kapüşonu da vardı. Eldivenler. Onu görmediğini düşündüm çünkü ona çok hızlı gidiyordu. Ama ona ilk kez çarptıktan sonra yavaşladı ve kontrol etti. Kadın sanki yardım istemek için kolunu ona doğru kaldırdı. Ama adam daireler çizerek uzaklaştı, sonra son sürat geri döndü ve ona tekrar çarptı. Gümbürtü korkunçtu. Sahilden duydum. Sisine doğru kaçtı."

"Hangi yön?"

"Burrard'ın diğer tarafına doğru."

"İhbar hattımızı aradığınızda karısına vuranın Dr. Adam Spengler olduğunu söylediniz. Jet Ski'ye binenin o olduğunu düşündüren nedir?"

"Jemma olmadığını bilmiyordum."

"Ama Jet Ski'dekinin Jemma'nın kocası olduğunu size düşündüren neydi?"

"Gloria Bergson adında bir kadınla ilişkisi var, bir oğulları var ve Kuzey Vancouver'da Bergson Galerisi'ni işletiyor ve bir gece Brodie'yi işemeye götürdüğümde ara sokakta tartışmalarına kulak misafiri oldum. Gloria ona Jemma'yla ilişkisini bitirmesini, yoksa onu ve oğlunu bir daha asla göremeyeceğini söyledi." Chloe hepsini tek seferde söylemeye çabalarken titreyerek kocaman bir nefes aldı, ama başaramadı. "Gloria bir seçim yapması gerektiğini söyledi. Ve ben onun kötü bir adam olduğunu biliyorum. O bir ."

Polisin kaşları çatılır. "Adam Spengler'in kötü bir adam olduğunu düşündüren nedir?"

Yüzünde ısı yükseliyor. Brodie'yi karnına yaklaştırıyor. Umutsuzca bir yudum votkaya daha ihtiyacı var ve her şeyi tamamen uyuşturabilmek için polisin gitmesini bekleyemiyor. Chloe, dedektife her şeyi olabildiğince hızlı anlatırsa daha çabuk gideceğini düşünüyor.

"Chloe?" diye soruyor polis.

"Çünkü onu Jet Ski kazasından sonra eve dönerken gördüm. Tesla'sında farklı plakalar vardı. Idaho'dan kırmızı ve mavi olanlar. Onları annemin dürbünüyle gördüm. Ve her zamanki kıyafetlerini giymiyordu. Kamuflej kargo pantolonu, bir tişört ve bir şapka vardı. Koyu renkler. Gangster gibi. Kapüşon yüzünün bir kısmını gizliyordu. Tesla'sının arkasından spor çantasını çıkardığında, içinde dalgıç kıyafetine bir şey görebiliyordum. Pencereden dışarı bakarsanız, buradan garajının kısmen görüldüğünü görebilirsiniz."

Polis ceketinin cebinden küçük bir not defteri çıkarır ve bir dizi not alır, sonra ayağa kalkıp pencereye gider.

"et," diyor sessizce ara sokağa bakarken.

"Garajında bir duvar dolusu plaka asılı."

Chloe'ye bakıyor. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Annesinin sesi tekrar kafasının içinde yükselirken midesi düğümleniyor.

Jemma ve Adam'ı takip ettiğini polise söyleyecek misin? Onları gözetlediğinizi, takip ettiğinizi, geceleri dışarıda çalıların arasında durduğunuzu, evlerine girmek için kapı şifreniz olduğunu? Evlerine girdiğinizi, eşyalarına dokunduğunuzu, akıllarını karıştırmak için ceplerine bir şeyler koyduğunuzu, evlerinin içinin fotoğraflarını çektiğinizi? Dedektiflerin ne yapacağını biliyor musun, Chloe? Seni sorgulamaya başlayacaklar. Ve bunun nereye varacağını biliyorsun. Biliyorsun. Dünya senin gibi insanlara güvenmiyor.

Chloe'nin ağzı daha fazla aptalca kelime çıkmaması için düz bir çizgi haline geliyor.

Kadın polisin bakışları, Chloe'nin Jemma'nın pembe şapkası ve kireç rengiyle yaptığı yüzme resimlerinden birine gidiyor.

gri denizdeki şamandıra.

"Resimlerdeki Jemma Spengler mı?" Başını sallıyor.

"Her zaman o pembe şapkayı takar ve sarı şamandırayla mı yüzer?"

"Kireç."

"Ama hep bu renkler mi?"

"Evet."

Dedektif Havers, "Spengler'larla çok yakından ilgileniyorsun, Chloe." diyor.

"İnsanlar hakkında pek çok şey fark ediyorum. Ve onların körleri yok."

Chloe'nin daire kapısı çalınır ve kapı açılır. Erkek dedektif içeri bakar ve şöyle der: "Maeve, kurbanın kimliğini tespit ettik. Kocası haberleri gördükten sonra Kelowna'dan aradı. Karısının Vancouver'da olduğunu ve bu sabah erkenden ona mesaj atarak Jerrin Körfezi'nde antrenman yüzüşü yapacağını söylemiş." Solgun görünüyor. Yüzü asık. "Arabası Jerrin Plajı'nda bulundu."

Dedektif Havers ortağına "Bize bir saniye ver," der. Bir an için onun bakışlarını tutar, dışarı çıkar ve kapıyı tekrar kapatır.

Dedektif Havers, "Chloe, kaybın için gerçekten çok üzgünüm" diyor. Bakışları Chloe'nin yanında uğuldayan oksijen kompresörüne kayıyor, yatağın üzerinde duran burun kanülüne hava veriyor. "Ve onun öldüğünü kabullenmekte gerçekten zorlandığını görebiliyorum."

Chloe, Brodie'ye sımsıkı sarılarak hiçbir şeye bakmıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

"Ona uzun zamandır mı bakıyordunuz?"

Başını sallıyor.

"Keder yıkıcı olabilir. Biliyorum. Sana sosyal hizmetlerin numarasını bırakacağım, Chloe. Bu tür konularda uzmanlaşmış danışmanları var. Onları arar mısın? Onlarla konuşur musun? Yoksa seni şimdi bir yere götürmemi mi tercih edersin?"

Bu polise zaten çok şey anlattın. İnsanların sahte yüzlerine asla inanmamalısın. Çok kurnaz olabiliyorlar.

Ona sadece duymak istediği şeyi söyle, o zaman .

"Ararım," diyor Chloe. Kesinlikle aramasına imkân yok. Chloe sorunları olduğunu biliyor ama işlevsel. Rutinlerine bağı kalabilirse, *son derece* işlevsel olabilir. Eğer bir akıl sağığı çalışanına zorlandığını söylerse, onu evinden, Brodie'den uzaklaştırıp, Bay Higgins'in köşedeki sarı evini terk etmek zorunda kaldığında gidip öldüğü gibi bir akıl hastanesine kapatabilirler. Bunun olmasına asla izin vermeyecektir.

Dedektif Havers not defterine bir şeyler karalıyor, sayfayı yırtıyor ve Chloe'ye uzatıyor. Bakışları Chloe'ninkilere kilitlenir. "Numarayı ara. Yardımcı olacaktır." Bir duraklama. "Ve Chloe, seninle tekrar konuşmamız gerekebilir, tamam mı?"

"Tamam." *Şimdi lütfen git.*

"Aklınıza başka bir şey gelirse, bu benim kartım." Kartı Chloe'ye uzatırken bakışlarını ondan ayırmıyor. "Beni ara. Ne zaman istersen. Tamam mı?"

Chloe kartı alır ve başını sallar.

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Jemma otuz dört yıllık kocasına bakıyor, o da kapı aralığından ona ters ters bakıyor. Evin içindeki gerilim ve sessizlik sıcak ve yoğundur.

"Bu sabah neredeydin, Adam?" diye soruyor sessizce. "Ben başka bir koyda yüzerken mi?"

"Sana söyledim, sadece gezmeye çıktım." İçki arabasına doğru ani bir hamle yapar ve kendine bir viski doldurur. Yutar.

Jemma'nın midesi bir asit topuna dönüşür. "Sanırım köprüden geçtin, Adam. Kuzey Sahili'ne, Jet Ski'nin geldiği yere. Bu yüzden o Idaho plakalarına ihtiyacın vardı, değil mi? Dalgıç kıyafetin bu yüzden ıslak."

"Ne ima ediyorsun lan?"

Sesini kontrol etmek için çabalıyor ama sesi titremeye başlıyor. "Beni öldürmeye çalıştın."

"Tanrım, Jemma. Delirdin mi sen? Bunu nasıl *düşünebildin*?" Adam ona doğru bir adım atıyor ama kadın hızla geri çekiliyor ve iki elini de önünde birleştiriyor.

"Benden uzak dur." "Jemma-"

"Tanrım, bu doğru. Öyle değil mi? Jet Ski'yi nereden buldun?" Sorarken bile, cevap ona bir tuğla yükü gibi çarpıyor. Duygu selleri gözlerine doluyor. "Narek," diye fısıldıyor. "Bu sabah Narek'in malikanesine gittin. Kayıkhanesinde Jet Ski'leri var. Burrard'ın tam karşısında, Jerrin Koyu'nda."

"Bu doğru değil. I-"

"Bunu bana kanıtla! Hemen garaja gidelim. Bana arabanın navigasyon geçmişini göster."

Ona ters ters bakıyor, arkasını dönüyor, bir içki daha dolduruyor ve fondip yapıyor.

"O fahişeden ayrıldınız mı?"

"Onun adı Gloria," diye tersledi. "Onun bir adı var, Jemma."

"Peki, senin var mı?"

"Tabii ki . Sana söylemiştim."

"Sana inanmıyorum. Bence beni öldürmeyi, benden kurtulmayı denedin, hayır, gerçekten başardığına *inandın*. Senin küçük sorunun. Engelin. Gittim. Eve döndüğünde, o sürtükle devam etmekte özgür olduğunu düşündün. *Bu* yüzden elimde turuncu bir şapka ile eve görünce çok şaşırdın."

Öfke ve korkuya benzer bir karışım kocasının yüz hatlarında patlar ve yüzünü artık tanıyamadığı bir canavara dönüştürür. Adam bir içki daha yutar ve Jemma kendini dikkatli olması konusunda uyarır. Onu bir kez öldürmeye çalışmıştı. Bunu gerçekten de yapmıştı. Tekrar denemesine ne engel olabilir ki? Polislerin yakınlarda olması belki? Aktif olarak onu arıyor olmaları ve bir sebepten ötürü ondan şüpheleniyor olmaları mı? Yoksa neden buraya gelip Jet Ski'lerle ilgili o kadar soru sordular?

Dikkatli olması gerekiyor. Çok hızlı ve çok fazla içiyor. Çok derinden, çok iyi tanıdığını düşündüğü bu adamı Jemma artık hiç tanımamaktadır. Onu ne kadar zorlayıp yine de hayatta kalabileceğine dair hiçbir fikri yok.

" kaçırılmışsın Jemma, biliyor musun?" Bardağını ona doğru tutuyor. "Hayal gücün sonunda raydan çıktı. O yüzücünün ölümüyle *hiçbir* ilgim yok. Ama tehlikeli olan sensin. Bence oğlumuzu sen öldürdün, Jackson'ı sen zehirledin."

Kalbi durur. Çenesi düşer. Beyni dönüyor. Jemma kendini sabitlemek için bir sandalyenin arkasına uzandı. "Ne dedin sen?"

"Sophia'yı görmeye gittim. Bana kardeşinin ve Toronto hastanesindeki diğer hemşirelerin korktuklarını anlattı. Sana inanıyorlardı.

Jackson'ı hasta ediyordunuz. Testleri değiştirdiğinizi, onu zehirlediğinizi. Hailey öldüğünde ilgiyi o kadar mı ki bir çocuk daha istedin? Sen hastasın, Jemma. *Hastasın.*"

"Bu ne *cüret*? Bunlar yalan. Asla kanıtlanmamış ve asla kanıtlanmayacak yalanlar ve saçma söylentiler, çünkü doğru değiller."

Ona doğru bir adım daha atıyor.

"Benden uzak dur. Beni bir kez öldürmeye çalıştın. Tekrar denemekten seni alıkoyacak ne var?"

"Asla yapmam, ben-" Duyguları onu boğar. Bardağını yere bırakır ve bir sandalyeye yığılır. yığılır, yüzünü ellerinin arasına gömer ve sallanır, inler. "Bunu bir daha asla yapamam. Asla."

Jemma safranın boğazına hücum ettiğini hisseder. Sessizce fısıldar, "Yine mi? Demek gerçekten yaptın. Beni ortadan kaldırmaya çalıştın ama onun yerine masum bir kadını öldürdün. Sen bir katilsin Adam, soğukkanlı bir katil ve eğer polisler öğrenirse, Tanrım, sefil hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin. Mali dolandırıcılığı boş ver, bu seni bitirir. Tamamen."

Yukarı bakıyor. Yüzü şişmiş, lekeli ve gözyaşı dolu. "Peki neden dedektiflere gerçeği söylemedin, Jemma? Neden benim için yalan söyledin ve evde olduğumu söyledin?"

"Hâlâ işlem yapıyordum. I . . ." Sesi kesiliyor. Havayı dışarı üflüyor. "Ünlü cerrah kocamın sarhoşken Tesla'sını sürdüğünü düşünmelerini istemedim. Korkmaya başladığım şeyin doğru olmasını istemedim." Konuşurken sehpaye doğru ilerliyor, televizyonun kumandasını kapıyor ve haber kanalını açıyor.

Sisle kaplı Jerrin Plajı'ndaki bir muhabirin görüntüsü ekranı doldururken ikisi de kaynayan bir sessizlik içinde bakıyorlar.

"Jerrin Bay vur-kaç olayıyla ilgili son dakika haberleri geliyor." Muhabir stüdyodaki birini dinliyormuş gibi kulaklığını tutuyor, sonra kameraya bakıyor. "Bu sabah bir Jet Ski tarafından öldürülen kişinin kimliğini şu anda öğrendik. Kurbanın kocası haberlerde bir yüzücünün vurulduğunu duyunca ortaya çıktı. Adı Marianne Wade. Çok sevilen ve

tanınmış bir Ironman triatleti, yüzme koçu ve dört küçük çocuk annesi. Kelownada yaşıyordu ve geçen yıl kazandığı on kilometrelik bir dayanıklılık yüzmesi olan Waikiki Wild Water Epic'e katılmak üzere YVR'den Hawaii'ye uçmadan önce bu sabah son bir antrenman yüzmesi yapıyordu."

Jemma donup kalır. Adam'a bakmak için döner.

Adam hareketsiz, televizyona bakmaktadır.

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Adam banyodan çıkar, yine aceleyle kusmuştur. Kol ve bacakları güçsüzdür. Şu anda ölmek istiyor. Bir cerrah, bir hayat kurtarıcı olmayı aynı zamanda bir katil olmakla nasıl bağdaştırabilir?

Adı Marianne Wade ... yüzme koçu ve dört küçük çocuk annesi.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diye bağıyor hâlâ oturma odasında televizyona kilitlenmiş olan Jemma'ya. Onun suçlayıcı bakışlarından kaçmaya ihtiyacı vardır ve net bir şekilde düşünüp olayları değerlendirebileceği bir alan bulmak için çaresizdir.

Kadın cevap vermez. Endişesi derinleşir, çünkü şimdi bilgisini onu kontrol etmek için kullanacağından ve Gloria ile oğlunu kesinlikle kaybedeceğinden korkmaktadır. Yağmurluğunu alır ve arka kapıdan çıkar. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında bir süre durur ve caddenin karşısındaki pencereye bakar.

Oradaki hafiye polislere bir şey gördüğünü mü söyledi? Idaho plakası olabilir mi? Jemma çenesini kapalı tutsa bile, penceredeki kadın Adam için gerçek bir sorun olabilir. Onun kim olduğunu öğrenmesi gerek.

Sahile doğru üç blok yürür. Sis biraz dağılmış ve yağmur hafiflemiştir, ancak gökyüzü ve deniz kasvetli ve ağır gri kalmaya devam etmektedir. Islak kum neredeyse siyah görünmektedir ve helikopterler onu aramak için hâlâ bulutların üzerinde gezinmektedir.

Taş döşeli patika boyunca elleri ceplerinde yavaşça yürüyerek, küçük bir kalabalığın büyük bir ağacın yanında şemsiyelerle toplandığı, paltolarının deniz esintisine karşı sallandığı yere gelir. Adam kalabalığın arasına dalar. Bu insanların neden bu kadar kalabalık olduğunu anladığında nabızı

buradalar. Ağacın dibinde başlatılan doğaçlama bir anıtın etrafına hediyeler bırakıyorlar. Çiçekler, kartlar, pelüş hayvanlar ve diğer hatıra eşyaları, kum sarısı saçları ve kocaman dişlek gülümsemesiyle güneşli görünen bir kadının çerçeveli fotoğrafının etrafına yerleştirilmiş. Çerçeve yağmurdan korunması için plastik bir kılıfın içine yerleştirilmiş. Yanındaki tabelada şöyle yazıyor:

SENİ SEVİYORUZ, MARIANNE.

GÖKYÜZÜNDEKİ YUNUSLARLA YÜZ.

R.I.P.

Adam donakalır. Fotoğrafa bakar. Öldürdüğü kadın ona gülümsemektedir. Önünde bir yarış bisikleti tutmaktadır ve dört genç çocuk etrafını sarmıştır. Onun çocukları. Hepsi çekik gözlü. Bronzlaşmış. Mavi gözlü. Hepsi de hayat dolu. Mutlulukları ellerinden alındı. Onun tarafından. Duyguları göğsüne hücum eder ve gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken karnının derinliklerinde titremeye başlar.

O bir katil değil.

Bunu nasıl yapabildi? Kime dönüştü?

Zamanı geri alabilseydi, bunu bir daha yapmayı *asla* hayal etmezdi. Tutku ve öfke gözlerini kör etmişti. Jemma'nın tehditleri. Sevdigi şeyi, geleceğini kaybetme korkusuyla. Çocuğunu.

Kendisini, acı ve kıskançlığa dönüşen ve varlığını her temel düzeyde tehdit eden yaşlı bir eşle kapana kısılmış bir hayattan kurtarmak için harekete geçti. Oğullarını gerçekten öldürmüş olabilecek bir eş. Jemma'nın boynuna geçirdiği ilimikten kurtulmak için umutsuz bir çabayla o Jet Ski'ye bindi.

Ama başarısız oldu. Onun yerine başka hayatları mahvetti. Ve şimdi kendi hayatı, hayal edebileceğinden çok daha kötü bir şekilde çözülüyor.

Helikopterin sesi giderek yükseliyor. Suyun üzerindeki alçak bulutları görmek için bir tür kızılötesi ya da dijital teknoloji kullanıp kullanmadıklarını merak eder. Sahile doğru bakar. Üniformalı GVPD memurları ve adli tıp teknisyenlerinin hâlâ kadının cesedini çıkardıkları kayalıklarda olduğunu görür. Onları izlerken, Adam'ın ensesindeki tüyler diken diken olmaya başlar ve izlendiği hissiyle dolar.

Yavaşça döner ve kalabalığı tarar. eteklerinde haki yağmurluk giymiş, sade görünümlü bir kadın fark eder. Yaşlı görünümlü bir köpeğe bağlı bir tasma tutmaktadır. Kadın Adam'ın dikkatini çeker çünkü doğrudan ona bakmaktadır. Doğrudan. Utanmadan. Bakışları buluştuğunda gözlerini kaçırmaya bile çalışmıyor. Adam huzursuz bir duyguya kapılınca yutkunur. Haberlerde olay yerini terk eden bir tanık daha olduğunu duymuştur; yaşlı bir köpeği olan bir kadın.

Aradığı kişi o olabilir mi? Aklına başka bir düşünce gelir.

Ya aynı zamanda sokağın karşısındaki penceredeki kadınsa?

-Dedektifler de bu yüzden mi onu ziyarete gitti? Ya gerçekten de doğaçlama anma törenine kadar onu takip ettiyse?

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Chloe, bu sabah kasıtlı olarak öldürüldüğünü gördüğü kadının anısına dikilen anıtın etrafında kümelenmiş rengarenk bir grubun kenarında duruyor.

Kadının kimliği daha yeni açıklandı ve bu insanlar şimdiden fotoğraflar, biblolar ve küçük pelüş hayvanlar getirdiler. Görünüşe göre Marianne Wade Vancouver'ın açık su yüzme ve triatlon camiasıyla iyi bağlantılara sahipti. Birçok hayır kurumunda gönüllü olarak çalışan sevilen bir koç ve yarışmacıymış.

Ne büyük kayıp, diye düşünüyor Chloe. Önce ölmesi gereken bir sürü başka insan var. Kişisel olarak aklına birkaç kişi geliyor.

Dr. Adam Spengler, .

Aklı, tanık olduğu şey hakkında bilgi almaya gelen polislere gider. Chloe dedektifler gittiğinden beri bunları düşünüyordu. Marianne Wade'in Jemma'nın her *zaman* yaptığı gibi pembe bir şapka taktığı ve Jemma'yla aynı anda aynı güzergâhtan geçerek bir kireç şamandırasını takip ettiği düşünülürse, Marianne'i karısı sanarak korkunç bir hata yapan Adam Spengler olabilirdi. Peki ya tekrar denerse? Jemma'nın hayatı *hâlâ* tehlikede olabilir.

Şaşırtıcı bir şekilde, polisle uğraşmak annesinin hep iddia ettiği gibi bir felaketle ya da Chloe'nin tutuklanmasıyla sonuçlanmadı. Bunun yerine Chloe, Dedektif Havers'ın ona gösterdiği nezaketten oldukça etkilenmişti. Acaba annesi geçmişte bir şey yapmış ve bunu emniyet güçlerinden saklamaya mı çalışıyordu? Bu onun korkusunu açıklayabilir miydi?

Chloe bu soruları daha önce kendine sormamıştı ama anılar gibi gelen ama aynı zamanda olmayan bir yerin derinliklerinde bir şeyler kıpırdanıyor. Chloe'nin sosyal hizmetlerden yardım isteme ihtimali sıfır olsa da, polisler gittikten sonra nihayet kompresörün fişini çekti. Brodie'ye annesinin öldüğünü yüksek sesle söyledi. Ve bu her şeyi korkunç ve ağır bir şekilde gerçek yaptı.

Daire korkunç bir sessizlikle doldu. Yalnız bir sessizlik. Havalandırmak için pencereleri açarak ve annesinin hastane yatağını aceleyle soyarak boşluğu doldurmaya çalıştı. Yatak çarşafalarını çamaşır makinesine doldurdu ve makine tıkırdamaya başladığında votkanın geri kalanını mutfak lavabosundaki giderden aşağı döktü. Nasıl olsa yarın iş günü. Kafasını boşaltması gerekiyordu. Belki de Dedektif Havers'ın gelmesi iyi bile olmuştu. En azından Chloe'nin tamamen sarhoş ve muhtemelen ölümcül bir sarmalın içine düşmesini engellemişti.

Çamaşır makinesi sıkma işlemine başladığında Chloe pencereden Spengler'ların evine bakmaya cesaret etti yine. Adam'ın yağmur ceketıyla yürüyerek çıktığını gördü. Brodie'nin de çişe gitmesi gerekiyordu. Ceketini, köpeğini ve tasmağını kaptığı gibi Adam'ın gittiğini gördüğü yöne doğru koşmaya başladı. Onu Crow's Road'da, uzakta, sahile doğru giderken buldu. Onu takip etti.

Brodie ayaklarının dibindeki ıslak çimenleri koklarken, Chloe de Doktor'u inceliyor.

Spengler grubun arasında duruyordu.

Televizyonda suç mahallini tekrar ziyaret eden seri katiller gibi. Ya da kurbanlarının cenazelerine veya gömülmelerine katılanlar gibi. Ona bakarken, damarlarındaki o açıklanamaz kaçma dürtüsü bir kez daha yükselir. Ama bu sefer korku başka bir dürtüye çarpıyor: Onu dışarı çıkarmak için bir şey -herhangi bir şey- yapmak için sıcak ve şiddetli bir arzu. Onu cezalandırmak. Jemma'yı ondan kurtarmak için. Bakışlarını adama sabitlediğinde kulak zarlarında kan dolaşmaya başlar.

Elleri ceplerinin derinliklerinde. Başı öne eğik, omuzları çökmüş bir halde ölü anne ve çocuklarının görüntüsüne bakıyor.

Birden, sanki bakışlarının yoğunluğunu hissetmiş gibi, başını kaldırıp ona bakar. Gözleri kalabalığın arasında buluşur.

Chloe'de şok dalgaları. Yüzü kızarmış, şişmişti. Ve ağladığını fark etti - yanakları gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Yoksa yağmurdan mı?

Onun bakışlarını tutuyor. Chloe'nin vücudu uğuldamaya başlıyor. Gözlerini başka yöne çeviremiyor ve aralarındaki bağ bir tehdit gibi yakın hissettiriyor. Vücut ısı yükseliyor.

"Chloe?"

Nefes nefese kalır ve yana doğru döner. Bu Stavros. Walmart'tan aldığı naylon ceket ve uzun kafasındaki değerli Seattle Mariners beyzbol şapkasıyla.

"İnsanlara böyle sinsice yaklaşmamalısın, Stavros," diye tersliyor, kalbi küt küt atıyor.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim." Bir ayağını diğerine sürüyerek yürüyor, elleri üşümüş gibi ceplerinde. Gerçekten de daha sıcak tutan bir ceket giymeliydi. Chloe'nin boş parası olsaydı ona bir tane alırdı, çünkü kendisi bunu yapmaya zahmet edemiyor gibi görünüyordu.

"Korkunç, korkunç bir şey." Çenesini anıta doğru salladı. "Birazdan Beach House'daki vardiyama başlamak üzereyim ama gelip saygılarımı sunayım dedim. Sahil yolu polisler tarafından bu şekilde kapatılmışken barın ne kadar yoğun olacağından emin değilim. Ya da belki herkes içerideki sıcak ateşin başında bir şeyler içme ve körfezi seyretme ihtiyacı hissedecek. Tüm haberlerde var.

-Şu anda restoranda bir TV ekibi var." Tereddüt ediyor. "Sen iyi misin? Bok gibi görünüyorsun, Chloe."

Ağzı düzleşir. Duyguları aniden kabarır ve tüm kontrolünü tehdit eder. Yüzücüyü vurulduğuna tanık olduğundan beri olan her şey omuzlarına olağanüstü, dayanılmaz bir ağırlıkla çöküyor. Chloe ağzından çıkan sözcüklere engel olamıyor.

"Ben gördüm, Stavros. Bu sabah şahit oldum. Olduğunu gördüm."

"Tanrım." Gözlerini ona dikti. "Sen miydin Chlo, olay yerinden kaybolan köpekli kadın?"

Gözlerinden yaşlar süzülürken başını sallıyor. "Polislerle konuştun mu?"

Tekrar başını sallar. Gözyaşları yanaklarına dökülür ve utanç, aşağılanma içinde arkasını döner.

"Hey?" Koluna dokunuyor.

Kadın irkilerek uzaklaşıyor.

"Chloe?"

Onunla yüzleşemez. Gözyaşlarını görecektir. Hıçkırır hıçkırır ağlamaya başlar.

Stavros kolunu ona dolayarak daha da yaklaştırıyor. Chloe donakalır ve vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilir. Panik yükselir. İnsanların ona dokunmasından nefret eder. Buna alışkın değil. Ama adam onun saçlarını okşuyor ve Chloe daha çok ağlamaktan kendini alamıyor, adama biraz daha yaslanıyor. Ve panik kaybolmaya başlar.

"yok Chlo, bırak , bırak ."

Göğsünde garip bir sıcaklık filizlenir. Onun kollarında rahat hissediyor. Küçük dairesinin rahat hissettiği gibi. Geri çekilmiyor.

"Fatima'yı arayacağım," diyor nazikçe. "Benim vardiyamı o alabilir. Kuru bir yere gidip kahve ya da sıcak çikolata içeceğiz, tamam mı?"

Güzel ve kuru bir yerde sıcak bir fincan tatlı bir şeyler içme ihtimali onu zorluyor. Diğer seçeneği ise ölümcül sessizlikteki dairesine ve kendilerine ödünç veren Kızıl Haç tarafından toplanması gereken çıplak hastane yatağına dönmektir.

"Tamam mı, Chloe?"

Burnunu siliyor ve başını sallıyor.

Stavros cep telefonundan arıyor. Sadece bir dakika sürer ya da İki.

"Halledildi," diyor.

Kısa bir süre sonra yakınlardaki üstü kapalı bir verandada oturuyorlar. Dışarıdaki ısıtıcıların altında. Dışarıdalar çünkü Brodie hala yanında, her ne kadar paltosunun içinde fermuarlı ve sıcak olsa da, küçük kalbi karnına doğru atıyor. Canlı ve rahatlatıcı.

Stavros ona üzerinde krema ve minik şekerlemeler olan bir sıcak çikolata sipariş eder. Kendisi de kremalı bir mocha alıyor. Paylaşmak için bir dilim mevsimlik elmalı turta ister.

"Sanırım bu durum ekstra bir şeyler gerektiriyor," diyor yudumlarken ve dudağının altındaki o aptal küçük saç şeyine krema sıkışırken.

Chloe ellerini büyük kupanın etrafına doluyor. Sıcaktır ve içini ender rastlanan bir rahatlık ve aidiyet duygusuyla doldurur.

Kremalı, çikolatalı, tatlı odaklanıyor. "Annen nasıl, Chloe? Sormam gerekirdi."

Panik yine göğsüne saplanır. Bir şey söylemeye çalışırken onun bakışlarıyla karşılaşır. Söyleyemez. Tekrar deniyor. Garip bir hayvan sesi çıkıyor.

Alnında bir çizgi belirliyor. "Annen iyi mi?" "O öldü."

Bir sessizlik. Gözlerini kırıştırıyor. Chloe tenteye vuran yağmuru, yakınlarda yüzücü hakkında şok olmuş bir ses tonuyla konuşan insanların yumuşak seslerini duyabiliyor. Rüzgâr esiyor ve avlu tentesi kanat çırpır gibi çırpınıyor.

"Ne?"

"O öldü."

"Ne zaman?" diye sorar sessizce.

"O hastaneden hiç çıkmadı, Stavros. O gün ameliyatta öldü." Dudağını ısırtıyor ve elindeki bardağı iki eliyle dikkatlice yere bırakıyor çünkü yeniden titremeye başlamıştı ve dökmek istemiyordu.

Bunu düşünürken bir sessizlik anı daha geçer. çizgi daha da derinleşir - Tanrıya şükür Mariners şapkasını çıkarmıştır. Gözleri değişiyor ve çok yumuşak ve akıcı bir hal alıyor. Kirpiklerinin uzun ve oldukça kalın olduğunu fark eder.

"Yani 911 olayından sonra işe gelip dedin ki-" Sözü bırakıyor, ayağa kalkıyor, masanın onun tarafına geliyor ve yanındaki banka oturuyor. Onun elini tuttu. "Çok ama çok üzgünüm, Chloe."

Başını sallamayı başarıyor.

Öne doğru eğilir ve uzun, telli kollarını ona sarar. Ve sadece tutuyor. Chloe'nin içindeki her içgüdü uzaklaşmak için çığlık atsa da, bir kez daha dokunmasına izin veriyor. Emmeyi sevdiği nane şekeri ve sedir ağacı gibi bir şey kokuyor. Yine gözyaşları

Gel. Ve Chloe onlara izin veriyor. Hayatında hiç bu şekilde sarılmamış ve kucaklanmamıştı. Ve ilk kez dünyada kendini biraz olsun güvende hissediyor.

VUR-KAÇ OLAYINDAN SONRA

Adam yürüyüşe çıkar çıkmaz, Jemma televizyon haberlerini kapatır ve aceleyle garaja girer.

Tesla'nın arkasındaki askıya asılı ıslak giysisini hissediyor. Kesinlikle nemliydi, bundan hiç şüphesi yoktu. Kapüşonu da. Takım elbiseyi kokluyor. Ekşi bir koku yok. Islak giysi gerçekten de iddia ettiği gibi ıslak ıslak buruşturulup çantasına konduyorsa ve bir süre bagajda bırakıldıysa, mutlaka kalıcı bir kokusu olurdu. Tereddüt eder, sonra dilinin ucuyla test eder. Tuzlu. Deniz tadı. Nabızı hızlandı.

Dönüp eski tabakların sergilendiği duvara bakıyor.

Şok onun içinde çatırdıyor. Duvar bomboş. Her bir tabak gitmişti. Idaho'da çantasında gördükleri de dahil.

Jemma Tesla'sının camından içeri bakar. Arka koltukta iki büyük karton kutu vardır. Araba kilitlidir. Tesla'nın anahtar kartını bulmak için eve geri döner. Yedek anahtarları ve diğer ıvır zıvırları sakladıkları mutfak çekmecesini çekip açar ve anahtar kartının bulunduğu iki katlı cüzdanı kavrarken bir şey hatırlar: Adam, Narek'in evine gittikten sonra eve bir sürü etiketli anahtarla gelmiştir. Adam'ın onları yatağın kendi tarafındaki çekmeceye koyduğunu hatırlıyor.

Adam'ın her an dönebileceğinden korkan Jemma, aciliyet hissiyle merdivenlerden yukarı koşar. Anahtar demetini bulur. Her biri etiketlenmişti. Etiketlere göz gezdirir: *Garaj. Havuz odası. Depo. Şarap mahzeni. Kayıkhane.* Kayıkhane anahtarında duraklıyor. Beyni hızla çalışıyor. Adam'la birlikte Narek'in Kuzey Sahili'ndeki malikânesini sadece bir kez ziyaret etmiş olmasına rağmen, milyarderin kişisel deniz taşıtları olduğunu biliyordu.

Ani bir karar verir, aşığıya koşar, ceketini ve çantasını alır ve köpekleri garaja çağırır. Köpekler arabasına atladıktan sonra Adam'ın Tesla'sının kilidini açar ve arkadaki kutuların üstlerini açar. Adam eski plaka koleksiyonunu kutulamıştır. Aralarında Idaho plakalarını bulur, onları çıkarır, kutuların kapaklarını kapatır ve kendi arabasının bagajına yerleştirir. Dalgıç kıyafetini askıdan alıyor ve kapüşonunu, patiklerini ve eldivenlerini de topluyor. Bunları siyah bir çöp poşetine koyuyor ve poşeti plakalarla birlikte bagaja yerleştiriyor.

Jemma arabasının sürücü koltuğuna tırmanır, derin bir nefes alır, garaj kapısını açar ve şeritten çıkar.

Vancouver şehir merkezinin göbeğinden geçerken yağmur yumuşak tavanına vuruyor ve silecekler ön camında kavis çiziyor. Köprüye doğru trafikle birlikte ilerliyor. Arabayı sürerken, yüzücü cinayetiyle ilgili haberleri ve Jet Ski sürücüsünün aranmasına ilişkin gelişmeleri radyodan dinliyor. Haberlere göre, polis olay yerini terk eden tanığın yerini tespit etmiş. Yerel bir köpek gezdiricisidir ve Jet Ski'nin geri döndüğünü ve *sanki öldüğünden emin olmak istercesine* kadına ikinci kez çarptığını görmüştür. Jemma direksiyonu sıkıyor. Boynu gergin. Haber spikerinin kişisel deniz taşıtının tarifini okumasını dinlerken gözleri yanıyor: beyaz ve mavi, yan tarafında koyu turuncu bir çizgi var.

Kırk beş dakika içinde Upper Levels Otoyolu'na çıkıyor ve Narek'in yemyeşil malikânesinin denizle kucaklaştığı Eagle Cove'a inen rampaya sapıyor.

Kanıt arıyor - hem bulacağından korkuyor hem de bulamayacağını umuyor, çünkü otuz dört yıllık cerrah kocasının gerçekten onu öldürmeye çalışmış olması hâlâ imkânsız görünüyor. Beyninin bir başka kısmı ise kocasının bunu yapmış olma ihtimali ve bunun şimdi kendisi ve kurtarmak, tutunmak için umutsuzca çabaladığı evlilikleri için ne anlama gelebileceği üzerine çalkalanıyor.

Geniş, tuğlalarla örölü döner kavşağa park eder ve Boo ile Sweetie'ye arabada kalmaları gerektiğini söyler. Dışarı çıkar.

sisli yağmura, şimdi çok daha yumuşak. Etrafında yükselen kozalaklı ağaçlar damlıyor.

Jemma evin yan tarafındaki kaldırım taşı ve yosun kaplı patikayı takip eder ve kayıkhaneye inen üstü kapalı yürüyüş yoluna dalar. Parmaklarının arasında, üzerinde *Kayıkhane* yazan anahtarı sıkıca tutuyor ve kapıyı açmaya hazırlanıyor.

Anahtara ulaştığında, anahtarı sokup çeviriyor. Anahtar kilidin içinde rahatça hareket eder. Jemma büyük kapıyı çekerek açar.

Ahşap iç mekanın tuzlu, serin havası üzerine doğru süzülürken içine çekiyor. Suyun rampaya vuran yumuşak sesini duyuyor. Gözleri loşluğa alışırken içinde bir endişe rüzgârı esiyor. Her şey şekillenmeye başladığında, sağındaki duvarda bir ışık düğmesi olduğunu fark ediyor. Düğmeye tıklar. İçerisi aydınlık ile doluyor. Ve onları görür.

Çatıya monte edilmiş vinçler üzerinde iki parlak Jet Ski. Biri siyah.

Diğeri beyaz ve mavidir, yan tarafında koyu turuncu bir çizgi vardır.

Jemma'nın nabızı dört nala atmaya başlar. Ağzı toz kuruluşuna döner. Her iki yanında koyu turuncu çizgiler olan gemiye bakar ve akli Adam'ın ıslak giysisine ve arabasının bagajındaki Idaho plakalarına geri döner. Ve haberlerdeki eşkâle.

Ve o biliyor. İliklerine kadar biliyor. Cinayet silahı tam orada, Narek'in kayıkhanesinin çatısında asılı duruyordu ve Adam'ın Tesla'sının navigasyon geçmişine erişirse, fırtınalı sabahın çok erken, karanlık saatlerinde köprüden Kuzey Kıyısı'na gittiğini göreceğine dair hayatı üzerine bahse girebilirdi.

Mavi-beyaz Jet Ski'ye bakan Jemma cebinden telefonunu çıkarır. Deniz taşıtının farklı açılardan birkaç görüntüsünü çeker. Yavaşça ona yaklaşıyor ve teknenin altına dokunmak için uzanıyor. Parmak uçlarını üzerinde gezdiriyor ve bir göçük hissediyor, sonra bir tane daha ve gövdede bazı parçalanmalar. Boğazına bir safra hücum eder. Fark eder ki

Başka bir şey; pembe silikonun küçük bir parçası eziklerden birinin parçalanmış kısmına sıkışmış. Bu şeyin bir yüzücünün kafatasına - pembe başlığa, kafasına- çarpacağı düşüncesiyle vücudu kasılıyor. Adam'ın onu tekrar ezmek için iki kat geri dönmesi. Kasıtlı. Hesaplanmış. Önceden planlanmış.

Jemma kayıkhanenin denize açılan kapılarına doğru ilerler. Kapıların kilidini açar ve bir tarafını açar. Crow's Point ve Jerrin Körfezi'ne kadar uzanan suya bakar. Omurgasından aşağı bir ürperti süzülür.

Kocası, ünlü onkoloji cerrahı Dr. Adam Spengler, dört küçük çocuklu masum bir anneyi soğukkanlılıkla öldürmüştür; Jemma'nın aklında artık en ufak bir şüphe kırıntısı bile yoktur. Gloria'yla birlikte olabilmek için onu ortadan kaldırmaya çalıştı. Onun yerine başka birini öldürdü.

Bu güçlü bir koz. Ama aynı zamanda onun için tehlikeli bir bilgi.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekranında ellili yaşlarının sonlarında bir adam gösterilir. Siyah bir palto giymiş ve bir kafenin avlusundaki masada oturuyor. Yüz hatları yakışıklı değil ama karakteristik, bilgili: yüksek elmacık kemiklerinin altında zayıf yanaklar, belirgin bir burun, koyu renk kaşlar, yoğun kahverengi gözler, küçük bir keçi sakalı. Varlık aurasına sahip, kendinden emin bir adam. Ekranın altındaki metinde şöyle yazıyor:

DR. NOAH GAUTIER. SUÇLU PROFİLİ ÇIKARICI
YA DA "ZİHİN AVCISI", SERİ KATİLLERİN VE
SAPKIN DAVRANIŞLARI OLAN SUÇLULARIN
ZİHİNLERİNİ ÇÖZME BECERİSİYLE ÜNLÜ.

NOAH: Üçü de -Jemma ve Adam Spengler ve Chloe Cooper- o andan itibaren içgüdüsel ama farklı şekillerde çözülmeye başladı. Ve bu onları birbirleriyle çarpışma rotasına soktu. Ölümcül bir çarpışma.

TRINITY OFF CAMERA: Çözülme derken neyi kastettiğinizi biraz daha açabilir misiniz?

NOAH: O gün Chloe Cooper, annesi Raven Cooper'ın gerçekten öldüğünü bir polis memuruna ve kendisine yüksek sesle itiraf etmek zorunda kaldı. O ana kadar Chloe

umutsuzca Raven'ı bir şekilde hayatta tutmaya çalışıyordu. Bu onu keşfedilmemiş bir psikolojik bölgeye sürükledi. Raven ve Chloe geçmişlerinin bir sonucu olarak tamamen bağımlı davranışlar sergiliyorlardı. Chloe sadece kendisinin ve annesinin olmadığı bir dünya bilmiyordu. Hayatında ilk kez yalnızdı. Ve annesinin öldüğünü kabul ederek, kendisinin de savunmasız kalmasına izin veriyordu. Bu anlamda, eski Chloe, yeni Chloe'nin girmesine izin vermek için çözülüyordu. Bu korkutucuydu ve ona tehlikeli geliyordu. Ve muhtemelen heyecan vericiydi de. Bütün bunlar aynı zamanda, hiçbir anlatımı olmayan gömülü anılar ve hisler kasasını da açıyordu.

Adam Spengler ise bir sabah içinde hayat kurtaran bir cerrahıan soğukkanlı bir katile dönüşmüştü. Kendi uçurumuyla yüzleşiyordu. Ruhunun kişisel karanlık gecesiyle. Ve elde etmeye çalıştığı her şeyin, Jemma'nın ne yaptığını bilmesiyle yok olacağını biliyordu. Çözölmeye başladı.

Jemma Spengler, istenmeye, saygı duyulmaya ve özel olarak sevlmeye patolojik bir ihtiyaç duyan, son derece sorunlu bir kadındı. Kocasının ne yaptığını anladığında, bir seçimle karşı karşıya kaldı -Ya kocasına ve evliliğinin güvenliğine tutunmak için dışıyla tırnağıyla mücadele edecek ya da kocasının başka bir kadına derinden aşık olduğı, onu öldürmek istediğı ve onu gerçeğıyle yüzleşecekti.

Yani bu Jemma'yı Adam için tehlikeli mi yaptı?

Hepsi tehlikeli olur. İnsanlar savaş ya da kaç hayatta kalma moduna itildiklerinde, şeytani şeyler yapabilecek hale gelirler. Her biri için psikolojik tetikleyiciler vardı. Her biri diğlerinden beslendi ve bu onları vahşi cinayetlere giden yola kilitledi.

CINAYETLERDEN ÖNCE

Jemma, Narek'in garaj yoluna park ettiği arabasına döner ve arka tarafı karıştırır. Alışveriş gezileri için aracında bulundurduğu bez market poşetlerinin arasında küçük bir kâğıt torba bulur. Çantasının içinde, makyaj çantasında bir cımbız seti bulur. Islak yosunların üzerinde kaymamaya dikkat ederek aceleyle kayıkhaneye geri döner. Kayıkhaneye girdiğinde, cımbızını kullanarak Jet Ski'nin gövdesinin parçalanmış yerlerinden pembe mayo silikonunun küçük parçalarını dikkatlice çıkarır. Bunları kâğıt torbasına atar. Ayrıca kıymıkların arasında sarı bir saç teli bulur. Cımbızıyla dikkatlice çekip çıkarıyor ve saç silikonla birlikte torbaya yerleştiriyor. Üstünü katlıyor. Eğer televizyondaki polisiye diziler doğruysa, DNA kâğıt torbada plastik torbaya göre daha iyi korunur ve bu kanıt parçalarının üzerinde bir miktar DNA, hatta belki de mikroskobik miktarda Marianne Wade'in beyni bulunacağından emindir. Yağmurdan korumak için poşeti ceketinin içine sokarken titriyor.

Kayıkhaneyi bulduğu gibi bırakarak kapıyı yeniden kilitler ve çantayı arabasına geri götürür. Köpekleriyle birlikte arabasına bindiğinde, Jemma Dot'u arar.

"Bir avukata ihtiyacım var," diyor Dot'a. "Geçen gün iyi birini tanıdığından bahsetmiştin."

Dot'un ona verdiği isim ve numarayı not alıyor. "Her şey yolunda mı, Jemma?" Dot sorar.

Jemma tereddüt eder. "Pek sayılmaz. Ama sana sonra yetişirim. Hemen halletmem gereken bir şey var. Ve Dot, teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Telefonu kapatır ve hemen Dot'un ona verdiği numarayı tuşlar. Resepsiyon görevlisine işinin son derece acil olduğunu vurgular ve Dot'un tavsiye ettiği hukuk bürosundan acil bir randevu almayı başarır.

Bir sonraki durağı Kuzey Vancouver'ın tren raylarına yakın sanayi bölgesinde yirmi dört saatliğine depo kiralayan bir tesis olur. Mümkün olan en küçük birimi kiralar ve birimin içine Idaho plakalarını, Adam'ın ıslak kıyafetini, kapüşonunu, eldivenlerini ve patiklerini içeren çöp torbasını ve topladığı kanıtların bulunduğu kağıt torbayı yerleştirir.

Eve döndüğünde Adam'ın hâlâ kayıp olduğunu görür. Jemma üst katta, değerli mücevherlerini sakladığı dolabının arkasındaki küçük kasadan Ontario'dan getirdiği bir USB belleği alır.

Jemma dizüstü bilgisayarını açar, USB belleği takar ve kayıkhanede çektiği fotoğrafları belleğe kopyalar. Ayrıca Jet Ski'yi ve Narek'in kayıkhanesinin içini gösteren birkaç resmin çıktısını alır.

Avukatı görmek için kasabaya gittiğinde gün akşama doğru dönmektedir.

CINAYETLERDEN ÖNCE

Jemma avukattan dönüp evlerinin arkasındaki sokağa girdiğinde hava karanlıktır. Araba yoluna dönmek üzereyken, küçük bir yaşlı köpeği olan bir kadının sokağın en ucundan geçtiğini ve üst kattaki konutların bulunduğu binanın kapısına doğru ilerlediğini görür. Kadının vücut hareketlerindeki tanıdık bir şey Jemma'nın arabasını önce yavaşlatmasına, sonra da durdurmasına neden olur.

Kadın binanın kapısını açar, sokağa doğru kaçamak bakışlar atar ve Jemma dış ışığın altında kadının profilini görür. Şaşkınlık vücudunda dalgalanır. Bu Chloe'dir. Köpek gezdiricisi / barmen.

Jemma, Chloe'nin köpeğiyle birlikte binaya girişini izler. Kapı arkasından kapanır.

Kanı hızlanır. İki dedektifin evlerini ziyaret ettikten sonra ara sokaktan geçip o binaya girdiklerinin farkındadır. Üçüncü kattaki pencereye bakar. Bir ışık yanıyor. Pencerenin karşısında bir şekil hareket ediyor. Binaya giren kadınla aynı ceket, aynı saç rengi.

Penceredeki casus Chloe.

günden beri evlerini izliyordu, hatta dürbünle. Jemma ve Adam'ı stüdyoda sevişirken gözlemleyen oydu. Chloe hayatlarının ne kadarını gördü? Tartışmalarını, yemeklerini, televizyon izlemelerini? Adam sağ olsun, hâlâ panjurları olmadığı için daha da erişilebilir hale gelmişti.

Jemma garajına girer ve Adam'ın Tesla'sının yerinde olmadığını görür. Garaj kapısı gürültüyle aracının arkasından kapanırken arabasında oturuyor. Damarlarına derin bir ürperti çöker, çünkü ona göre

Chloe Cooper sadece Adam ve onun her hareketini gözetlemekle kalmamış, aynı zamanda evlerinin *içine* bile *girmiştir*. Evlerinin içinde fotoğraflar çekmiş. Arka kapının anahtar kodu hâlâ onda. Ve Chloe belli ki Adam'ın, barında oturan Gloria ile bir ilişkisi olduğunun farkında. Yoksa neden Adam'ın ceplerine o şeyleri yerleştirsin ki? Onları Jemma'nın değil de kimin bulacağını tahmin ediyordu? Ayrıca Jemma'ya Gloria'nın kartvizitini ve galerinin adresini veren de Chloe'ydi.

Barmenin o gece köpekler yüzünden gruplarının restorandan ayrılmaması için ne kadar ısrarcı olduğunu, Jemma'yla arkadaş olmak için ne kadar hevesli olduğunu ve Boo ile Sweetie'ye nasıl ikramlarda bulunduğunu hatırladıkça tedirginlik teninde geziniyor.

Kadın düpedüz ürkütücü. Bir sapık. Meraklı. Ama tehlikeli mi?

Belki Jemma'ya değil ama belki de aldatan kocası Adam'a?

Peki Dedektif Havers ve Pederson neden onun binasına gittiler? Bir şeye tanık olduğunu iddia ettiği için onu sorgulamak için - Adam geliyor ya da gidiyor olabilir mi? Muhtemelen Idaho plakalı. Ve bir şimşek gibi Jemma'ya çarpıyor - köpek gezdiricisi Chloe Cooper, haberlerde bahsedilen yerel Crow's Point köpek gezdiricisi olmalı - görünüşe göre yaşlı köpeğini her sabah saat 7:00 civarında sahil yolunda gezdiren kişi.

Adam'ın yüzücüyü öldürdüğüne tanık olan kişi *o mu*? Dedektiflerin Adam'ı sorgulamak için evlerine gelmesine şaşmamalı.

Jemma, Boo ve Sweetie ile arabadan çıkar. Onları bahçeye çıkarır ve kendine bir kadeh şarap koyar. Karanlık evin penceresinde durur, şarabını yudumlar ve sokağın karşısındaki seyreder. Bir fikir şekillenmeye başlar. Ama emin olması gerekiyor - yukarıdaki pencerede duran kadın hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyor.

Jemma telefonuna uzanıyor. Chloe'ye mesaj atar.

Merhaba Chloe! Ben Jemma Spengler. Yakın bir zamanda daha uzun bir süre hakkında konuşmak için gelebilir misin?

sürelî köpek bakıcılığı anlaşması?

Saniyeler bile geçmiyor. Jemma'nın telefonu çalıyor.

Çok isterim. Belirli bir zaman var mı?

Jemma sokağın karşısındaki ışıklı pencereye bakar.

Peki ya şimdi? Kocam dışarıda ve bugünkü korkunç haberlerden sonra bir kadeh şarap iyi giderdi. Bana katılmak ister misiniz?

CINAYETLERDEN ÖNCE

Chloe, Kasvet Evi'nin zilini çalıp içerideki köpeklerin havlamasını duyduğunda beklentiyle titriyor. Evcil hayvan bakıcılığı bir şeydir, ama en çılgın rüyalarında bile selkie tanrıçasıyla *şarap* içmeye davet edileceğini hayal edemezdi. İşler onun için değişiyor. Stavros bile verandadaki sıcak içkilerinden sonra ona "çıkma" teklif etmiştir. Belki de kırk yaşında hayat gerçekten farklı olacak ve sonunda dünyaya nasıl uyum sağlayacağını bulacaktır.

Jemma kapıyı sonuna kadar açar. "Chloe, merhaba. İçeri gelsene!" Kızarmış, biraz dağınık görünüyor. Hatta perişan.

Bir Hollywood tanrıçasına hiç benzemiyor. Chloe içeri giriyor ve köpekler dikkat çekmek için zıplıyor. Jemma kapıyı kapatırken Boo ve Sweetie'ye merhaba demek için çömeliyor.

Jemma elini uzun saçlarının üzerinde gezdirirken, "Dikkatim dağılmış gibi göründüysem özür dilerim," diyor. "Ama bir buçuk gün geçirdim. Bu yüzden de şaraba ve arkadaş'a ihtiyacım var. Mutfaka gelin."

Chloe ayakkabılarını çıkarıyor ve çoraplı ayaklarıyla Jemma'yı takip ediyor. Granit tezgâhın üzerinde iki bardak ve yarı sarhoş bir şişe Louis Latour Ardèche Viognier bekliyor. Bir barmen olarak Chloe şarapları iyi bilir ve ona göre bu iyi bir seçimdir. Jemma'dan da daha azını beklemezdi. Chloe alışlageldiği üzere şarap içmez- vodka daha ekonomiktir ve parasının karşılığını maksimum düzeyde verir. Ancak Spengler'lar gibi floş olsaydı, kesinlikle olağanüstü ithal şarap içerdi.

"Oturun." Jemma tezgahtaki tabureleri gösteriyor.

Chloe kendini bir tanesinin üzerine kaldırıyor ve mutfağa bakarken sıcak bir memnuniyet patlaması hissediyor. burada, kutsal mekânda, tezgâhın arkasındaki Jemma ile kadın kadına samimi bir sohbeta hazırlanıyor, açık teni, kızıl altın saçları ve zarif uzuvlarıyla Nicole Kidman karakterine benziyor.

"Beyaz iyi mi?" Louis Latour'u kaldırıyor. "Ya da başka bir şey - kırmızı, kokteyl, belki?"

"Oh, Viognier çok güzel."

Jemma bardaklara büyük bir miktar doldurur, kendi bardağını alır ve sapından tutarak kaldırır. "Şerefe, Chloe."

"Şerefe, Jemma." Gülümsüyor.

Yudumlarlar. Dışarıda yağmur artıyor. İçeride gaz ateşi titriyor ve köpekler ocağın yanındaki yataklarına kıvrılıyor. Yarının yeniden güzelleşebileceği bir şehirde serin sonbahar günlerinden biri. Ya da haftalarca çirkin kalabilir.

"Köpeklerle benim için baktığın için teşekkürler. Bunun düzenli olarak yapmak isteyebileceğin bir şey olup olmadığını merak ediyordum," diyor Jemma.

Chloe şarabından bir yudum alıyor. "Tabii ki! Ne sıklıkla düşünüyorsun?"

"Hmm, belki haftada üç gün. Sadece sabahın geç saatlerinden öğle yemeğine kadar. Stüdyomda meşgul olacağım ve birinin onları yürüyüşe çıkarmasını çok isterim. Yakınlarda mı oturuyorsun Chloe?"

Taburesinin üzerinde kayıyor. "Oh, oldukça yakın."

Jemma ona bakıyor. Gözleri yoğun görünüyor, sanki Chloe'nin yüz ifadesinde bir şey arıyor. Şarap yüzünden, diye düşünüyor Chloe. Dedektiflerin burada olmasının yarattığı stres. Ve Adam Spengler'in kendisi de kuşkusuz büyük bir stres kaynağı. Chloe'nin içinde bu kadına sadakatsiz kocasından söz etme, yüzücüyü onun öldürdüğüne inandığını ve Jemma'nın hâlâ tehlikede olabileceğini söyleme isteği yeniden uyanır. Chloe, Jemma'nın ipuçlarını bulup bulmadığını ve bu konuyu nasıl açacağını merak eder. Şarabından büyük bir yudum daha aldı, çok iyi gidiyordu. Boğazını temizliyor. "Gloria Bergson'ı bulmayı başardın mı? Sana kartviziti verdikten sonra mı?"

Jemma kısa bir an için paniklemiş görünüyor, ama hemen ardından yüzü daha nötr bir hale dönüyor. Bardağına uzanıp derin derin içiyor. "Aslında, evet. Bunun için teşekkür ederim."

Chloe, Jemma'nın daha fazlasını sunacağını umarak bekler.

Birden şarabın geri kalanını yudumladı ve "Tekrar doldurmamı ister misiniz? Louis Latour'dan birkaç şişe daha var."

"Tabii, evet, lütfen," diyor Chloe.

Jemma buzdolabına gider, soğutulmuş bir şişe seçer ve tezgahın üzerinde açar. Bardaklarını cömertçe dolduruyor. "Aslında içimi dökmek istediğim bir şey var Chloe. Sana güvenebilir miyim?"

"Tabii ki."

Bir an Chloe'ye baktı, sanki ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi. "Gloria Bergson restoranınıza sık gelir mi? Müdavimlerinizden biri mi?" Chloe cevap veremedi eli bir dur işareti olarak havaya kalktı. "Eğer sorun olacaksa, müşteriler hakkında konuşmanız için sizi zorlamak istemiyorum. Sadece onu ne kadar iyi tanıyor olabileceğinizi merak ediyordum."

Kalbi hızlanır. Jemma ipuçlarını bulmuş olmalıydı. "Şey," dedi Chloe dikkatle, "Gloriayla ilk kez sen ve arkadaşlarının geldiği gece konuştum."

"Yani daha önce oraya gitmedi mi?"

"Benim vardiyamda değil. Ama onu başka yerlerde gördüm."

"Nerede?" Ani bir ısırik sesini keskinleştirir.

Chloe duraksıyor ve şarabın içindeki parıldayan altını incelerken kadehinin sapını çeviriyor. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Jemma." Selkie tanrıçasının gözleriyle buluşuyor. "Ama onu başka bir yerde gördüğümde yalnız değildi."

Jemma'nın yüzünde keskin bir ilgi beliriyor. "Kiminle ?" "Bunu söylemek bana doğru gelmiyor. Ama-"

"Adam? Onu kocamla birlikte gördün mü?"

Chloe yutkunuyor. "Sanırım konuşmuş olabilirim."

Jemma bir tabureye oturur, tezgâhın üzerine eğilir ve bakışları Chloe'ninkilere dikilir. Sesi alçak, acil, sessiz bir hal alıyor. "I

Adam'ın ceplerinde bazı şeyler buldum, Chloe. Sanırım bir ilişkileri olduğundan oldukça eminim."

Chloe'de sevinç dalgaları. *İşte bu! İşe yaradı!*

"Korkunç kadın," diyor Chloe, "başkasının kocasıyla aldatıyor. Dürüst olmak gerekirse ondan nefret ediyorum. Aldatanların çoğundan nefret ederim."

"Yani Adam'la aldattığını biliyorsun?" Başını sallıyor.

"Yani kocamdan da mı nefret ediyorsun?" "Bunu ima etmek istememiştim-"

"değil. Bu noktada ben de onun hakkında böyle hissediyorum." Elini saçlarında gezdiriyor, sonra usulca küfrediyor -aslında oldukça güzel bir şekilde. "Çok özür dilerim, Chloe. Sana yük olmak için davet etmedim. Sadece beni tüketiyor. Şimdi susacağım."

"Hayır, lütfen yapmayın. Yani, aldatan bir koca tehlikeli olabilir."

Jemma hareketsiz kalır. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece dikkatli olmak gerekiyor, musun? Mesela ya bir metresle birlikte olabilmek ve yeni bir aile kurabilmek için karısından kurtulmak isterse."

Enerji, sıcak, şiddetli, Jemma'nın etrafında çatırdıyor ve gözlerine doğru ateşleniyor. "Bir şey mi *biliyorsun*? Gloria bir şey söyledi mi? Kötü bir şey konuştuklarına kulak misafiri mi oldun?"

Chloe'nin beyni, göğsünü saran gerginlikle birlikte kendi üzerinde taklalar atıyor. Jemma'nın onun bir sapık olduğunu bilmesini istemiyordu. Jemma'yı öldürmeye çalışırken bir kadını öldürenin Jet Ski'deki Adam olduğuna inandığını açıkça söyleyemez. Söyleyebilir mi? Ayrıca, o olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyor? Gloom House'a en son geldiğinde geçidin duvarında Adam'ın Jet Ski kullanırken çekilmiş fotoğraflarını görmüş olması dışında. Adam'ın eve sahte plakalar, çantasında bir dalgıç kıyafeti ve başında tuhaf bir kapüşon ve şapka ile geldiğini görmüştü. Ayrıca Gloria'nın bir çocukları olduğunu söylediğini ve ona ultimatö verdiğini duymuş. Ona göre bu bir sebep. Ve insanları izlediğinizde -gerçekten gözlemlediğinizde ve onlar üzerinde bir çalışma yaptığınızda- başkalarının göremediği şeyler arasındaki bağlantıları görme eğiliminde olursunuz.

Chloe dikkatle, "Dr. Spengler'ın -Adam'ın- bir seçim yapması gerektiğini, yoksa onu terk edeceğini söylediğini duydum," diyor.

"Nerede? Ne zaman?"

"Eve yürürken restoranın yanındaki otoparkta," diye yalan söyledi Chloe. Şimdi kendini sıcak hissediyor. Rahatsız. Jemma'yla bağ kurma arzusunda çok ileri gitmişti. Biraz yön değiştirmesi gerekiyor. "Aslında beni stüdyosuna davet etti."

"Ne?"

"Sanat eserlerimden bazılarını görmek istiyor." "Gloria istiyor mu?"

Chloe başını sallar.

"Ne demek *sanat*?"

"Portfolyom. Beach House'daki resepsiyon alanında asılı duran resmimi gördü ve kimin yaptığını sordu çünkü çok beğenmişti. Sonra daha fazla resmim olup olmadığını sordu. Edward Hopper gibi yalnızlığı resmettiğimi söyledi."

Jemma hafifçe arkasına yaslanmış, elinde şarap kadehi, Chloe'yi değerlendiriyor. "Vay canına. O tabloyu biliyorum. Çok ünlüdür."

Chloe ışıldıyor ve göğsü gururla kabarıyor. "Gloria bardayken ona diğer çalışmalarımın bazı fotoğraflarını gösterdim ve o da bana kartını verdi. Belki bir sergi açabileceğimi ya da potansiyel olarak beni temsil etmek istediğini ima etti."

Chloe, Jemma'nın ilgisinin arttığını tam anlamıyla görebiliyor: Boynundaki şah damarı biraz öne çıkıyor, daha hızlı atıyor. Yanaklarında pembelik artıyor. Gözbebekleri büyüyor ve vücut duruşu sıkılaşıyor. Chloe de onun değişen enerjisini hissedebiliyor. İkisnin de etrafında çatırdıyor, onları sarıyor, odayı sessiz, sıcak bir yoğunlukla dolduruyor.

"musun?" "Neye gidiyorsun?"

"Ona portfolyonu götürür müsün? Ona çalışmalarınızdan örnekler mi göstereceksiniz?" "Hayır. Hiç sanmıyorum. I-"

"Neden olmasın?" Bakışları sıcak ve ısrarcı.

"Ben sadece kendim için resim yapıyorum. İnsanların çalışmalarına aval aval istediğimi sanmıyorum. Orada otursunlar ve her türlü şeyi okusunlar."

Jemma şarabı dolduruyor. Ve bir an için aniden içine kapanmış, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Sanki kocasının her an dönmesini bekliyormuş gibi kapıya bir bakış fırlattı. Chloe onun anma töreninde ağladığını düşündü ve şimdi nereye gittiğini merak etti.

Jemma bardağını dudaklarına doğru kaldırırken, "Bu Gloria hakkında daha fazla şey bilmem gerek," dedi, sonra havada durdu. "Bu işin ne kadar ciddi olduğunu bilmem gerek Chloe," diyor hızla. "Acaba ... bana büyük bir iyilik yapma şansın var mı? Yani, lütfen hayır demekten çekinme, çünkü bu büyük bir istek ... sonra tekrar, belki de çok büyük. Hayır, bu mantıksız."

"Ne oldu?" Chloe soruyor, memnun etmeye hevesli, herhangi bir şey sorulduğu için heyecanlanmış.

Jemma derin bir nefes alır, sonra derin bir nefes verir ve kadehini yere bırakır. "Ya ona portfolyonuzu götürdüyseniz? Ve galeriyi ziyarete gittiysen? Ve oradayken benim için biraz araştırma yaptın - sadece sorular. Kendisi hakkında, nerede yaşadığı hakkında. Ailesi, çocukları, sevgilisi, galerinin sahibi olup gibi şeyler? Çünkü onu biraz tanısaydınız, belki bana daha fazlasını anlatabilirdiniz? Yani, hem bana yardımcı olabilir hem de potansiyel bir sergi ya da galeri temsilciliği gibi kendiniz için bir şeyler elde edebilirsiniz."

"Bilmiyorum, Jemma. Sanatımı gerçekten istemiyorum-" "Bu bana gerçekten yardımcı olur, Chloe."

Chloe'nin göğsündeki gerginlik bandı daha da sıkılaştı. Bu onun rahatlık alanının dışına çıkmak *demekti*. Ama aynı zamanda Jemma'yı memnun etmek ve onun arkadaşı olmak için de çaresizdir. Ve onu Adam'dan kurtarmak için. Belki de bunu yapmalıdır. Belki de kırk yaşına basmak gerçekten de bir şeylere evet diyeceği, arkadaşları ve dünyada bir yeri olan yeni biri olacağı büyümlü bir yıl olacaktı.

"Yeterince büyük bir portföy çantası edinmem gerekecek. Ve elimde büyük bir portföy varken otobüsle gitmek zor olurdu. Muhtemelen bir Uber'e para ödemem gerekir ve-"

"Chloe! Seni götüreceğim, tabii ki götüreceğim. Seni galerinin hemen dışında bırakacağım. *Tam olarak* kapının önüne değil, çünkü beni görmesini istemiyorum tabii ki."

"Tabii ki hayır."

"Siz içeri girip galeriyi ve Gloria'yı kontrol ederken ben de yolun aşağısında sizi bekleyeceğim. Unutmayın, eğer sanatınızı beğenirse, bir iş anlaşması için sizinle görüşebileceği kadar onunla da görüşeceksiniz."

"Bilmiyorum, Jemma."

Chloe'yi değerlendiriyor. "Telefonunda resimlerinin fotoğrafları var mı?"

""

"Bana gösterebilir misin?"

Chloe isteksizce telefonunu açar, çalışmasının albümünü bulur ve Jemma'ya uzatır.

. Yaklaşıyor, birini büyütmek için parmaklarını hareket ettiriyor. Etrafındaki sessizlik yoğunlaşıyor. Chloe köpeklerden birinin tasmaını kaşındığını duyuyor. Yağmur pencereye vuruyor. Bir saat gibi. *Tik tak tik tak*.

Jemma keskin bir bakış atıyor. Chloe parantez açtı.

"Tanrım, Chloe, bunlar çok çarpıcı. Koydaki pembe şapkalı yüzücü kim? Jerrin Bay'e benziyor."

Kahretsin. Yüzüne bir sıcaklık yayılır. Telefonuna uzanıyor, neredeyse Jemma'nın elinden çekip alacak.

Jemma bekler, onun yüzünü izler.

Chloe bakışmayı kesiyor, tezgâha bakıyor. Nabızı hızla atıyor. "Annemin köpeğini her sabah yedide sahilde gezdiririm ve orada her zaman bir yüzücü olur. Onun körfezde ilerleyişini görmeye bayılırdım. Özgürlük." Yavaşça yukarı bakıyor, yutkunuyor. "Daha sonra onun sen olduğunu anladım."

Jemma sessizce, "Vur-kaç olayının tanığı sen miydin Chloe? Polisin aradığı kişi?"

Duyguları gözlerine vuruyor. Başını sallıyor.

"Bu yüzden mi kocamın tehlikeli olabileceğini söyledin? Birinin - onun- pembe şapkamla *bana* vurmaya çalıştığını düşündünüz."

Tekrar başını sallıyor.

Jemma öne eğiliyor ve Chloe'nin ellerini avuçlarının içine alıyor. Teni yumuşak ve kemikleri ince.

"Yardıma ihtiyacım var, Chloe. Lütfen. Bana yardım edebilir misin?" Başını sallıyor.

"Gloria'ya o yüzücü tablosunu gösterirseniz ve o da bunu galerisi için isterse, ona bunun Jemma Spengler'ın bir tablosu olduğunu söyleyebilirsiniz. Ona Jemma'nın pembe bir şapkayla koyda olması gerektiğini ve onun yerine başka birinin öldürüldüğünü söyleyebilir ve nasıl tepki vereceğini izleyebilirsiniz. Bu bir şeylere yol açabilir. Bazı bilgilere. Bunu benim için yapar mısın?"

Yüzücü resmini Gloria'nın galerisine götürme fikri onu tamamen dehşete düşürse de, Chloe'nin bir yanı artık Jemma'nın çekiciliğine ve yoğunluğuna karşı koyamıyor.

Güvenme güvenme-

Kapa çenen, anne. Bırak da bir arkadaşım olsun. Aptal küçük sürtük.

Seni kullanıyor.

Ama sanatım iyidir. Para kazanabilirim. Gloria öyle söyledi. Bu benim için de faydalı olabilir. Her zaman bir şey yapmamı, bir şey olmamı engellemeye çalıştın çünkü seni yalnız bırakacağımdan korkuyordun, değil mi anne?

Ben gittiğimden beri savunmasızsın Chloe. Kendi başına büyük kararlar vermene güvenilemez.

Ama Jemma da savunmasız anne. Yardıma ihtiyacı var.

Saçmalık. Sana ne sorduğuna bir bak. Sana mantıklı geliyor mu?

Kapa çenen. BURADAN! Öldün sen.

Sessizlik.

Chloe tekrar başını sallıyor.

Jemma, Chloe'nin ellerini sıkıyor. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Sen iyi bir arkadaşsın. Neden onu şimdi aramıyorsun? Ondan bir randevu iste?"

Dostum.

Kelime asılı kalıyor.

Chloe'de bir şeyler biraz daha çözülüyor ve muhtemelen bu şaraptan da kaynaklanıyor.

"Tamam," diyor tereddütle. "Gloria'yı arayacağım. Eğer-"
Arka kapı açılır. Köpekler yataklarından fırlayıp kapıya doğru koşarlar. Adam içeri girer.

Şaşkınlık Chloe'nin içine işledi ve ayağa fırlayıp tezgah taburesini yere çarparak devirdi.

Jemma sertleşir ve yüzü tamamen değişir. Gerginlik Gloom House'da mantar gibi yayılır.

Adam öne çıkıyor. Korkunç görünüyor.

"Nerelerdeydin?" Jemma sorar.

"Çöplükteki bazı şeyleri boşaltmak için. Ve gezmeye." Ama bakışları Jemma'da değil. Sadece Chloe'ye sabitlenmişti. "*Onun* burada ne işi var?"

"Gitmeliyim," diye mırıldandı Chloe, aceleyle ceketini toparlayıp içeri girdiği ve ayakkabılarının bulunduğu ön kapıya doğru koşarken.

"Adam, biraz saygı lütfen. Chloe benim misafirim."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Adam onu işaret ediyor. "Sokağın karşısındaki kadın. O lanet olası hasta bir röntgenci."

Jemma aceleyle Chloe'nin yanına gider. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyor ön kapıyı açıp Chloe'yi dışarı çıkarırken. "Lütfen, ona aldırmayın. Sadece-" Chloe'nin bakışlarını tutuyor ve sesini daha da alçaltıyor. "Sadece bana yardım et, tamam mı? Yardıma ihtiyacım olduğunu görebiliyorsun."

Gloom House'un kapısı yüzüne kapanırken Chloe hızla başını sallıyor. Evden uzaklaşıp ön merdivenlerden inerken öfkeden karnına ağrılar girdi. Gecenin içinde yürürken Adam'ın sözleri beyinde bir davul gibi çalıyordu.

O lanet olası hasta bir röntgenci. Lanet olası hasta bir röntgenci. Hasta Tom. Hasta. Hasta.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekran da ellili yaş larının sonun da, Jerrin Plajı ve körfez manzaralı bir restoran masasında oturan kel ve tıknaz bir adam gör ü l ü y ö r. Gözleri parlak mavi ve ışık la dolu. Yanaklarında Dionysosvari bir kızarıklık var. Ekranın altındaki metinde şöyle yazıyor:

BILL ZEIGLER, BEACH HOUSE RESTORAN VE BAR SAHIBI. CHLOE COOPER'IN PATRONU.

BILL: Chloe, personel aç ığ ımız ın oldu ğ u bir dönem de bir pozisyon için başvur du ve barista olarak çalış t ı ğ ı iş inden mükemmel referanslarla geldi. Çalış t ı ğ ı kafeye ben de sık sık giderdim - herkesi ismiyle hatırlamak ve tam olarak ne sipariş edeceklerini bilmek gibi esrarengiz bir becerisi vardı, hatta bazen onlar sipariş vermeden önce. Ya da öyle görünmesini sağ lardı. Sosyal açıdan beceriksizdi. Ve hiç barmenlik deneyimi yoktu. Baş vurdu ğ unda bana kendi kendini eğ itti ğ ini söylemişti. Ş üpheciydim ama eleman arıyordum, bu yüzden bir meslektaş ım la bara oturdum ve ondan bir dizi içki hazırlamasını istedik. Kokteyl tarifleri ve çeş itli içeceklerin tarihçeleri hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahipti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş tim.

Bill Zeigler duraklar. Bakış ları pencereden dış arı, yüzücünün bulundu ğ u denize doğru kayar.

öldürüldü.

BILL: Biliyorsunuz, ben kendimi sıfırdan inşa etmek zorunda kaldığım bir geçmişten geliyorum. Annem ve babam bu ülkeye göçmen olarak gelmişlerdi ve mesleki becerileri yerel iş piyasasında pek işe yaramamıştı, bu yüzden daha azına razı oldular ve üç erkek ve bir kız çocuktan oluşan bir aileyi geçindirmek için mücadele ettiler. Sonra ben on iki yaşındayken annemi kaybettik ve zor zamanlar geçirdik. Gerçekten zordu. Zeigler'lerin çocuklarının gıda bankasını ziyaret etmek ya da okul öğle yemeği programlarına güvenmek zorunda kaldıkları birkaç durum oldu. İşte bu yüzden yemek -insanları beslemek- benim için önemli. Daha az ayrıcalıklı olanlara başarı şansı vermek de öyle. O zamanlar Chloe'nin zor bir geçmişten geldiğinden ve resmi bir eğitim almadığından şüpheleniyordum. Yine de onu işe aldım, belki de bu yüzden. En iyi çalışanlarımdan biri oldu. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Sonra doğum günümde bana Sahil Evi'nin resmini verdi.

Gözlerinde duygu parıltıyor.

BILL: Bazen insanları tanıdığımızı ya da anladığımızı düşünürüz ya da düşünmek isteriz, ancak bir kişinin iç dünyasını gerçekten bilebilir miyiz? Birini şekillendiren geçmiş yaşamdaki tüm itici güçleri kavrayabilir miyiz? En çılgın hayallerimde bile Chloe Cooper'ı şekillendiren öncülleri öngöremezdim. Ya da 2019'un o Eylül günlerinde yaşananların onu nasıl tetikleyeceğini.

CINAYETLERDEN ÖNCE

"Burada ne işi vardı?" Adam karısından, sokağın karşısındaki kadının üzerine kapıyı kapatmasını istiyor. Öfke, endişe, kalbinin her atışıyla birlikte vücudunu dövüyor.

"O Chloe Cooper, kiraladığım köpek bakıcısı. Bir anlaşma üzerinde çalışıyordum."

"Bu 'Chloe'nin kim olduğunun farkında mısın?" Pencereden dışarıyı işaret ediyor. "Bizi dürbünle gözetleyen şu işgüzar ucube."

", Adam?"

"O tehlikeli, Jemma. O-"

"O ne? Ne yaptığından şüpheleniyor mu? Polislere istediğin bir şeyi söylemesinden mi korkuyorsun? Mesela buradan Idaho plakası ve dalgıç kıyafetiyle nasıl ?"

"Sen neden ?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Nerelerdeydin? Köpeklerin sürüklediği bir şeye benziyorsun."

"Sana söylediğim gibi yürüyüşe çıktım. Sahile kadar. Eve geldiğimde burada değildin, ben de arabayı alıp çöplüğe gittim, sonra da arabayla gezmeye çıktım."

"Çöplüğe mi? Idaho plakalarından kurtulmak için olabilir mi?"

Karısına bakıyor, nefret onu tüketiyor. O da karşılık veriyor. Onlar Bay ve Bayan Smith'tir; dedektiflerin ziyaretiyle zamanlayıcısı ayarlanmış bir saate karşı ilk kimin saldıracağını merak eden iki suikastçi.

"Garajdaki tüm eski tabak serginin gittiğini gördüm, Adam."

"Onlardan bıkmıştım. Bu yüzden onlardan kurtuldum." Islak ceketini silkiyor ve bir sandalyenin arkasına atıyor.

"Ama Idaho'dakileri atmadınız." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Onlardan bende var,
Adam." "Ne?"

"Çok güvenli bir yerde saklanıyor. Onları arabanızın arkasındaki plaka kutusundan çıkardım. Ayrıca ıslak giysiniz, kapüşonunuz ve bu sabah giydiğiniz eldivenler de bende."

Vücudundaki kan güneye doğru çekiliyor. Başı dönüyor, başı dönüyor, sanki bir uçurumun kenarından kara bir mengeneye bakıyormuş hissediyor ve kendini içine çekilmekten alıkoyamayacak. Yaptığı şeyi karısından saklayamayacak. O yüzücüye ne yaptığını bir şekilde biliyor.

İçki almak için yanından geçip gider. Adam bir şişe viskiye uzanırken, kadın arkasından, "Bunlara bakmanı istiyorum," der.

Onu görmezden gelir, bir viski doldurur. Geri koyuyor. Bir tane daha doldururken göğsünü yakıyor.

"Adam. Bak."

Elinde içkisiyle ona doğru döner. Kadın tezgahın üzerine resimler, fotoğraflar yerleştirmiş. Normal yazıcı kağıdına basılmış.

"Bunlar ne?" "Gel
de gör."

Tezgâha doğru yaklaşıyor. Ne olduklarını anlaması bir nanosaniyesini alıyor. Narek'in kayıkhanesindeki Jet Ski'lerin fotoğrafları. Şok kalbini durdururken bakışları Jemma'ya yönelir.

İşaret ediyor. "Mavi ve beyaz ile koyu turuncu bir çizgi." Bakışlarıyla onu sabitliyor. "Helikopterlerin aradığı şey buydu." Sadist bir gülümsemenin ipucu ağzının üzerinde çarpık bir şekilde sürünüyor. "Ve nerede olduğunu biliyorum, Adam. İkimiz de biliyoruz."

Nefes alış verişi hızlanır. Nasıl olduğunu sormak istiyor, ama *nasıl* bildiği gerçeğinden daha az önemli.

"Bu görüntülerin senin için değeri nedir?" diye sorar. Adam ne diyeceğini bilemez. İnkâr etmek işe yaramaz.

"Peki güvenli yerde başka neler sakladığımı biliyor musun?" diye soruyor. "Bu Jet Ski'nin gövdesindeki çukurlara ve kıymıklara gömülmüş bir yüzücü başlığından küçük pembe silikon parçaları." Tırnağıyla mavi-beyaz teknenin görüntüsüne dokunuyor. "Bahse girerim o silikonda Marianne Wade'in DNA'sı -belki de beyninin parçaları- vardır. Ve bahse girerim bir yerlerde bir CCTV kamerası Idaho plakalı parlak mavi bir Tesla'nın yüzücüye çarpıp öldürülmeden önce sabahın çok erken saatlerinde Lions Gate Köprüsü'nden geçerken görüntülerini yakalamıştır. Ve daha sonra köprüden tekrar geçerken."

Adam bir sandalyeye çöktü.

Jemma usulca küfreder. "Tanrım, bunu gerçekten yaptın. Beni öldürmek için önceden tasarlanmış bir plan yaptın ve bunu uyguladın. Ve işte , hâlâ bana bunun neden doğru olamayacağına dair bir *açıklama* -herhangi bir şey- sunmanı umuyorum." Duraklıyor, ona sabit bir şekilde bakıyor. "Gloria Bergson'dan hiç ayrılmadınız, değil mi?"

"Benden ne istiyorsun, Jemma?" Sesi çatlıyor. Yorgunluğun ötesinde, tükenmiş. Kırılmış. Bitmiş. Bir kadına vurmanın-öldürmenin verdiği gümbürtü hissi, kadının yardım için kalkan elinin görüntüsü, vücudunda ve beyninde dönüp durmaya başlar.

Ölüme mahkum. Başına geleceklerden korkuyor. Ve arzuladığı tek şey Gloria'nın kollarının onu sarması ve oğlunun sıcak bedenini kendi bedeninde hissetmektir. Ama bu ortaya çıktığında onlar bile onu tanımak istemeyecektir. Gelip onu hapishanede görmeyecekler.

"Bugün bir avukatı ziyaret ettim," diyor

sessizce. Adam sadece ona bakıyor.

"Ona içinde Idaho , silikon başlık izlerinizin, ıslak giysinizin ve bu fotoğrafların kopyalarının bulunduğu dolabın anahtarını içeren mühürlü bir zarf bıraktım." Uzun tırnaklı parmağıyla resimleri işaret ediyor. "Ayrıca Narek'in adresi ve ani ölümüm halinde bu eşyaların Dedektif Havers'a teslim edilmesi için ayrıntılı talimatlar. Ayrıca dolabın içinde geçmiş mali ve tıbbi dolandırıcılık kayıtlarınızı içeren bir flash bellek de bulunmaktadır. Eğer

Benden kurtulmayı tekrar denemeyi *aklından* bile geçirirsen, işin biter Adam. Hem de çok bitersin."

İçini bir umut ışığı yalıyor. Çünkü sözlerinde dile getirilmemiş bir sonuç var ve bunu onun önünde yem gibi sallandırıyor. Adam uslu durursa her şeyi gizli tutabileceğini, kilit altında tutabileceğini söylüyor. Yine de hapse girmeme şansı olabilir.

"Seni bir daha asla incitmeye çalışmayacağım, Jemma," diyor usulca. "Bana ne oldu bilmiyorum. Bir daha böyle bir şey yapamam."

"Evet,
yapabilirsin."

"Ben hiç-"

"Ondan kurtul, Adam. Temelli olarak. Bana yapmaya çalıştığın şeyi ona da yap."

Adam karısının yüzünü, gözlerini arar. Çok sessiz ve karanlık bir şekilde, "Ne demek istiyorsun, Jemma?" der.

"Öldürün onu."

Yüzünden kan akıyor. "Ne?"

"Onu ortadan kaldırın."

"Ciddi olamazsın." Hiçbir
şey söylemiyor.

Adam'ın Zihin kıymıklar içine a milyon farklı yönler.
Sophia'nın sözleri beyinde yankılanır.

Karınız bir narsist, bunu biliyorsunuz, değil mi? Patolojik bir ilgi ve ayrıcalık ihtiyacı var. Dikkatleri kendi üzerinde tutmak için her şeyi yapar. O sırada yeni erkek arkadaşımın ölümünden onun sorumlu olduğundan şüpheleniyordum. Kayalıklara basıp düşmüş, aşağı inerken başını çarpmış ve boğulmuştu. Peki ya babası? Jemma ve annesini terk etti. Sonra da karavanını kül eden yangında mı öldü? Kapı kilitliydi. Kapının dışarıdan kilitlenip kilitlenmediği konusunda bazı sorular vardı. Sen bir doktorsun. Vekaleten Munchausen sendromunu bilirsin. Hemşireler arasında konuşmalar oldu. İçlerinden biri Jackson'ın birçok kez hastaneye yatış öyküsünü ve garip semptomlarını bir doktorun dikkatine sundu ve endişelerini dile getirdi.

Ama kanıt yoktu ve kim acılı bir anneyi suçlamak ister ki? Ama bu onun psikolojik yapısına uyuyor, Adam, ve eminim sen de bunu görebiliyorsun.

Dehşet damarlarına buz sızdırır. Soğuk bir dehşet duygusuyla titremeye başlar. Bunca zamandır evli olduğu kişi *bu muydu?* Gerçekten daha önce öldürdü mü? Jemma gerçekten bu nihai ültimatoma zorlamaya çalışacak mı?

Adam en kötü kâbuslarında bile hapishaneden çıkmanın bedelinin *bu* öngöremezdi: sevdiği kadını, çocuğunun annesini öldürmek.

Yapamaz.

Yapmayacak. Hiçbir zaman.

"Jemma, ben katil değilim."

"Ama sen öylesin, Adam. Bunu kanıtladın. Marianne Wade'i öldürdün. Bir daha yap."

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, arka kapıdan yüksek bir ses duyulur ve ardından kapı zili çalar. Köpekler havlamaya başlar ve bir kadın sesinin bağırıldığını duyar, "Bay ve Bayan Spengler! Ben Dedektif Havers. Kapıyı açar mısınız lütfen?"

CINAYETLERDEN ÖNCE

". Aç şunu Adam," diye sessizce emrediyor Jemma.

Hâlâ sersemlemiş olan Adam ayağa kalkar, kapıya gider ve kırarak açar. Dedektif Maeve Havers, dışarıdan gelen ışıkla aydınlanan kapısının eşiğinde durmaktadır. Dedektif Axel Pederson garajın ön tarafında dolaşmakta, kapının içine yerleştirilmiş opak pencerelerden içeri bakmaya çalışmaktadır.

Adam ona seslenmek için eğilir. "Sizin için ne yapabiliriz, Memur Pederson?"

"Birkaç sorumuz daha var," diyor Dedektif Havers. Ona döner. "Ne gibi?"

"İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

"Aslında, biz-ah, gerçekten meşgulüz." Jemma'nın sakince dile getirdiği korkunç talep beyninde dönüp duruyor ve adam doğru düzgün düşünemiyor bile.

Kurtul ondan, Adam. İyilik için. Öldür onu.

Havers ona bakıyor, onu tartıyor. Kendini soyulmuş hissediyor. Çıplak. Sanki dedektif onun buruşuk, hasarlı, iğrenç ruhunu, katil doktorun ta kendisini görebiliyor. Eli kapıya sıkıca yapışır.

"Mavi bir Tesla mı kullanıyorsunuz, Bay Spengler?"

"Ben *Dr.* Spengler," diyor çaresizce, bir parça normalliğe, kimliğinin bir parçasına, küçük bir kontrol hissine tutunmaya çalışarak.

Bekliyor. Ortağı karanlığın içinden yaklaşıyor. Yağmur damlacıkları siyah paltosunda parlıyor. Polisler ona bakıyor, soruya cevap vermesini bekliyorlar.

Boğazını temizliyor. "Bir Tesla kullanıyorum. Mavi," diyor.

"Görebilir acaba? Garajınızın içine bir göz atabilir miyiz?"

"Neden?"

Pederson, "Trafik kamerası bu sabah erken saatlerde Lions Gate Köprüsü'nden geçen mavi bir Tesla yakaladı," diyor. "Bu aracın Jet Ski vur-kaç soruşturmamızla ilgili olduğuna inanmak için nedenlerimiz var."

Havers onu izlerken ekliyor: "Tesla'nın Idaho plakası vardı."

Adam'ın beyni, polisin kamera kayıtlarında neden özellikle Tesla'yı seçmiş olabileceğine kafa yorar. Ve bu kadar çabuk onunla bağlantı kurmalarını sağlayan şey neydi? Sonra kafasına dank eder ve her şey çok açıktır. Bu o, penceredeki kadın. Chloe Cooper. Adam döndüğünde arabasındaki farklı Idaho plakasını fark etmiş ve polise söylemiş olmalı. Onlar da kamera kayıtlarını aramak için geri dönmüş ve bulmuş olmalılar.

Ama polisler ya da Chloe Cooper neden Idaho plakalarının vur-kaç olayıyla bir ilgisi olduğunu düşünsün ki?

Jemma arkasından yaklaşıp. Adam kendini bir fare gibi kapana kısılmış hisseder, karısının her şeyi polislerle anlatacağından korkar. Tekrar boğazını temizler. "O zaman kameradaki benim Tesla'm değildi. Çünkü Ontario plakalı bir aracım var."

Jemma sessizce omzuna yaklaşıyor. "Henüz BC plakalarına geçmedik."

"O halde garajınıza bakmamızın bir sakıncası yok, değil mi?" Pederson soruyor.

Kaburgalarının etrafında demir bir gerilim mencesi var. Nefes alamıyor ve tereddüt ediyor. Ama reddetmesinin kendisinden daha da şüphelenmelerine yol açacağını da biliyor.

"Tamam, her neyse. Ceketimi alayım, sizi garaj kapısından içeri alayım." Onları içeri davet etmiyor, bu sefer olmaz. Mutfak tezgahında Jemma'nın Narek'in Jet Ski'lerinin fotoğrafları varken olmaz.

Gaza basıyor, yağmura doğru adım atıyor ve garaj kapısını açıyor. İçeri girer, ışığı yakar. Arkasından içeri girerler. Jemma kafasının arkasına doğrultulmuş dolu bir silah gibi onu takip eder, ayağı kayarsa diye tetiği hazır.

Bana yapmaya çalıştığın şeyi ona da yap. Onu ortadan kaldır.

İki dedektif arabasının etrafında yavaşça yürüyor. Plakaları kontrol ederler. Pencereleere bakıyorlar. Acele etmeden.

Jemma'nın arabasına bakmak için dönerler ve o hafif bir nefes rahatlaması hissetmeye başlar. Ama sonra Maeve Havers durur ve bir zamanlar plaka koleksiyonunun asılı olduğu boş garaj duvarına bakar. Sessizce duvara bakar. Saniyeler geçiyor. Bu sırada Pederson, Adam'ı izliyor. Yutkunmamaya, göz kırpmamaya ya da herhangi bir tepki vermemeye çalışır ama bu durum tüylerini diken diken eder ve gözleri sulanmaya başlar.

"Buradaki duvarda ne vardı?" Dedektif Havers soruyor.

Jemma'ya bakma isteğiyle savaşıır. Onlara gösterisinden bahsetti mi? Jemma onunla dalga mı geçiyor? Ona ihanet mi ediyor? Yoksa duvarına bakacaklarını nereden bileceklerdi ki?

"Hiçbir şey. Neden?" diye sorar.

Dedektif dudaklarını büzer, Jemma'ya bakar. Gerilir. Ama Jemma bir şey söylemez. Havers dikkatini Tesla'ya verir. Adam onun navigasyon geçmişini görmek isteyeceğinden korkar. Bunu yapmadan önce arama izni almaları gerektiğinde ısrar edecektir. Şu anda ellerinde arama izni alabilecekleri bir şey olmadığından da oldukça emindir.

Ama Havers sadece başını sallar. "Teşekkürler, Bay Spengler."

Kadının tıbbi unvanını kullanmayı reddetmesine sinirlenir. Ama onu düzeltme dürtüsünü bastırır. Bununla birlikte, bu ona mesleğinin onu ne kadar yoğun bir şekilde tanımladığını ve onu kaybetmeyi nasıl düşünemeyeceğini hatırlatır, çünkü bu onun kimliğidir.

Dedektifler yumuşak yağmura ve karanlığa doğru çıkarlar. Ancak Adam garaj kapısını kapatmak üzereyken Havers tekrar ışığa adım atar. "Kuzey Sahili'nde herhangi bir marinaya üye misiniz?"

"Bunu bize zaten sormuştunuz," diyor Jemma.

"Yerel marinaları sorduk. North Shore'dakileri değil." "Biz değiliz," diyor Adam.

"North Shore'da kişisel deniz taşıtları olan arkadaşın var mı?"

"Hayır," diyor Jemma çabucak. Sonra da ekliyor: "Yani sence Jet

Kayak kesinlikle Kuzey Sahili'nden gelip gitmiştir o zaman?"

"Tüm açılardan takip ediyoruz. Zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederiz, Bay ve Bayan Spengler."

Dedektifler plakasız kahverengi arabalarına geri dönerken Adam garaj kapısını kapatır ve Jemma ile birlikte içeri girerler.

Dedektiflerin gittiğinden emin olur olmaz ona doğru döner. "Bu sen misin- onlara duvardaki plakalar hakkında bir şey mi söyledin?"

"Hayır."

"O zaman nereden bilsinler?"

Bakışları pencereye yönelir. Adam onu takip eder ve bir şekil görür. Üst katta. Üçüncü kat.

"Chloe geçen gün burada tek başına köpeklerle bakıyordu," diyor Jemma. "Duvardaki ve senin arabadaki plakaları görmüş olabilir. Yüzücünün vurulduğuna tanık olan da oydu, Adam. Bana o söyledi. Çarpılan yüzücünün ben olduğumu düşündüğünü söyledi, çünkü beni her gün o bölgeden pembe bir şapka ile geçerken görüyor." Duraklıyor. "Adam mı?"

Jemma'ya bakıyor.

"Chloe beni öldürmeye çalıştığına inanıyor. Bunu polisler söylemiş olabilir."

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Neden buna inansın ki?"

"Neden olduğu önemli değil. Gerçek şu ki o yapıyor. O bir deli. Onlara her şeyi anlatabilirdi ve şimdi polisin hedefinde sen varsın."

"O zaman burada ne işi vardı, seninle şarap mı içiyordu?"

Jemma sessizce. "Gel otur. Bir şeyler iç. Sakinleş."

"*Sakinleşmek mi?* Aklını mı kaçırdın sen? Bana istediğin ültimatı ver Jemma, ama zerre kadar fark etmeyecek, çünkü bizi içeri tıkacak olan *sen* değilsin, *Chloe*."

Gülümsüyor.

"Neden

gülümsüyorsun?"

"Çünkü *biz* dedin."

Bakıyor. Göğsü panikten o kadar sıkışmış ki neredeyse nefes nefese kalmış. Koltuk altları sıırılsıklam. Kendi kokusunu , korkunun pis kokusuyla ekşimiş.

"Her şey girecek, Adam. Bir planım var."

"Ne?"

"Lütfen, önce oturun." Bardağını viskiyle doldurur ve ona getirir.
"Al, bir içki iç."

Adam tereddüt eder. Bir yanı kaçmak istiyor. Diğer bir yanı ölümcül bir korkuyla doludur. Adam'ın ruhunun bir başka parçası ise karısının söyleyeceklerini duymak istemektedir, çünkü Gloria'yı öldürme talebinde gerçekten ciddi olduğuna inanmamaktadır. Bu yüzden kabul eder ve kadehi ondan alır. Oturur ve içindikilerin yarısını yudumlar. Kadın da onun karşısına oturur.

"Bunu nasıl yapabileceğini biliyorum,
Adam." "Tam olarak neyi?"

"Gloria'dan kurtulun. Onu sonsuza ortadan kaldır."

Midesinden bir bulantı dalgası yükselir. "Sana söyledim, yapamam. Yapmayacağım. Ben bir katil değilim."

"Ve sana öyle olduğunu hatırlatmalıyım. Sessizliğimi satın almak, beni tekrar hayatının merkezine koymak için bunu yapmalısın Adam. Bana kendini 'bize' adadığını kanıtlamalısın ve bunun tek yolu da onun -Gloria'nın- sahneden çekilmesi. Gitmesi. Tamamen."

"Bunu kastettiğine inanamıyorum."

"Ben ciddiym, Adam. Yap yoksa Havers ve Pederson'a yüzücüyü öldürdüğünü söylerim."

"Tanrım." Bir elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Bunu ben yapmış olsam bile, polisin şüpheleneceği ilk kişinin ben olacağının farkında mısın, Jemma? Her zaman erkek arkadaş ya da kocadır. Hiçbir şey yanıma kâr gibi. Yine de cinayetten hüküm giyerim. Yüzücüye vurduğumu itiraf etsem de olur."

Öne doğru eğilir. "Sana bunu nasıl yapacağımızı ve bundan nasıl kurtulacağımızı söyleyeyim. Onu kullanacağız. Chloe'yi. Çılgın köpek gezdiricisi. Chloe de dahil olmak üzere tüm sorunlarımızı ortadan kaldıracak bir fikrim var." Jemma elini sokağın karşısındaki binaya doğru küçümseyici bir hareketle sallıyor, sanki bir kir zerresini atıyormuş gibi.

Karısına bakar, hâlâ bir şey anlayamamıştır. Kadın gerçekten de canlı görünüyordu. Adam'ın damarlarına soğuk ve korkunç bir kıyamet duygusu sızar. Jemma ciddidir.

Ölümçül derecede ciddi.

CINAYETLERDEN ÖNCE

Jemma kocasını yakından izliyor, vücudundaki enerji -adrenalin-yükseliyor.

"Ne demek 'Chloe'yi kullan'?" Sesinde hafif bir titreme var.

Sandalyesinde öne doğru eğilir, bakışları Adam'a kilitlenir. Sessizce, "Adam, yapabilirsin ve ben de sana yardım edeceğim. Birlikte hareket edersek, durdurulamayız. Her şeyden sağ çıkabiliriz, bir cinayet soruşturmasının daralan ilmiğinden bile. Ne de olsa birlikte öldüren çiftler birlikte kalır, değil mi?"

Ağzı bir karış açık, anlamayan ya da anlayamayan bir çocuk gibi neredeyse boş boş ona bakıyor.

"Ama önce bana bazı şeyler söylemelisin."

"Ne gibi şeyler?"

"Gloria'nın galeri saatleri nedir?"

Sevgilisinin adını duyunca Adam heyecanlanır. Ayağa fırlar ve içkisini tazelemek için dolaba gider. Biraz daha viski koyarken, "*Chloe'yi* sorunlarımızla birlikte ortadan kaldırmakla ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Jemma onun zaman kazanmaya çalıştığını ve kaçmak için bir yol aradığını görebiliyor.

", Adam."

Elinde içkiyle ona ters ters .

"Ciddiyim. Oturup beni dikkatle dinlemenizi ve bana istediğim bilgileri vermenizi istiyorum."

Çok yavaş, isteksizce, tereddütle oturur. "Bana galeri saatlerini söyle."

"Galeri saatlerini bilmiyorum, Jemma."

"Tabii ki biliyorsun."

"Bak bakalım."

Ona bakıyor. Tansiyon yükselir. "Hapishaneden uzak mı kalmak istiyorsun, yoksa Dedektif Havers'ı aramamı ister misin?"

Dudaklarını ıslatıyor, derin nefes alıyor. "Kapılar pazartesiiden pazara sabah on birde açılır. Akşam altıda kapanır."

"O hep orada mı?"

"Hayır. Neden bu-"

"Cevap ver bana, Adam. Odaklanman gerek. Bu odaklanmana yardımcı olacak."

"Sen hastasın, bunu biliyor musun?"

Sandalyesinde arkasına yaslanır, bacak bacak üstüne atar ve bakışlarıyla onu kısıtır. Jemma kollarını kolçağın üzerinde gevşek tutuyor. Dışarıya soğukkanlılığını yansıtıyor ve bunun onu korkuttuğunu görüyor. Güzel. Ama içinde derin, vahşi ve çaresiz bir öfke var. Sakin bir şekilde, "Eşimi öldürme planını uygulayan ve başarılı olduğuma inanan ben değilim. Masum, dört çocuk annesi bir kadını soğukkanlılıkla kafatasını parçalayarak öldüren ben değilim, Adam."

Yutkunuyor ve gri görünüyor.

"Gloria şahsen hangi günler galeride bulunuyor ve o oradayken başka hangi personel de orada bulunuyor?"

"Çarşamba'dan Pazar'a kadar orada. Hafta sonu vardiyalarında çalışmayı seviyor çünkü daha fazla potansiyel alıcı görüyor."

Çenesi gerilir. Kendini sakinleştirmek için savaşıyor. "et."

"İzinli olduğu günlerde yerine bakan iki çalışanı var, biri Pazartesi günleri, diğeri Salı günleri. Haftanın geri kalanında o ve saat 17:00'de işten çıkan bir yönetici asistanı var." "Yani akşam beş ile altı arasında galeride yalnız."

o günler?"

İçkisini yudumluyor ve kenarından ona bakıyor. Neredeyse onun beyninin çarklarının döndüğünü, entrikalar çevirdiğini, onu ikinci kez tahmin etmenin yollarını aradığını duyabiliyor.

"Ya sanatçılarla görüşmek isterse?" Jemma soruyor. "Ve portfolyolara bakmak?"

"Bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun, Adam. Sen ve Gloria iki yıldan fazla bir süredir birliktesiniz. Bir çocuğunuz var."

Adam onun bakışlarını kırıyor ve içkisine bakıyor. "Adam?"

Yavaşça yukarı bakıyor. "Potansiyel müşterileriyle günün sonunda, galeri sessizken görüşmeyi tercih ediyor. Kapanış saatinde -genellikle hemen sonrasında. Galerinin ön tarafını -sergi salonunu- kilitliyor ve onları arka tarafa davet ediyor; burada bir çerçeveleme stüdyosu, masalar, küçük bir mutfak ve bir ofis var. Sanatçılara, eserlerini incelerken şarap, kahve, atıştırmalık ya da başka bir şey ikram etmeyi seviyor."

"Peki ya güvenlik kameraları?"

"Sadece ön tarafta," diyor sessizce. "Arkada kamera yok."

"Dışarıda mı?"

"Dışarıda bir şey yok ama showroom'un CCTV kameraları ön pencerelerden kaldırımı görüyor. Mekan alarmlı. Çıkarken alarmı çalıştırıyor."

"Binanın arka tarafında ne var?"

Titreyerek nefes alıyor. "Bir park yeri ve teslimat girişi."

"Ona bu işi sen mi kurdun, Adam? Bir kısmı sana mı ait, yoksa kira mı ödüyorsun? İşler nasıl yürüyor?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Peki ya Magnolia Lane'deki küçük şirin evi? Onu da onlar için mi satın aldınız?"

Şok olmuş görünüyor.

"Bilmem gerek, Adam. Bunu senden duymam gerek. *İtirafını*, sözlerini - ikileminin derinliklerini, ihanetini, beni sahte bahanelerle buraya getirip bu Allah'ın belası eve park etmeni. Eğer bunu aşmak ve bir ekip olarak ilerlemek istiyorsak, o evi ve işi onun için satın alıp almadığını söyle."

Hafifçe başını sallıyor.

Ve Jemma çelikleşir. Kalbinin etrafında bir amaç vahşeti toplanır. Bu onun zihnini keskinleştiriyor ve kanında bir direnç yaratıyor. Bu işi sonuna kadar götürme kararlılığı yüzde yüzdür.

katılaştı. "Yani arka taraftaki teslimat girişine bir ara sokaktan mı ulaşıyor?"

"Evet. Galerinin bulunduğu bina bloğunun arkasından geçiyor."

"Anahtarın var mı?"

Başka tarafa bakıyor. Başını sallıyor.

"O anahtarları kullandığınızda, hangi kapı-"

"Arka kapı, tamam mı? Tatmin oldun mu? Arka kapıdan gizlice giriyorum. *Senin* için. Senden saklamak için, böylece aşağılanmayacaktın, utanmayacaktın. Bunu düzgünce bitirecektim, sana söyleyecektim, Jemma."

"Ama yapmadın, değil mi Adam? *İki yıldan* fazla bir süre boyunca yalan söyledin. Ve yalan söylemeye devam ettin."

Göğsü inip kalkıyor. Cildinde çirkin bir parlaklık oluşmuştur. Saat takvimini kontrol eder.

"Yarın yaparız."

"Tam olarak ne yapacağız?"

"Ben de öyle dedim. Gloria'dan kurtul. Yarın. Ne kadar erken olursa o kadar iyi, çünkü polisler yaklaşıyor ve beklediğimiz her saniye zaman daralıyor. Bunu yaparsak, Jet Ski'yi ve diğer kanıtları gözden uzak tutarsak, vur-kaç cinayetiyle bağlantınızı kanıtlayamazlar. Ve unutmayın, ispat yükümlülüğü sadece onlara aittir. Bu olmadan, sana dokunamazlar. Ama bazı şeyleri ayarlamam gerekiyor."

Anlayamamış gibi gözlerini kırıştırıyor.

Öne doğru eğilir ve üzerindeki telefonunu alır.

Bir arama yapıyor.

Diğer uçtaki telefon bağlanmadan önce üç kez çalar. Jemma kararsız bir "Alo?" sesi duyar.

"Chloe! Benim, Jemma. Daha yapmadın mı? Gloria'dan randevu aldın mı?"

"Hayır. Henüz değil. I-"

"Bunu yapmalısın. Geç olduğunu biliyorum, ama ona sadece mesaj atsanız bile, yarından sonraki gün, Pazar günü portföyünüzle birlikte bölgede olacağınızı bildirebilirsiniz. Akşam altı gibi uğrayıp uğrayamayacağını sor. Eminim seni görmek isteyecektir,

Chloe. Çalışmaların gerçekten muhteşem. O da o saatte galeride olacak."

"Pazar mı? Akşam işim var."

"Senin yerine bakacak birini bulabilir misin? Bu benim için çok önemli Chloe. O saatte seni almaya ve götürüp hazırım. Dediğim gibi, seni yolun aşağısında bekleyeceğim ve sonra eve geri getireceğim."

Jemma kadının tereddüt ettiğini duyar. Ama aynı zamanda köpek gezdiricisinin gözlerindeki muhtaçlığı, Jemma'ya yaltaklanma şeklini de görmüştür. Bu tuhaf kadın bir bağlantı satın almak için bunu yapacaktır. Jemma içki içerken onu değerlendirdikten sonra bundan oldukça emindir.

"Tamam."

"Randevu alır almaz bana mesaj at. Ve Chloe, teşekkür ederim. Sen iyi bir arkadaşsın."

"Yardım edebileceğim her şeyi yaparım, Jemma!"

Aramayı sonlandırır ve elinde telefon, sandalyesine geri oturur. Dudakları bir gülümsemeye dönüşür.

"Az önce ne yaptın sen?"

"Planım işe yararsa, o tuhaf Chloe Cooper, penceredeki kadın, Gloria Bergson'ı bıçaklayarak öldürmekle suçlanacak. Ve sen suçlanmayacaksın. Çünkü suçu üstlenmesi için Chloe'ye tuzak kuracaksın. Jet Ski cinayetine gelince, eğer planımızı uygularsan, sonuna kadar arkada olacağıma söz veriyorum, Adam. Birlikte -bir ekip, bir çift olarak- hiçbir Idaho plakası, ıslak elbise ya da diğer kanıtların bulunmamasını sağlayacağız. Ve ortalık sakinleştğinde Narek'in evine dönüp dedektifler kayıkhaneden haberdar olmadan o Jet Ski'den kurtulacağız. Her şey bittiğinde, sadece sen ve ben olacağız. Hayatlarımıza ve her şeyin eski haline dönmekte özgür olacağız. Ölüm bizi ayırana kadar." Olabildiğince sıcak ve cesaret verici bir şekilde gülümsüyor.

Boğazını temizler ve parmaklarını saçlarında gezdirir. "Oliver'ı incitecek bir şey yapamam. Annesini ondan alamam. Yapamam işte."

"Yapabilirsin, Adam. Ayrıca şunu da düşün: Gloria gitse de sen hâlâ Oliver'ın babası olarak kalacaksın. Bu asla değişmeyecek. Oliver'ı alabiliriz."

Gözaltı, Adam. Oliver gelip bizimle yaşayabilir. Bir çocuğumuz daha olur."

Dehşet gözlerini doldururken ağzı açılır.

CINAYETLERDEN ÖNCE

Jemma yatmak için hazırlanırken Adam alt kattaki banyoya gider. Sessizce kapıyı kapatır ve kilitler. Sifonu çeker ve ses çıkarsınlar diye muslukları sonuna kadar açar ve Ontario'daki avukatının ofisini arar. Doğu'ya döndüğünde saat gülünç derecede geç olmuştur ve o da çok yorulmuştur ama Jemma'nın duyamayacağı bir yerdeyken sesli mesaj bırakması gerekmektedir.

Arama bağlandığında ve Adam yönlendirmeleri duyduğunda, ayrıntılı mesajını bırakır. Telefonu kapattığında elleri titrer. Yüzüne su sıçratır ve aynada kendine bakar.

Kendisine çaresizce, umutsuzca bakan kapana kısılmış ve ölüme mahkum insan örneğini tanımıyor.

Ama o bir kurtulan, kendine söylüyor. Triyaj zamanı. Birincisi, tutuklanmamak, suçlanmamak, hapse girmemek.

Şimdilik karısını yatıştırmak için zaman kazanmaya çalışacak. Çünkü ileride eline bir fırsat geçeceği kesin. Ve o da bunu değerlendirecek.

Ama aynı zamanda bahisleri de korumak zorunda.

Adam muslukları kapatır, yüzünü kurular ve yatağa doğru yönelir.

CINAYETLERDEN ÖNCE

29 Eylül 2019

Chloe Main'deki otobüs durağında, sanat eserleriyle dolu garip büyüklükteki portföy çantasının sapını tutarak bekliyor. Jemma onu almak için en kolay yer olarak otobüs durağını önermişti ve Chloe arka kapısının önünden alınmamaktan ve sokağın karşısında yaşadığının altının çizilmesinden gayet memnundu. Adam Spengler'ın sözleri kafasının içinde dolanıyor.

Onun kim olduğunu biliyor musun? Sokağın karşısındaki kadın. O lanet olası hasta bir röntgenci.

Chloe derin bir nefes alır ve Jemma'nın bu konuyu açıp açmayacağını merak eder. Bu onu tedirgin ediyor. Aklına Jemma'nın geldiği gün ve Adam'la stüdyosunda çıplak sevişirken Chloe'nin dürbününün içine nasıl baktığı geliyor. Belki de Jemma için o kadar önemli değildir -bazı insanlar görülmekten *hoşlanırlar*. Teşhirci tipler. Ya da belki de Chloe'nin Gloria'ya yardım etmesini o kadar istiyordur ki bu tuhaflığı görmezden gelmeye hazırdır.

Yanılıyorsun, Chloe. İçgüdülerini dinle, küçük fısıltıları. Gloom House'daki bu insanlarda bir terslik var. Bugüne pişman olabilirsin-

Yeter artık! beni!

Annesinin sesini kapatır ve saatini kontrol eder. Jemma geç kaldı. Chloe'nin saat 18:00'de Bergson Galerisi'nde olması gerekiyordu. Gloria, Chloe'nin işiyle birlikte gelmesine çok sevinmiş görünüyordu. Ama şimdi güneş alçalıyor ve sonbahar havası

Soğuk ve dökülen yapraklar kaldırımdan aşağı rüzgârla savruluyor. Endişe göğsüne yayılıyor.

Bir otobüs yanaşıyor. Kapılar açılırken hidrolikler tıslıyor. İnsanlar biniyor ve . Caddenin karşısındaki mağazalar kapanıyor. Saatine tekrar . Jemma gelmiyor. Ekilmiş. Rakamlar. Hayatının hikayesi. Bu zaten bir hataydı.

Chloe eve doğru yürümeye başlar, tam o sırada renkli camlı beyaz bir minibüs otobüs durağına yanaşır ve durur. Yolcu camı aşağı kayar.

"Chloe!"

Kaşlarını çatıyor ve Jemma'yı direksiyonda görmek için minibüse bakıyor.

"Çok üzgünüm, geç kalıyorum. bakalım."

Chloe tereddüt ediyor. Sürüngen beyni tıslıyor, tereddüt ediyor. Beyaz minibüsler tüm polisiye dizilerde ve gerçek suç hikâyelerinde seri katillerin tercihidir. Beyaz minibüsler kötü şeyler getirir. Ama direksiyonda gülümseyen onun selkie tanrıçası, onu içeri buyur ediyor.

"Spor araban nerede?" Chloe soruyor.

"Alternatörde sorun yaşadım. Tamirhanede, bu yüzden biraz geç kalıyorum. Ama hala başarabiliriz. Arka sürgülü kapıyı aç. Portföyünü arkaya koyabilirsin, sen de öne atla."

Chloe minibüsün kapısını kaydırarak açtı. İçerisi yeni ya da yeni boyanmış gibi kokuyor. Arkada büyük bir spor çantası vardı. Chloe çantanın içinden mavi nitril eldivenler ve bazı giysiler çıktığını fark etti.

Jemma onun baktığını görüyor ve "Bu bir temizlik şirketinin kullandığı kiralık bir araç. Bana aceleyle ödünç verdiler."

Chloe başını salladı, yan kapıyı kapattı ve huzursuz hissederek yolcu koltuğuna tırmandı. Ama içeride hafif bir müzik çalıyor, rahat ve sıcak bir ortam var. Jemma onun kemerini bağlamasını bekliyor, sonra sırtıyor. "Hazır mısın?"

Başını sallıyor.

Jemma minibüsü vitese takar ve trafik akışının içine çeker. Şehir merkezine doğru akan trafiğe katılırlar.

Chloe, Jemma'nın her zamanki kıyafetlerini giymediğini fark etti. Üzerinde bol bir kot pantolon ve bol gri bir sweatshirt vardır.

Muhteşem yele saçları sırtından aşağı sarkan bir örgü şeklinde sıkıca örülmüş. Makyajsız.

"Her şey mi?" Chloe soruyor.

Jemma ona bir bakış fırlatır. "Evet. Lanet alternatör dışında. Neden?"

"Oh, bir nedeni yok."

Gülüyor. "Benim kişisel bakım eksikliğimi mi kastediyorsun? Arabanız bozulduğunda ve aceleyle bir garaj ve kiralık bir araba bulmanız gerektiğinde ve kocanız hastanede çalıştığı için size yardımcı olamadığında böyle olur." Jemma sanki nihayet yola çıktıkları için rahatlamış gibi bir nefes veriyor. "Sadece yüzümü düzeltecek ve üstümü değiştirecek vaktim olmadı." Chloe'ye keskin bir bakış daha fırlattı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemedim, Chloe."

"Boo ve Sweetie nerede?"

"Evde. Onları erkenden besledim. Biz dönene kadar iyi olacaklar."

Chloe yolcu koltuğuna geri yerleşti. Hayal kırıklığına uğramıştı ve hâlâ biraz şaşkıındı. Jemma ve iki küçük tasarımcı cavapoos ile sarı spor arabada köprüden geçmeyi hayal ediyordu. Daha önce hiç bu kadar göz alıcı bir şey yapmamıştı.

"Galeriyle anlaşmayı iptal edebilirdim," diyor, aniden bunalmış ve geri adım atmak zorunda kalmış.

"Hayır. Hiç de değil. Verdiğim sözlere sadık kalırım, özellikle de arkadaşlarıma karşı."

Arkadaşlar.

Yine o kelime. Zayıf bir sıcaklık vücuduna geri dönüyor.

Chloe, fısıltıları dinlemiyorsun. Bir şey seni huzursuz ediyorsa yolun karşısına geç, uzaklaş. Hala yapabiliyorken.

Korkak iç sesi onu ne zaman gerçekten kurtardı? Annelik uyarıları ve öğütleri ne zaman onu hayata katılmaktan alıkoymaktan başka bir işe yaradı? Belki de gerçekten kendi sezgilerini daha iyi sorgulaması , çünkü kendisine hizmet etmeyen bir iç anlatıya kaymış olabilir. Hem de hiç. Bak ne oldu, Stavros'la sıcak çikolata içmeye gitmeyi kabul etti ve onun kendisine dokunmasına izin verdi. Stavros daha sonra ona

Sevdiği bir müzisyeni dinlemek için iki hafta sonra onunla birlikte küçük bir caz kulübüne gitmek isteyebilirdi. Ve sonra Jemma ile şarap gecesi daveti ve Chloe'nin Düşman Gloria hakkında bilgi toplamak için ekibinde yer alması talebi geldi.

Tüm bunlar Chloe'nin sonunda bir yere ait olabileceğini ya da bir gruba dahil olabileceğini hissetmesine neden oldu. "Yükselen bir sanatçı" olarak bile tanınabilir.

Bebek adımları, Chloe. Gloria'yla olan bu görüşmeyi atlat. Jemma'ya yardım et. O korkunç kocasından kurtulmasına yardım et. Sonra sadece sokağın karşısındaki denizkızı tanrıçası olacak, her sabah yüzmeye gidecek, muhtemelen yaz akşamları Chloe'yle Brodie de dahil olmak üzere köpeklerle çimlerde şarap içecek.

Köprüden Kuzey Sahili'ne geçerken şaşırtıcı derecede iyi zaman geçiriyorlar.

Jemma, Bergson Galerisi'nin hemen yakınında kolay park yeri bulamayınca biraz daha ilerliyor ve üzerinde DURMAK YASAKTIR yazan bir tabelanın bulunduğu bir yükleme alanına giriyor.

"Bu iyi mi?" Jemma soruyor. "Çok uzak değil mi?"

"Sorun değil, galeri sadece bir blok ötede." Chloe yine gergindi.

Portföyünü arka taraftan çıkarıyor ve Jemma pencereden şöyle diyor: "Galerinin arkasında yükleme bölmeleri olan bir ara sokak var. Binanın arkasından çıkıp sola dönerek ara sokağa girerseniz ve sokağın caddeyle kesiştiği yere kadar yürürseniz, orada bekliyor olacağım."

"Emin misin?"

"Tabii ki! Pazar akşamı bu saatlerde bir sürü boş yer olacaktır. Güzel ve sessiz." Hızlı bir gülümseme. "Lütfen bana şu kadın hakkında biraz bilgi getir."

Chloe iki blok ötedeki Bergson Galerisi'ne yürüyor. Kesinlikle sessiz - dükkânların çoğu çoktan kapanmış ve günler kısaldıkça hava erken kararıyor. Bölgede şu anda terk edilmiş bir his var ve yağmur tükürmeye başlıyor. Ancak ilerideki galeri, toplanmakta olan kasvetin içine sıcak bir parıltı yayıyor. Ve o içeri girecek. Jemma'yı o nefret dolu Adam Spengler'dan kurtarmak için elinden geleni yapacaktır.

O lanet olası hasta bir röntgenci.

Chloe'nin kararlılığı onun alayını hatırlayınca sertleşir. Kapıyı iterek açtı ve küçük zillerin dostça tıngırtısıyla karşılandı.

CİNAYETLER

Chloe başka bir dünyaya adım atıyor. Galerinin içi aydınlık, havadar, nem kontrollü ve nefes kesici sanat eserleriyle dolu; aura hem sıcak hem de inanılmaz derecede şık. Girişte duruyor, portföy çantasını tutuyor, aniden bunalıyor.

Gloria arkadaki kapıdan çıkıyor. "Chloe! Hoş geldin. Geldiğiniz için teşekkürler."

Gloria galeride tek başına görünüyordu ve Chloe onun ne kadar güzel ve şık görüldüğüne hemen dikkat kesildi -Sahil Evi'ne girerken takındığı sinirli, seks düşkününü tavrından çok farklıydı. O geceki amacının sevgilisinin karısını kışkırtmak olduğuna şüphe yok, ama belli ki kendini kısa satmış. Çünkü burada sanat mağazasının sofistike, abartısız imparatoriçesi. Zengin, koyu renk saçlarını ortaya çıkaran krem rengi kaşmir giymiş ve pürüzsüz ve çizgisiz zeytin rengi tenine minimal makyaj yapmış. Kesinlikle Jemma'dan çok daha genç.

"Bana ulaştığın için çok mutluyum Chloe. Lütfen, içeri gel."

Chloe öne doğru eğiliyor ve bakışları duvarlardaki sanat eserlerine takılıyor. Buradaki çalışmalar olağanüstü. Onu her açıdan içine çekiyor ve bir an için Jemma'nın minibüsteki bekleyişi aklının bir köşesine kayıyor. Chloe, Gloria'nın resimlerinin böyle bir yere ait olabileceğini düşündüğüne inanamıyor. Bu gerçekten mümkün mü? Eserlerinin bu parçaların arasında sergilenmesi? Büyülü bir dönüm noktası olan kırk yaşında dünyası gerçekten değişti mi?

Gloria sessizliğe Chloe'nin sanat eserini izin verdi ve galerinin kapısına gidip kapıyı kilitledi ve AÇIK tabelasını ters çevirerek

KAPALI.

Birkaç dakika sonra Chloe'nin hayranlığını kırıyor. "Portfolyonda neler getirdiğini görmek isterim. Neden arka tarafa gelmiyorsun, orada tuvallerini masaların üzerine güzelce yerleştirebiliriz. Ayrıca iyi bir görünüm elde etmek için bazı parçaları üzerine koyabileceğimiz şövalelerimiz de var."

Gloria'nın peşinden galerinin sergi salonunun dışında, çerçeveleme ekipmanlarının asılı olduğu ve aletlerin raflarda sıralandığı aydınlık bir stüdyoya giriyor. Birkaç uzun masa, daha fazla çerçeveli sanat eseri, mükemmel bir tepe aydınlatması, bir ofis alanı ve bar yüksekliğinde bir masa ve tabureler içeren bir mini mutfak var.

"Kahve, çay, şarap ya da köpüklü bir şey ister misiniz? Ben de prosecco severim-özellikle de hafta sonunda ve yoğun bir hafta geçirdik."

"Elbette, teşekkür . Prosecco çok iyi olur."

Gloria buzdolabının yanına gidip bir şarküteri ve peynir tabağı ile bir şişe köpüklü şarap çıkarırken Chloe kendini Harikalar Diyarı'na düşmüş Alice gibi hissediyor.

"Neden ceketinizi arka fuayeye asmıyorsunuz - kancalar arka kapının yanında - sonra bazı parçalarınızı oraya yayabilirsiniz." İki bardak köpük doldururken çenesini masalara eğiyor.

Chloe paltosunu atölyenin dışındaki bir yardımcı odaya asıyor, sonra portföy çantasının fermuarını açmak için geri dönüyor. Tuvallerini büyük atölye masalarının üzerine dikkatlice yerleştirmeye başlar. Yüzücü resimlerinden birini, kayanın içindeki kızın iki farklı yönünü ve izleyiciyi içeride şüphelenmeyen sakinleri olan ışıklı pencerelere röntgenci bir şekilde bakmaya davet eden gece bina dışlarının birkaç çalışmasını dahil etti. Gece avcısı görüntüleri. Bir tanesi, içeride masalarda müşterilerin olduğu bir kafenin dışını gösteriyor. Diğer bir kuaför salonu, sandalyelerde oturmuş kadınlar saçlarıyla uğraşırken stilistler sohbet ediyor, üçüncüsü ise Bay Higgins'in yıkılan evine benzer bir mahalle evinin dış cephesi. Chloe bunların Gloria'nın sevdiği Sahil Evi tablosunun havasını ve tonunu yansıttığını düşünüyor.

Gloria iki şampanya kadehini getirip birini Chloe'ye uzatıyor ve dikkati tuvallere yöneliyor. Yudumlar ken ve parçaları tek tek incelerken sessizliğe gömölüyor.

Chloe'nin kalbi küt küt atıyor. Sıvı bir kabadayılık arayışıyla prosecco'sunun yarısını içiyor, baloncuklar göğsünü anında bir yumuşaklıkla, bedenini de iyi niyet duygusuyla dolduruyor. Zihninin etrafındaki sınırlar esnekleşiyor ve rahatlıyor.

Gloria bakışlarını kaldırıyor ve Chloe'ninkilere diyor. Gözleri ateşle yanıyor ve üzerinden aç bir elektrik yayılıyor. Chloe'ye aniden gözüne kestirdiği değerli bir avı gören bir yırtıcıyı hatırlatıyor ama avını ürkütmemek için kendini tutuyor, avına yaklaşırken dikkatle hareket etmeyi tercih ediyor.

"Chloe," diyor nazikçe. "Bunlar gerçekten unutulmaz." Evin bulunduğı parçanın kenarına dokunuyor. Sarı bir pencere karesinin içinde, yaşlı bir adam tek bir tabak yemek ve bir fincanın önünde bir masada kamburlaşıyor. Yanında yerde yatan bir kedi var. Adam masanın karşı tarafındaki boş sandalyeye bakıyor, sanki bir zamanlar orada oturup ona arkadaşlık eden ve artık olmayan birini görüyor ve özlüyor.

"Bunların içinden gelen duygu - gerçekten yalnızlığı yakalıyorsun Chloe. Bir özlem, hasret duygusu. Bence bu herkesin özdeşleşebileceğı bir şey," diyor Gloria. "Bu sanatta her birimiz kendimizden bir şeyler görebiliriz."

Chloe prosecco'dan bir yudum daha yutuyor. "Sanırım herkesin yalnız olduğunu hiç düşünmedim. Sadece bazı insanlar olayların dışında yaşar, hep dışarıdan bakarlar, sıcak ve bağlantılı görünen hayatlara, sanki kendilerinde bir sorun varmış ve o ışıklı pencerelere sığmıyorlarmış gibi." Cildi ısınıyor. Bu sözler ağzından nasıl çıkmıştı ki? Utanıyor. Utandı. Teşhir edildi. Her nasılsa, bu galeride, yarattıklarını seven bu kadınla birlikte olmak, Chloe'nin dürüstçe konuşabilmesi için burayı kısa süreliğine güvenli bir yer haline getirmişti.

"Portekizce *saudade* kelimesini biliyor musun?" Gloria soruyor. Chloe başını sallar.

Gloria, "İngilizce'de doğrudan bir tercümesi yok," diyor, "ancak olmayan veya uzakta olan bir şeye veya birine duyulan derin, nostaljik bir özlemin duygusal durumunu ifade ediyor. Giden şeylere duyulan acı tatlı, melankolik ya da dokunaklı bir özlem." Fırtınalı denize bakan kızın resmine doğru ilerliyor. Tek başına. Sıkışmış.

"Almanca'da bir de *Sehnsucht* kelimesi vardır; bu kelime bir kişiye, bir yere, bir deneyime ya da kişinin şu anda ulaşamayacağı ya da erişemeyeceği bir duruma duyulan tanımlanamaz ve yoğun özlemi tanımlamak için kullanılır. *Saudade* gibi, nostalji, melankoli ve gerçekleşmemiş hayallerle ilişkilendirilir; Alman edebiyatı, felsefesi ve psikolojisinde çokça araştırılan ve genellikle insan deneyiminin temel bir parçası olarak kabul edilen bir kavramdır." Bakışları tekrar Chloe'ninkilerle buluşuyor. "Bu yalnızlık hepimizin içinde derinlerde bir yerde yatar, ister bir ilişkide, ister bir evlilikte, ister bir grupta ya da bir şehirde olsun, insan olarak kim olduğumuzun gölgeli bir parçasıdır. Çalışmalarınızda gördüğüm şey de bu."

Chloe'nin yanaklarındaki ısı artarken, kalbinde bir sevinç paroksizmi dalgalanıyor.

Gloria şöyle diyor: "Çalışmalarınız, bu dünyada kendini dışlanmış hissedenden ya da kendisi dışında herkesin uyum sağlamak için gizli bir formülü olduğunu düşünen herkeste yankı . Bence-"

"Bende daha fazlası var," diyor Chloe çabucak. "Yani, eğer yeterli olmadığını düşünüyorsan. Bende çok var. Her zaman resim yaparım. Bazı eserlerim binamızın bodrumundaki depoda duruyor."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. Ama daha fazla konuşmadan Chloe'nin telefonu cebinde çalıyor. Kaşlarını çattı. Tekrar çalıyor, mesaj sinyali.

"Ben kadehlerimizi doldururken sen de al," diyor Gloria, Chloe'nin elindeki artık boş olan flüte uzanarak.

Chloe cebinden telefonunu çıkarır ve mesajların Jemma'dan geldiğini görünce kalbi yerinden fırlar. Gloria'ya sırtını döner ve mesajları açar.

Nasılsın? Her şey yolunda mı?

ACELEM YOK! Sadece bir kahve içmek için dışarı çıkmak istiyorum ve zamanım olup olmadığını merak ediyordum - eğer hala bir süre olacaksan?

Chloe hemen cevap yazıyor.

Çok zamanımız var! Sanırım çalışmayı seviyor.

Sonra gerçekten neden burada olduğunu hatırlar - Jemma'nın emriyle. Nabızı hızlanırken, kafasında uyumsuzluklar dönmeye başlar. Tereddüt eder. Sonra tekrar yazıyor.

Bitirdiğimizde mesaj atarım. Teşekkür ederim.

Gloria elinde yeni doldurulmuş baloncuk bardaklarıyla Chloe'ye doğru gelir. Ona bir bardak uzatırken Chloe'nin telefonuna bakıyor. "Her şey yolunda mı? Bir yere mi gitmen gerekiyor?"

"Hayır. Sorun değil. Ya sen?" Telefonunu cebine geri koyuyor. "Benim için vaktin olduğuna emin misin?" Beyni Gloria'nın oğlu, sevgilisi ve Jemma'nın kocasıyla ilişkisi hakkında sorular sormanın bir yolunu arıyordu. "Yani, belki ailen akşam yemeğine falan bekliyordur. Çocuklarınız var mı?"

Gloria'nın yüzü aydınlanır. "Oliver. Benim oğlum. O iki yaşında." Bariz bir sevgiyle gülümsüyor. "Gerçi tam zamanlı bir dadısı var ve akşam yemeğini erken yediriyor. Eve döndüğümde anne-oğul vakit geçireceğiz. Ve yatmadan önce masallar."

"Ne tür hikâyelerden hoşlanır?" Chloe Oliver'ın babasını soracaktı ama beyninin uyumsuz kısmı şu anda Gloria'yla birlikte içinde bulunduğu bu narin, güzel rüya balonunu patlatmak konusunda isteksizdi.

"Tanrım, bütün hikâyeler, her şey . Eski bir folklor okuyoruz ve o-"

"Çocukken denizkızlarıyla ilgili halk hikâyelerini çok severdim. Sanırım bu yüzden buna sahibim" -yeni kelimeyi denerken "Deniz için *Sehnsucht*. Yüzme bilmiyorum ve

Okyanusun etrafında büyümedim ama içinde ve yakınında olmak için tarif edilemez bir özlem duyuyorum."

"Bu yüzücü resminde kesinlikle bunu yakalamışsın. Olası bir ortaklık hakkında konuşmak isterim Chloe."

Jemma'nın sözleri zihninde canlanır.

Gloria'ya yüzücü tablosunu gösterin. . ona bunun Jemma Spengler'in resmi olduğunu söyleyin . . ona Jemma'nın pembe şapkasıyla koyda olması gerektiğini ve onun yerine başka birinin öldürüldüğünü söyleyin ve nasıl tepki vereceğini izleyin.

"O yüzücü aslında bir resim-"

Hizmet odasından gelen bir ses onu durdurur. Gloria'nın başı döner. İki de dinler. Kilitte tıkırdayan bir anahtar sesi gibidir. Hizmet odasının arka kapısı açılır ve kapanır. "Gloria?" diye seslenir bir erkek sesi. "Burada mısınız?"

Gloria'nın yüzü değişir. Chloe gerilir.

Bir adam arka odadan stüdyoya doğru adım atar. "Ah, işte ."

Şok, Chloe'nin kalbini bıçak gibi kesiyor. Bakar. Kalbi dört nala atıyor.

Dr. Adam Spengler.

Bu galeri mekanında, hastane asansörünün dar sınırlarında olduğundan daha büyük ve daha fazla Kötülük aurasıyla doludur. Ya da Gloom House'un içinde. Ve tüm oksijeni emiyor. Nefes alamıyor. Kaçmak için baskın bir dürtü vücudunu dolduruyor. Aynı anda adamın yine tuhaf giyindiğini fark ediyor - arabasında Idaho plakası ve çantasında ıslak kıyafetle dönerken giydiği kıyafet.

"Adam," diyor Gloria nefes nefese, güzel yüzünde geniş bir gülümseme. "Sen, sen buradasın. Bu iyi haberlerin olduğu anlamına mı geliyor?" Sanki Adam'ın büyük, muhteşem bir şey söyleyeceğini bekliyormuş gibi umutla bakıyor. Önemli. Hayat değiştirecek. O anda Chloe'nin aklına geldi -Gloria Bergson sonunda Jemma'dan ayrıldığını düşünüyordu.

Adam gülümsüyor ve Chloe'ye dönüyor. Ekstra beyaz gülümsemesi, uzun göz dişlerini ortaya çıkaran sabit bir yüz ifadesine dönüşür. "Şey, bu bir sürpriz. Merhaba Chloe."

"tanıyor musunuz?" Gloria soruyor.

Chloe'ye doğru bir adım atıyor. Vücudundaki tüm lifler geriliyor. Bakışları hizmet odasına ve arka çıkışa açılan kapıya fırlıyor.

"Chloe, Jemma'nın köpek bakıcısı," diyor patron edasıyla, ona doğru bir adım daha atarak. Chloe onun elinin kargo pantolonunun yan cebine gittiğini gördü. Gözleri ona odaklanmıştı. Elini cebine sokuyor ve bir şey kavlıyor. Kafasının içindeki her ses çığlık atıyor: *Git. Kaç! Kaç! Tehlike, Chloe! Hayatın için kaç ve Zoe'yi sakla!*

Zoe?

Hemen harekete geçer ve hizmet odasının kapısına ve arka çıkışa doğru fırlar.

Ama eli, içinde bir şeyle önünde hareket ederken onun yoluna çıkıyor. Kadın durur, nefes nefese kalır. Adam onun çıkışını engellemiştir. Chloe çaresizlik içinde arkasına uzanıp kendini savunacak bir şey arıyor. Parmak uçları metale değdi. Soğuk. Sert. Bir çeşit çerçeveleme aleti. Parmaklarını sapın etrafına doladı.

Gloria'nın telaşını ifade eden sesini duyuyor ama Adam Spengler'in buz mavisi gözlerinin onunkilere kilitlendiğini görebiliyor sadece. Adam aniden öne atılıp elini kaldırıyor ve Chloe elindekinin ne olduğunu görüyor. Ona doğrultulmuş, ona doğru geliyor. Ağır aleti kavıyor ve hayatta kalma ihtiyacının ateşlediği bir vahşilikle arkasından vücudunun önüne doğru savuruyor.

Alet Adam'ın yüzünün yan tarafına saplanırken aynı anda Adam da kadının koluna bir iğne batırır. Adam'ın kafatasına çarpmanın sarsıntısı kemiklerini titretiyor. Aleti bir gümbürtüyle yere düşürüyor. Adam durur, şok içinde ona bakar. Yüzünün yan tarafından kan damlamaya başlar. Yanlara doğru sendeleyip duvara doğru uzanır. Gloria çığlık atıyor. Chloe aradaki boşluğu değerlendirip kapıya doğru atılıyor, ama ileri atılmak yerine bacakları altında jöle gibi bükülmeye başlıyor ve yere yığılıyor. Panik midesini kavuruyor ama tek yapabildiği çaresizce yere uzanmak ve odaya yerden yukarıya doğru yanlamasına bakmak. Oda dönmeye ve sallanmaya başlar. Kendini sarhoş hissediyor.

Düşünceler. Her şey şurup kıvamına gelmiş, kalınlaşmış ve yavaş, mide bulandırıcı, dalgalı hareketlerle hareket ediyor.

Chloe elini kaldırmaya çalışır ama yerden kaldıramaz. Adam Spengler'ın karanlık şeklinin elleri ve dizleri üzerine çöktüğünü, süründüğünü ve sonra duvarı kullanarak ayakta durduğunu görür. Kargo pantolonunun yan cebinden bir oyma bıçağı çıkarır. Gloria bir şeyler haykırıyor. Chloe onun ne bağırduğına bir anlam veremiyor. Chloe tüm enerjisiyle kendini yerden kaldırmaya çalışıyor. Ama tekrar yere yığılıyor.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekranda kırklı yaşlarında, kahverengi tenli, zayıf bir kadın görülüyor. Koyu renk saçları ortadan ayrılmış ve ensesinde bir topuz haline getirilmiştir. Çiçeklerle ve kırmızı yapraklı bir ağaçla dolu bir bahçeye bakan bir odada oturmaktadır.

Altındaki metinde şöyle yazıyor:

GABRIELA BAUTISTA, OLIVER BERGSON'UN
DADISI.

Gloria Bergson için mi çalıştınız?

Oliver'ın bakıcısıyım. Sadece üç başladım. O benim oğlum gibiydi.

TRINITY OFF CAMERA: Cesetleri bulan da sendin - bize o gün neler olduğunu anlatabilir misin Gabriela? Lütfen acele etmeyin ve gerekirse durun.

Gabriela başını sallar.

GABRIELA: Gloria bana o Pazar günü galeride biraz geç saatlere kadar kalacağını, potansiyel bir müşterinin işlerini göreceğini söyledi. Bu onun yaygın bir uygulamasıydı. Oliver'a yemeğini verdim ama

banyo ve yatma zamanı geldiğinde annesi hala evde değildi. Bu kendi başına çok da olağandışı bir durum değildi. Bazen toplantıları akşam yemeğine , galerisinde eğleniyor, sergilere gidiyor ya da erkek arkadaşı -Eliver'ın babası- şehirdeyse bazı geceler dışarıda kalıyordu, bu tür şeyler. Ama genellikle bana haber vermek için telefon ederdi. Oliver'a iyi geceler diyebilmesi için onu aramaya çalıştım ama telesekreter çıktı. Belki şarjı bitmiştir ya da kapsama alanı dışındadır düşündüm ve bir mesaj bırakıp yattım. Sabah Oliver'ı kaldırdığımda annesi hala evde değildi.

Gabriela duraklar.

İşte o zaman endişelendim. Onu tekrar aradım ve hala cevap yoktu. Oliver'a kahvaltısını yedirdim, giydirdim -kabarık ceketini, örgü şapkasını, atkısını ve eldivenlerini giydirdim- soğuk bir Pazartesi sabahıydı. Onu bebek arabasına bindirdim ve galeriye doğru yürüdük. I . . .

Gabriela'nın sesi kaybolur. Titreyerek nefes alır.

Acele etme, Gabriela. Pazartesi sabahı sen ve Oliver galeriye yürürken mahallenin nasıl görüldüğüyle başla.

Açık bir gökyüzü vardı. Rüzgar bulutları uçuruyordu. Binaların gölgeleri çok soğuktu. Yolcu trafiği oluşmaya başlamıştı. Bazı mağazalar açılıyordu. İnsanlar aceleyle otobüslere ve deniz otobüsüne biniyordu. Sonbahar yaprakları ağaçlardan savruluyordu. Oliver heyecanlıydı. Ellerini uzatıp, "Anne, anne" diyordu.

Annesinin galerisine gideceğinizi biliyor muydu?

Gabriela başını sallar.

Orayı ziyaret etmeyi çok severdi, hep heyecanlıydı. Galeriye vardığımızda kapıdaki tabelada KAPALI yazdığını gördüm. O anda kendimi çok endişeli hissettim. Elimi cama dayadım ve içeriye baktım. Olağandışı bir şey göremedim. Çerçeveleme stüdyosuna açılan showroom alanının arka kapısı hala kapalıydı. Orada değildi. Ama bir şeyler ters gidiyordu. Oliver'ı arka tarafa doğru ittim ve teslimatların yapıldığı bölüme ulaştığımda arka kapının hafif aralık olduğunu gördüm. Bu beni korkuttu.

Gabriela tereddüt ediyor.

GABRIELA: Oliver bebek arabasındayken ara sokakta donup kaldım, ne yapacağımı bilemeden kapıya bakıyordum. İçeri bakmama yardım edebilecek birini aramak için ara sokağa baktım ama teslimatçı yoktu, o saatte dışarıda henüz kimse yoktu. Bu yüzden Oliver'ı kapıya kadar ittim ve merdivenlerden kapıyı daha geniş bir şekilde açarken onu dışarıda bıraktım. Hiçbir şey göremiyordum, karanlıktı. İçeri girdim ve ışık düşmesini açtım. İlk fark ettiğim şey kapının yanındaki duvarda kırmızı bir el izi ve yerde kırmızı çizgilerdi. Sürüklenme izleri gibi. Kan olabileceğini anlamam beynimin birkaç saniyesini aldı. Hizmet odasından stüdyoya geçtim ve oradaki ışığı açtım.

. . .

Gabriela bu anıyı hatırlayınca solgunlaşır. Yeniden toparlanmak ve kendini toparlamak için birkaç dakikasını ayırır.

Özür dilerim. Hâlâ tetikteyim.

Devam edebilir misin? Bize ne gördüğünü anlatmak için?

Gabriela başını sallar ve derin bir nefes alır.

Kan. Çok fazla kan. Birleşiyor. Galerinin sergi salonuna açılan kapının arkasından, kulptan aşağıya, kulpa doğru akan çizgiler. Ve her şey . Sanki bir kasırga vurmuş gibiydi. Eşyalar her yere dağılmıştı.

-Devrilmiş tabureler, kırık camlar, yerde duran bir prosecco şişesi, yerde ve masanın altında kan ve sıvıyla ıslanmış boyalı tuvaller. Ve iki ceset vardı. Biri mutfak dolaplarının yanındaki kan gölünde yatıyordu, diğeri -Gloria- kanla kaplı kapının dibinde buruşuk bir yığın halindeydi. Sanki kaçmaya çalışıyordu ama kapı kilitliydi.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

**GLOBAL TV HABER ARŞİVLERİNDEN 30 EYLÜL
2019 PAZARTESİ TARİHLİ KLİP**

Hardal rengi yün palto giymiş bir muhabir, elinde mikrofonla kentin bir sokağının sonunda duruyor. Arkasındaki yol ve kaldırımlar, esintide dalgalanan polis şeridiyle kordon altına alınmış.

MUHABİR: Kuzey Vancouver'daki Bergson Galerisi yakınındayız, Lower Mainland Entegre Cinayet Birimi-iHit soruşturmaya yakın bir kaynağın Pazar günü geç saatlerde ya da muhtemelen bu Pazartesi sabahının erken saatlerinde meydana gelen şiddetli bir çifte cinayet olduğunu söylediği olay yerine gidiyor.

Kamera sokağı tarar. Yanıp sönen çakar lambaları olan işaretli polis arabaları bir binanın dışında, bir adli tabip cipi ve beyaz bir adli kimlik birimi minibüsü ile birlikte görülebiliyor. Kamera iki dedektife odaklanıyor. Biri siyah paltolu yaşlı bir kadındır ve kısa beyaz-sarı saçlı, çok uzun boylu bir adamla konuşmaktadır.

Kurbanların kimlikleri hakkında henüz bir bilgi yok ancak galerinin sahibi, iki yaşında bir erkek çocuğu olan bekar bir anne olan Gloria Bergson. Korkunç keşfi bu sabah erken saatlerde çocuğun dadısı yaptı. Bir iHit sözcüsünün bugün ilerleyen saatlerde bir basın toplantısı düzenlemesi bekleniyor. Bu arada soruşturmaya yakın bir kaynak, Büyük Vancouver Polis Departmanından iki dedektifin - Dedektif Maeve Havers ve Axel Pederson- iHit ekibine katıldığını söyledi. Her ikisi de GVPD'nin Büyük Suçlar Biriminde görevli olan Havers ve Pederson şu anda Jerrin Körfezinde meydana gelen Jet Ski çarpıp kaçma olayını da soruşturuyor.

GLOBAL TV ANCHOR: Galeri cinayetleri ile Jerrin Bay'in ölümünün bağlantılı olduğuna dair herhangi bir gösterge var mı?

Muhabir: Şu anda bir şey yok, ancak gün boyunca daha fazla bilgi aldıkça izleyicilerimize son dakika haberleri getirmeye devam edeceğiz.

Ekranda Dedektif Maeve Havers'ın sandalyede oturduğu görülür.

Bizim yetki alanımızda değildi. Kuzey Vancouver RCMP'nin -Ya da Kanada Kraliyet Atlı Polisi'nin sorumluluğunda. Ama haberi duyduğumda ve yeri gördüğümde -Bergson Galerisi- bir nota çarptı. Chloe Cooper'ın dairesini ilk ziyaret ettiğimizde bana Dr. Adam Spengler'ın Kuzey Vancouver'da Bergson Galeri'yi işleten Gloria Bergson adında bir kadınla ilişkisi olduğunu söylemiş ve o sırada Dr. Spengler'ın bu kadın için karısını terk etmeyi planladığını iddia etmişti. Jet Ski'ye binip karısını öldürmeye çalışanın Spengler olduğuna inandığını söyledi.

Derhal galeri cinayeti davasının başmüfettişiyle temasa geçtim ve ona galerinin sahibi Gloria Bergson'un Jerrin Bay'in ölümü sırasında ortaya çıktığını bildirdim.

Soruşturma. Ortağım ve ben galeriye vardığımızda, her ikisi de ölmüş olan iki kurban olduğunu öğrendik. Şiddetli bir kavgaya dair kanıtlar vardı - bıçaklanma ve künt cisim travması. Olay yerinde kanlı bir oyma bıçağı bırakılmıştı ve zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Saldırı sırasında     nc  bir kişinin de orada olduğuna dair açık kanıtlar vardı.

 lk izlenimler, saldırı ve ölümlerin Pazar akşamı ya da gecesi, galeri kapandıktan sonra gerçekleştiği yönündeydi - kapıdaki KAPALI tabelası caddeye bakacak şekilde çevrilmişti. Bu noktada iki kurbanın kimlikleri teyit edilememiş, ancak öldürülen cesetlerden birinin Gloria Bergson'a ait olduğu varsayılmıştır.  kinci cesedin üzerinde kimlik bulundu ve başmüfettiş bana resmi bir kimlik tespiti için en yakın akrabayı bulma sürecinde olduklarını bildirdi. Bu noktada olay ortak bir soruştırmaya dönüştü ve ortağım Axel Pederson ve ben, cesedin yerini tespit ettikten sonra yakın akrabaları bilgilendirmekle g revlendirildik.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekranı Dr. Adam Spengler'ı canlandıran uzun boylu, yapılı, siyah saçlı bir aktör gösterilir. Kamuflaj kargo pantolonu, koyu renk, bol bir kapüşon ve koşu ayakkabısı giyiyor. Göğsünde bir kemer çantası asılıdır. ANA CADDE yazan bir tabelanın altında duruyor. Bir Uber yanaşıyor ve adam arabaya biniyor. Ekranın altındaki metinde şöyle yazıyor:

ACIMASIZ GALERİ ÖLÜMLERİNE GİDEN SAATLERİN
KURGULANMIŞ YENİDEN CANLANDIRILMASI, 29
EYLÜL 2019 PAZAR.

TRINITY SCOTT SES-OVER: Çifte cinayet soruşturması boyunca elde edilen kanıtlardan ve daha sonra mahkemede verilen ifadelerden yola çıkarak, Dr. Adam Spengler'ın olaydan önceki hareketlerinin bir canlandırmasını göstermek için zamanda geriye gidebildik. Adam'ın Uber şoförüyle yapılan iHit röportajından, Adam'ın cinayet sabahı erken saatlerde evinden bir blok ötedeki Main'den alındığını biliyoruz.

*Ekran karararak bir Uber aracının içini gösterir.
Adam Spengler'ı canlandıran aktör varış noktasını
Vancouver General Hospital'a bağlı kanser ajansı
olarak verir.*

Günün iyi geçiyor mu?

ADAM: Daha iyiydi. , merkezin dışında dur. Ve bekleyebilir misin?
Birkaç dakika sürer.

Bu sizin paranız efendim.

Adam sokağın aşağısına bakar ve kimsenin onu fark edip etmediğini kontrol eder. Sonra aceleyle binaya girer. Birkaç dakika sonra da binadan çıkar. Uber şoförü, yolcusunun elinin endişeyle çantasının üzerinde gezindiğini fark eder, sanki içinde yüksek değerli bir şey vardır - tıp binasında edinilmiş bir şey. Adam tekrar Uber'e biner ve şoföre kendisini Narek Tigran'ın Eagle Cove'daki malikanesine yakın bir adrese götürmesini söyler.

Şoför EAGLE COVE'a girerken: Süslü mahalle. Bu yoldan hiç müşteri geçirmedi.

ADAM: [Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır]

SÜRÜCÜ: Burada mı yaşıyorsun?

Hayır.

Burada mı çalışıyorsun?

Evet. Uh-bakım. İyi bir iş olmalı.

ADAM: Burada, burada durabilirsin.

Sürücü sık kozalaklı ağaçlarla kaplı bir caddede durur. Adam ödemeyi nakit olarak yapar. Uber'den iner ve Narek'in evinin önüne kadar kısa bir mesafe koşmadan önce arabanın köşeyi dönüp gitmesini bekler. Durur ve sanki onu gören olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi sinsice sokağa bakar. Ardından uzun araba yolundan dört araçlık garaja doğru koşar. Nefes nefese cebinden bir dizi anahtar çıkarır ve garaj kapılarından birinin kilidini açıp açar.

İçeride küçük kırmızı bir Corvette, Narek'in yıllardır elden çıkarmak istediği siyah bir Hummer, siyah bir Cadillac Escalade ve çoğunlukla Narek'in emlak personeli tarafından kullanılan beyaz bir kamyonet var.

Adam minibüsün arkasına çömelir. Yanında getirdiği küçük bir kabı açar ve alfanümerik dizilimin CCTV kameralarından gizlenmesi için plakaları yağlar. Minibüse tırmanır, torpido gözünde anahtarlığı bulur ve aracı çalıştırır. Benzini kontrol eder. Depo doludur.

Minibüsü geri geri sürer, garaj kapısını kapatır ve köprüyü geçerek Crow's Point'e doğru geri gider. Evinin önünden geçer ve Jerrin Plajı'na yakın bir yerde park yeri aramaya başlar. Sahildeki otoparka kendi tercihiyle girmez. Sokakta bir yer bulur ve minibüsü oraya park eder.

Adam dışarı çıkar, minibüsü kilitler. Bir an için gölgeler içinde durup olası tanıklara karşı sokağı tarar. Sahilin güvenli olduğundan emin olduğunda

* melir ve fobu arka tekerlek göbeğinin içine
yerleştirir. Adam ayağa kalkıp saati kontrol eder.
Kasketini alnının üzerine indirir ve arka eve doğru
hızlı adımlarla yürür.*

Adam'ın bel çantasında bir şıringa ve birkaç şişe Ketalar ya da ketamin hidroklorür taşıyor. Onları kanser ajansından almış. Cerrahın aşına olduğu bir ilaç. Günün ilerleyen saatlerinde başka bir Uber çağıracak ve Bergson Galerisi'nin bir blok aşağısına bırakılmasını isteyecek. Kendi aracına ihtiyaı yok, çünkü planı her şey bittiğinde Jemma'yla birlikte eve dönmek.

CINAYETLERDEN SONRA

Chloe gözlerini açmaya çalışıyor ama . Süzülüyor, başı dönüyor. Vücudundan ayrılmış. Yer ve zamandan ayrılmış. Rüya mı görüyordu? Tekrar deniyor. Göz kapakları kalın ve kabuklu, ama bir ışık yarığı görüyor. Parlak. Acıtıyor. Gece mi gündüz mü olduğunu ve nerede olduğunu anlamaya çalışırken gözlerini tekrar kapatıyor. Sırt üstü yatıyor, yatağında mı? Sol elini hareket ettiriyor, altındaki çıplak zeminin soğuk sertliğini hissediyor.

Panik karnını yalıyor.

Sağ elini hareket ettirmeye çalışıyor. Yapışkan bir şey elinden kayarken avucunda acı hissediyor. Yerde takırdıyor. Ağzında kan tadı alıyor. Dilinin ucuyla dudaklarını yokluyor; alt dudağı şişmiş, yarılmış. Panik daha şiddetli yalıyor. Kalbinin atışıyla eş zamanlı olarak başı acıyla gümbürdüyor ve bir bulantı dalgası göğsünden yukarı doğru yükseliyor. Bir an için kıpırdamadan yatmaya çalışıyor, kusmamak için savaşıyor, sadece dinliyor. Hissediyor. Uzaklardan gelen siren seslerini ve floresan ışığından gelen neredeyse ayırt edilemeyen yumuşak bir uğultuyu duyuyor. Az önce çok ama çok kötü bir şey olduğu hissine kapılınca şaşkınlığı paniğini dehşete dönüştürüyor.

Çekil, Chloe. Çekil. Acil. Tehlike. Güvenli bir yere gitmeliyiz.

Zonklayan sağ elini yüzünün önüne kaldırıyor ve gözlerini tekrar açıp bakıyor. Avucu kesilerek açılmış. Kanıyor. Elini bir top haline getiriyor. Acı mantar gibi koluna yayılıyor. Üst kolunun sertleştiğini fark etti - sanki oraya yumruk yemiş gibiydi. Chloe dikkatlice yan yattı ve başını kaldırdı. Dünya sallanıyor, sonra bulanık bir şekilde odaklanıyor. Bir odadaydı. Işıklar açık. Bacaklarının arasından karanlık bir şekil seçti.

bir sehpa. Kafa karışıklığı tekrar başını döndürür. Gözlerini bir kez daha kapatır, nefes alışını düzene sokar ve tekrar dener.

Bu kez formu tanımlar. Bir adam. Odanın diğer ucundaki mutfak dolaplarına yaslanmış, yere yığılmış. Uzuvarları garip açılarda. Altında kan birikintileri var. Siyah saçlı. İri bir adam.

Bir anı şimşegi onu vurur.

Adam.

Şok boğazını keser. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Dört ayağının üzerine sıçradı, kan içinde kayıyordu. Kendi kanı mı? Yapışkan. Jelatinimsi. Hala belli belirsiz sıcak.

Çaresizlikten gözleri yaşarır.

Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek Adam'a yaklaşır. Adam sanki karnını tutuyormuş gibi cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Başka bir anı onu kesip geçiyor. Adamın elinde bir silah. Ona doğru geliyor. Çığlık sesi. Onun mu? Başka birinin mi? Zihninde bir bıçak görüyor. Birine vurduğunu hatırlıyor.

Yattığı yere tekrar bakar. Kan birikintisinin içinde bir bıçak duruyordu. Büyük bir mutfak oyma bıçağı. Kabzası siyah. Elindeki bu muydu?

Masanın kenarına tutunmak için uzandığında çaresizlikten bir hıçkırık vücudunu titretiyor. Kendini ayakta durmaya zorluyor ama ayakları kana ve başka bir sıvıya bulanıyor ve altından kayıyor. Tekrar ıslak zemine düşüyor. Alkol -ekşi şarap- ve kan kokusu alıyor. Ona küçükken annesinin onu götürdüğü bir kasap dükkânındaki et kokusunu anımsattı. Chloe kendi tuvallerinin arasında yattığını fark etti -yüzücülerin ve evlerin resimleri. Doymuş. Tahrip edilmiş. Yüzücü tuvalinin sağ alt köşesindeki kendi imzası ona bakıyor. *Chloe Cooper.*

Parçalanmış bir anı parçası daha onu kesip geçiyor. Köpükler. Prosecco. İki bardak . . . *Gloria.* Gloria'nın galerisinde. Gloria nerede, ne oldu? Panik derinleşerek ilkel bir dehşete dönüşür. Kendini dikleştirir ve bu kez ayakta durmayı başarır, masaya dayanır, sallanır. Bakışları odayı tarıyor.

Mekan darmadağın edilmiş. Prosecco flütleri kırılmış. Cam kırıkları yerdeki kanın arasında parlıyor. Tabureler yan yatmış. Galerinin sergi salonuna açılan beyaz kapıda kan izleri var. İşte o zaman Chloe onu görüyor, Gloria'yı. Yerde, kan ve kapıdan aşağı akan el izlerinin altında, gevşek bacaklı bir yığın halinde.

Ne oldu, Chloe? Düşün! Hatırla! Ne yaptın sen?

Gloria'ya sanatını gösteriyordu. Adam geldi. Tehdit ediyordu. Kontrol edilemez bir öfke ve dehşet dalgası hissettiğini hatırlıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı kayıyor. Sonra ne olduğunu, ne yaptığını hatırlayamıyor.

Tökezleyerek Gloria'ya yaklaşıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Gloria'nın saçlarını yüzünden uzaklaştırır. Ölü gözler hiçbir şeye bakmıyor. Chloe'yi bir hıçkırık sarar. Nabzını yoklar. Gloria'nın boynu soğuk. Çok soğuk. Hayat yok.

Chloe dört ayak üstünde Adam'a doğru koşuyor. Adam'ın omzuna uzanır ve onu kenara çeker. Adam sırt üstü yere yığılır. Adamın cam gibi gözleri ona bakarken Chloe sıçradı. Çenesi açık, gevşek duruyor. Dişlerini sıkarak parmak uçlarıyla cerrahın boynunu yoklar. Nabız yok. Vücudu soğuk.

Odaklan, Chloe. Düşün. Galeridesin. İki ölü aşıkla birlikte. Zina yapanlar. Buraya geldin. Jemma için. Jemma'ya yardım etmek için sorular sormaya.

Chloe'nin bilincine başka bir anı sızıyor. Zihninin uzak bir köşesinde Jemma'nın sesini duyuyor.

Galerinin arkasında yükleme bölmeleri olan bir ara sokak var. Binanın arka tarafından çıkıp sola dönerek sokağa girerseniz ve sokakla kesiştiği yere kadar giderseniz, orada bekliyor olacağım.

Chloe tökezleyerek arka girişe açılan kapıya doğru ilerliyor. Ceketini oradaydı. Kapının yanındaki kancada. Onu kancadan çıkarır, sallanır ve yaralı eliyle kendini duvara yaslar. Sonra büyük bir çabayla kollarını paltosunun kollarına sokar. Bayılmamak için elini duvar boyunca kaydırarak arka kapıya doğru ilerliyor.

Kapı hafif aralık. Dışarı kayıyor.

Dışarıda gece var. Çok karanlık. İnce bir yağmur sisi yüzünü öpüyor. Hava taze, merhametli bir şekilde serin. Chloe bir an durup yönünü bulmaya, nefes almaya çalışıyor.

Sokak sessiz. Karşı duvarın yanındaki bir rakun dışında. Onu incelemek için durdu. Hayvanın gözleri onunkilerle buluştuğunda Chloe kendini fantastik, karanlık bir cehenneme düşmüş gibi hissediyor. Kahramanın sonunda bir kurt tarafından yutulduğu bir Grimm masalına. Rakun dönüyor ve sessizce karanlığa doğru ilerliyor.

. . . caddeyle kesiştiği yere git, orada bekliyor olacağım.

Telefonunu el feneri olarak kullanan Chloe sola doğru ilerler ve şeridin sonuna doğru sendeler. Güvenlik onu orada bekliyor.

Ama Chloe bir tuğla duvarın önündeki koya ulaştığında, orası boştur. Şehirde uzaklarda bir yerde bir siren sesi daha duyulur. Yakınlardaki yolda bir kamyon gürültüyle ilerliyor. Chloe titremeye başlar. Jemma'nın onu aldığı anı gerçek miydi? Gerçekten Chloe'yi burada bekleyeceğini mi söylemişti? Gerçekten park edip bekledi ve Chloe gelmeyince eve mi gitti?

Chloe telefonuna bakıyor. Saat gece ikiyi biraz geçiyordu. Arka duvara doğru ilerledi, sırtını ıslak tuğlalara yasladı ve çatlak kaldırıma doğru kayd. Orada titreyerek bekler. Çiseleyen yağmur daha soğuk, daha ısrarlı hale gelir. Çok korkmuş, 911'i arayamayacak kadar kafası karışmış. Öne doğru eğilip ara sokağa bakıyor - buradan galerinin çıkışını bile göremiyor. İçeride kanlar ve kırık camlar içinde yatan ölü çifti düşünüyor. Chloe telefonunu tekrar açtı. Şarjı neredeyse bitmişti.

gelen tek kişiyi arar. Çalışıyor.

"Alo? Chloe?"

Stavros'un nazik sesi -sıcak, saran kucaklamasının anısı-karnından boğazına doğru gırtlaktan bir hıçkırık gönderir. Gözlerinde yaşlar birikir.

"Chloe? Sen misin? Her şey mi?"

"Yardıma ihtiyacım var. Stavros. Lütfen bana yardım et.
Gelip beni almanı istiyorum."

CINAYETLERDEN SONRA

Chloe ıslak asfaltta tekerlek sesleri duyuyor, bir araba yaklaşıyor. Yükleme bölümündeki tuğla duvara daha sıkı sarılıyor. Çatıdaki hafif çıkıntı onu sisli yağmur tabakalarından korumuyor ve soğuktan ve şoktan kontrolsüzce titrerken dişleri takırdıyor. Canavarlar zihninin gölgeli çevresinde sinsice dolaşıyor, içeri dalıyor, ona uzanıyor, kavıyor, neredeyse görünür hale geliyor ve sonra karanlık bilinçsizliğe geri dönüyorlar. Gölgelerden ona güldüklerini, yüzeye çıkmaya çalışan ama tam olarak girmelerine izin verilemeyecek kadar korkunç anılar hissediyor.

Arabanın yavaşça ara sokağa döndüğünü duyar. Sürünerek yaklaştırmaya başlar. Yağmur farlarda parıldıyor. Araba koyu metalik yeşil renktedir -Stavros'un doksanlı yıllardan kalma eski Pontiac Sunfire'ı. Araba durduğunda kadın dengesizce ayağa kalkar.

Hemen dışarı çıkar. "Chloe. Kahretsin. Ne oluyor yüzüne? Dudağın. Tanrım, kanıyor. Ne oldu böyle?"

"Vuruldu. Stavros. Saldırıya uğradım."

"Nasıl yani, bu yolda ne işin var?" "Lütfen beni buradan götürebilir misin?"

"Gel, gel bin." Koluna giriyor ve yolcu tarafına geçmesine yardım ediyor. Kadın acıyla irkilir ama adam naziktir. Yolcu kapısını açıyor. "İdare edebilir misin? Binebilir misin? Neren ağrıyor? Oh adamım, eline bak."

Kapıyı hızla arkasından kapatır ve sürücü tarafına tırmanır. İçerisi sıcacık. Bir koza. Onun gibi kokuyor. Sürekli çiğnediği o iğrenç şeylerden gelen odunsu ve naneli koku. Aşırı uzun, dar yüzüyle tuhaf görünümlü Stavros,

Sırık gibi bacaklar, büyük ayaklar, zıplayan yürüyüş Chloe'ye hiç bu kadar hoş görünmemiştir.

Motor ve ısıtıcı çalışırken ona bakıyor. Kadın titriyor. "misin? Git hadi. Şimdi. Lütfen, Stavros?"

Ceketini silkiyor ve omuzlarına atıyor.

Vücudunun sıcaklığı -hâlâ içinde hapsolmuş- onu sarıyor. "Kemerini bağlamalısın, Chlo."

Ama elleri metal ucu hazneye sokamayacak kadar titriyor. Eğilir ve onun yerine yapar. Arabasını vitese takıyor. "Lions Gate Acil Servisi'ne gidiyoruz. Sadece birkaç blok ötede."

"Hayır! Hayır, lütfen, sadece sür."

"Chloe, yaralanmışsın. Elinin tıbbi müdahaleye ihtiyacı var ve gasp olayını bildirmek için polisi aramalıyız."

"Hayır. Hayır." Kola uzanıp kapıyı açtı. "Tanrım, dur, Chloe."

Kapat şu lanet kapıyı."

Tereddüt ediyor.

"Kapat, Chloe."

"Acil servise gitmeyeceğim. Polis yok."

Şaşkınlık yüzünü buruşturuyor. "Tamam, . Acil servis yok. Polis yok. Ben biraz süreceğim. Isınabilirsin. Konuşuruz, ne yapacağımıza karar veririz."

Arabayı sürmeye başlarlar. Adam daha sakın ara sokaklarda ilerliyor ve Chloe onun kuzeye doğru gittiğini fark ediyor. Köprüye doğru. Onu eve götürüyor.

"Bu değil."

"Seni geri götürüyorum-"

Paniğe kapılır. "Lütfen, Stavros, sana yalvarıyorum. Sadece uzaklaş. Çok uzağa."

"Neden?"

"gerek." "Nereye?"

"Bilmiyorum. Şehirden uzağa. Uzaklara gitmeliyim. Uzaklara ..."
Çocukluğuna dair bir anı parçacığı canlanınca sözleri dudaklarında canlanır. Eski bir arabanın içinde. Annesi sürüyor. "Uzaklaşmalıyım, Zoe." diyor. *Bundan çok uzaklara.*

yer. Peşimizden gelmeye çalışacak ... peşimizden geliyor. Annesi ağlıyor, titriyor, sigara ve bayat bira kokan eski arabanın direksiyonunu yumrukluyor.

Bu anı Chloe'nin bilinçaltındaki temel bir şeyi tetikler. Kaçmak. Kaçmak. Kötü şeyler peşlerinde. Bir adam. Korkunç, iğrenç şeyler yapmış bir adam. Filistin buz mavisi gözleri. Siyah saçlı. İri bir adam. Kurnaz adam. Kötü adam.

Adam mı?

Stavros bir ara sokağa sapar, bir blok dolaşır, sonra doğuya, onları bir otoyola bağlayacak ve sonunda Aşağı Anakara'nın yayılan metropolünden çıkıp dağların arasından kıvrılan bir geçide götürecek diğer köprüye doğru yönelir. Chloe anında rahatladığını hissetti ve bu onun paniğini hafifletti. O da ısınıyor. Birden uykusu geldi.

-İnanılmaz, derin bir kemik yorgunluğu. Stavros'un ceketinin rahatlığı ve güvenliği içinde uyuklamaya başlar. Stavros arabayı sürerken sessiz ve sürekli ona bakıyor. Endişeli. Belki de dehşete kapılmış. Belki de onun korkunç bir şey yapmış olmasından korkuyor.

Second Narrows'u geçtikten ve daha kırsal bir alandan küçük Hope kasabasına doğru ilerledikten sonra uyuyakalır. O uyurken, daha fazla anı uyanır, ayağa kalkar, kapıyı çalmaya başlar, içeri girmeye çalışır.

"Chloe," diyor sonunda, onu uyandırarak. "Ne oldu?"

"Soyuldum," diyor tekrar.

"Kim tarafından?"

"Bir adam. Kapüşonlusu vardı. Uzun boylu. Elinde bir bıçak vardı. Cüzdanımı aldı."

Ona bir bakış fırlatıyor. Sokak lambaları ve yoldan geçen tek tük arabaların farları yüzüne hastalıklı bir parlaklık yayıyor. "İyi ki telefonun çantanda değildi."

Sanki ona inanıp inanmayacağından emin değilmiş gibi söylüyor.

Cüzdanının, galerideki masanın altında duran portföy çantasının yan bölmesine sıkıştırılmış olduğunu fark eder. Telefonunun hâlâ üzerinde olmasının tek nedeni, Jemma'ya mesaj attıktan sonra onu cebine atmış olmasıdır. Jemma'ya ne olduğunu merak eder. Kocasını eve gelmediği için mi endişeleniyor?

Peki ya Gloria'nın küçük oğlu? Oliver. Artık annesi yok.

Tanrı yardımcın olsun, Chloe, Tanrı aşkına onlara ne yaptın?

Dişlerini sıkıyor ve sağ elinin avucundaki çığlık atan acıyı görmezden gelerek ellerini yumruk yapıyor. Etrafında savunma amaçlı bir kabuk sertleşir. Zihninin içinde bölmeler oluşuyor; rahatsız edici düşünceleri ya da anı olabilecek ya da olamayacak şeyleri park edip kilitleyebileceği zihinsel betondan ayrı odalar. Annesinin öldüğü gece ve Adam Spengler'la asansörde kapana kısıлып aşağı, aşağı, aşağı inerken parçalanmaya başlayan bu zihinsel güvenlik duvarlarıydı. Onunla, gözleriyle ilgili bir şey tetiği çekmiş ve korkunç anılar beyninin bölmeleri arasındaki çatlaklardan sızmaya başlamıştı.

Elini açar ve kesik avucuna bakar. Pontiac'ın karanlık iç mekanında yara simsiyah görünüyor. "Telefonum ceketimin cebindeydi," diyor usulca. "Annem her zaman saldırıya uğrama ya da çantamı bırakıp kaçma karşı cep telefonumu yanımda taşımam gerektiğini söylerdi."

Stavros ona doğru keskin bir bakış daha atar.

"Kuzey Vancouver'da, o sokakta ne yapıyordun?" diye soruyor.

Gözlerini kapatıyor, her şeyi yeniden canlandırmaya çalışıyor. Jemma onu alıyor. Beyaz minibüste. Yanlış giyinmiş. Güzel galeride yürürken. Sanki tüm hayatı değişiyormuş gibi hissediyordu. Sonra Adam

. . anı milyarlarca küçük gri piksele dönüşürken titreyerek nefes alıyor.

"Bir galeri sahibine sanatımı gösteriyordum."

Ona şüpheyle bakıyor. Sanki birinin onun sanatını görmek isteyeceğine inanamıyormuş gibi.

"Yetenekli olduğumu söylemiştin Stavros. Birinin çalışmalarından daha fazlasını görmek istemesi neden bu kadar tuhaf görünsün ki?"

"Tabii ki yeteneklisin, Chlo. Ben sadece-"

"Ulaşamayacağımı mı düşünüyorsun? Bir hayal mi? Bir uydurma mı? Ama öyle değildi. Galeri sahibi ve sanat simsarı bir kadın Beach House'a geldi ve bana bu tablonun yaratıcısının kim olduğunu sordu.

Bill'in girişe astığı . Ayrıca ona ünlü bir Edward Hopper eserini hatırlattığını söyledi. Yani belli benim sanatım insanlara onun eserlerini hatırlatıyor. Bana kartını verdi, ben de onu aradım. Ve içeri girdim. Ve ara sokağa çıktığımda saldırıya uğradım." Bir süre sessiz kaldı. "Sanırım olan buydu," diyor usulca. "Tam olarak hatırlamıyorum."

"Sorun yok, Chloe. Başına kötü bir darbe almış olmalısın. Daha sonra sana geri dönebilir, ama işte bu yüzden bir tıp uzmanına görünmelisin. Ya beyin sarsıntısı geçiriyorsan? Ve gerçekten bir polis raporu doldurmalısın. Eğer dışarıda kadınlara saldıran bir soyguncu varsa, başka birine de zarar verebilir. Bunun olmasını engellemeye yardımcı olmalısınız."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yaklaşmakta olan birkaç ışığa ve şehrin elektrik ışıltısı arkalarında kaybolurken karanlığa bakıyor.

Hope'a giden yolu gösteren bir yol tabelası gördüğünde dışlerini sıkmayı bırakıyor. Kasları biraz yumuşar. Tekrar uykusu gelir.

Uzun bir süre araba kullandıktan sonra Stavros, "Yaptığın işi beğendi mi peki bu bayi?" diye sorar.

Chloe irkilerek uyanır. Kafa karışıklığı, uyumsuzluk beyinde dönüp durmaktadır. Gerçekliği tekrar odak noktasına getirmeye çalışır. Adam bekler.

"Evet." Başka bir şey söylemiyor.

Birkaç dakika sonra Stavros, "Peki, galerisine birkaç parça asmayı teklif etti mi?" diye sorar.

Chloe'nin kalbi yeniden çarpmaya başladı. Tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyor: Gloria'nın ona verdiği güzel his, Chloe'nin çalışmalarını ne kadar sevdiği, tüm o muhteşem parçaların bulunduğu muhteşem galerideki hoş karşılama havası. Jemma'nın mesajlarını hatırlıyor.

Nasılsın? Her şey yolunda mı?

ACELEM YOK! Sadece bir kahve içmek için dışarı çıkmak istiyorum ve zamanım olup olmadığını merak ediyordum - eğer hala bir süre olacaksan?

Gloria'ya kişisel sorular sorarak bilgi toplaması gerekiyordu. Jemma bu yüzden Gloria'ya sanatını götürmesini önermişti. Şimdi burada, Stavros'un arabasıyla uzaklaşırken Jemma'nın isteği garip geliyor. Yanlış. Chloe'nin dudağından ter damlıyor.

"Sanırım öyle," diyor usulca. "Sanırım çalışmalarımı gerçekten beğendi." "Öyle mi düşünüyorsun? Yoksa öyle mi dedi?"

"Dedi ki-" Zihninde bir görüntü belirir: Yerde kanlar içinde yatan tuvalleri, dökülen prosecco ve kırık camlar. Başka bir görüntü ilkinin arkasından geliyordu -Gloria'nın bedeni kapının dibine yığılmıştı, kulptan aşağı kan damlıyordu. Chloe geldiğini, elinden kanlı bir bıçağın düştüğünü hatırlıyor.

"Stavros," diye fısıldıyor gözyaşları yüzünden aşağı kayarken ve kesik dudağına batarken. "Ne gerçekten hiç hatırlamıyorum."

"Belki de şimdi bir acil servis bulmalı ve polisle konuşmalıyız." "Arabayı durdurup beni bırakmanızı tercih ederim."

Ona hızlıca bir bakış fırlatır, sonra gösterge tablosuna bakar. "Bak ne diyeceğim. Benzine ihtiyacım var. İleride Hope'da bir istasyon var. Oraya çekeriz."

"Durmamayı tercih ederim."

"Hope'u geçmeye devam edersek, kilometrelerce benzin istasyonu yok. Yakıt almam gerekiyor. Bizim de öyle. Atıştırmalık bir şeyler, içecek sıcak bir şeyler. Sen arabada kalabilirsin. Güvende olursun."

Onun tuhaf profilini inceliyor. Ona inanıyor.

"Teşekkür ederim, Stavros."

Derin nefes alıyor. Belli ki sıkıntılıydı, elini direksiyona koydu. Yavaşça, "Brodie nerede, Chloe?" diye sordu.

Panik kalbini tekrar delip geçer. Nefes alış verişi hızlanır. "O-o evde. Dışarı çıkması gerekiyor. O-"

"Sorun değil. Amcam George'u hoparlörden arayıp Brodie'yi getirmesini isteyeceğim. Brodie'yi ve ona nasıl bakılacağını bilir. Tamam mı?"

"Tamam. Teşekkürler, Stavros. Mutfak dolabında köpek maması kutuları var. George'un kilitli kutunun şifresine ihtiyacı olacak - içinde annemin bakıcılarının kullandığı bir anahtar var."

"Tamam, kod nedir?"

Hatırlayamıyor. Hafızası tamamen tuhaf. En basit zihinsel şeylerde bile sorun yaşıyor.

Bekliyor.

Yavaş yavaş aklına geliyor - sayıların görüntüleri kafasında dönüyor, kendilerini düzenliyor ve yeniden düzenliyor. Ambulans geldiğinde George'a söylediği kodu tekrarlıyor. Stavros George'u arar, saat çok geç olduğu için sesi endişeli gelmektedir. Stavros ona her şeyin yolunda olduğunu söyler. George'u daha sonra tekrar arayacak ve durumu açıklayacaktır.

Bir vadiye girerler, sis otoyolların üzerinden süzölmeye başlar ve sıcaklık düşer. Farları, Hope'a vardıklarını duyuran beyaz harfli yeşil bir tabelayı aydınlatır.

Buraya daha önce gelip gelmediğinden emin değil. Ama Hope'un yıllar önce *Rambo*'nun çekildiği yer olduğunu biliyor. O da dağlara kaçan bir kaçıktı ve bu ona doğru geliyor. Sis yoğunlaşıyor. İleride, bir dağın eteklerinde yer alan bir benzin istasyonunun parlak neon tabelasını gördüklerinde, Stavros göstergiyi çalıştırır. Sessizliğin içinde *tik tak tik tak sesleri* çıkarır ve otoyoldan *çkar*.

CINAYETLERDEN SONRA

30 Eylül 2019

Jemma ilaçlı uykunun sersemletici derinliklerinden köpeklerinin havlamasıyla uyanır. Kapı zilin *ding dong sesini* ve köpeklerinin daha çılgınca havlamalarını duymak için istemeye istemeye yüzeye çıkar. Gözlerini kırıştırıyor, bir an kafası karışıyor. *Saat kaç, günlerden ne?* Pencerenin dışındaki parlaklığı, berrak gökyüzünün maviliğini fark etmesi bir saniye sürüyor. Adam sağ olsun, hâlâ panjurları yok.

Adam mı?

Elini yatağın onun tarafına doğru uzatır. Boş. Nabızı tekliyor. Dimdik oturur. Onun tarafında çarşaflar hâlâ pürüzsüz, yastık kırışmamıştı. Karnına bir korku ateşi düştü.

Dün gece eve hiç gelmedi. Şu an gerçekten yalnız.

Kapı zili tekrar çalar ve yüksek sesle vurulmaya başlar. Jemma bacaklarını yatağın kenarına doğru sallar ve başucundaki saate bakar. Kırmızı dijital rakamlar saatin 10:28 olduğunu gösteriyor. Bakışları saatin yanındaki hap kutusuna yönelir.

Kaç tane uyku hapi aldım? Neden bu kadar bulanıkım ve hareket edemiyorum?

Aklına bir görüntü geliyor: Chloe yanında hantal portföyüyle beyaz minibüsten uzaklaşıyor ve galerinin içinde kayboluyor. Jemma'nın midesinde kelebekler uçuşuyor. Birden ayağa fırlar ve yatak odasının koridora bakan penceresine doğru hamle yapar. Sokakta, garaj yolunun karşısına park etmiş bir

Tanıdık, kahverengi, plakasız bir sedan. Sandalyeden sabahlığını alır ve kollarını ipeksi içine sokarken yalınayak pasaja doğru koşar. Bornozunu kuşanırken hızla merdivenlerden iner. Boo ve Sweetie arka kapıda çılgına dönüyorlar.

Jemma köpeklerine gidip yataklarında oturmalarını emrediyor. Aylar süren özel köpek eğitimi sayesinde tedirgin olsalar da itaat ediyorlar. Sağ eliyle kapıyı açarken sol eliyle saçlarını düzeltiyor. Hava, serin ve taze, evine giriyor.

Dedektif Maeve Havers şekilsiz bir yağmurluk giymiş, yüzünde acımasız bir ifadeyle orada duruyor.

"Dedektif Havers," diyor Jemma sinirleri kaynarken. "Özür dilerim, hâlâ uyuyordum. Sizin için ne yapabilirim?"

Dedektifin yüz hatları esrarengizliğini koruyor. Jemma öne doğru eğilir ve ortağını aramak için kapıdan dışarı bakar. Axel Pederson bir kez daha Adam'ın Tesla'sını park ettiği taraftaki garajın pencerelerini gözetliyordur.

Dedektif Havers der ki, " biz içeri gelebilir miyiz, lütfen, Mrs. Spengler?"

"Daha yeni uyandım. Geç olduğunu biliyorum, ama başım ağrıyordu ve ilaç aldım, bu yüzden-"

"Sizinle konuşmamız gerek Bayan Spengler. Korkarım bazı kötü haberlerimiz var."

"Ne haberi?"

"Lütfen. İçeri girebilir miyiz?"

Jemma göğsünde korku yükselirken ona bakar. Adam'ın yatağın boş tarafını düşünüyor. Planlarını. Onun planını. Bir şeyler ters gitmiş olabilir miydi? "Elbette, içeri gel." Geri çekildi ve elini uzattı. "Oturma odasına oturun."

Pederson Havers'a katılır ve birlikte ağır, ıslak ayakkabılarını giyerek oturma odasına giderler. Polisler kendilerini kanepeye bırakırken Jemma da onları takip eder ve bir sandalyenin kenarına usulca oturur.

Dikkatle, tereddütle sorar, "Bu Adam'la mı ilgili? Dün gece eve gelmedi."

"Korkarım öyle, Bayan Spengler. Kocanız Kuzey Vancouver'daki bir sanat galerisinde ölü bulundu."

Vücudu içgüdüsel olarak tepki verirken garip bir ses çıkarır. Bir anda boğazı kurumaya başlar. "Ne ... nerede? Nasıl?"

"Bergson Galerisi. Şiddetli bir kavgaya dair kanıtlar var. Ölüm nedenini belirlemek için otopsi yapılacak, ancak kocanızın bıçaklandığı anlaşıyor Bayan Spengler. Başka bir kişi de bıçaklanmış ve olay yerinde ölmüş."

"Kim?"

"Kimliği resmi olarak teyit edilmedi ancak ikinci kurbanın galeri sahibi Gloria Bergson olduğunu düşünüyoruz."

Jemma başının döndüğünü hissediyor. Kendini sabitlemek için kanepenin koluna uzanıyor. Kalbi o kadar hızlı atıyor ki korkuyor.

"Emin misin? Adam olduğuna? Ölmüş olması mümkün değil."

"Cesedin üzerinde kredi kartlarının ve fotoğraflı hastane kimlik kartının bulunduğu bir cüzdan bulundu. Bununla birlikte, sizden resmi bir kimlik tespiti de yapın."

Jemma yüzlerine bakar. Onlar da karşılığında dikkatle onu izliyor. Köpekleri onun çıplak ayaklarına doğru sürünüyor. Eğiliyor ve rahatlamaları için ikisini de kucağına çekiyor. Onları kucaklayarak, "Anlamıyorum. Ne oldu?"

Dedektif Havers sakın bir şekilde, "Ölümcül saldırılarla ilgili soruşturma devam ediyor. Olay yerinde incelenmesi gereken çok sayıda kanıt var, ancak şu anda herhangi bir varsayımda bulunmuyoruz."

"Gloria Bergson'ı tanıyor musunuz?" Dedektif Pederson soruyor.

Jemma bornozunun cebinden bir mendil çıkarıp burnunu siler. "Adam'ın Gloria Bergson'la bir ilişkisi olduğunu yeni öğrendim. Bir çocukları var." Jemma, Gloria'nın bir çocuğu olduğu ve kendisinin bir daha bebek yapmadığı ve yapamayacağı gerçeğinin keskin, çiğ acısıyla aniden yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarına engel olamıyor. Oliver'ın Adam'ın olduğu, onun olmadığı gerçeği. Kocasının ölmüş olması.

"Kocanızın dün galeriye gittiğinin farkında mıydınız?" Pederson soruyor.

Başını sallar ve derin bir nefes alır. "Adam dün bana evliliğimizin bittiğini söyledi. Otuz dört yıllık evliliğimizin. Öylece bitti. Gloria ve oğlu için beni terk edeceğini söyledi. Beni artık sevmediğini söyledi. Birlikteliğimizin yıllardır onun için sevgisiz ve boş olduğunu söyledi. Dün evden çıktı ve bir arkadaşımı aramam gerektiğini söyledi. Bazı eşyalarını almak için daha sonra geleceğini söyledi. Bir evleri var. Onun, Gloria'nın ve Oliver'ın. Kuzey Van'da. Bir süre önce onun için satın almış. Magnolia Lane. Ben de yeni öğrendim."

"Çok üzgünüm Bayan Spengler," diyor Havers.

Pederson, "Sanırım ilişkilerini öğrenmek sizi çok kızdırmıştır?" diyor.

Bakışları onunkilere yöneliyor. "Ne?"

"Kocanızın sizi başka bir kadın için terk etmesi sizi öfkelenlendirmiş olmalı."

Çenesi düştü. Ona ters ters bakar. "Bu ne *cüret*," diye fısıldar. "Ne ima ediyorsun?"

Sessizlik.

"Siz ne hissederdiniz, Dedektif?" diye soruyor. "Tabii ki kızgındım. Aynı zamanda derinden, umutsuzca, ezici bir şekilde incinmiş ve tamamen kırılmıştım. Tartışmaya, onu ikna etmeye çalıştım. Yalvardım, kızdım, bağırdım. Her şeyi yaptım. Ama o gitti." Tekrar burnunu siler.

"Saat kaçtı?" Pederson soruyor.

"Dün öğle vakti civarında. Saati tam olarak kontrol etmedim. Berbat haldeydim."

Küçük defterine bir not düşüyor. "Peki o gittikten sonra ne yaptın?"

"Köpeklerimle birlikte sahil yolunda uzun bir yürüyüşe çıktım. Her şeyi sindirebilmek için kafamı boşaltmaya çalıştım. Sonra eve geldim, bir şişe şarap açtım. Sonra bir tane daha. Çok fazla içtim. Sarhoş olup ağladım ve sonra uyku hapları aldım."

"Kimseyi aramadın mı?"

"Bunu kendime itiraf etmeye bile hazır değildim. Belki sabaha kadar bana geri döner diye düşündüm." Gözyaşlarını . "Kendimi aşağılanmış hissettim. Atılmış. Utanç duydum."

"Peki yürüyüşünüzden ne zaman döndünüz?" Pederson soruyor.

"Ciddi ciddi bunu bana soruyor musun- sanki ben-"

"Sadece prosedür, Bayan Spengler," diye yumuşak bir şekilde araya giriyor Havers, hâlâ en ufak bir duygu belirtisi göstermeden - ne düşündüğü hakkında ne bir ipucu ne de bir ipucu. Eski bir profesyonel.

"Sanırım beş civarıydı."

"Sahile yürüdünüz mü yoksa arabayla mı gittiniz?"

Pederson soruyor. "Arabayla gittim."

"Nereye park ettin?"

"Jerrin Beach ." "Ücretli park yeri mi?"

"Evet."

"Yani zaman damgalı bir makbuzunuz var mı?" Pederson notlarından başını kaldırarak soruyor.

"Uygulama ile ödeme yaptım."

"Yani telefonunuzda uygulama geçmişi mi var?"

Ayağa kalkar, tezgahın üzerindeki çantasına gider ve telefonunu çıkarır. Uygulamayı açıyor ve Pederson'a gösteriyor. "Tam gün için ücret ödedim. İki saatten fazla kalırsanız, zaten tam gün kadar tutmaya başlıyor."

Telefon ekranını inceler, başını sallar ve defterine bir not daha yazar. Jemma sandalyesine döner.

"Yani akşamın geri kalanında ve gece boyunca evde yalnız mıydınız?" Dedektif Havers soruyor.

Tekrar burnunu siler, başını sallar. "Kefil olacak kimse yok-"

"Hayır, hiç kimse," diye tersliyor. "Tabii biri beni bu panjursuz lanet pencerelerden görmediyse..." Aniden durdu ve pencereden dışarı, sokağın karşısındaki binaya doğru baktı. "Gidip ona sorabilirsin. Mahallenin hafiyesi. Bizi üçüncü kattan dürbünle izliyor. Adam'ı takip ediyormuş, Adam da bana birkaç kez onun kendisini takip ettiğini fark ettiğini söyledi. Git ona sor."

Maeve Havers Jemma'yı inceliyor, sonra pencereye doğru bakıyor. "Chloe Cooper'ı mı kastediyorsun?" diye sorar.

"Yani onu tanıyor musun?" Jemma diyor ki.
Havers, "Bayan Cooper'la tanıştınız mı?"
der.

"Benim için köpek bakıcılığı yapması gibi bir hata yaptım. Onu ben yokken evimizin etrafında dolanırken, Adam'ın ceketinin ceplerini karıştırırken, içine bir şeyler koyarken, çekmecelerimizi açarken, eşyalarımızı karıştırırken köpek kameralarımızda yakaladım. Çamaşır sepetimizi bile karıştırmış. Ve evimizdeki tüm odaların fotoğraflarını çekmiş, nedenini Tanrı bilir."

"Kocanızın ceplerine ne tür şeyler koydu?" Pederson soruyor.

"Çalıştığı restorandan peçeteler. Üzerinde ruj izi var. Ve bir not. Sanırım bir şekilde Adam'ın Gloria ile ilişkisi olduğunu biliyordu ve benim istedi."

Polisler hızlı bir bakış alışverişinde bulunurlar. Jemma kendini huzursuz hisseder. Sandalyesinde kayar ve tekrar burnunu siler.

"Chloe Cooper'ın evinizin içinde dolaştığı kamera görüntüleri kaydedildi mi?" Havers soruyor.

"Evet. gösterebilirim ya da bir kopyasını verebilirim."

Pederson soruyor: "Kocanıza zarar vermek isteyebilecek birini düşünebiliyor musunuz, Bayan Spengler?"

"Bunu Chloe Cooper'a da sorabilirsin. Ucube."

"Ne demek istiyorsun?" Havers diyor ki.

"Adam'ın bir ilişkisi olmasından etkilendiğini sanmıyorum. Köpek bakıcılığı konusunu görüşmek üzere onunla buluştuğumda, tüm aldatanlardan, yalancılardan ve zina yapanlardan nefret ettiğini söylemişti. O zamanlar neyi emin değildim."

Pederson, "Evinizin dışından bakıldığında kocanızın Tesla'sının hâlâ garajın içinde park halinde olduğu görülüyor" diyor.

"Bir Uber'le gitti. Öğle yemeğinde bir şeyler içmişti ve sanırım onunla daha fazla içmek için dışarı çıkacaktı. Ya da yalnız. Bilmiyorum."

"Garaja bir göz atabilir miyiz?" Pederson soruyor.

Ayağa kalkıyor, garaja açılan kapıya gidiyor ve açıyor.
"Misafirim olun."

Dedektifler Tesla'nın etrafında dolaşırken Jemma kollarını kavuşturup kapının girişinde durdu. Endişe içinde fısıldar gibi

Havers'ın elini cama dayayıp arka pencereden içeri bakmasını izler.

"Arka koltukta çantalar var," diyor Havers. "Bir göz atmamızın sakıncası var mı?"

Jemma omuz ama kalbi hızla çarpıyor. "Devam et."

Havers arabanın kapısını açar. Pederson'ı yanına çağırır ve ona fermuarı açık büyük yeşil bir spor çantası gösterir.

Jemma, Havers'ın ortağına sessizce şöyle dediğini duyar: "Islak elbise. Patikler. Başlık. Eldivenler. Gözlükler. Ve bunlar." İki Idaho plakasını ve Narek'in mülkünün açıkça işaretlenmiş anahtarlarını gösteriyor.

Havers Jemma'ya bakar. "Arkada eşyalarıyla birlikte bir sürü anahtar var. Ne için olduklarını biliyor musun?"

Dudaklarını ıslatır ve dikkatlice şöyle der: "Narek Tigran'ın Kuzey Kıyısı'nda, Burrard'ın karşısındaki malikânesi. Adam'ın eski bir arkadaşı ve Adam'dan kendisi iş için uzaktayken mülküne göz kulak olmasını istedi."

CINAYETLERDEN SONRA

Chloe bir kâbusun ortasında uyanır. Birkaç dakika boyunca ölü uykuyla uyanıklık arasındaki o belirsiz ve şurup gibi değişen algı durumunda asılı kalır. Tanımlayamadığı bir yerin derinliklerinden gelen sesi -annesinin sesini- tekrar duyar.

Zoe, çabuk. Geliyor. İçeri gir. Güvenli mağaraya.

Ama burası bir mağara değil.

İçinde dikenli bir battaniye olan bir dolap. Şimdi hatırlıyor. Yoksa hatırlıyor mu? Hâlâ rüya mı görüyor? Tekrar rüyanın derinliklerine .

Katlanır kapılı bir dolap. Kapısında bakabileceği panjurlu çıtalar var. Annesi onu içeri itiyor, köşeye oturtuyor ve başına küçük kulaklıklar takıyor. Chloe Walkman'i elinde tuttuğunu hissediyor. Annesi parmağını tutuyor ve PLAY tuşuna basması için yönlendiriyor. Kulaklıktan lirik, yatıştırıcı bir ses geliyor ve kafasını dolduruyor. "Bir zamanlar, çimenlerin zümrüt gibi yeşil olduğu bir diyarda bir selkie varmış..." Annesi battaniyeyi Chloe'nin başına örtüyor ve şimdi gerçekten bir mağarada. Dikenli, sıcak bir mağarada. Sadece o ve denizkızı hikâyesi birbirine sarılmış. Artık dolabın çıtalarını göremiyor, adamın annesine ne yaptığını göremiyor. Zihninin, çimenlerin zümrüt gibi yeşil olduğu, okyanusun fırtına grisi dalgalarla kabardığı, beyaz köpüklerle taçlandığı ve selkie'nin tenini kayaların üzerine bıraktığı topraklara gitmesine izin veriyor.

Chloe tamamen uyanıyor. Gözlerini kırıştırıyor. Kolunun üst kısmında ve elinde ağrı var. Bir odadadır ve karanlıktır. Birden aklına Stavros geldi. Galerî. Cesetler. Kan. Sarsılarak ayağa kalktı.

yatakta. Bakışları odanın içinde gezinirken kalbi hızla çarpıyor. Çift kişilik bir yataktadır. Pencerenin altında Stavros'un uyuduğu buruşuk battaniye ve yastıklarla dolu bir kanepede vardır. Benzin istasyonundan sonra motelin otoparkına nasıl girdiklerini hatırlıyor çünkü Stavros yorgun olduğunu ve bu yoldan gitmenin güvenli olmadığını söylemişti. Kadın Pontiac'ta beklerken Stavros onlara bir oda tutmuş. Stavros'a moteldeki kişiye adını vermeyeceğine dair söz vermişti. Adam nedenini öğrenmek istedi ama kadın ısrar edince kabul etti. Stavros şu anda odada değil. Karartma perdelerindeki bir ince bir ışık sızıyor. Chloe saate baktı. Neredeyse sabah 10:30.

Yorganı geriye iter ve üzerinde külotla bir tişört olduğunu fark eder. Ne kadar utanç verici. Stavros'un onu böyle görmesine izin veremezdi. Çarşafı beline sarar ve banyoya doğru ilerler. Televizyonun durduğu tezgâhın önünden geçerken bir not gördü. Chloe onu aldı.

Bize biraz kahvaltı ve iyi bir kahve bulmaya gitti. Yakında dönerim.

Stavros.

Tökezleyerek banyoya gider, kapıyı kapatır ve aynaya bakar. Aynanın üzerindeki sarı ışık onu solgun, hayalet gibi ve şişmiş ağzıyla korkunç derecede çirkin gösteriyor. Öne doğru eğilir ve parmağını alt dudağındaki kesiğe bastırır. Çatlayarak açılıyor ve tekrar kanamaya başlıyor. Tuvalet kağıdını tomar haline getirip kanı durdurmak için ağzına bastırıyor.

Elindeki tomarı ağzına götüren Chloe, bir süre klozetin üstünde oturur ve kafasının içinde dolaşan birbirinden kopuk anı parçalarını ayırmaya çalışır. Göğsünde korku yükseliyor. Galeride ne yaptığını gerçekten hatırlayamıyordu.

Yerde yatarken kendine geldiğinde sadece elindeki kanlı bıçağı hatırlıyor. Ve Adam galeriye girip onu şaşırttığında içini kaplayan nefret ve öfkeyi hatırlıyor.

Belki bir duş alır kendini temizlerse, her şey ona geri dönecektir.

Duşu açıyor ve suyun ısınmasını beklerken kesik elini inceliyor. Çok derin değil ama şişiyor ve kenarları kızarıyor. Biraz dezenfektana ihtiyacı olacak. Aynaya bakıyor ve üst kolunu incelemek için vücudunu hafifçe eğiyor. Kırmızı bir iz var. İzin etrafındaki deri de şişmiş. Parmak uçlarıyla belli belirsiz bastırıyor. Sanki yumruk yemiş gibi hissediyor ama biraz daha yaklaştığında iğne ucu kadar bir iz görüyor. Başka bir anı geçmeye çalışırken kaşlarını çatıyor ama geçemiyor.

Chloe duşa giriyor ve suyun başının üzerinden dayanabileceği kadar sıcak akmasına izin veriyor. Buhar etrafını sararken, zihninde yine Adam'ı görüyor. Galeride girerken. Chloe kaçmaya çalışırken Adam elinde bir şeyle ona doğru geliyor.

Kıpırdamadan duruyor. *Bir şiringaydı.*

Banyo kapısının diğer tarafından bir ses duyulur. Chloe hemen suyu kapatır ve dinler. Televizyonun sesini duyar. Stavros geri dönmüştür. Duş perdesini geri çeker, banyo paspasının üzerine çıkar ve yaralı elini incitmemek için dikkatlice kurulanır.

Chloe tişörtünü ve külotunu tekrar giyiyor, beline bir havlu sarıyor, tereddüt ediyor, sonra kapının koluna uzanıyor. Endişeyle banyodan çıktı. Stavros perdeleri çekmiş, aydınlık, açık bir gün ortaya çıkmıştı ve Chloe motelin otoparkındaki pencerelerinin önüne park etmiş Pontiac'ını gördü. Kahve ve ağzını sulandıran tatlı ve tereyağlı bir şeyin kokusunu alır. Stavros ona arkasını dönmüştür. Televizyonun sesi açık ve onun banyodan çıktığını duymamış. Kumanda elinde. Alt kısımda bir afişte SON DAKİKA sözcükleri geçerken ekrana kilitlenmiş durumda. Görüntülerde bir

Hardal rengi ceketli bir muhabir. Muhabirin arkasında, Chloe'nin tanıdığı bir sokakta sarı polis şeridi dalgalanıyor - galerinin olduğu yer.

Korku bir elini boğazına kapatıp sıkıyor.

Muhabir şöyle diyor: "Polis, Kuzey Vancouver'daki tanınmış Bergson Galerisi'nde şiddetli ve kanlı bir saldırı sonucu öldürülen iki kurbanın kimliklerini henüz açıklamadı. Soruşturmaya yakın bir kaynak, bu sabah erken saatlerde annesi eve gelmeyince Bergson'un küçük oğluyla galeriye giden Gloria Bergson'un dadısının şok edici keşfi yaptığını doğruladı."

Chloe'nin boğazından bir ses kaçır. Stavros şaşkınlıkla arkasını döndü. Chloe'ye bakıyor, ağzı açık ve gözleri dehşetle kocaman. Chloe konuşmak, onun yüzündeki korkuyu ve tiksintiyi silecek bir şey -herhangi bir şey- söylemek için kendini zorluyor. Korkusunu. *Ondan*.

"Ne yaptın Chloe?" diye fısıldıyor. Ona doğru adım atıyor.

Ama keskin bir hareketle geri çekilir, iki elini birleştirir, birinde kumanda vardır, sanki onu savuşturmak için kullanacağı bir silahmış gibi. Diğer eli cebindeki cep telefonuna gidiyor.

"Telefonunu bırak, Stavros," diyor kadın. Ama o cebinden çıkarıyor.

"Yapma Stavros, kimseyi arama," diyor Chloe sessizce, arkasına uzanıp ağır bir şey bulmak için dolabın yüzeyini yoklarken. Tıpkı galeride yaptığı gibi. Parmakları taştan bir kül tablasına değiyor. Orta parmağıyla tutuyor ve elini etrafına dolayabileceği kadar yaklaştırıyor.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekranı George Vasilou berber koltuğunda, elleri boynundaki nazar boncuğunun üzerinde kenetlenmiş bir halde görölüyor. Koyu renk gözleri sıvı haldedir. Karşı duvardaki tabloya bakar.

TRINITY OFF CAMERA: Haberi ilk ne zaman duydunuz?

Cinayetlerden sonraki Pazartesi sabahı. Televizyonda galeri cinayetlerini gördüm. İki kişi ölmüştü. Hâlâ isim açıklanmamıştı. O günün ilerleyen saatlerinde muhabirler olay yerinden kaçan üçüncü bir kişiden bahsetmeye başladılar. Pazartesi akşamı haberlerde cesetlerin Gloria Bergson ve Dr. Adam Spengler'a ait olduğu belirlendi. Ve üçüncü kişi için büyük bir av başlatıldı. Polis haberlerde Chloe Cooper adlı bir kadını vahşi cinayetlerle bağlantılı olarak sorgulamak istediklerini söyledi. Chloe ile temasa geçenlerin ona yaklaşmamalarını, ekranın altındaki numarayı aramalarını ya da en yakın polis karakoluna bildirmelerini söylediler. İşte o zaman anladım.

Neyi biliyordun?

Benim Stavros'um. Korkunç bir şeye karışmıştı. O pazartesi sabahı saat üç civarında beni aramıştı. Chloe ile bir arabadaydı. Bir yere gidiyorlardı.

Nerede olduğunu söyle. Benden köpeği Brodie'yi getirmemi ve ona göz kulak olmamı istedi. Ne zaman döneceklerini söylemedi.

George duraklar. Nazar boncuğunu bırakır ve kahve fincanına uzanır. Eli hafifçe titrer. Belli ki kendini toparlayarak yavaşça bir yudum alır.

Hemen polisle temasa geçtim. Onlara Stavros'un aramasını anlattım. O gece Stavros Beach House'daki vardiyasına gelmemişti ve hala telefonuna cevap vermiyordu. Ertesi gün olay yerinde bulunan     nc  kişinin DNA'sıyla ilgili haberleri öğrendim. Daha  nceki korkunç cinayetlerle nasıl eşleştiğini.

CINAYETLERDEN SONRA

Jemma, morg dışındaki steril koridorda Dedektif Maeve Havers ile karşılaşır. Dedektifler onu tesise götürmeyi teklif ettiler ama Jemma'nın kendini hazırlaması için Boo ve Sweetie ile arabasında yalnız kalması gerekiyordu.

"Bu taraftan," diyor Havers.

Bir dizi kapı kayarak açılır ve Jemma, Havers'a beyaz bir çarşafı örtülü bir cesedin yattığı bir odaya kadar eşlik eder. Önlüklü ve eldivenli bir morg teknisyeni cesedin yanında durmaktadır. Jemma'nın başından kan akar ve anında başı döner. Tökezler.

"İyi misin?" Havers sorar.

Kendini toplar ve başını sallar.

Teknisyen çarşafın üst kısmını kaldırır ve dikkatlice kafadan uzaklaştırır. Jemma elini ağzına bastırır ve gözleri yaşarırken tekrar başını sallar. İşler asla bu noktaya gelmemeliydi. Böyle olmaması gerekiyordu. Adam'la evlendiğinde, onun ve kendisinin sonsuza dek mutlu olacağına gerçekten inanmıştı. Böyle olmasına *ihtiyacı vardı*. Adam'ın dünyasının merkezi olmalıydı. Sonsuza kadar.

"Bu o," diye fısıldıyor titreyerek. "Bu Adam. Benim kocam."

Bu senin hatan, Adam. Bunu sen yaptın. Seni sevmiştim. Birlikte bir hayatımız vardı ve sen hepsini attın.

"Onu hâlâ bulamadınız mı?" Jemma sormayı

başarır. "Kimi?" diye sorar Havers.

Dedektifin okunamayan kahverengi bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Bunu yapan kişi. Eyalet çapında peşine düştüğünüz kadın. Sokağın karşısındaki takipçimiz. Chloe Cooper."

"Henüz değil."

"Nerede dair herhangi bir ipucunuz var mı?"

"Var." Havers duraklar. "Merkeze gelebilir misiniz, Bayan Spengler? Birkaç soruya daha cevap vermek için?"

"Ne hakkında?"

"Kocanız. Gloria Bergson ile olan ilişkisi. Chloe Cooper ile olan ilişkileriniz. Bu, olayların zaman çizelgesini çıkarmamıza yardımcı olacak ve Bayan Cooper'ın olay öncesindeki hareketlerine de ışık tutacak."

Jemma'da endişe yükseliyor. Chloe'yi minibüse bindirdiğini gören oldu mu?

"Elbette," diyor sessizce. "Ne zaman?" "Şimdi iyi olur."

Tereddüt ediyor, bir endişe ve korku dalgası hissediyor. Ama en iyisinin bu işi bitirmek olduğuna karar verir. "Tamam. Karakola kendim giderim. Arabada köpeklerim var ve önce onları dışarı çıkarmalıyım."



Jemma, hastanenin otoparkının yanındaki küçük çim alanda durup köpeklerinin tuvaletlerini yapmasını beklerken Boo ve Sweetie'nin iplerini tutuyor. Polislerin kendisine sorabileceği olası soruları zihninden geçirirken kendini güçsüz ve gergin hissediyor. Olası cevapları prova ederken, yaşlı bir kadın ve Dedektif Havers'ın az önce kendisinin çıktığı kapıdan çıktığını fark eder.

Kadın seksenli yaşlarında olabilir, şık, gümüş rengi saçları, kusursuz bir şekilde dikilmiş ceket ve ona uygun keten pantolonuyla. Havers topak topak botları ve şekilsiz paltosuyla onun yanında yürüyor. Kadınlar yakın bir şekilde konuşuyor. Havers elini yaşlı kadının koluna koyar. Kadın çantasından bir mendil çıkarır ve burnunu siler. Jemma'nın içinde bir merak uyanır.

Havers oradan ayrılır ve kadın otoparka girerek park halindeki arabaların arasından beyaz bir BMW'ye doğru ilerler. Kadın

yaklaşırken, BMW'nin yolcu tarafındaki kapısı açılır. Siyah saçlı küçük bir kadın, siyah saçlı yürümeye başlayan bir çocukla birlikte araçtan iner. Çocuk, onu kucağına almak için çömelen yaşlı kadına doğru atılır.

Şok Jemma'yı hareketsiz bırakır.

Çocuğun hareketleri, şekli, cildi ve saç rengi, her şey Jackson. Yine canlı. Yeniden yürümeye başlayan bir çocuk. Çocuk yüzünü kadının boynuna gömüyor ve Jemma'nın yüzüne duygu selleri doluyor. Kadının kim olduğu kafasına dank eder. Gloria Bergson'ın annesi. Oliver'ın büyükannesi. Ve küçük, siyah saçlı kadın da Oliver'ın cesetleri bulan dadısı olmalıdır. Bunun farkına varmak büyük bir şoktu. Gloria'nın cesedi Adam'la aynı morgda. Metal bir otopsi levhasında kocasıyla birlikte ölüm döşeginde yatmaktadır.

Kendini durduramayan Jemma, köpeklerinin iplerini çekerek gruba doğru aceleyle ilerliyor ve dikkati çocuğun üzerinde toplanıyor.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," diyor onlara ulaştığında. "I . . ." Yeni yürümeye başlayan çocuk büyük, masum, soluk mavi gözleriyle ona bakarken sesi kayboluyor. Jackson'ın gözleri. Kalbindeki acıya dayanamıyor. Vücudundaki her nanoparçacık - onun annesi olduğuna dair her anı- ona dokunmak, onu tutmak, koklamak, onu kendisi için almak için çılgın atıyor, ağlıyor. Adam yaşamalıydı. O zaman onu alıp saklayabilirlerdi. Bu küçük çocuğu tamamen kendisinin yapabilirdi. Yeniden başlayabilirlerdi. Yeniden bir aile olabilirlerdi.

Her iki kadının da kendisine baktığını ve sözünü bitirmesini beklediklerini fark eder. Jemma ne söylediğini bile hatırlayamıyordu.

Boğazını temizliyor ve yüzünü ıslattığını bile fark etmediği gözyaşlarını siliyor. "Özür dilerim. Sizi oradan çıkarken gördüm-" Binayı işaret ediyor. "Benim adım Jemma ve kocam . Adam. Onunlaydı. Gloria. Annesi siz misiniz?"

Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliren kadın ayağa kalkar. Ağlamaktan kızarmış gözleriyle Jemma'ya dikkatle bakar. Sonunda şöyle der: "Benim. Ben Ruth Bergson'ım."

"Kaybın için üzgünüm Ruth," diyor Jemma. Boğazındaki duyguyu temizliyor. "Gloria'nın kocamın hayatında olduğunu daha yeni öğrendim." Aşağıya bakıyor. "Ve Oliver."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben de sizin kaybınız için üzgünüm. Gloria bizim tek çocuğumuzdu."

"Adam'ımla tanıştın mı? Onu tanıyor muydun?"

Ruth yutkunur, başını sallar. "Birkaç kez evimizi ziyaret etti. Gloria ile aralarında ciddi bir ilişki olduğunu biliyorduk ve ondan hoşlanıyorduk. Ayrıca daha önce bitirmek üzere olduğu bir ilişkisi olduğunu da biliyorduk ve bu sadece biraz zaman alıyordu."

Jemma sanki fiziksel bir darbe almış gibi sarsılır. Dünyası daha da parçalanır. "O -Oliver- Adam'a ve rahmetli oğlumuza çok benziyor. Jackson, adı Jackson'dı. İki yıl kadar önce öldü. Oliver'ın doğduğu sıralarda."

Ruth rahatsız görünüyor. Elini koruyucu bir şekilde Oliver'ın başının üstüne koyar. Oliver Jemma'ya bakmaya devam eder.

"Polis size ne olduğunu düşündükleri hakkında bir şey söyledi mi?" Jemma soruyor. "Bunu kimin yaptığını biliyorlar mı?"

Ruth, "Hâlâ o kadını, Chloe Cooper'ı arıyorlar," diyor. "Kimliğinin bulunduğu cüzdanı olay yerinde bırakılan bir portföyün yan cebindeydi ve imzalı tuvaleri de yerdeydi. Ayrıca Gloria'nın CCTV kamerasına akşam altıda kapanmadan hemen önce galeriye girerken yakalanmış. Görünüşe göre kadın Adam'a karşı nefretini dile getiren bir sapık. Polis bana kadının dengesiz olduğunu, akıl sağlığı sorunları yaşadığını ve gerçeklikle ilişkisinin zayıf olduğunu söyledi." Kadının gözleri yaşlarla doluyor. Başka bir mendil almak için çantasına uzanıyor. Dadı Oliver'ın elini tutar.

Dadı, "Gel Olly, arabaya binelim," diyor.

"Bekle!" Jemma Oliver'ın gitmesine izin veremez. Çömeliyor. Bakışları Oliver'ın kollarıyla buluşuyor ve ona toplayabildiği en büyük gülümsemeyi sunuyor. "Oğlumun senin yaşındaykenki haline çok benziyorsun." Oliver'ın tombul bileğine dokunuyor, yumuşak tenini okşuyor ama Oliver kolunu ondan çekiyor ve bakışlarını telaşla büyükannesine çeviriyor.

Acı saplanır. Bir bıçaktan daha kötü. Ölümden daha kötü. Jemma nazikçe, "Köpeklerime merhaba demek ister misin, Oliver?" der.

Başını sallar ve Jemma ile köpeklerinden daha uzakta, dadısının bacaklarına sıkıca yapışır.

Dadı, "Gel Olly, arabaya binelim," diyor. Oliver hevesle döner ve dadısı onu araba koltuğuna oturtup kemerini bağlamaya başlar.

Jemma birdenbire Adam'ın o zina yapan fahişeyle birlikte öldüğüne çok ama çok sevinir.

"Oliver'a şimdi ne olacak?" diye sorar Ruth.

Onu alabilirim. Ona göz kulak olurum. Onu benim yapabilirim.

"Gelip bizimle yaşayacak. Evimize aşına. Büyükbabasını seviyor ve biraz süreklilik ve istikrar için dadısına sahip olacak." Ruth'un gözlerinden yine yaşlar akar. Burnunu siler. "Zavallı çocuk. Kalbim - uzun zaman alacak ama en azından ailesiyle birlikte olacak. Ve hiçbir şey istemeyecek." Tereddüt ediyor. "Dedektifin az önce bahsettiği başka bir şey daha vardı - görünüşe göre Adam endişeliydi ve dedektif nedenini soruyordu."

"Ne demek *endişeliyim*?"

"Kısa bir süre önce tüm finansal varlıklarını yeni bir hesaba aktardı ve vasiyetini değiştirdi."

Şaşkınlık Jemma'ya çarptı. ". "

"Gloria öldüğüne göre, babasına ait her şey artık o büyüyene kadar Oliver'a emanet. Magnolia Lane'deki ev, Adam'ın sahibi olduğu galeri ve satılması için bir vasiye talimat verdiği Tesla'sı da buna dahil. Hatta Crow's Point'te sahip olduğu yeni ev bile."

Jemma bakar. Beyni dönüyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ontario'daki avukatı bizi aradı. Görünüşe göre Adam, sınırlı vekalet yetkisine sahip olan avukata mal varlığı transferlerini başlatması ve vasiyetini değiştirmesi için talimatlar bırakmış. Dedektif bana bunu neden yaptığını bilip bilmediğimi sordu. Sanki tehlikede olduğunu biliyormuş gibi." Duraksıyor. "Herhangi bir fikriniz var mı?"

Jemma konuşmadan başını sallar. Adam'ın Crow's Point'teki evi nasıl satın aldığını hatırlarken beyni hızla çalışıyor.

Onu. Kendi adına koymuş. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini düşünmemişti bile, tapunun kimde olduğu hakkında konuşmamıştı. Son zamanlarda ortak banka hesaplarını da kontrol etmemişti; adamın bu hesaplardan ne kadar para çekmiş olabileceğini ya da ne kadar zamandır bu hesaplara para aktarıyor olabileceğini bilmiyordu. Ayrıca adamın kendi özel hesapları olduğunu da biliyor. Eşi olarak her şeyin kendisine geleceğini düşünmüş.

Ruth Bergson vedalaşıp ayrılırken, Jemma şaşkınlıkla onun Oliver'ı arkasına bağladığı BMW'sine zarif bir şekilde binişini izler. Park yerinden çıkarken bakışları arabayı takip eder.

Jemma, kendisi için korumak adına umutsuzca savaştığı her şeyin artık yok olduğunu fark ederken, rüzgâr esip saçlarını yüzüne savurur: gençliği, evliliği, kocası, malları, çocukları, bildiği hayat. Önünde tüm korkuları yatmaktadır. İzolasyon. Yalnızlık. Yaşlılık. Her şeyi elinde tutmak için yaptığı umutsuz eylemler onu dibe çekmiş ve bunun yerine hepsini kaybetmiştir. Her şeyi.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekran, sandalyesinde oturan Dedektif Maeve Havers'ı gösterir.

MAEVE: Gloria Bergson ve Dr. Adam Spengler'in kimlikleri en yakın akrabaları tarafından doğrulandı ve galeri cinayetleri davası hemen çok yüksek profilli hale geldi. Her iki kurban da kendi alanlarında çok sevilen kişilerdi. Her iki kurbanın ailesi de varlıklı ve son derece iyi bağlantılara sahipti. Dr. Spengler'in babası kısa bir süre önce vefat etti, ancak ölümünden önce saygın ve seçkin bir federal mahkeme yargıcısıydı. Annesi ise

-Oğlunun ölümü sırasında hala hayatta olan Bergson, Ontario'nun tanınmış ve etkili bir sosyetesini ve çok sayıda sosyal davanın hayırseveriydi. Bergson'un cinayet sırasında hayatta olan anne ve babası, yüzlerce yerel ve uluslararası medya kuruluşunun sahibi olan Bergson Corporation'ın kurucularıydı. Cinayetlerle ilgili medya haberleri dünya çapında patladı.

*Dedektif Maeve Havers'ın görüntüsü, dönen
magazin manşetlerinden bir kareye geçiyor.*

**AŞIKLARIN KAÇAMAĞI KANLI İZLER
BIRAKIYOR. GALERİ CİNAYETLERİ İLİŞKİYİ
ORTAYA ÇIKARDI. ACIMASIZ CİNAYETLERDEN
SONRA SEVGİLİ ÇOCUK YETİM KALDI.
SEVİLEN CERRAH SEVGİLİSİYLE SANAT
GALERİSİNDE ÖLDÜRÜLDÜ. MEDYA**

**MOGUL'UN KIZI YARGICIN OĞLUYLA BIRLIKTE
ÖLDÜRÜLDÜ. KADER AŞIKLARI İÇİN VAHŞİ
BİR ÖLÜM. KATILLERİNİN PEŞİNE DÜŞÜLDÜ.
OLAY YERİNDEN KAÇAN SANATÇININ DNA'SI
İNCELENİYOR.**

Görüntüler Dedektif Maeve Havers'a geri dönüyor.

MAEVE: Bu sakin mahallede meydana gelen vahşî cinayetleri çözmek için her kesimden yoğun baskı geldi ve kurbanların yüksek profilli bağlantıları nedeniyle soruşturma ekibine anında ek fon sağlandı. Bu sayede Lower Mainland kolluk kuvvetleriyle yeni bir özel adli tıp laboratuvarı ortaklığına erişerek adli tıp analizlerini hızlandırdık.

TRINITY: İki katmanlı adalet tam teşhirde mi?

MAEVE: Ne yazık ki işler böyle yürüyor. Finansman ve personel kaynakları, davalara öncelik verirken ve kanıtları işlerken her zaman bir sorun teşkil eder. Bu nedenle, örneğin bazı faili meçhul davalar asla çözülemeyecektir. Normalde, suç laboratuvarlarından DNA sonuçlarının alınması birkaç haftadan aylara kadar sürebilir, ancak gerçekte, DNA işleme - karmaşıklığa ve gerekli testlere bağlı olarak -Bir ya da iki gün sürebilir.

TRINITY: Yani kanıt , patoloğun cinayet silahı olduğunu belirlediği bıçağın üzerinde parmak izleriniz vardı?

Evet. Yara şekilleri, stüdyo zemininde bulunan oyma bıçağının cinayet silahı olmasıyla tutarlıydı.

Duvarlarda kanlı el izleri ve parmak izleri de vardı. Tükürük DNA'sı vardı.

Şampanya kadehi. Ayrıca, üçüncü kişiden kan DNA'sı aldınız. Portfolyonuz ve imzalı resimleriniz vardı. Bunların hepsi sizi Chloe Cooper'a mı yönlendirdi?

Doğru. Cooper'ın olay yerinde olduğuna dair ilk işaret, yerde bir portföy içinde bulunan ve kimliğini içeren cüzdanıydı. Ve bahsettiğiniz gibi, tuvaleri imzalanmıştı. Ayrıca dairesindeki yüzücü tablosunu da hemen tanıdım. Ayrıca Cooper, portföyü taşıyarak binaya girdiğinde galerinin güvenlik kamerasına yakalanmış. Şampanya flütü parçalarından alınan kan ve tükürük örneklerinin yanı sıra el ve parmak izleri de özel laboratuarda hızlı bir şekilde incelendi. İlk DNA sonuçlarını gün içinde aldık.

TRINITY: Sonuçlar size üçüncü donör hakkında hemen ne söyledi?

Hiçbir şey. En azından hemen değil. Bir DNA profili ancak onu bir şeyle eşleştirebilerseniz işe yarar. Profil, iki endeks içeren Ulusal DNA Veri Bankamız -ya da NDDB- aracılığıyla tarandı: Olay Yeri Endeksi -ya da CSI- ve Suçlular Endeksi -ya da COI-. CSI olay yeri incelemelerinden alınan kodlanmış profilleri, COI ise ciddi suçlarla suçlanmış ve hüküm giymiş suçlulardan yasal olarak alınmış profilleri içerir. COI'den şok edici bir sonuç aldık. Gerçek bir şok. Hepimizi şaşkına çevirdi ve bir şekilde basına sızdırıldı. Medya topunu tam on ikiden vurdu.

CINAYETLERDEN SONRA

"Sana yalvarıyorum, lütfen kimseyi arama Stavros," diyor Chloe taş kül tablasını arkasına götürürken.

Stavros yutkunur. Yüzü bembeyaz, gözleri kocaman, koyu çukurlar . Telefonunu elinde tutuyor ve bakışları motel odasının kapısına kayıyor, sanki kaçıp kaçamayacağını hesaplıyor. Ondan korktuğu gerçeği canını acıtıyor. "Chloe," diyor çok yumuşak bir sesle, "neden benimle konuşmuyorsun?

Bana o galeride neler olduğunu anlat."

"O zaman polisi arayacaksın."

Telefonunu bedeninden ayırıyor ve dikkatlice, yavaşça televizyonun yanındaki şifonyerin üzerine koyuyor. Ona avuçlarını gösteriyor. "Gördün mü? Telefon yok. Onları aramayacağım. Ama bana neler olduğunu anlatmalısın." Kanepeye oturur, bakışları onunkilere kilitlenir. Stavros kaçmayacak ya da üzerine atlayıp onu yere yatırmayacak ve bağlamayacaktır. Hâlâ bir şekilde ona güveniyor, peki o neden güvenemiyor?

Utanç, aşığılanma, Chloe'nin göğsünden yukarı doğru akıyor.

Çünkü ne yaptığını bile bilmiyorsun Chloe. Kendine bile güvenemiyorsun.

Ağır kül tablasını tezgâha geri götürür ve üzerindeki tutuşunu bırakır. Duygular gözlerini dolduruyor. "Sana söyleyemem Stavros, çünkü bilmiyorum. Kafam karıştı. Kafamın içinde bir gürültü var ve doğru düzgün düşünemiyorum."

İçecek sert bir şeye ihtiyacı var. Hızlıca. Beynindeki çılgın ışık ve ses paternlerini sakinleştirecektir. Hızlı nefes alışını rahatlatacak. Panik atak geçirecek. Asansörde Adam Spengler ile kapana kısıldığı zamanki gibi.

"Kötü bir insan olduğumu *düşünmüyorum*, Stavros."

Ona bakıyor. Onu tartıyor. Yavaşça, sessizce, "Bence sen iyi bir insansın Chloe. Zor bir hayatı olan ve hasta annesiyle uzun, çok uzun bir süre zorlu bir mücadele vermiş bir insan."

Gözyaşları serbest kalır ve yüzünden aşağı kayar. İyilik canını yakar - gerçekten de tüm vücudunu acıtan korkunç bir şekilde acıtır.

Stavros koltukta öne doğru eğilir ve tehditkâr olmayan bir ellerini kavuşturur. "Ama o galeride bir şeyler oldu, Chlo. Bana portfolyonu sahibine değer biçmesi için götürdüğünü söyledin ve hatırladığın bir sonraki şey gece iki civarında karanlık bir sokakta elin ve dudağın kesilmiş, kanıyor ve kafan karışmış bir halde dışarıda olduğun. Ve şimdi polis iki vahşi cinayetle ilgili olarak sizinle acilen konuşmak istiyor ve polislerden kaçmaya çalıştıkça işlerin sizin için daha da kötüye gideceğinden şüpheleniyorum. Geri dönmemiz gerekiyor."

Annesinin sesi kafasının içinde yükselirken ona bakıyor.

Gördün mü? Seni küçük aptal embesil. Polisleri aradığın güne pişman olacağınızı söylemedim mi? Jet Ski kazası hakkında o küçük aptal çenenin kapalı tutsaydın, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Senin araman domino taşlarının devrilmesine neden oldu ve bak şimdi , küçük casus, küçük hafiye. Polisin sonunda her şey için seni suçlayacağını söylememiş miydin? Sen, takipçi. Gözlemci. Pencerede dürbünü olan ucube.

"Geri dönmeye hazır değilim," diyor açıkça. "Beni zorlama, Stavros."

"Peki, peki. Tamam. O zaman konuşmaya ne dersin? Sana sorular sorarsam belki anıların su yüzüne çıkar. Cevap vermene gerek yok ama ipucu olabilirler. Buna ne dersin?"

Klostrofobi göğsünü sıkıyor. Odanın duvarları içine kapanıyor. Kapıya bakar.

"Bunu dışarıda yapabilir miyiz? Motelin yanındaki parka gidebilir miyiz?"

Gözleri titriyor. Bu fikrin onu huzursuz ettiğini görebiliyor.

"Kaçmayacağım, Stavros. Nereye kaçabilirim ki? Araba kullanamam. Ve biraz votkaya ihtiyacım var. Bana yardım etmesi için."

Rahatla, çünkü aksi takdirde hiçbir şey düşünemem ya da hatırlayamam. Parkta votka içebiliriz. Düşünmeme yardımcı olur."



Yirmi beş dakika sonra Stavros votka aldı, büyük bir şişe.

-Motelin satış mağazasında. Küçük ve dar bir patika boyunca yürüdüler ve şimdi ormanın içinde, beyaz sularla köpüren bir nehrin üzerindeki granit bir tümseğin tepesinde oturuyorlar. Chloe motel odasından getirdiği plastik bardaktan bir yudum alıyor. Stavros içkisini arabasından çıkardığı çirkin kahverengi bir bardağa koyuyor.

Votka içmek için muhtemelen tehlikeli bir yer, diye düşünüyor Chloe. Ufak bir kayma sonucu ikisinden biri kayadan düşebilir ve o vahşi küçük nehirde boğulabilirdi. Ama burada, denize doğru özgürce akan suyun üzerindeki bir uçurumda konuşurken kendini iyi hissediyordu. İçkisinin ilk birkaç yakıcı yudumu sayesinde zaten biraz sıcak ve bulanıktır ve birdenbire, ayakları kayaya sıkışmış, her zaman denize giden bir yol arayan resmettiği kız gibi olduğunu fark eder. Gloria'nın güzel sözleri zihninde canlanır.

Almanca'da bir kelime de vardır: Sehnsucht, bir kişiye, bir yere, bir deneyime ya da kişinin şu anda ulaşamayacağı ya da erişemeyeceği bir duruma duyulan tanımlanamaz ve yoğun özlemi tanımlamak için kullanılır. Bu yalnızlık, ister bir ilişkide, ister bir evlilikte, ister bir grupta ya da şehirde olsun, her birimizin içinde derinlerde bir yerde bulunur - bu, insan olarak kim olduğumuzun gölgeli bir parçasıdır. Çalışmalarınızda gördüğüm şey bu.

Elleri tekrar titremeye başlar ve bardağı dudaklarına götürüp derin derin yutkunur.

"Annenle gerçekten zor zamanlar geçirdiğini biliyorum, Chlo. Tüm o aylar boyunca tek başınıza bakıcılık yaptınız." "Bakıcılarım vardı."

"Yine de, sonuçta hepsi senin suçundu. Ve sonra onu kaybetmek." Kupasından bir yudum alıyor. "Hayatının büyük bölümünde sadece sen ve Raven'ın olduğunu da biliyorum." Bakışları onunkilerle buluşuyor ve kadın neredeyse kırılıyor.

göz teması kuruyor ama kurmuyor. "Zor bir hayat yaşadığına dair bir his var içimde - belki de geçmişte gerçekten büyük, travmatik ve korkunç bir şey olmuş olabilir. Ve ... belki de bu seni çevrendeki dünya hakkında huzursuz etmiştir."

Yüzünde bir sıcaklık hissediyor ve bir yudum daha alıyor.

Fincan.

"Ve bu sorun değil, biliyor musun? Duygusal yaralanmalar İnsanlar iyileşmeye çalıştıkları yerlerde biraz hantallaşırlar."

"Knobbly?"

Yarım bir gülümseme veriyor. "Bilirsiniz, hasar görmüş bir ağaç gövdesi gibi. Özsuyu akar, sonra yaranın üzerinde büyür ve yumru yumru olur."

Chloe gülümsemeye cesaret etti. "Senden tuhaf bir psikiyatrist olur, Stavros." Tereddüt ediyor. "Geçmişinde bir şey mi oldu? Çünkü böyle şeyleri biliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Chloe'nin duyduğu tek şey şırıl şırıl akan suyun sesi ve etraflarındaki kozalaklı ağaçların arasından gelen rüzgârın yumuşak fısıltısı.

"Stavros?"

"Evet. Sanırım."

Şimdi merak ediyor.

Ah, ama merak kediye öldürdü, Chloe. Merakının seni getirdiği yere bak. Yeni komşular hakkındaki merakını kontrol etseydin burada olmazdın.

Bu yüzden onu zorlamıyor. Ancak birkaç dakika sonra derin bir nefes alıyor ve şöyle diyor: "Ben sekiz yaşındayken annemi bir trafik kazasında kaybettim. Arabayı babam kullanıyordu ve annemin ölümünden hep kendini sorumlu tuttu. İçmeye başladı. Hem de çok. Gittikçe kendi içine gömüldü." Neredeyse boş olan bardağına bakıyor. "Kaçmak için, anlıyor musun? Baş edemediği duygulardan." Kendi içkisini yudumluyor, yutkunuyor ve birkaç dakika için tekrar sessizliğe gömülüyor. "Sanırım temelde beni ihmal etti. Benimle ilgilenmeyi, beni okula götürmeyi bıraktı. Bütün gün sarhoş bir şekilde sandalyesinde oturdu. Komşular sosyal hizmetleri aradı. Beni . Sekiz ay sonra öldü. Merdivenlerden bodruma düştü ve başını çarptı. O sırada akli dengesi yerinde değildi."

"Oh, Stavros, özür dilerim." Omuz silkiyor.

"Sonra sana ne oldu?"

"Amcam George - babamın küçük kardeşi - Girit'in güney tarafında yaşadığı küçük kasabadan kaçmış. Annemin ailesi de oralı. Main'de berber dükkânını açtı ve beni aldı. Ben taşınıp kendi yerimi kadar benimle ilgilendi." Dudağının altındaki saç tutamını ovuşturuyor ve ona hüzünlü, orantısız bir gülümseme sunuyor. "Şanslıydım. George çok iyi bir adam. Bir de bana bakın, iyi mi oldum?"

Chloe ona bakıyor.

"Doğru mu?"

Birdenbire Stavros'la ilgili sevmediği tüm o tuhaf şeyler Stavros *oluverir* ve kalbi komik bir şekilde sıkışır.

"Değil mi?"

Boğazını temizliyor. "Şey, sanırım öyle." "Bu hiç de iyi bir destek değil, Chlo."

Stavros şimdi Chloe'ye çok daha anlamlı geliyor. Bu onda bir akrabalık duygusu uyandırıyor.

"Ya seninki?" Stavros sorar.

"Benim neyim?"

"Baba, ondan hiç bahsetmiyorsun."

"Sen de kendininkinden hiç bahsetmedin."

"Ama şimdi ben bahsettim, sıra sende."

"Kim olduğunu bilmiyorum."

Onun daha fazlasını söylemesini bekler. İçkisini bitirir ve kahverengi kâğıt torbadaki şişeden biraz daha doldurur. İçkisini yudumlarken nehrin uzak tarafında beliren bir geyiği izliyor. Onlardan habersiz, kıyı boyunca uzanan otların arasında otluyor. Bir halk masalından fırlamış gibi, diye düşünüyor.

"Annem beni küçük bir çocukken İngiltere'den getirdiğini söyledi. Bundan daha fazlasını bilmiyorum. Buraya geldikten sonra bir çiftlikte yaşamaya başladık. Hayatım boyunca evde eğitim aldım. Sayılır. Hiç mezun olmadım. Resmi olarak değil. Yine de otodidaktım."

"O da ne?"

"Kendi kendini eğitmiş bir insan. Kendi kendime çalıştım. Pek çok şey biliyorum. Muhtemelen liseyi bitiren bazı insanlardan daha fazla."

"Peki iftlik neredeydi?"

"Williams Gölü yakınlarında, iç kesimlerde bir çiftlik bölgesi. Oldukça izole. Uzun, soğuk kışlar."

"Sadece sen ve annen mi? Başka birinin iftliğinde mi?"

Başını sallıyor. "Sadece biz. Çiftlik sahibinden küçük bir kulübe kiraladık. Yazları bir sebze bahçemiz ve bir kök mahzenimiz vardı. Yakınlardaki küçük bir kasabada belediyede resepsiyonist olarak çalışıyordu. şehre tek başıma taşındım ve bir daire tuttum. Beni gitmemem konusunda uyarmıştı. Her zaman beni korkunç bir şeyin bulacağını ve tek başıma yaşamak için yeterli donanıma sahip olmadığımı söylerdi. Ama ben gittim." Fincanındaki berrak sıvıyı karıştırıyor. "Sonra annem hastalandı ve onu benimle yaşamaya, kanser ajansına ve çok fazla tedaviye ihtiyaç duyduğu bk şehir hastanesine yakın bir yere getiremezdim." Düşünerek yudumluyor. "Belki de geldiği için biraz rahatlamıştım, çünkü ilk başta şehirde olmak korkutucuydu. Brodie'yi de getirdi ve o iyi bir arkadaş."

"Peki galeriye ne oldu?"

Geriliyor ve fincanındaki votkanın geri kalanını hızla içiyor ve aceleyle biraz daha dolduruyor. Adam onu izliyor ve endişeli görünüyor, ama onu durdurmaya alışmıyor ve Chloe onun önünde sarhoş olabildiği ve kimsenin göremeyeceği bir yerde tek başına saklanmak zorunda kalmadığı için çok minnettar.

Yavaşça olayı anlatmaya alışıyor. "Gloria Bergson'la Beach House'a gelip resmimi sorduğunda barda tanıştım. Portfolyomla birlikte galerisine gelmem için beni davet etti." Ona şöyle bir baktı. "Ve Jemma Spengler, sokağın karşısındaki yüzücü, yeni komşum, beni bunu yapmam için cesaretlendirdi. Beni oraya o götürdü. . ." Chloe sessizliğe gömüldü. Her şey açıklamak için çok karmaşık görünüyor. Ama tekrar deniyor ve Stavros'a her şeyi anlatmaya devam , galeriye Gloria'dan nefret etmeye hazırlıklı olarak girdiğine, Gloria'nın aslında ne kadar iyi biri çıktığına ve Gloria'yla tanışacağı için ne kadar gergin ve heyecanlı olduğuna kadar.

Kırk yaşında hayat her şeye rağmen değişiyor olabilirdi ve sonra Adam Spengler arka kapıdan içeri girdi. Kadın çıkmaya çalıştığında, Adam onun çıkışını engelledi ve bir şırıngayla üzerine yürüdü.

"O kısmı şimdi hatırlıyorum. Elinde iğneli bir şırınga vardı. Çerçeveleme masasındaki bir aletle ona vururken iğneyi koluma sapladı. Nefsi müdafaaydı, korkmuştum ve istiyordum. Ve işte o zaman her şey bulanıklaştı."

"Yani ona saldırdın mı?"

"Sadece şırıngayla bana saldırdığında." "Bana kolunu gösterebilir misin?"

Chloe ceketini çıkarır ve uzun kollu tişörtünün omzunu aşağı çeker. Stavros'a şişlikle çevrili iğne izini gösteriyor. Parmak uçlarıyla hafifçe dokunuyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Bana yalan söylediğinden endişelendim ama sanırım sana ilaç verilmiş olabilir Chloe. Ve bu yüzden her şey bulanık. O insanlar -Spengler'lar- Jemma'nın senden yapmanı istediği şey kulağa garip ve şüpheli geliyor. Şehre geri dönmeliyiz, Chlo. Bence sen yanlış bir şey yapmadın."

Derin bir nefes alıp nehre ve kıyıdaki geyiğe bakıyor. "Yarına kadar kalabilir miyiz?"

"Bilmiyorum, Chlo. Olabilir-"

"Yapmak zorundayız, Stavros. Burayı seviyorum. Bir gün daha kalmam *gerek*. Beni gitmeye zorlayamazsın."

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekranada bir magazin gazetesinin üst kısmında büyük siyah bir manşet görülüyor:

**GALERİ CİNAYETLERİNDEN ALINAN DNA,
MEŞHUR SERİ KATİL ROBERT AUTAIN İLE
BAĞLANTILI**

İki manşet daha çılgılık atıyor:

**GALERİ KATLİAMINDAN KAÇAN CROW'S
POINT BARMENİ ABATTOIR AUTAIN OLARAK
BİLİNER QUEBECLİ SEKS KATİLİYLE
BAĞLANTILI**

**HAPİS YATAN KATİL YÜKSEK PROFİLLİ
GALERİ CİNAYETLERİYLE BAĞLANTILI**

Görüntü Dedektif Maeve Havers'a geri döner.

Bağlantı aileseldi. Medya tarafından Abattoir Autain olarak adlandırılan Robert Autain, on üç yıl boyunca bilinen on bir kurbanını kaçıran, cinsel saldırıya uğratan ve öldüren Quebec kırsalında yaşayan bir domuz çiftçisidir ve Chloe Cooper'ın babasıdır. Kurbanlarını genellikle hayvanlarını -domuzlarını- taşımak için rutin olarak seyahat ettiği belirli bir otoyol boyunca otostop çekerken bulurdu.

kesim için mezbahaya götürürdü. Dönüş yolunda bir kadın alırdı - genellikle genç bir otostopçu, bazen de seks ticareti yapan bir işçi. Kadını , hayvan römorkuna koyuyor ve uzak çiftliğine geri götürüyordu. Birkaç ay süren işkence ve tacizden sonra kurbanını öldürüyor ve ceset parçalarını ya çiftliğine gömüyor ya da kalıntıları domuzlarına yediriyordu. Autain'in bir kamyon durağının dışında kaçırdığı kadınlardan biri de İngiltere'den gelen bir turist olan Jennie Smith'ti. On yedi yaşındaydı. Autain Jennie'yi altı yıl boyunca çiftliğinde toprakla kaplı dönüştürülmüş bir nakliye konteynirinde tuttu. Bu süre zarfında Zoe adını verdiği bir kız çocuğu doğurdu. Zoe neredeyse beş yaşındayken, Jennie çocuğuyla birlikte kaçmayı başardı.

Ekranda Robert Autain'in arşiv haber fotoğrafları belirir. Kaba ama neredeyse yakışıklı bir yüzü, kalın, parlak siyah saçları ve ürkütücü soluk mavi gözleri olan iri bir adam. Görüntülerin altındaki metinde şöyle yazıyor:

MAVİ GÖZLÜ KASAP. ROBERT "ABATTOIR" AUTAIN.

Jennie Smith'e ne oldu?

Zoe ile donmuş tarlalardan yalınayak kaçtı. Neredeyse bir hafta boyunca yürümeye başlayan çocuğuyla birlikte bir çiftlik müstemilatında saklanmış. Komşu bir çiftçi tarafından bulundu ve onu ve çocuğunu hastaneye götürdü. Jennie ancak kendisi ve çocuğu için bir tür tanık koruma sözü aldıktan sonra Autain aleyhinde ifade verecekti. Bu adamı hapse atmak için çok baskı vardı, yetkililer de sonunda bunu kabul etti. Mahkemedeki tanıklığı onun kaderini belirledi. Onun ömür boyu hapse atılmasına yardımcı oldu ve onun yardımı, saldırdığı bilinen diğer on bir kurbanın kimliğinin belirlenmesinde kritik öneme sahipti. Hatta yetkililere bazı kalıntıların nereye gömüldüğünü bile gösterebildi. Jennie ailelerin yakınlarına kavuşmasına yardımcı oldu.

o kayıp kadınların. Ve bunu Zoe için yaptığını söyledi. Yeterince derine inebildiğini ve sonunda kendisini kaçıran kişiden kaçma cesaretini kızı sayesinde bulabildiğini söyledi. Her şeyden önce onu kurtarmak, korumak istemiş.

Zoe, Chloe mi?

Bunu artık biliyoruz, evet. Annesi Jennie, duruşmadan sonra batıya taşındığında kendi adını Chloe ve Raven Cooper olarak değiştirdi. Yetkililer taşınmalarını ve isim değişikliklerini kolaylaştırmaya yardımcı olurken, Raven ve Chloe hiçbir zaman ihtiyaç duydukları psikolojik yardımı alamadılar. Raven'in bir parçası, Robert Autain hapiste olmasına rağmen ondan hep kaçıyor ve saklanıyordu. Ona göre o neredeyse insanüstü biriydi. Chloe'yi evde eğitmesinin nedenlerinden biri de buydu. Kızına kendi dehşetini ve dünyaya dair korkularını aşılamıştı ve Chloe'nin zaten derin bir çocukluk travması vardı - gördüğü şeyleri hatırlayamıyordu ya da bir anlatısı yoktu, bu yüzden dünya hakkındaki girdaplı endişelerini kendine bile ifade edemiyordu.

Kuşak travması. Nesilden nesile aktarılan. Ve kaderin cilvesine bakın ki, yeni komşusu Dr. Adam Spengler'in çocukluğundaki şeytani canavara olan yüzeysel benzerliği travmasını tetikledi - annesini taciz etmeye geldiğinde dolaba saklandığı cinsel sadist ve katil. Zihniyle hatırlayamadığı ama bedeninin çok iyi tanıdığı bir adam.

Dedektif Maeve Havers başını sallıyor.

O gözlere sahip adamın kendisini nasıl hissettirdiğini hatırladı. Ve bu hisleri Adam Spengler'a yansıttı.

TRINITY: O gün Stavros Vasilou'ya ne oldu?

Ekranda Stavros Vasilou'nun amcasıyla birlikte, Spengler'lar Crow's Point'e varmadan ve Chloe Cooper'la yolları kesişmeden önce çekilmiş bir fotoğrafı belirir.

CINAYETLERDEN SONRA

1 Ekim 2019

Saat neredeyse 22:30. Chloe tişörtüyle motelin banyosundan çıkıyor, yüzünü yıkamış ve beline bir havlu sarmış, loş odada bir an önce yatmaya hazırlanıyor. Yatağa girdiğinde havlusunu atacaktı. Stavros kanepededir ve Stavros'un kendisini iç çamaşırlarıyla koştururken görmesine hâlâ izin vermek istememektedir.

Stavros'la birlikte Ekim ayının bu ilk gününü akşamdan kalmalığı yatıştırarak geçirdiler ve Stavros işe telefon ederek ruh sağlığı açısından biraz izne ihtiyacı olduğunu söyledi ama saatler ilerledikçe Stavros'un onunla birlikte olma konusunda giderek gerginleştiğini ve tedirginleştiğini görebiliyor. Yarın sabah Stavros'un öyle ya da böyle yola çıkacağından şüpheleniyor. Bu konuda ne yapacağından emin değildir.

Odanın içinde yatağa doğru ilerlerken Stavros ona .

"Beni öyle izleme Stavros. Biraz mahremiyete ihtiyacım var," diyor yorganın altına tırmanırken.

Bakmaya devam ediyor. Televizyon açık ama sesi kapalı. Sedef hastalığıyla mücadele için tasarlanmış bir ilacın reklamı gösteriliyor.

"Ne oldu, Stavros? Neden bana öyle bakıyorsun?" Oturur pozisyonda yatak başlığına yaslanırken yorganı boynuna kadar çekiyor.

"Sanırım babanı buldular, Chloe."

"Ne?"

"Bütün haberlerde var. Daha yeni patlak verdi." Şu anda ev sigortası satmaya çalışan, titreyen televizyonu işaret ediyor. "Galerinin adli analizini yapan özel laboratuvardan biri

kanıtlar, olay yerinden kaçan kişinin bıraktığı kan DNA'sından elde edilen ilk sonuçları sızdırmıştır."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum, Stavros. Bunun babamla ne ilgisi var?"

"Analiz ettikleri *senin* DNA'n Chloe. Olay yerinde bıraktığın kandan. Öyle olmalı. Ulusal DNA Veri Bankası'nda aradılar ve şu anda Quebec'te ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış bir adamla ailesel bir eşleşme çıktı." Duraklıyor. "Bilinen on bir cinayetten."

Odada tansiyon iyice yükselir. Kalbi dört nala atmaya başlar. "Kim bu adam?" diye fısıldar.

Kalkıyor, yatağın kenarına oturuyor. Çok yakın. Dizlerini göğsüne doğru sıkıca kavıyor, hem gerçeği duymaktan dehşete düşüyor hem de umutsuzca buna ihtiyaç duyuyor.

Onun dizine dokunuyor.

"Lütfen bana dokunma, Stavros."

Elini geri çekiyor ve dudağının altındaki saç tutamını ovuşturuyor. "Anneni on yedi yaşındayken kaçırdı. Seninle birlikte kaçmadan önce onu altı yıl boyunca bir domuz çiftliğinde esir tuttu."

Chloe Stavros'a anlamsızca bakıyor. "Annem ben daha küçük bir çocukken İngiltere'den gelmiş."

"Chloe," diyor nazikçe, "televizyonda olay yerinde kan DNA'sı bırakan kadının bu adamın kızı olduğunu ve adının Robert Autain olduğunu söylüyorlar. On yedi yaşındaki Jennie Smith'i kaçırmış, İngiliz bir turistmiş ve esir tutulduğu sırada bebeğini doğurmuş. Bir kız çocuğu. Kızıyla birlikte henüz yürümeye yeni başlamışken kaçmış. Jennie Smith kızına Zoe adını vermişti."

Başındaki tüm kanın çekildiğini hissediyor. Annesinin İngiliz aksanlı sesi uzaklardan belli belirsiz yükselirken oda dönüyor.

Canını kurtarmak için kaç ve saklan, Zoe!

Zoe, çabuk. Geliyor. İçeri gir. Güvenli mağaraya.

Yataktan fırlar ve televizyonun kumandasına atılır, Stavros'un eski külotunu ve tombul bacaklarını görmesini umursamaz. Sesi açıyor. Reklam arası biter ve görüntü haberlere döner. Yavaşça televizyonun kenarına oturur.

kanepeye oturur ve stüdyoda haber sunucusuyla konuşan güzel bir muhabiri izler.

Sunucu, "Bu gerçekten hayret verici bir haber," diyor.

"Gerçekten de şok edici bir haber," diye itiraf ediyor muhabir. "DNA bağlantısının nasıl sızdırıldığına dair bir iç soruşturma başlatıldı, ancak bu doğruysa, galeri cinayetleri, seri katil Robert Autain'in Autain'in duruşmasında ifade verdikten sonra annesi Jennie ile birlikte bir koruma programına girerek ortadan kaybolan kızı Zoe Smith'in nerede olduğuna dair eski bir medya gizemini ortaya çıkardı. O dönemdeki haberlere göre, Jennie Smith gazetecilere sonunda kendisini kaçıran kişiye karşı koyacak cesareti bulduğunu ve kızı sayesinde kaçtığını söyledi. Çocuğunu katilden korumak için yanıp tutuşmaya başlamış. Ona düzgün, güvenli ve geleceği olan bir hayat vermenin bir yolunu bulmak istiyordu. Jennie, eğer çocuğu olmasaydı, Robert Autain hem fiziksel hem de psikolojik olarak ona hükmettiği için asla yeterince derine inip irade ve güç bulamayabileceğini söyledi. Ne yiyeceğinden ne zaman yıkanacağına, ne zaman güneş ışığı göreceğine, ne zaman yemek yiyeceğine, ne zaman okuyacağına ya da ne zaman tuvalete gideceğine kadar varlığının her yönünü kontrol ediyordu. Ona herhangi bir düzeyde itaatsizlik etmekten çok korkuyordu."

Stüdyodaki gazetecilerin arkasında parlak siyah saçlı ve soluk mavi gözlü bir adamın kocaman bir fotoğrafı var. Altında şu sözler yazıyor:

Robert "Abattoir" Autain, on üç yıl boyunca bilinen en az on bir kurbanı kaçırmak, cinsel saldırıda bulunmak ve öldürmekten hüküm giymiştir.

Görüntü bir başkasını göstermek için kayboluyor: çıplak ayaklı, yırtık elbiseli ve dağınık saçlı, iskelet gibi zayıf genç bir kadının grenli eski bir gazete fotoğrafı. Kolları ve bacakları sıyrılmış ve morarmış olan kadın, sağlık görevlileri her ikisine de battaniye sararken bir çocuğu kucaklıyor. Başlıkta şöyle yazıyor:

JENNIE SMITH AUTAIN'İN ÇOCUĞUYLA BİRLİKTE SAĞ BULUNDU

Alt başlıkta şöyle yazıyor:

**Altı yıl boyunca esir tutulan saldırı mağduru,
esaret altında doğan kızıyla birlikte domuz
çiftçisinin hapishanesinden kaçtı.**

Chloe titremeye başlar. Stavros'a bakar. Kelimeleri çıkaramıyor.
"Geri dönmeliyiz, Chloe."

CINAYETLERDEN SONRA

2 Ekim 2019

Chloe, GVPD görüşme odasında bir masada oturuyor. Karşısında Dedektif Maeve Havers ve Axel Pederson oturuyor. Yanında, eyaletin adli yardım sistemi aracılığıyla kendisine ücretsiz olarak sağlanan bir avukat olan Samantha Chang oturuyor. Chloe telefonunu gönüllü olarak polise teslim etti. Artık Spengler'ların evinde çektiği ayrıntılı görüntülere erişebilecekler. Memurlar ayrıca Chloe'nin kıyafetlerini ve ayakkabılarını da aldılar ve ona giymesi için bir sweatshirt ve pantolon verdiler. Parmak izi alındı, fotoğrafı çekildi ve elindeki kesik ve kolundaki iğne izi de dahil olmak üzere yaraları belgelendi ve fotoğraflandı. Kan örneği ve tırnaklarının altından kazıntı aldılar. Kendini uyuşmuş hissediyor ve geri dönme konusunda Stavros'u dinlemesi gerekip gerekmediğinden emin değil, ancak babasının kim olabileceği hakkında daha fazla bilgi edinme ihtiyacı onu tüketti. Her iki durumda da o burada ve artık bir şeyleri değiştirmek için çok geç.

Havers ona görüşmenin kaydedileceğini söyledi ve Chloe odanın köşesinde, tavana yakın bir yerde duran CCTV kamerasına baktı. Binanın başka bir yerinden kendisini kimlerin izlediğini merak ediyordu. Bu onun endişesini besliyor, bu yüzden masanın altında parmaklarıyla oynamaya başlıyor. Chloenin en çok ihtiyaç duyduğu anda annesinin kafasının içindeki sesi nerede? Annesi sessizliğe gömülmüş gibi görünüyor. Belki de Chloe artık kim olduğunu bilmediği içindir - Raven Cooper ya da Jennie Smith. Kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Stavros dışarıda onu bekliyor olacak. Brodie, George'un yanında güvende. Tamamen yalnız değil.

Havers dizüstü bilgisayar ekranını Chloe ve avukatının yüzüne çevirir ve OYNAT düğmesine basar. "Bu sen misin, Chloe?"

Yanında portföyüyle Bergson Galerisi'ne girerken çekilen kamera görüntülerini izliyor. Başını sallıyor.

"Kayıt için cevaplarınızı yüksek sesle söyleyebilir misiniz lütfen?" Havers diyor ki.

"Evet, o benim."

"Klip zaman damgalı," diyor Havers. "Binaya akşam 6:02'de gelmişsiniz, doğru mu?"

"Evet." Danışmanı ona mümkün olduğunca basit evet-hayır cevaplarına bağlı kalmasını tavsiye etmiştir.

"Bergson Galerisi'ne girdikten kısa bir süre sonra seni burada Gloria Bergson'la birlikte arka odaya girerken görüyoruz," diyor Havers görüntüleri işaret ederken. Pederson sadece Chloe'nin yüzünü izliyor. Havers'ın küçük ipuçları aradığını ve Chloe'nin dürüst olup olmadığına karar vermeye çalıştığını ya da onu neyin strese sokabileceğini belirlediğini düşünüyor. Ve bir tetikleyici tespit ettiğinde, araya girip görüşme bıçağını çevirecek. Kötü polis-iyi polis rutini. Bunu televizyonda görmüştü.

Chloe, Gloria'yla birlikte galerinin arka kapısından girerkenki görüntüsünü izler. Hiçbir şey söylemiyor.

"Bu noktadan sonra neler olduğunu bize anlatabilir misiniz?" Havers soruyor.

Chloe masaya baktı. Yüzeyde kahverengi bir fincan lekesi var. Onlara Gloria'nın prosecco doldurduğunu, çalışmalarını değerlendirdiğini ve resimlerinin gerçekten değerli olduğunu söylediğini anlatırken lekeye bakıyor. Dr. Adam Spengler'ın arka kapıdan geldiğini ve anahtarla içeri girmiş gibi göründüğünü.

"Gloria Bergson Adam'ı gördüğünde nasıl tepki verdi?"

Chloe yavaşça yukarı baktı. "Şaşırmıştı ama Adam'ı gördüğü için de heyecanlı görünüyordu. İyi haberleri olup olmadığını sordu. Belki de sonunda Jemma'yla ilişkisini düzgün bir şekilde bitirdiğini söylemesini bekliyordur diye düşündüm."

"Bunu neden düşündünüz?" Havers sorar.

Chloe Samantha'ya bakar, o da devam etmesi için başıyla onaylar. Boğazını temizler. "O gece Adam'la Gloria arasında Spengler'ların evinin dışında konuşulanlara kulak misafiri olduğum için. Bunu sana zaten anlatmıştım. Ona bir ültimatom verdi. Jemma'yla ilişkisini bitirmesini yoksa onu ve oğlunu bir daha asla göremeyeceğini söyledi."

"Galeride daha sonra ne oldu Chloe?" Havers soruyor.

Chloe'nin kafasının içinde bir ses duyulmaya ba lar. Susturmak için mücadele eder. "Adam beni gerdi, korkuttu. Yakla tık a bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Tehlikeyi sezdim ve kaçmaya çalıştım ama arka kapıya doğru ilerlediğimde önüme çıktı ve yolumu kesti. Kendimi savunacak bir alet bulmak için arkama uzandım. Elinde bir  ıringayla üzerime geldiğinde yüzünün yan tarafına vurdum." Duraklıyor ve önündeki su bardağına uzanıyor. Bir yudum alıyor ve dikkatlice yerine koyuyor çünkü elleri hâlâ titriyor. "Yere d  meden önce iğneyi koluma batırdı. Kaçmaya çalıştım ama kendimi sarhoş hissettim, yapamadım ve yere d  t m." Devam etmesi için tekrar ba ını sallayan avukatına bir bakış atıyor.

"Ben yerdeyken sanırım ayağa kalktığını ve kargo pantolonunun yan tarafındaki derin cepten bir bıçak aldığını gördüm. Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Uyandığımda geç olmuştu ve onlar -Adam ve Gloria- ikisi de  lm  t ."

Havers diyor ki, "Parmak izlerin bıçağa nasıl bula tı?"

Sinirleri gerilir. Tekrar avukatına bakar. Samantha Chang yumuşak bir sesle, "Devam et, Chloe." dedi.

"Uyandığımda elimdeydi ve avucum kesilmişti. Kanıyordu."

Havers ona bakar. Odayı bir kalınlık doldurur. Chloe duvarların içine kapandığını ve çatının aşağı doğru bastırdığını hissediyor. Kan basıncı yükseliyor.

"Avucundaki o kesik nasıl oldu Chloe?"

"Bilmiyorum."

"Peki ya dudağın, o nasıl kesildi?"

Gözlerinden ya lar s z l yor. "Hatırlayamıyorum."

Dedektif Havers sandalyesinde arkasına yaslanır. Kaleminin arkasını masaya . "Galeriye nasıl gittin Chloe?"

Jemma'nın onu nasıl aldığını anlatıyor. Beyaz bir minibüsle. Ve bu konuda ne kadar gergin hissettiğini. Jemma'nın neden Chloe'nin galeriye gitmesini istediğini, Gloria'nın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için. Jemma'nın evine nasıl şarap içmeye davet edildiğini ve planı o zaman konuştuklarını anlattı.

"Sizi o mu *davet etti*?" Pederson soruyor.

"Evet. Beni aradı ve şarap içmek ve köpeklerini gezdirmek hakkında konuşmak için ona katılmak isteyip istemediğimi sordu. Şarap içerken bana kocasının ilişkisini anlattı."

Pederson solgun kaşlarını kaldırıyor. "Peki bunu neden yapsın?"

Chloe'nin çenesi geriliyor. "Jemma gibi bir kadının benim gibi biriyle arkadaş olmak istemesinin imkânsız olduğunu düşündüğün için mi soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

Cildi ısınıyor. Pederson'a ters ters bakıyor.

Seni kızdırmaya çalışıyor, Chloe. Öfkeni ölçüyor.

Sakin ol. Kendini kontrol et. Bir şey söyleme.

Yanıt vermiyor ama ellerini masanın altında kalçalarına vuruyor.

"Yani bu onun için köpek bakıcılığı *yaptıktan sonra* mı oldu?"

Havers soruyor. "Evlerini gözetledikten, tüm odaların fotoğraflarını çektikten ve Adam'ın ceplerine bir şeyler koyduktan sonra."

Teni daha da ısınıyor. Samantha onun yanında kayıyor - sessiz bir uyarı.

"Evet," diyor basitçe. Avukatı aracılığıyla Chloe, Jemma'nın PetGuardian'ın bu şeyleri yaptığını gösteren görüntüleri polislere verdiğini biliyor. Avukatı, Jemma'nın Chloe'yi Adam ve Gloria'yı öldürmekle suçladığını söyledi. Polislere Chloe'nin akli dengesinin yerinde olmadığını, zina yapanlardan nefret ettiğini, Adam'a karşı özel bir nefreti olduğunu ve ikisini de izleyip takip ettiğini söyledi. Annesi haklıydı. İş bu noktaya geldi, suçlanan o. Dışarıdan birini suçlamak çok kolay, mi? Neden?

Zengin Spengler'lar yerine *Çılgın Chloe Cooper*'a inanan olur mu?

Pederson defterine notlar alıyor ve "Neden Adam'ın ceplerine bir şeyler koydun Chloe?" diye soruyor.

"Jemma'nın kocasının sadakatsiz olduğunu bilmesi gerektiğini düşündüm."

"Yani Dr. Spengler'ı sevmediniz mi?"

Samantha hızlıca, "Bunun cinayet soruşturmasıyla ne ilgisi var?" diye sorar.

Havers, "Sebeplere dayanıyor," diyor.

"Ondan nefret ediyordun, değil mi Chloe?" Pederson öne doğru eğilerek söylüyor. "Çünkü sen hilekârlardan ve yalancılardan nefret edersin. İkisinden de nefret ediyordun, değil mi? Gloria ve Adam'dan. Zina yapanlardan. Jemma'ya yardım etmek için galeriye gittin ve Jemma'nın iyiliği için ikisinin de ölmesini istedin. Çünkü ona karşı alışılmadık bir saplantın vardı, değil mi?"

Chloe'nin nefes alış veriş hızlanıyor. Cildi ısınıyor. Çaresizlik içinde bakışlarını avukatına .

Samantha, "Gerçeklere bağlı kalabilir miyiz? Buranın bir mahkeme olmadığını biliyorum ama Chloe'nin yalancılar ve hilekârlar hakkındaki kişisel görüşleri kendisine aittir."

Havers dudaklarını büzerek, "Jemma ile şarap içtikten sonra ne yaptın Chloe?" diye soruyor.

"Eve gittim. Jemma o gece beni aradı. Adam'ın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için Gloria'dan Pazar akşamı için bir randevu almam gerektiğini söyledi. Sanırım Jemma yüzücüyü öldürenin Adam olduğunu anlamıştı çünkü Marianne Wade'in pembe şapkalı Jemma olduğunu sanıyordu. Ayrıca Tesla'sında sahte plaka vardı. Benden aldığın telefonumdaki fotoğraflarda Idaho plakalarını görebilirsin. Garajının duvarında asılı serginin fotoğrafını çektim."

Havers ve Pederson hızlı bir bakış alışverişinde bulunurlar. Chloe odadaki enerjinin değiştiğini hissediyor. Korktuğunu hissediyor. Nefes alış veriş daha da sığlaşıyor ve derisi sıcaktan kaşınıyor. Kaçmak için çaresizce kapıya bakıyor. Küçük alanlarda sıkışıp kalmaya tahammül edemiyor. Küçük bir dolabın içine geri döndüğünü hissediyor.

Başına tüylü bir battaniye örtülmüş ve dışarı çıkmasına izin verilmiyor, domuzların çığlıklarını ve ciyaklamalarını duyuyor ve gübre kokusu alıyor.

Havers, "Jemma'nın sizi galeriye götürdüğü iddianıza geri dönelim." diyor.

"O *yaptı*. Beyaz bir minibüsle. Arabasının tamirde olduğunu ve minibüsün kiralık olduğunu söyledi."

"Minibüste ayırt edici bir iz var mı?" Pederson soruyor. "Kimliğini belirlemeye yardımcı olacak herhangi bir şey hatırlıyor musunuz?"

Başını iki yana sallar. "Sadece içi yeni kokuyordu, detaylandırılmıştı. Arkasında da mavi nitril eldivenler olan bir çanta vardı."

Pederson defterine bir not daha karalıyor.

"Jemma beni arka sonunda bekleyeceğini söyledi. Ama dışarı çıktığımda orada kimse yoktu."

"İddia ettiğin şeyin doğru olduğunu varsayarsak, Chloe," dedi Havers yavaşça, "Jemma'nın isteklerinden hiçbirini tuhaf bulmadın mı?"

Chloe'nin gözlerinde yaşlar birikiyor. "B-ben yaptım, sanırım. Birazcık. Ama ona yardım etmek istedim. Hem çok. Onu o adamdan korumak istedim."

"Kocası Adam Spengler'dan mı bahsediyorsun?" Havers onaylıyor.

"Evet."

Havers notlarını gözden geçirir, bir sayfayı çevirir ve yukarı bakar. "Stavros Vasilou'yu ara sokaktan aradığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet."

"O sizi almaya geldikten sonra Stavros'la neden kaçtınız?"

Gözyaşları Chloe'nin kontrolünden çıkar ve yanaklarından aşağı süzülür. "Bilmiyorum. Korkmuştum. Hiçbir şey hatırlayamıyordum, kafam bulanıktı, sarhoş gibiydim. Ne yaptığımı bilmiyordum çünkü uyandığımda bıçak elimdeydi ve içimde korkunç bir kaçma dürtüsü vardı. Çok uzaklardan, küçüklüğümden annemin sesini duydum, *"Kaç Chloe"* diyordu. *Hayatın için kaç. Bizim için geliyor.*" Chloe duraksıyor, yanaklarından süzülen yaşları siliyor. "Bana Zoe demesi dışında."

CINAYETLERDEN SONRA

Stavros Chloe'yi dışarıda beklemiyordu. Dedektifler şu anda onu sorgulamaktadır, bu yüzden Chloe karakolun karşısındaki parkın küçük bir köşesinde bir bank bulur ve onu beklemek için oturur. Birlikte Brodie'yi George'dan almaya gideceklerdir.

Sonbahar havası keskinleşmiştir, gökyüzü masmavidir ve solgun bir güneş gökyüzünde alçakta uzanarak her şeyi uhrevi bir altın rengine boyamaktadır. Chloe bunalmış, bitkin ve bir an için kahverengi paltolu yaşlı bir kadının elindeki kahverengi kağıt torbadan güvercinlere kırıntılar atmasını izliyor. Kuşlar yeşil çimenler üzerinde sakın sakın ötüşüp gagalıyorlar. Chloe gözlerini kapatıyor, onları dinliyor, sadece yumuşak güneşi teninde hissediyor. Bir esinti kıpırdıyor. Ağaçlarda hışırdayan yaprakların kuruluğunu duyuyor ve yüzünde bir parmak ucu gibi serin bir dokunuş hissediyor.

İrkiliyor ama gözlerini açmıyor.

Anne?

Cevap yok.

Rüzgâr yeniden kıpırdanıyor. Düşen yapraklar takırdıyor ve Chloe'nin ayaklarının dibindeki zeminde sıcıyor. Gözlerini açıyor. Paltolu yaşlı kadın gitmişti. Onun yerine şişman, kahverengi bir sincap bir şeyler karıştırmakla meşgul.

Chloe, kendini neyin içine soktun?

Kafasının içindeki tanıdık ses Chloe'nin içini rahatlatır. Annesi onu tamamen terk etmemişti. Henüz terk etmemişti.

Biliyorum anne. Senin Jennie Smith olduğunu. Benim de Zoe olduğumu. Şimdi nasıl uyduğumu görüyorum. Duraksıyor, nasıl devam edeceğinden emin değil. Hala

babası ve annesiyle ilgili şaşırtıcı ve korkunç ifşaatları doğru dürüst hazmetmeye bile başlamamıştır.

Haberlerde sana ne olduğunu gördüm - Canavar tarafından nasıl kaçırıldığını ve sen çok küçükken bana nasıl babalık yaptığını. Arabada, Stavros'la şehre dönerken, telefonumda bu konuda bulabildiğim her şeyi okudum-arşivlenmiş haberleri, son dakika haberlerini ve sosyal medyada insanların DNA'm ve galeri cinayetleri hakkında neler söylediklerini gördüm. Eski haberlerde senin çok cesur olduğunu söylüyorlar. Gazetecilere bunu benim için yaptığını, anne olduğunda -Canavar'ın bebeği olsa da- hala senin bebeğin olduğumu ve varlığımın sana ona karşı koyma ve o kadar korkunç, kontrolcü, hasta ve tehlikeli olmasına rağmen kaçma konusunda insanüstü bir annelik cesareti verdiğini söylemişsin.

İnternette fotoğraflarını da gördüm.

Yutkunuyor ve sincabı izliyor; sincap da onu izlerken meşgul küçük elleri kıpırdamıyor gibi görünüyor.

Adam Spengler'dan farklı yüz var ama renkleri aynı. Kalın, parlak siyah saçlar. Boyu. O gözler. O soluk gözleri hatırlıyorum. Sanırım yüzden, Adam'ın gözlerine baktığımda, büyük E'li bir Kötülük hissine kapıldım. Şimdi anlamaya başlıyorum, anne. Bana. Sen. Dünyada neden bu şekilde işlediğimizi.

Chloe, kırk yaşına geldiğinde bu işlerin istediğini söylemiştin.

Sesin farklı geliyor anne.

Nasıl yani?

Bana aptal ya da kalın kafalı bir embesil demiyorsun. Bana bunları söyleyerek beni korkuttuğunun, değersizleştirdiğinin farkında mısın-

Seni dünyadan korumak istedim Chloe. Bizi bulacağından endişelendim.

Ama bak bana ne yaptın anne.

ve güvendesin, değil mi? Chloe, Canavar beni mahvetti. O vahşi, katil bir psikopattı ve hem bedenimi hem de zihnimi parçaladı. Hiçbir zaman doğru gelemedim ama denedim. Elimden geleni yaptım.

En iyisi. Sizin için. Ve bazen en iyi niyetler, bazen de elimizden gelenin en iyisi işe yaramaz. Seni hep istedim. Seni seviyorum, Chloe'm.

Chloe bir süre oturup bunu düşündü. Eski bir haberde Jennie Smith'in ailesinin, uzun süre kayıp olan kızlarının öldüğünü sandıklarını okumuştı. Kızları kaçıp kurtulduğunda, onu İngiltere'ye götürmek istemişler ama önce iğrenç Canavar'ın yavrularından kurtulması şartıyla. Küçük Zoe'nin "kötü tohum" olmasıyla yüzleşemediler. Çocuğun evlatlık verilmesini istediler. Jennie bunu reddedince, onu sıkı sıkıya bağlı oldukları dindar hayatlarından çıkardılar. Ve artık ailesi yoktu. Ve Raven Cooper oldu. Ve sadece onlar vardı. Chloe Cooper ve annesi. İkisi dünyaya karşı.

"Biliyorum," diye fısıldıyor usulca, yüksek sesle. Yapraklar ayaklarının etrafında ve başının üstündeki dallarda hışırdıyor. "Ben de seni seviyorum anne."

Hâlâ burnunu ait olmadığı yere soktuğunu düşünüyorum Chloe. Bak ne oldu. Merak neredeyse kediye öldürüyordu. Katil bir çiftle aşk üçgeni bataklığına sürüklendin.

Chloe caddenin karşısındaki polis karakolundan yaklaşan bir figür görür. Sıska. Uzun. Zıplayarak komik bir yürüyüş. Stavros. Kalbinde bir aşinalık, bir rahatlık hisseder.

Polisi aradığım güne pişman değilim anne. Dedektif oldukça nazik. O sadece işini yapıyor.

Stavros yaklaşır, çimenlerin üzerinden bankına doğru ilerler. Sincap bir ağaca doğru koşuyor.

Ve biliyorsun anne, bazen gerçekten de bazı insanlara izin vermen ve onlara korkularını, acılarını ve umutlarını anlatman gerekir, yoksa asla arkadaşın olmaz. Şu anda yalnızım. Arkadaşlara ihtiyacım var.

Dikkatli ol, Chloe. Biri sana kötü bir his verirse, ne kadar küçük olursa olsun, yolun diğer tarafına geç. Küçük fısıltıları dinle. Ve Brodie'nin son günlerinde ona iyi baktığından emin ol, Chloe.

Gidiyor musun anne?

Sessizlik.

Anne? Orada mısın?

Sessizlik.

Chloe'nin içinde bir çaresizlik, bir panik yükseliyor.

Stavros ona ulaşır. Ona orantısız bir gülümseme verir. "İyi misin?"

Birden kendini yoksun hissetti. Ama başını sallıyor. Adam banktan kalkmasına yardım etmek için elini uzatır. Kadın elini onun elinin içine koyar. Avuç içi biraz sert, parmakları güçlü, sıırım gibi. Onun yanında ayağa kalkıyor.

"Dedektiflerle aranız nasıldı?" diye soruyor ona.

"Sorgulama mı?" Omuz silkiyor ve ağzına bir nane şekeri atıyor. "Brodie'yi almaya giderken arabada konuşmaya ne dersin? George Amca hepimize yemek hazırlıyor."

"Hepimiz
mi?" "Tabii
ki."

Chloe'nin gözlerinde, kendisinin de dahil olduğu gerçeğine dair bir duygu parıldıyor. "Şu anda kendimi oldukça aç hissediyorum," diyor.

Kolunu onun omzuna doluyor. Eski Pontiac Sunfire'ını park ettiği yere doğru yürümeye başlarlar. Yavaşça, "Ya sen, Chlo? Sorgulaman nasıl geçti?"

Adamın sesindeki ihtiyatı ve endişeyi duyuyor. Onun için endişeleniyor.

Onun nazik gözlerinin içine bakar. "Biliyor musun, Stavros? Bence her şey yoluna girecek. Aslında, her şeyin yoluna gireceğinden oldukça eminim."

"Öyle mi? Bunu da nereden çıkardın?"

"Annemin kafamın içindeki sesi bana olmayacağını söylemeyi bıraktı."

Adımlarını keser, durur ve ona bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak bilmiyorum. Belki de sonunda işi bitmiştir diye düşünüyorum. Beni güvende tuttu. Sonunda beni buraya, gerçeğe getirdi. Hepimizin sorunları var, biliyor musun? da kesinlikle vardı. Ama elinden gelenin en iyisini yaptığına inanıyorum. Ve şimdi kim olduğumu biliyorum."

Sanki onu çalışıyormuş gibi garip bir bakış atıyor.

"Önümde çok yol olduğunun farkındayım Stavros. Bu zaman alacak."

Yüzünden yavaş bir gülümseme geçiyor ve dudağının altındaki saç tutamını hareket ettiriyor. Koyu renk gözleri parlıyor. "Sen meraklı birisin, Chlo. Gel, gidip küçük Brodie'yi alalım. Şimdiye kadar seni görmek için sabırsızlanıyor olmalı."

Yürürlerken, Gloria'nın bahsettiği kelimeler Chloe'nin düşüncelerine usulca süzülür. *Saudade*. *Sehnsucht*. Bir şeye duyulan o evrensel özlem duygusu. Ve birçok yönden *özlemin* zıttının *ait* olmak olduğunu fark ediyor.

CINAYETLERDEN SONRA

Jemma ikinci kez Havers ve Pederson ile birlikte GVPD sorgu odasındadır. Chloe'nin yerini tespit etmişler ve onu getirmişler. Bu kadarı haberlerde vardı. Jemma, Chloe'nin onlara ne söylediğini bilmiyor ama dedektifler onu tekrar sorgulamak istiyor ve bu kez yanında üst düzey bir ceza savunma avukatı olan Greg Ford'la geliyor. İşini şansa bırakmıyor.

Masada otururken, Adam'a söylediği şeyi, ispat yükümlülüğünün tamamen dedektiflerde olduğunu kendine hatırlatır. Onun bir suç işlediğine inansalar bile, bunu destekleyecek kanıt bulamazlarsa, onu suçlayamazlar.

Havers diyor ki, "Chloe Cooper onu beyaz bir minibüsle Bergson Galerisi'ne götürdüğünüzü iddia ediyor. Onu ana caddeden alıp galerinin yakınında bırakmışsın. Ve onu arka sokakta bekleyeceğinizi söylemişsiniz."

"Uyduruyor," diyor Jemma. "O gün ne yaptığımı sana zaten söyledim."

Pederson, "Yani onu oraya götürmediğinizi mi iddia ediyorsunuz?" dedi.

"Tabii ki hayır. Neden ki? Ne için? Beyaz bir minibüsü nereden bulabilirim ki? Yalan söylüyor, gerçeklikten kopmuş."

Havers, "Chloe ondan galeriyi ziyaret etmesini ve kocanızın metresi Gloria'nın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmasını istediğinizi, çünkü neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmek istediğinizi iddia ediyor" diyor.

"Bu doğru değil." Kanıtları yok, diye düşünüyor - aksi takdirde ona farklı şekilde yaklaşırlardı. *Sakin ol. Sakin olun. Acele etme.*

Havers şöyle diyor: "Chloe Cooper'ın telefon kayıtlarına göre Cuma günü onu iki kez aramışsınız. Akşam bir kez.

onu şarap içmeye davet et-"

"Onu hiç şaraba davet etmedim."

"Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde bir kez Chloe'yi Gloria Bergson stat ile temasa geçmeye ve özellikle Pazar günü iş günü bitiminde onunla buluşmayı ayarlamaya çağırdı. Ve siz de onu oraya götüreceğinizi söylediniz. Neden Gloria ile Pazar günü buluşmasını istediniz?"

Jemma kısa bir süre avukatına baktı, derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Chloe'yi ilk kez köpek gezdirme anlaşmamızı iptal etmek için aradığımda, yolun karşısındaki pencerede dürbünle bizi izleyen kadının o olduğunu fark ettim. Adam da bana onun kendisini takip ettiğini söyledi. O gece daha sonra onu tekrar aradım çünkü onu bir kez daha çitimizin dışında, yaşlı köpeği gezdirirken evimizin içine bakarken gördüm. Bu ikinci telefon görüşmesinde ona, eğer bir daha bizi gözetlediğini ya da takip ettiğini görürsem, yasaklama emri çıkarttıracağımı söyledim." Jemma masanın üzerinde öne doğru eğildi. "Dürüst olmak gerekirse, Dedektifler, sorgulama saldırgan ve incitici. Kısa bir süre önce kocamı korkunç bir şekilde kaybettim ve yasla mücadele ediyorum. Ayrıca, medya peşimi bırakmıyor. Ve o kadın bir şeyler uyduruyor. O patolojik bir yalancı, komşularına saplantılı bir şekilde takıntılı bir hafiye ve kocamın öldürüldüğü olay yerinden kaçtı. O tehlikeli biri ve artık onun soyunun tam olarak ne olduğunu biliyorsunuz." Jemma *bunun* olacağını tahmin etmemişti.

"Bu tür şeyler kalıtsal olabilir, biliyor musun? Sadece çocukluğunda yaşamış olması gereken kuşak travması bile tetiklendiğinde herkesi uçurumun kenarına getirmeye yeter. İstismara uğrayan bir kurban genellikle istismarcı olur. Şiddet kurbanı, şiddet uygulamayı öğrenir. Annesi öldükten sonra bile evindeki oksijen kompresörünü çalışır durumda tuttuğunu duydum. Orada olmayan ölü annesi için her gün yemek yapıyormuş."

"Bunu nereden duydunuz?" diye soruyor Pederson.

Jemma onun bakışlarını tutuyor. Kalbi çarpıyor ama soğukkanlılığını ve soğukkanlı dış görünüşünü koruyor. "Raven Cooper'ın bakıcılarından biri aynı zamanda süpermarkette bana yaklaşan bir kadının yanında hizmetçi olarak çalışıyor. Fotoğrafımı haberlerden tanıdı ve başsağlığı dilemek için yanıma geldi. Bana dedi ki

hizmetçisinin ona söylediklerini. Chloe Cooper'ın gerçeklikle bir bağı yok- bunu kaç kere söylemem gerektiğini bilmiyorum."

Havers ve Pederson odaya sessizlik çökerken ona bakarlar. Jemma kıpırdanmamaya ya da sandalyesinde kaymamaya çalışır. Avukatı notlar alıyor.

Havers kaleminin arkasını masaya vurmaya başlar. Pederson öne doğru eğilerek, "Sizin ya da eşinizin Kuzey Sahili'ndeki marinalara erişiminiz olup olmadığını sorduğumuzda-" dedi.

"Açıkçası o Narek'in yerini düşünmemiştim."

Pederson şöyle diyor: "Kocanızın garaj duvarında araç plakalarının sergilendiğini biliyordunuz, ancak duvarda ne olduğunu sorduğumuzda hiçbir şey olmadığını iddia ettiğinde onunla çelişmediniz."

Greg Ford boğazını temizledi ve "Bunun galeri cinayetleriyle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Olası bir nedene dayanıyor. Jemma kocasının kendisini Jet Ski ile öldürmeye çalıştığından şüpheleniyorsa, bu onu kocasını öldürmeye yatkın hale getirebilir," diyor Havers soğukkanlılıkla.

"Tanrım. Ciddi değil misin?" Avukatına bakar. "Gerçekten bunu dinlemek zorunda mıyım Greg? Burada ne olduğu açık - o deli kadın Jet Ski kazasına tanık oldu ve şimdi de Adam'ın yaptığını mı iddia ediyor? Beni öldürmeye mi çalışıyor?"

Greg cevap vermeden önce Havers hızlıca, "Adam'ın Idaho plakası elimizde. Ve Chloe'nin telefonundan garajınızın duvarındaki plaka koleksiyonunun bir fotoğrafı. Adam'ın dalgıç kıyafeti, eldivenleri, patikleri ve gözlükleri de elimizde. Idaho plakalı Tesla'sının Jet Ski'ye çarpıp kaçmadan önce sabahın erken saatlerinde köprüden geçerken ve sonra geri dönerken çekilmiş kamera görüntüleri var. Ayrıca Chloe'nin Idaho plakalı Tesla'yı Crow's Point garajınıza dönerken gördüğüne dair ifadesi var. Ve Adam'ın Tesla'sında bulunan anahtarlardan biri Narek Tigran'ın malikanesindeki kayıkhaneyi açıyor."

Pederson bir fotoğrafı masanın üzerinden Jemma'ya doğru kaydırıyor. "Ve bu mavi-beyaz Jet Ski Narek Tigran'ın kayıkhanesinde bulundu. Gövdedeki hasar, bir yüzücüye iki kez çarpmış olmasıyla uyumludur. Ayrıca, hasarlı gövdede mikroskobik

pembe silikon mayo parçalarında ölen yüzücü Marianne Wade'in DNA'sının izlerine rastlanmıştır."

Greg şöyle diyor: "Dr. Adam Spengler o gün her ne suç işlemiş olursa olsun, mvekkilimin galeri cinayetleriyle ilgili eylemleriyle hiçbir ilgisi yoktur. Oysa Chloe Cooper mvekkilime kafayı takmış durumda ve eğer Adam'ın Jet Ski katili ve yalancı bir zinacı olduğuna inansaydı, galeriye habersiz gelen Adam'a karşı soğukkanlılığını kaybetmek için her türlü nedeni olurdu. Gloria Bergson'ı öldürmek için de bir sebebi vardı."

Pederson dosya klasöründen bir fotoğraf daha çıkarır ve Jemma ile avukatına doğru kaydırır.

"Bu minibüsü tanıyor musunuz?"

Beyaz bir minibüsün fotoğrafını inceliyor, yukarı bakıyor. "Hayır." "Bu minibüs Narek Tigran'ın garajının içine park edilmişti." Omuz silkiyor.

"Bu minibüsü hiç kullandınız mı?" Pederson soruyor.

Jemma Greg'e bakar. Greg'in gözleri ona, polislerin elinde kanıt olsaydı bunu söyleyeceklerini söyler.

"Hayır. Bu kesinlikle çok saçma." Tekrar avukatına döner. "Buna katlanmak zorunda değilim, değil mi Greg?"

Greg, "Mvekkilimi sulamayacaksanız, Dedektifler," dedi, "sanırım burada işimiz bitti. Bayan Spengler bu trajik koşullar altında elinden geldiğince yardımcı oldu. şimdi huzur içinde yas tutmasına izin vermenizi saygıyla rica ediyoruz."

Jemma sandalyesini geriye iter ve ayağa kalkar. Avukatı da aynısını yapar. Kapıdan dışarı çıkar.

Özgür bir kadın.

SUÇLU: Chloe Cooper Hikayesi

Ekranada Dedektif Maeve Havers'ın Trinity Scott'ın karşısında oturduğu görülüyor.

MAEVE: Soruşturmamızdaki her şey Chloe Cooper'ın hem Dr. Adam Spengler'ı hem de metresi Gloria Bergson'ı bıçaklayarak öldürdüğüne işaret ediyordu. Fırsatı vardı. Sebep. Bunu yapmak için aracı vardı. Ve elimizde bunu destekleyecek kanıtlar vardı. Adam Spengler'a çok benzeyen Robert Autain'in kızı olduğunu öğrendiğimizde, çocukluk travması ve şiddet yanlısı Autain'e ve annesinin Autain'e verdiği tepkiye dair bastırılmış anıları nedeniyle Dr. Spengler'ın kendisi tarafından tetiklendiğine inanmak için ek nedenler vardı. Duruşma tutanaklarına göre Jennie Smith mahkemeye, yürümeye başlayan çocuğunu dolaba sakladığını ve Autain ona defalarca tecavüz ederken, başının üzerinde bir battaniye ile bir selkie hakkında bir ses kaydı dinlemeye zorladığını söyledi.

Adam Spengler'la karşılaştığı sırada annesini de kaybetmiş. Aynı hastanede.

Bu da ayrıca tetikleyici olmuş olmalı. Ve cinayet mahallinden kaçtı. Yani evet, her şey Chloe Cooper'ın katil olduğunu gösteriyordu. Jemma Spengler hakkındaki iddialarının doğru olduğunu kanıtlayacak hiçbir şeyimiz yoktu. Ayrıca, Chloe en iyi ihtimalle güvenilmez bir tanıktı. Kendi gözlerimle gördüm.

Kompresörün boş bir yatağın üzerinde duran kanüle hava vermesi ve komodinin üzerinde duran yulaf ezmesi kasesi.

Peki ya Chloe'nin Adam'ın ona iğne yapıp ilaç verdiği iddiası?

Ona iğne yapıldığına dair fiziksel kanıtlar vardı.

-Keskin bir şeyle, muhtemelen bir iğneyle. Toksikoloji kan örneğinde bir şey bulamadı. Gerçi Dr. Spengler'ın erişebildiği ketamin gibi bir şeyin yarılanma ömrü kısadır. Biyolojik örnekleri aldığımızda vücudunda kanıt olmazdı.

Ketamin hafıza kaybını ve kafa karışıklığını açıklar.

MAEVE: Evet, öyle ve Dr. Spengler'ın iş yerinde kayıp Ketalar -ya da ketamin hidroklorür- şişeleri vardı, ancak bu yine de Jemma Spengler'ı herhangi bir şekilde suçlamıyordu. Savcıların (Kraliyet avukatı) tavsiyesi, Jemma Spengler'ı suçlamamızı destekleyecek hiçbir şeyimiz olmadığı ve kesinlikle mahkemede ceza almamızı sağlayacak hiçbir şey olmadığı yönündeydi. Ancak, Chloe Cooper'ı hem Gloria Bergson hem de Dr. Spengler cinayetlerinden suçlamak için ihtiyacımız olan şeylere ve kesinlikle bunu destekleyecek bir anlatıya sahiptik.

Yine de onu suçlamadınız mı?

MAEVE: Şimdi emekliyim ama galeri cinayetleri sırasında uzun süredir büyük suçlar müfettişiydim. Bir polis olarak içgüdülerime güvenmeye başlamıştım. Bazen küçük ipuçları bilinçli zihin için her zaman açık değildir, ancak beyninizin bir kısmı onları algılar ve size bir şeyler fısıldarlar. Toplanırlar.

Yani Chloe'ye inandın mı?

Jemma Spengler'a inandığımdan daha fazla.

Sence Jemma mı yaptı? Kocasını ve metresini öldürüp suçu Chloe'nin üzerine attığına mı inanıyorsun?

*Dedektif Maeve Havers bir süre sessiz kalır.
Yavaş, alaycı bir gülümseme dudaklarını büker.*

MAEVE: Jemma'nın arkadaşı Sophia Mancini'nin bize söylediği gibi, insanlar Jemma'yı öylece terk etmiyor. Mancini'nin bize söylediği şeydi: "Jemma'nın her şeye ihtiyacı var, ilgi odağı olmak için savaşıyor, ta ki bir çizgi aşılanaya kadar, o zaman da öfkeleniyor, nefretle doluyor. Eğer aşkından sonsuz sevgi göremiyorsa, başka kimse göremez.

Sophia Mancini, Jemma'nın Sophia için kendisini terk eden eski bir erkek arkadaşından mı bahsediyordu?

Evet. Nasıl öldüğüne dair söylentiler vardı ve o dönemde müfettişler Jemma'nın onu uçurumdan taş ocağına itmiş olup olamayacağını araştırdılar. Ancak hiçbir kanıt yoktu. Babasının karavanda yanarak öldüğü ve kapının dışarıdan kilitli olduğu söyleniyordu ama adli tabip bunun bir kaza olduğuna karar verdi. Sonra kendi oğlu Jackson Spengler'ın ölümüyle ilgili söylentiler çıktı ama yine kanıt yoktu ve o zaman da resmi bir soruşturma açılmamıştı. O zamanlar elimizde olan tek şey Dr. Adam Spengler'ın Jet Ski katili olduğuna işaret eden açık adli kanıtlardı.

TRINITY: Sizce Jemma ve Adam ilk başta Gloria'yı birlikte öldürmek ve suçu Chloe'nin üzerine atmak için komplo kurmuş olabilirler mi, ancak kocasına tuzak kurup onu galeriye götürdükten sonra Jemma ona ihanet edip onu da ortadan kaldırmış olabilir mi?

MAEVE: Bu kesinlikle o zamanki soruşturma aılarımızdan biriydi. Ancak yine de bu teoriyi destekleyecek hiçbir şey bulunamadı.

Dedektif Maeve Havers duraklar.

Mitolojideki Fury'ler gibi. Agamemnon'un karısı Clytemnestra gibi, aldatılmış bir eşin intikam alma kapasitesini asla küçümsememek gerekir. Clytemnestra kocasını savaştan döndüğünde bir kahraman gibi karşılamıştı; sonra o gece kocası banyodayken onu bıçaklayarak öldürdü. Mitoloji ve gerçeklik el ele, zaman kadar eski.

TRINITY: Yani Jemma özgürce yürüdü.

Özgür. Tek başına. Ve parasız.

YÜZÜCÜ

Şimdi

Jemma Spengler'ın altmış altıncı doğum günüdür ve şehrin düşük gelirli bir bölgesindeki küçük bir bodrum odasında tek başınadır. Zemin kattaki pencereler dar ve kirli, hava ise soğuk ve rutubetlidir. Jemma'nın karşılayabildiği tek şey bu, çünkü özellikle kendi adına olmayan neredeyse her şey Oliver Bergson'a emanet edilmiş. Tabii ki buna itiraz etti ve dava açtı, ama kaybetti ve yasal mücadele sadece onu mali umutsuzluğa daha da batırmaya yaradı.

Jemma'nın bu çöplük için yeterli parayı ödeyebilmesinin tek nedeni, düşük gelirli yaşlılara yardımcı olmak için tasarlanmış bir kira sübvansiyonu programına erişebilmiş olması. Geçen yıl düştükten sonra hareketlilik sorunları yaşadığı için devlet tarafından finanse edilen bir destekli yaşam tesisi için bekleme listesine alınmış. Ancak adının konut listesinin başına geçmesi yıllar alabilir. Jemma artık yüzmüyor. Açık suda yüzmek panik atakları tetikliyor.

Jemma, Netflix'te yayınlanan ve dünya çapında ses getiren *IT'S CRIMINAL: The Chloe Cooper Story*'yi nihayet izlemek için cesaretini toplamak üzere bugünü -doğumunun yıldönümünü- seçti. Trinity Scott ve Gio Rossi, yapımlarına katılıp katılmayacağını sormak için başlangıçta onunla temasa geçti. Doğal olarak reddetti. Kötü adam olarak tasvir edileceğini biliyordu. Bir zamanlar dünyaca ünlü bir dansçı olmaya adayken şimdi kocasını ve metresini, hatta muhtemelen çocuğunu ve eski bir erkek arkadaşını öldürdüğü söylenen dışlanmış, beş parasız ve kırık bir kadın. Hatta sarhoş babasının yatağını bile onun ayarladığına dair söylentiler var.

onu karavanına kilitlemeden önce yaktı. Dedektif Maeve Havers ve cinayet ekibinin geri Adam ve Gloria'yı öldürdüğüne ikna olduklarının tamamen farkındadır. Sadece kanıtlayamadılar. Böylece Jemma serbest kaldı.

Ama o özgür değil, değil mi?

Bir hücrede de olabilirdi. Jemma bazen öyle olmasını diliyor. En azından hapishanede bir arkadaşı olurdu. Erişebileceği programlar olurdu. Hapishane yemekleri ne kadar korkunç olursa olsun, bir sonraki yemeğinin nereden geleceğinden korkmazdı. Jemma'nın ruhunun bir başka köklü parçası, suçlansaydı, yargılansaydı, mahkum edilseydi - toplumun kuralları tarafından kefarete *ödemeye* zorlansaydı ve "*Bakın toplum, yaptığının bedelini ödüyorum*" diyebilseydi - işlerin daha iyi sonuçlanabileceğini düşünüyor. Belki o zaman karma ona karşı daha nazik olabilirdi.

Bodrum katındaki odasında küçük televizyon ekranında programın tanıtımını izlerken, zihni 29 Eylül 2019'a ve cinayetlerden önceki saatlere -durabileceği, farklı bir şey yapabileceği ve her şeyi değiştirebileceği o kırılgan anlara- kayıyor.



Pazar günü öğleden sonra ve Adam galeriden bir blok ötedeki bir yere gitmek için Uber beklemek üzere Ana Cadde'ye yürürken alacakaranlık çöküyor. sırada Jemma, daha sonra atacağı eski bol kıyafetlerini giymiştir. Saçlarını sıkıca örüyor ve bir beyzbol şapkası takıyor.

"Yakında döneceğim," diyor Boo ve Sweetie'ye, şekilsiz bir ceketin içinde omuz silkerken. İçinde nitril eldivenler ve ayakkabılarını örtmek için patikler bulunan çantasını eline alıyor. "Annem eve döndüğünde her şey tamir edilmiş olacak. Mükemmel olacak. Sadece biz olacağız."

Garajından arabasıyla çıkıyor ve sahildeki otoparka gidiyor. Uygulamayı kullanarak park ücretini ödüyor. Jemma arabasını kilitler ve şapkasının yakasını alnına doğru indirir. Narek'in minibüsünü bulduğunda karanlık çökmeye başlamıştır,

Adam ağaçların altına park etmiş.  melip arka tekerlek göbeğinin içini yokluyor. Gergin bir an için fobu bulamaz. Kaldırım boyunca bir grup insan yaklaşır. abucak ayağa kalkar ve yolun karşısına geçiyormuş gibi yapar. Köşeyi döndüklerinde aceleyle minibüse geri döner. şimdi kalbi hızla atıyor. Kalalarının  zerine çöküyor ve elini daha yukarı kaldırarak tekrar göbeğin altını yokluyor. Parmakları düğmenin serin yüzeyine dokunur. İçine bir rahatlama yayılır.

Jemma sürücü koltuğuna tırmanır ve saati kontrol eder. Geç kalmaya başlıyor. Chloe telaşlanmaya başlayacaktır. Dar park yerinden çıkar ve arabayı Ana Cadde'ye doğru sürer. Otobüs durağını görünce yavaşlar ve durağa yanaşır. Chloe hantal portföyüyle uzaklaşmaya başlamıştır bile.

Jemma hızla camı indirdi ve geç kadının adımlarına ayak uydurarak minibüsü ileri doğru sürerken Chloe'ye seslendi.

Chloe içeri bakar ve kararsız görünür. Jemma genişçe gülümser ve ona portföy çantasını arkaya yerleştirmesini söyler.

Jemma, Chloe'yi galeriden kısa bir yol uzağa bırakıyor. Pazar günü. Sessiz bir gün. Chloe gerginleşiyor. Jemma'nın neden galerinin girişine yakın bir yerde durmadığından emin değil gibi görünüyor.

"Beni görmesini istemiyorum."

Chloe galeriye girdikten sonra, Jemma arabasını ara sokağa doğru sürer. Uzak uca park eder, ama Chloe'ye bekleyeceğini söylediği yerin karşı tarafına. Buradan binanın arka tarafındaki galeri çıkışını görebiliyor. Bir gözünü oradan ayırmadan patiklerini ayakkabılarının üzerine geçiriyor, örgüsünü ceketinin içine sokuyor ve nitril eldivenlerini giyiyor. Çantasından bir mutfak oyma bıçağı çıkarır. Bunun ani bir şiddet eylemiymiş gibi görünmesi gerekiyor ve silah da fırsatılardan biri gibi görünmeli.

-Chloe'nin Gloria'nın mutfak çekmecesinden alabileceği bir şey. Adam'ın üzerinde ketamin şırıngasıyla birlikte bir oyma bıçağı da vardır. Ama Adam planın tamamını bilmiyor.

Jemma kocasının galeriye arkadan girdiğini görünce minibüsten iner ve hızla galerinin kapısına doğru ilerler.

Şimdi karanlık. Yağmur yağıyor. Etrafta kimse yok.

Galerinin arka tarafındaki stüdyoya girdiğinde, Jemma Chloe'yi yerde yatarken görür, bilinci hâlâ yerindedir ama hareket edememektedir. Adam Jemma'yı görünce donakalır. Gloria'yı kolundan tutmaktadır. Sergi salonuna açılan kapıdan birlikte kaçmaya çalışıyor gibi görünürler. Öfke, tiksinti, Jemma'nın kararlılığını sertleştirir.

"Çok zayıf olduğumu biliyordum, Adam.

Kaybedilmiş bir dava." Elinde bıçakla hızla ilerliyor.

"Git, Gloria, koş!" Adam, Jemma'nın önüne geçmeye çalışırken çığlık atar.

Ancak Jemma onu atlatır ve ön galerinin kapısının koluna uzanan Gloria'ya doğru hamle yapar. Gloria kolu çevirip çeker ama kapı hâlâ kilitlidir.

"Jemma, hayır! Durl!" Adam çığlık atıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin!"

Gloria kapıyı açmak için uğraşırken, Jemma oyma bıçağının ağzını Gloria'nın sırtına, karaciğerini hedef alarak derinlemesine batırır. Gloria çığlık atar ve kaskatı kesilir. Adam bağırır ve Jemma'ya saldırır. Jemma nefes nefese bıçağı çekip çıkarır ve tekrar saplar.

Gloria yumuşak bir iniltiyle yere yığılırken Adam olduğu yerde donakalır. Etrafındaki zeminde kan birikmektedir. Jemma Adam'la yüzleşmek için döner.

"Siktiğimin eziği," diye homurdanıyor ona. "Bir plana uyamayacağımı biliyordum, Adam. Bunu yapmayacağımı biliyordum."

Adam, kadının kendisine doğrulttuğu bıçağa odaklanırken iki elini de kaldırır. Korku, dehşet, gözlerini genişletir. "Tamam, tamam, Jem. Artık bitti. İstediyini aldın. Hadi buradan gidelim. Planın geri kalanına sadık kalacağız. Chloe suçu üstlenir. Uyandığında, polisler onu bulduğunda, uyuşturucu vücudundan temizlenmiş olacak."

Jemma'nın nabızı hızla atıyor. Nefes nefese kalıyor. Vücudu terden sıırılsıklam. Başını salladı ve nefes nefese, "Tamam. Hadi o zaman, minibüse git. Ben Chloe'yi hallederim."

Adam dönerken, kadın öne atılır ve bıçağı sırtına saplar, sonra tekrar saplar. Yere yığılır, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek uzaklaşmaya çalışır, kendi kanında kayar. Adam

mutfak alanında durur. Yardım için yalvarır gibi elini ona doğru kaldırır.

"Marianne Wade böyle mi yaptı, Adam? Sen dönüp onu tekrar ezmeden önce yüzücü elini kaldırıp yardım mı istedi?"

"J-Jem, lütfen-"

Bıçağı adamın boynuna batırıyor. Gözleri şişiyor. Kadın bıçağı çekerken eli boynuna gidiyor. Parmaklarından kan akıyor ve yere yığılıyor.

Zor nefes alan Jemma, adamın tekrar hareket etmeyeceğinden, artık gerçekten öldüğünden emin olmak için bekler. Adam hareketsiz kalır ve Jemma sonunda bir can almanın ne kadar kolay olduğuna şaşırır. Hak ettiği cezayı verirken kendini ne kadar da haklı hissediyor. Sophia için onu terk eden erkek arkadaşına yaptığı gibi. Babasını cezalandırdığı gibi. Aceleyle, bayılmış olan Chloe'nin yanına gider.

Jemma bıçağın ucunu dikkatlice Chloe'nin avucuna saplar. Chloe'nin olay yerinde kan bırakmasını istiyor. Sonra eldivenli elleriyle Chloe'nin kanayan avucunu ve parmaklarını bıçağın kabzasına sararak iz kalmasını sağlar.

Jemma aceleyle çıkışa yönelir. Karanlık sokağa bakmadan önce nefesini tutmaya çalışır. Hiçbir şey hareket etmiyor. Yağmur yumuşak ve sessizce yağıyor. Dışarı çıkar ve aceleyle minibüse geri döner.

Jemma arabasıyla depoya gider. Depo dolabının içinde eski püskü kıyafetlerini çıkarır ve nitril eldivenler ve patiklerle birlikte yanında getirdiği siyah çöp torbasına koyar. Torbanın ağzını düğümleyerek kapatır ve yeni kıyafetlerini giyer. Torbalanmış olay yeri kıyafetlerini birimde bırakır, ancak Adam'ın dalgıç kıyafetini ve plakaları toplar ve büyük bir taşıma çantasına yerleştirir. Depoyu tekrar kilitledikten sonra Narek'in evine geri döner.

Narek'in garajında minibüsün koltuklarını siler ve garaj duvarına asılı elektrik süpürgesiyle minibüsü süpürür. Adam ona Narek'in personelinin bu minibüsü kullandığını ve her kullanımdan sonra detaylı bir şekilde temizlendiğini söyledi. Narek bu konuda anal. Polisler buraya bakmayı akıl edene kadar bu minibüsün kullanılmış ve tekrar temizlenmiş olma ihtimali çok yüksek.

Tereddüt ediyor, büyük taşıma çantasını omzuna asıyor, araba yoluna geri yürüyor, sonra Eagle Cove Yolu boyunca birkaç yüz metre hızlı adımlarla ilerliyor. Başka birinin evinin önünde bir Uber çağırıyor.

Jemma şoförden kendisini Ana Cadde'deki bir restorana götürmesini ister. Orada indirilir, şoföre nakit ödeme yapar, çantasını omzuna asar ve restoranın girişine doğru ilerler. Ancak taksi köşede gözden kaybolduğunda, fren lambaları kısa süreliğine parladığında, geri döner ve aceleyle eve doğru gider.

Adam'ın dalgıç kıyafetini, eldivenleri, patikleri, gözlükleri ve Idaho plakalarıyla birlikte Tesla'sının arkasına yerleştirir, ayrıca üzerinde *Kayıkhane* yazan anahtar da dahil olmak üzere Narek'in malikanesinin bir sürü anahtarını alır. Jemma köpeklerini dışarı çıkarır, duş alır, sonra aşağı iner ve en iyi beyaz şarabından soğuk bir şişe açar. Yumuşak mum ışığında kanepeye oturup şişeyi bitirirken bir yandan da polise anlatacağı hikâyeyi zihninde prova eder ve kendini sakinleştirmeye çalışır.

Şarabı bittiğinde şişeyi ve kadehini mutfak tezgahının üzerine bırakır, iki uyku hapi alır ve köpekleri çişlerini yapmaları için tekrar dışarı çıkarır. Açık cam sürgünün önünde durup Boo ve Sweetie'nin karanlıkta ve çiseleyen yağmurda işlerini yapmalarını beklerken, sokağın karşısındaki üçüncü kat penceresine bakar. Hiçbir kadın dışarı bakmıyor. Dairesi karanlıkta. Boş. Boo ve Sweetie sıçrayarak içeri girer ve paltolarındaki yağmur damlalarını silkerler. Jemma kapıyı kaydırarak kapatıyor ve kilitliyor, panjurların ne zaman geleceğini merak ediyor. Önemli değil. Burayı makul olan kısa sürede satmayı planlıyor. En azından yeterince uzun süre "yas tutmuş" gibi görünmeli. Jemma yatmak için üst kata çıkıyor, köpekler de yanında.

Adam'ın Gloria'dan asla ayrılmayacağını anlamıştı, hele de onu öldürmeye çalıştıktan sonra. Adam'ı bir daha asla tamamen kendisine ait yapamayacaktı. Bir zamanlar onu çok derinden sevmişti. Evliliklerine, anlaşmalarına, ömür boyu sürecek yeminlerine bağlıydı. Hastalıkta ve sağlıklıta. Ama Adam çizgiyi aştığında, yani geri dönüşü olmayan o noktayı aştığında, ona ve ihanetinin ne kadar derin olduğunu gösterdiğinde ve Jemma kalbinin derinliklerinde kendisini asla Adam'ın hayatının merkezi yapamayacağını gördüğünde

tekrar, sevgiden nefrete dönuştü. Aynen böyle. Çok yakınlar, değil mi? Birine duyulan tutkunun bu kutup uçları. Ve eğer ona sahip olamazsa, kimse olamazdı.

Mükemmel bir cinayet olması gerekiyordu. Ama bu ona her şeye mal oldu.

DENİZ KENARINDAKİ KIZ

Şimdi

"İzledim," diyor Chloe Trinity'ye.

"Hepsini mi?" Trinity soruyor.

Chloe başını sallar.

Güzel bir kafede, denize bakan bir masada oturuyorlar. Jerrin Bay vur-kaç olayının ve korkunç galeri cinayetlerinin üzerinden altı yıl geçmiş. Bazen dün gibi geliyor. Diğer zamanlarda ise -şimdi olduğu gibi, güneşli bir pencerede, sessiz bir kafe köşesinde Trinity gibi biriyle otururken- o karanlık günler sanki bir ömür uzakta ya da başka birine aitmiş gibi geliyor.

"Sen ne düşünüyorsun?" Trinity kahve fincanına uzanıp yudumlarken bakışları Chloe'ninkileri tutarak soruyor.

Chloe Trinity'nin yüzünü inceliyor ve onun ne kadar iyi biri olduğunu bir kez daha düşünüyor. Bu, *IT'S CRIMINAL*'ın yaratıcısıyla ilk buluşması değil. Hem Trinity hem de Gio ile, ikili *The Chloe Cooper Story* üzerinde çalışmaya ilk başladığında, Chloe'nin yapımın bir parçası olup olmayacağını sormak için ona yaklaştıklarında tanışmıştı.

Chloe hayır dedi. Bunun üzerine Trinity, hem romanlaştırma hem de televizyon dizisi için hikayesinin özel haklarını satın almaya açık olup olmadığını sordu. Ona çok büyük miktarda para içeren bir teklifte bulundular.

Teklifi Stavros ve George ile görüştüktan sonra, onların tavsiyesi üzerine Chloe bir temsilci tuttu. Sonunda eğlence ve yayıncılık dünyasında manşetlere çıkan etkileyici bir anlaşma imzaladı.

"Bence sen ve Gio iyi iş çıkardınız Trinity. Ama kurgulanan bölümde beni canlandıran aktris bana benzemiyor. Aslında oldukça hoş görünüyor, itici değil."

Trinity gülümsüyor. "Bazen kendimizi başkalarının görebileceği şekilde göremeyiz, değil mi Chloe?"

İşte tam bu noktada Chloe'nin kafasının içindeki annesi tarihsel olarak sesini yükseltir ve bir şeyler istedikleri için sizi pohpohlayan yabancıların sahte sözleriyle baştan çıkarılmaması konusunda onu uyarırdı. Ama annesinin sesi, son küçük sohbetlerinden ve son vedalarından bu yana gerçekten de oldukça sessizleşmiştir. Artık Chloe'nin hayatını yönetmeye ve kontrol etmeye çalışan İngiliz aksanı yok. Chloe'nin terapistinin bunun neden olabileceğine dair kulağa akademik gelen bir sürü nedeni vardı. Ancak Chloe, annesinin çocuğunu güvende tutma ve ona bir ev, bir aile, ait olacağı bir yer bulma görevinin tamamlandığını kesinlikle bilmesi gerektiğini düşünüyor.

"*The Leena Rai Killing*'in tüm sezonunu da izledim," diyor Chloe. "Özellikle Leena'yı öldürmekten hüküm giyen adamın baban Trinity olduğunu öğrendiğin bölüm beni çok etkiledi. Dokunaklıydı ve oldukça iyi tasvir edilmişti" diyor. "*Chloe Cooper'ın Hikayesi*'ni yapmanın senin için gerçekten kişisel olduğunu anlamamı sağladı."

Trinity başını sallar. "Bunu paylaşıyoruz, sen ve ben. Suçlu ebeveynler. Genç Oliver Bergson da öyle - babası yüzücüyü öldürdü."

"Ama hapishaneye babanla buluşmaya gittin." Chloe duraksıyor ve fincanını tabağında çeviriyor. Trinity'nin gözleriyle buluşuyor. "Buna değdi mi?"

"Robert Autain'le buluşmanın senin için iyi bir fikir olmadığını mı soruyorsun?"

Nefes alıyor. "Şey, hayır, pek sayılmaz. Sadece doğru kapanış diye bir şey var mı diye merak ediyordum. Birinin gözlerinin içine bakmak size yardımcı olur mu, yoksa işleri daha da mı kötüleştirir?"

"Herkes ve her durum farklıdır, Chloe. Benim için bu seçimi ben yapmadım. Leena Rai'yi öldürmekten hüküm giyen adam podcast'ime çıkmak istediğinde bu bana sinsice yaklaştı. Deneyimlerimden olumlu şeyler çıktığını söyleyebilirim. I

Bu sayede Gio'ya yakınlaştım ve bu, hayal edebileceğim en iyi ortakla ömür boyu sürececek bir ilişkiye dönüştü. Hayatlarımızdaki o dönem olmasaydı, şu anda bulunduğumuz yerde, başarılı gerçek suç dizileri üretiyor olmazdık. Ve beni buraya getirdi. Sana. Chloe Cooper hikayesini kendi açımdan anlatmayı kabul etmene."

"Ama programa *katılmadım*. Kendim kameraya ."

"Bizi kutsadınız. Kamera dışında konuştunuz. Bu da şovumuzu mümkün kıldı."

"Sanırım Robert Autain ile tanışmaya çalışsaydım annem dehşete kapılır ve mezarında ters dönerdi. Hayatı boyunca beni o uzak tutmak için savaştı, hem de büyük *E* harfiyle Şeytan'dan."

Trinity sessizce Chloe'yi değerlendiriyor. Sonra dikkatlice, sessizce, "Eğer bir yardımı olacaksa Chloe, Robert Autain'e ulaşmaya çalıştık. Bizi görmeyi ya da bizimle konuşmayı reddetti."

Dudağını ısıyor çünkü anlaşılmaz bir şekilde dudağı sallanmaya başlıyor. "Başka bir şey söyledi mi? Benimle ilgili bir şey? Ya da annem hakkında?"

Trinity tereddüt ediyor. Sonra öne doğru eğilip masanın karşısında Chloe'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Bunu sana söylüyorum çünkü tehlikeli, çıkarıcı bir psikopat tarafından incitilmeni istemiyorum." Nefes alıyor. "*O Jennie sürtüğüyle ya da onun yavrularıyla hiçbir şekilde ilgilenmediğini* söyleyen bir mesaj *ilet*ti bize."

Chloe dudağını daha sert ısıyor. Kulaklarında kan çınlıyor. Düzgün bir ses tonuyla konuşmaya hazır olana kadar birkaç dakika beklemek zorunda . "Tamam o zaman. Bu halledildi. En azından nereden geldiğimi, nasıl uyum sağladığımı ve neden böyle olduğumu biliyorum." Boğazında bir duygu düğümlenmesi hissediyor. Geçmesi için bekliyor. "Ve annemin beni istediğini biliyorum. Beni kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ve bildiği tek yolla beni güvende tutmak için. Terapistim onun tarafından ne kadar istendiğimi anlamama gerçekten yardımcı oldu. Ve annem için tek başına ne kadar zor olmuş olabileceğini."

Trinity, "Aslında kendisi de bir çocuktı," diyor, "hem Abattoir Autain'den kurtulmayı hem de ondan kaçmayı başardı ve sonra

onu mahkemeye çıkardı ve hapse attı. Eğer başarısız olan biri varsa, o da o sırada onu daha iyi destekleyemeyen bir sistemdi."

Chloe başını sallıyor. "Kesinlikle cesur bir kadındı ve son günlerinde ona bakmak için elimden gelen her şeyi yaptığım için çok mutluyum. Onunla birlikte olmak için."

"Stavros'la Girit'te işler nasıl gidiyor? Ne zaman dönüyorsunuz?"

Chloe Yunanistan'daki yeni evini ve orada bulduğu büyük, eksantrik, geniş Vasilou ailesini düşündükçe içinin ısındığını hissediyordu. Ve *IT'S CRIMINAL* anlaşmasından gelen paranın deniz kenarında küçük bir tavernanın finansmanına nasıl yardımcı olduğunu - Chloe'nin yüzmeyi öğrendiği ve şimdi her sabah gün doğumunda yüzdüğü masmavi bir deniz.

"Çok iyi." Tereddüt ediyor, çünkü mahrem düşüncelerini paylaşmak hâlâ zor. "Senin Gio'yu bulduğun gibi ben de bir arkadaş buldum. Gerçek bir tane. Daha önce hiç gerçek bir arkadaşım olduğunu sanmıyorum."

"Stavros'u mu
kastediyorsun?" Başını
sallıyor.

"Düğün ne zaman?"

"Tüm akrabaların bir araya geldiği büyük Yunan etkinliğimizi mi kastediyorsun?"

Trinity gülüyor. "Evet, o."

"Gelecek bahar. Yaz turizm sezonu başlamadan ve küçük tavernamız kalabalıklaşmadan önce. Bir ara ziyarete gelmelisin. Stavros gerçekten mükemmel bir aşçı. beri ailesinin nesillerdir geldiği Girit'in güneyinde, Libya Denizi kıyısında bir taverna hayal ederdi. Sanırım bu yüzden Beach House'da çalışmayı sevdi. Ve artık iki küçük köpeğimiz var. Kalbimde Brodie'ye ayırdığım yeri asla dolduramayacaklar ama onlar da kurtarılmış sevimli köpekler."

"Cavapoos değil mi?"

"Tanrım, hayır! Yine de kimse köpekleri sahiplerine göre yargılamamalı, Trinity. Boo ve Sweetie gerçekten çok tatlılardı."

Kahvelerini ve pastalarını bitirip vedalaşmak üzereyken Chloe biraz utanarak, "Sana bir şey getirdim," dedi.

Masanın altına uzanır ve küçük bir portföy çantası çıkarır. Trinity'nin alması için uzatıyor.

"Nedir bu?"

"Aç onu."

Öyle. İçinde bir kızın pürüzlü kayalardan ayrılıp gri ve karanlık değil, akuamarin ve çivit mavisi olan ve parıldayan ışıltılarla dolu bir okyanusa adım attığı bir resim var. Ve kızla birlikte okyanusa akan altın akıntıları - nihayet serbest bırakılan Jung hazinesinin damarları - ve suyun yüzeyindeki altın havuzları, yükselen güneşi yansıtıyor.

Trinity başını kaldırıyor ve bakışları Chloe'ninkilerle buluşuyor. Gözlerinde duygu parıldıyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor. Ayağa kalkıyor ve Chloe'ye sarılıyor. Chloe buna izin veriyor. Sarılma konusunda artık daha iyi.

YAZAR HAKKINDA

Loreth Anne White, *The Unquiet Bones*, *The Maid's Diary*, *The Patient's Secret*, *Beneath Devil's Bridge*, *In the Deep*, *In the Dark*, *The Dark Bones* ve *A Dark Lure* kitaplarının Amazon Charts, *Bild* ve *Washington Post* çoksatan yazarıdır. Dünya çapında üç milyondan fazla kitabı satılan ve yirmiden fazla dile çevrilen yazar, ITW Gerilim Ödülleri adayı, üç kez RITA finalisti, Daphne du Maurier Ödülü sahibi, Arthur Ellis Ödülü finalisti ve birçok başka sektör ödülünün sahibidir. Güney Afrika ve Kanada'da çalışmış bir gazeteci olan yazar, artık Kanada'yı evi olarak görmektedir. Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyor ve zamanını Vancouver Adası, Coast Mountains kayak merkezi ve Cariboo'daki rustik bir göl kenarı kulübesi arasında bölüştürüyor. Yazmadığı ya da olay örgüsü hayal etmediği zamanlarda, onu suda ya da -başarısız bir şekilde- ayılardan kaçmaya çalıştığı patikalarda bulabilirsiniz. Kitapları hakkında daha fazla bilgi için lütfen www.lorethannewhite.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

